

Giới thiệu Tình Hận

Hồi còn nhỏ, với tư cách là ca ca, chàng từng nói với nàng rằng trên đời này nàng là một muội muội đáng yêu nhất, nếu ai sẵn tim nàng, có tình ý với nàng thì chàng sẽ không tha. Chàng đã hứa sẽ bảo vệ nàng đến hết cuộc đời. Quả thật, nàng đã không thất vọng. Lúc lớn lên, với tư cách là phu quân, chàng nói với nàng rằng trên đời này chàng chỉ yêu nhất mình nàng. Chàng cũng đã hứa hẹn sẽ đem đến hạnh phúc cho nàng... một câu chuyện ngôn tình đầy màu hồng. Nhưng, nàng vô cùng thất vọng... tình yêu trở thành tình hận. Chàng tưởng, sau mọi truyện, chỉ cần một tay là có thể che giấu tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đương kim hoàng thượng là một minh quân, điều hành đất nước không hề có chút sai sót nào. Người còn đích thân chinh chiến nơi chiến trường, không ít lần tự mình lấy đầu tướng giặc, bảo vệ hoà bình cho Nam Vân quốc.

Một hoàng đế tài giỏi như vậy nhưng tiếc rằng bạc mệnh, băng hà khi mới đến tuổi tứ tuần. Người có rất nhiều hoàng tử nhưng chưa hề lập ai làm thái tử, trong số đó có hai người con của Thục phi là được Người yêu quý nhất và có ý cân nhắc cho vị trí này. Một người là Lạc vương, khôi ngô tuấn tú, có khí chất của một quân vương. Người kia là Thuần vương. Thuần vương không có nét rắn rỏi, mạnh mẽ như Lạc vương mà các đường nét trên khuôn mặt rất thanh tú, đáng người mảnh khảnh, thư sinh nên rất được lòng nữ nhân. Mặc dù khác nhau như thế nhưng cả hai đều rất tài giỏi, thông minh xuất chúng, văn võ song toàn.

Hoàng thượng băng hà, trên di chiếu có ghi rằng việc chọn tân hoàng đế phải hết sức cẩn trọng, phải xét dựa vào thực lực. Việc chọn tân đế bắt đầu từ lúc này cho đến khi Lạc vương và Thuần vương trưởng thành. Kết quả cuối cùng sẽ do tể tướng và đại thần trong triều quyết định, còn việc trị vì Nam Vân quốc Hoàng hậu tạm thời buông rèm nhiếp chính.

Tại điện Thuần vương

Tiếng đàn vô cùng êm tai truyền đi khắp khu vườn. Từng nốt nhạc thánh thót, trầm bổng rung động lòng người khiến ai cũng mê mẩn. Giữa khu vườn, một thiếu niên trẻ tuổi ngồi tựa lưng vào ghế đá, trên tay ôm cây đàn cầm khảm ngọc, mắt nhắm nghiền.

- Thuần vương, Thục phi nương nương muốn gặp ngài. Nương nương hiện giờ đang ở trong Thủy đình đợi ngài rồi.

Cậu thiếu niên mở mắt khó chịu, nâng người rời khỏi ghế :

- Ta đã nói là không được làm phiền khi ta đang tập trung, nếu không đừng có trách ta.

Hắn quăng cây đàn cho nữ tì rồi vội bước đến Thủy đình. Dưới mái đình đỏ tươi, một nữ nhân tuyệt sắc ăn vận sang trọng, trên đầu cài những trâm vàng, trâm bạc, cả người toát lên vẻ thanh cao không gì sánh bằng. Trên khuôn mặt hiện lên sự lo lắng phiền muộn...

- Nhi thần thăm kiến mẫu phi !

Bà đỡ hắn đứng dậy, dịu dàng bảo:

- Không cần đa lễ, con mau đứng lên đi.

Không đợi bà mở lời, Thuần vương đã hỏi:

- Mẫu phi cần gấp nhi thần là có chuyện gì ?

- Ta đi dạo nên ghé qua thăm con, lẽ nào lại phiền đến Hạo nhi chăng?!

- Sao mẫu phi lại nói như thế?! Nhi thần không bận gì, hay là chúng ta ngồi đây một lúc, đã lâu rồi chưa có dịp gần mẫu phi thế này.

Từ Thục phi khẽ cười, kéo Vũ Hạo ngồi xuống bên cạnh:

- Hạo nhi, ta nghe Ngụy đại nhân nói rằng con rất thông minh nhưng lại không chú ý học hành, thỉnh thoảng lại trốn đi khiến ông ấy phải chạy đi tìm. Con chọc giận ông ấy như thế, hôm qua Ngụy đại nhân đã cáo bệnh ở nhà, không đi triều sớm. Con phải cố gắng tu dưỡng, không thì Hàn nhi sẽ vượt con đấy.

Trác Vũ Hạo nghe thấy Thục phi nhắc đến Dạ Hàn liền đổi giọng khó chịu:

- Mẫu phi, Người đừng có so sánh con với nhị ca. Lúc nào cũng là nói tốt cho Dạ Hàn.

-Hạo nhi,con thật là,dù gì con với Hàn nhi cũng là hai huynh đệ,không giữ hoà khí được hay sao?

-Con từ tế với nhị ca,huynh ấy cũng không đối xử với con tốt hơn chút nào,vậy mà Người còn bênh vực Dạ Hàn.

Thực phi thở dài,vịn tay vào nũ tì mà đứng dậy.Đoạn Từ phi nhìn Vũ Hạo bảo rằng :

-Cả con và Hàn nhi đều là hài tử của ta,ai trong các con làm hoàng đế ta cũng đều đối xử như nhau.Chỉ cần hai con đều sống hoà thuận ta đã mãn nguyện rồi.

Nói rồi Thực phi rời đi. Vũ Hạo đứng hồi lâu,đôi mày chau lại hiện lên vẻ suy tư.Cuối cùng với nụ cười nửa miệng, hấn lùi vào điện Thuận vương.

Lạc vương và Thuận vương là hai huynh đệ ruột nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược nhau,việc gì cũng bất đồng quan điểm,kể cả những điều nhỏ nhất.Hồi tiền đế còn tại vị thường phải đau đầu vì hai hoàng tử này.Mọi người trong cung vẫn còn toát mồ hôi vì chuyện xảy ra từ 6 năm trước,tức là khi Lạc vương 11 tuổi, Thuận vương 10 tuổi.

Hôm đó là dạ tiệc ở chính điện, mừng cửu công chúa Trác Diễm Cơ tròn 8 tuổi.Không hiểu vì sao đến khi tàn tiệc, Lạc vương và Thuận vương kéo ra ngoài đánh nhau.Biết chuyện,Tiền đế và Từ Thực phi hồ thẹn,bắt hai người bọn họ quỳ gần 2 canh giờ ở đại điện, đến lúc tra ra mới biết bọn họ cãi nhau chỉ vì tặng cùng một món quà cho Diễm Cơ công chúa.

Đến bây giờ cũng chẳng khá hơn là bao.Dù không thể hiện ra bên ngoài nhưng mỗi cử chỉ,hành động, lời nói đều có sự khinh miệt đối phương. Điều này làm Thực phi khổ tâm hết sức.

Một tuần sau khi di chiếu của tiền đế được công bố,Lạc vương lập tức tìm cách lôi kéo các quan lại trong triều về phía mình.Hắn không ngại tìm đủ mọi cách thuyết phục,thậm chí là dọa dẫm, buộc họ ủng hộ mình Đa số các đại thần từ lục phẩm trở lên lúc này đều đã là người của Dạ Hàn.Có kẻ trung thành,có kẻ đi theo để hưởng bổng lộc,có kẻ chưa phục nhưng bị ép đành phải cúi đầu.

Trác Dạ Hàn bây giờ đang đắc ý ngồi thưởng trà trong điện Lạc vương.

Hương trà Mộc Đỉnh thanh dịu lan toả khắp phòng cùng sự yên tĩnh toát lên vẻ xa hoa chốn cung đình.Người ngồi trên ghế thêu chỉ vàng nhàn nhã đưa ly trà kề miệng,nhâm nhi từng ngụm.

-Lạc vương!

Hắn ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt.

-Chuyện ta bảo ngươi làm đã xong chưa?

-Thưa,Lý tướng quân cương quyết không gặp thuộc hạ.Thuộc hạ đã nhờ gia nhân đưa thư cho Lý tướng quân nhưng bị trả lại rồi.Có vẻ ông ta cương quyết không nhượng tay vào.

Nói đoạn,Mộc Hoan đưa lá thư cho Dạ Hàn.Hắn chẳng nói chẳng rằng quảng luôn lá thư xuống đất:

-Lão già cứng đầu! Vậy còn Triệu tướng quân,ông ta nhận lời không?

-Triệu tướng quân đã cùng Triệu tiểu thư đi du ngoạn ở ngoại thành,đến tối mới về.Mà ông ta hình như cũng có ý lẩn tránh chúng ta.

Dạ Hàn hơi chồm người về phía trước,khoẻ miệng nhếch lên,có vẻ như vừa nghĩ ra một điều gì cực kì thú vị:

-Triệu tướng quân... có tiểu thư ư?!

-Đúng vậy ạ.Tướng quân có một nữ tử tên Triệu Tử Mai.Không biết Người có ý định gì?

-Năm nay Triệu thị bao nhiêu tuổi?

-Dạ,đầu tháng này mới tròn 15.

-Được lắm,sai người chuẩn bị lễ vật.Ta không tin là không thuyết phục được lão già này.

-Con muốn lấy nữ tử nhà Triệu tướng quân sao?

Từ Thực phi ngạc nhiên.Trước đây bà từng đề cập đến chuyện này nhưng đã bị Dạ Hàn bác bỏ thẳng thừng,nay lại tự động đến ngỏ ý. Đứa con này thật là lạ lùng.

Đội Thực phi đồng ý,Dạ Hàn liền về điện Lạc vương chuẩn bị,vài hôm sau đến phủ của tướng quân Triệu Mạc.

Phủ Triệu tướng quân là một trong những biệt viện lớn nhất kinh thành, phải hơn 2 năm mới hoàn tất.Bên ngoài cổng có đặt hai bức tượng sư tử đá,làm tăng thêm vẻ uy nghiêm của nhà võ quan.

Trác Dạ Hàn đến từ sáng sớm, mang theo mấy xe lễ vật. Hắn vừa gõ cửa lập tức có tên gia nhân lò đầu ra hỏi:

-Ai vậy?

-Báo với Triệu tướng quân rằng có Lạc vương tới-Mộc Hoan nói.

Tên gia nhân nghe đến tên Lạc vương liền luống cuống mở cửa mời Dạ Hàn vào trong. Đoạn y chạy vào bẩm báo với Triệu Mạc:

-Lão gia, Lạc vương đến!

Triệu Mạc đang đánh cờ cùng con gái liền chau mày, lớn giọng:

-Ta bảo người mời Lạc vương vào nhà à? Thật là... Mau ra châm trà.

Triệu Mạc xoa đầu con gái rồi đứng dậy:

-Mai nhi, ta có chút chuyện phải làm, đành đánh cờ với con sau vậy.

-Không sao đâu phụ thân. Mà Lạc vương chính là nhị hoàng tử Trác Dạ Hàn phải không ạ?

-Chính hắn.

-Mai nhi nghe đồn Trác hoàng tử đó rất đẹp, lại tài giỏi hơn người nên đem lòng mến mộ đã lâu mà chưa có dịp gặp gỡ. Chỉ bằng phụ thân cho Mai nhi ra tiếp chuyện cùng Lạc vương đi.

Triệu Mạc vội xua tay:

-Không được, hắn đến đây chắc chắn không phải là ý tốt đẹp. Với lại có con, Lạc vương và phụ thân nói chuyện không được tự nhiên. Con chịu khó đợi ta một chút vậy.

Triệu Tử Mai không bằng lòng nhưng cũng đành gật đầu, đợi Triệu tướng quân đi khuất liền bám theo, nấp sau tấm rèm che cửa của thư phòng, nơi Dạ Hàn và Triệu Mạc nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

-Lạc vương!

Triệu Mạc cúi đầu hành lễ như bình thường. Dạ Hàn cũng chẳng vội hỏi chuyện, cứ thông thả thưởng trà. Một hồi lâu Triệu Mạc không thấy đối phương có động tĩnh gì, chỉ nói toàn chuyện phiếm liên đánh bạo dò hỏi:

-Chẳng hay Lạc vương đến tìm lão thần cũng chỉ để nói chuyện phiếm thôi sao?

Bấy giờ Dạ Hàn mới khẽ cười:

-Triệu tướng quân đừng lo. Ta đến đây không phải vì chuyện vương vị mà là muốn cầu kiến Triệu tiểu thư.

Triệu Mạc bỗng chột dạ:

-Ngài có thể nói rõ hơn không?

-Ta nghe danh Triệu tiểu thư có dung mạo xinh đẹp, tính thông cảm kì thi họa, hâm mộ nàng ấy đã lâu nên mạo muội muốn kết duyên cùng tiểu thư.

Triệu Tử Mai đang nấp sau tấm rèm này giờ xúc động vô cùng. Nàng ta ngay khi nhìn thấy tướng mạo của Trác Dạ Hàn đã đo mắt. Chưa bao giờ nàng ta thấy một thiếu niên nào lại đẹp như thế. Cả thần thái ung dung, tự tại của con người được bao bọc bởi ánh hào quang ấy cũng khiến người ta say mê. Triệu Tử Mai còn không thể ngờ được chính thiếu niên ấy còn chủ động cầu hôn nàng ta trước nữa.

-Không thể được!!!

Triệu Mạc bỗng đứng bật dậy. Đã nghĩ rằng hôm nay Dạ Hàn đến đây thuyết phục ông, nào ngờ không những thế còn định lôi cả ái nữ của ông vào cuộc.

-Triệu tướng quân,ông phản đối gay gắt như vậy mà chưa hề hỏi ý kiến của Triệu tiểu thư thì thật không phải.Lẽ nào Triệu tướng quân chê bản vương bất tài vô dụng,không xứng với ái nữ của ông sao?!Cũng là nên dò la ý tứ của Triệu tiểu thư.

Vừa nói Dạ Hàn vừa nhìn về phía tấm rèm.Triệu Tử Mai biết rằng mình đã bị phát hiện nên xấu hổ bước ra:

-Triệu Tử Mai khấu kiến Lạc vương! Vừa nãy bị Lạc vương phát hiện,tiểu nữ thất lễ rồi.

Dạ Hàn không hề để ý đến vẻ mặt khó xử của Triệu Mạc lúc này,nở nụ cười thân thiện với Tử Mai:

-Quả như lời đồn,Triệu tiểu thư khiến cho ta được mở rộng tầm mắt.Tiểu thư đúng là xứng với danh "Đệ nhất mỹ nhân Nam Vân quốc".Vừa nãy nắp sau tấm rèm kia chắc tiểu thư cũng đã nghe ta ngỏ lời,không biết ý của tiểu thư thế nào?!

Triệu Tử Mai hết nhìn cha rồi lại nhìn Trác Dạ Hàn.Tử Mai biết rằng phụ thân nàng ta là có thành kiến với Lạc vương nên chuyện cầu thân này khó chấp nhận.

-Phụ thân...

Triệu Mạc không muốn nhưng vì chiều tiểu bảo bối nên đành miễn cưỡng nhận lời:

-Ý tốt của Lạc vương lão thần xin nhận.Từ nay về sau xin ngài thay thần chăm sóc cho Mai nhi,nể mặt thần mà chiều cổ nó.

-Triệu tướng quân cứ yên tâm Tuần sau ta sẽ cho người chuẩn bị kiệu hoa đưa tiểu thư về cung.Còn số lễ vật ta chuẩn bị ngoài kia Triệu tướng quân coi như là của hồi môn đi.

Đúng một tuần sau,Dạ Hàn trong bộ tân lang đến phủ Triệu tướng quân, theo sau là kiệu hoa,kèn trống náo nhiệt.Đúng là phải tiêu tốn không ít,chi nhìn vào chiếc kiệu vàng kia cũng đủ biết được Lạc vương giàu có như thế nào.

Triệu Tử Mai sung sướng từng bước tiến vào trong kiệu,không tránh khỏi bao con mắt ghen tỵ của những nữ nhân khác. Nghĩ đến Trác Dạ Hàn sẽ là tướng công của nàng ta,Triệu Tử Mai đã kiêu ngạo không thôi.

Các khách mời được mời đến dự tiệc từ lâu đã chờ trong Khuyết lầu.Có Hoàng hậu,Thục phi,Thần phi,Quý phi,Đức phi,Hiền phi,các vị hoàng tử,công chúa,các đại thần và cả sứ thần các nước lân bang cũng đều có mặt. Khuyết lầu rộn rã tiếng nói cười vui vẻ.Trong hàng nghìn người ở đây,mỗi người một vẻ nhưng chẳng khó để nhận ra Cửu công chúa.Nàng đi tới đâu đều thu hút sự chú ý của mọi người. Bọn họ không chỉ ngưỡng mộ vì nàng là một tiểu mỹ nhân mà còn vì trí tuệ tuyệt đỉnh của nàng.

Cửu công chúa năm 6 tuổi đã đọc hết toàn bộ sách trong Tàng thư các,sách cũng chỉ liếc một lần là nhớ toàn bộ. Tỉnh thông cảm kì thi hoạ,tài sắc vẹn toàn.Nhưng thân thể sinh ra vốn yếu ớt,ít tiếp xúc với bên ngoài nên không tránh khỏi kém sắc,dù trang điểm cũng không che nổi làn da tái nhợt.

-Cơ nhi,dạo này con thường xuyên ở trong điện Tử Trúc,con lại không khoẻ nữa ư?

Hiền phi không khỏi xót xa khi thấy con gái mình ốm yếu,lại lo lắng bởi không được gặp tiểu công chúa thường xuyên.

Hiền phi cơ thể vốn yếu ớt,lại bị hại sảy thai mấy lần,khó khăn lắm mới sinh được Cửu công chúa nên tiên đế yêu thương công chúa hết mực.

Lạc vương và Triệu Tử Mai sánh đôi bước vào Khuyết lầu trước sự chứng kiến của bao nhiêu người. Trác Dạ Hàn mặc dù không hề thích nhưng vẫn phải giả vờ tươi cười, đến lúc nhìn thấy Thuần vương đứng cạnh Cửu công chúa thì nụ cười khô khan ấy cũng vụt tắt.Từ đầu đến cuối buổi tiệc Thuần vương Trác Vũ Hạo và công chúa Diễm Cơ ngồi cạnh nhau cười nói rất thân thiết khiến cho người ngồi trước mặt kia ghen tức không thôi.

Trác Diễm Cơ ngồi được một lúc thấy không khí trong Khuyết lầu ngọt ngào nên đứng dậy ra cửa hậu hóng mát.

Dạ Hàn nhân lúc mọi người không chú ý cũng lui ra phía sau tìm Diễm Cơ.

Trác Dạ Hàn nhẹ nhàng tiến lại gần chỗ nàng ngồi.Hương thơm dịu dịu từ cơ thể nàng theo gió bay đến bên Dạ Hàn làm cho đầu óc hắn như tê dại.

Mới ngày nào còn là một tiểu nha đầu,bằng đi một thời gian Dạ Hàn bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành vương vị mà quên mất sự hiện diện của người đó,bây giờ nhìn lại đã là một cô gái xinh đẹp. Vũ Hàn kim lại hơi thở gấp gấp khẽ gọi:

-Diễm Cơ...

Nàng giật mình xoay người lại,đôi mắt to tròn và lấp lánh thoáng tia ngạc nhiên.

-Nhị ca!Sao huynh lại ra ngoài này?!

Dạ Hàn không nói gì,thần nhiên ngồi xuống bên cạnh.Hắn bao nhiêu năm luyện tập gian khổ nên người cao to,so với nàng công chúa 14 tuổi này lại càng lớn hơn rất nhiều.Diễm Cơ ngồi cạnh giống một chú chim nhỏ bé,yếu ớt khiến người ta muốn cưng chiều, che chở.

-Huynh không ở trong đó tiếp mọi người mà lại ra đây,chắc là say rồi chứ gì?Uống ít thôi,còn cả tân nương đang đợi huynh nữa đó.

Dạ Hàn cười khan. Hắn không muốn nhắc tới chuyện của Triệu Tử Mai. Nàng ta chỉ là một quân cờ của hắn ngoài việc lợi dụng ra thì Dạ Hàn không hề có chút tình cảm nào với Tử Mai cả. Người hắn yêu cả đời này chỉ có một...

-Chúng ta mau vào trong thôi, ngoài này lâu dễ bị phong hàn. Muội vừa ốm dậy, nếu ngã bệnh Hiền phi lại trách huynh mất.

-Muội thấy cũng nên vào rồi.

Dạ Hàn đỡ Diễm Cơ đứng dậy toan vào trong thì bị Vũ Hạo bắt gặp:

-Tuồng ở đâu, hoá ra lại cùng một chỗ với cừu muội. Tân nương của huynh đang đi tìm huynh, nếu bị nhìn thấy sẽ không hay đâu.

-Quan tâm cừu muội là không tốt sao?! Lâu nay ta không có dịp hàn huyên với Diễm Cơ, hôm nay gặp không thể ngồi lâu một chút ư?

Trác Vũ Hạo hừ nhẹ, thâm khinh bi cái kẻ sẵn sàng đánh đổi hạnh phúc của một nữ nhân vô tội chỉ vì cái vương vị tầm thường kia. Lại còn định cướp cừu muội của hắn, đừng có mơ...

-Diễm Cơ, Lạc vương còn bận, để ta đưa muội về.

-Diễm Cơ không làm phiền huynh nữa, có tam ca đi cùng muội rồi. Huynh mau vào trong cùng tân nương đi, bắt người ta đợi lâu như vậy thật không phải.

-Được rồi, ta vào trong đây. Hôm khác ta sẽ gặp muội sau.

Trác Dạ Hàn cười gượng, bắt lực để Vũ Hạo nắm tay Diễm Cơ lướt qua mặt hắn một cách dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

-Tuồng công, khuya rồi, chàng nên đi nghỉ sớm kẻo tổn hại sức khoẻ.

Giọng nói thô thể của một nữ nhân cất lên trong đêm yên tĩnh. Triệu Tử Mai không hiểu sao lúc trở về bàn tiệc Trác Dạ Hàn lại có vẻ không vui, nàng ta gắng hỏi mãi kết quả chẳng thu được gì. Đến lúc động phòng hoa chúc - giây phút mà Tử Mai mong đợi nhất cũng tan vỡ. Dạ Hàn để nàng ta đi ngủ trước, còn mình thì ngồi bàn uống rượu, quyết không chịu động phòng.

-Lạc vương, chàng uống nhiều rồi.

-Hôm nay phu nhân hẳn là rất mệt mỏi. Không còn sớm nữa, mau nghỉ ngơi trước đi.

Tử Mai đành hậm hực nhắm mắt lại trước lời nói đầy uy lực của Dạ Hàn.

Vài hôm sau, Trác Dạ Hàn không thể kiên nhẫn chờ đợi thời cơ hơn nữa đành lựa lời với Triệu Tử Mai:

-Phu nhân, ta có một chuyện muốn nói với nàng.

Triệu Tử Mai mặc dù được đối đãi rất tốt nhưng lại có cảm giác Dạ Hàn khách khí với mình nên không khỏi buồn bực. Hôm nay bỗng nhiên lại dành cả thời gian trò chuyện cùng nàng ta thật khiến trong lòng vui sướng không thôi.

-Nàng biết hiện nay ta và Thuận vương vẫn đang tranh đấu cho vị trí tân đế. Ta không phải là huynh trưởng nhưng tiên đế lại dặn dò huynh đệ ta phải bảo vệ giang sơn này phát triển phồn thịnh. Gánh trên vai trọng trách cao cả ấy nhưng giờ đây vì nó mà huynh đệ tranh giành lẫn nhau, nàng nói xem nên làm thế nào?!

-Tô vương là trưởng tử, là con của Hoàng hậu nhưng lại ham chơi, bỏ bê việc chính sự, thiếp nghĩ không xứng đáng làm vua. Còn chàng tài giỏi như vậy, lại được tiên đế tin nhiệm, làm vua là lẽ đương nhiên, có kẻ còn không phục sao?

-Ta làm vua cũng được, không làm vua cũng được nhưng Thuận vương lòng dạ khó đoán, e rằng chẳng đường sau này sẽ không được yên ổn. Nếu ta có được ngai vàng, ta sẽ bảo vệ cho nàng, cho các hoàng tử, công chúa, cho hoàng tộc, bảo vệ cho bách tính Nam Vân quốc.

Dạ Hàn nhìn thẳng vào mắt Tử Mai

giọng nói như chứa đầy sự phiền muộn:

-Ta đã có thể sớm trở thành thái tử nếu tất cả đều ủng hộ ta. Nhưng duy chỉ có phụ thân nàng là ý tứ chưa rõ ràng, vì thế nên đại thần trong triều cũng còn

do dự. Nếu có thể,nàng hãy giúp ta thuyết phục Triệu tướng quân vài câu, hi vọng nhạc phụ có thể thuận theo.

Triệu Tử Mai nghe những lời đường mật ấy mà quên suy tính cẩn thận,vội vàng nhận lời ngay lập tức:

-Chàng yên tâm,phụ thân rất yêu thương thiếp,chắc người sẽ đồng ý thôi.Và lại chàng còn là phu quân thiếp, giúp chàng cũng như giúp thiếp.

-Phu nhân nói vậy là ta yên tâm rồi!

Triệu tướng quân đứng trầm ngâm bên cạnh bàn trà.Ông ta có vẻ không vui,sắc mặt cũng kém đi rất nhiều.

-Không có ai bám theo người chứ?

-Tướng quân không cần lo lắng,tiểu nhân đến đây thực sự không ai biết cả.

Nam nhân vừa tới không hề hành lễ với Triệu Mạc,ông ta cũng không quở trách,chi về phía chiếc ghế ý bảo y ngồi xuống.Y có vẻ rất sốt ruột:

Tướng quân muốn gặp tiểu nhân là có chuyện gì gấp ?

-Lạc vương dám lôi Mai nhi ra để đối phó với ta,nếu không phải vì nể tình quân thần với tiên đế có lẽ ta đã băm vằm tên tiểu tử ấy thành từng mảnh rồi.

-Triệu đại nhân bớt giận,có gì từ từ nói.

-Hắn dụ dỗ con gái ta khiến nó cứ một mực đòi ta phải lựa chọn ủng hộ cho hắn.Đã thế thường ngày Tử Mai rất nghe lời,hôm nay lại ngang nhiên cùng hắn đến đây ép ta.

-Đại nhân đã đồng ý ?

-Phải.Tạm thời ta sẽ theo dõi động tĩnh của hắn,người cũng nhắc Thuần vương cẩn thận.

-Đa tạ Triệu tướng quân nhắc nhở. Tướng quân cũng phải bảo trọng!

Trác Vũ Hạo vừa từ chỗ của Lý tướng quân về.Nụ cười nửa miệng đầy đắc ý hiện trên khuôn mặt thanh tú của hắn cũng đủ thấy chuyến đi lần này không hề vô ích.Lý tướng quân ngoài mặt thì nói không muốn phiền hà nhưng bên trong đã bị Vũ Hạo dẫn thuyết phục. Nếu kiên trì thêm ít lâu nữa Vũ Hạo tin rằng sẽ lôi kéo được Lý Trình trở thành hậu phương vững chắc cho mình.

-Thuần vương...

Vũ Hạo xoay người lại,ngiêng đầu nhìn Xung Tự đến gần:

-Triệu Mạc có nhắn gì không?

-Triệu tướng quân nhắc người phải đề phòng Lạc vương,Lạc vương đã bắt đầu hành động rồi.

Trác Vũ Hạo vừa nghe vừa mỉm cười:

-Dạ Hân ơi là Dạ Hân!Người xem hiện giờ có bao nhiêu kẻ đáng tin cậy.Triệu tướng quân là người của ta,gần một nửa quan lại dưới trướng người cũng là của ta...Để xem người thông minh đến mức nào mà có thể hãm hại ta.

Hồi tiên đế còn tại vị,hàng năm vào Lập đông đều tổ chức yến tiệc ở điện Ngân Bích,cho mời Hoàng hậu,Tứ phi,các hoàng tử,công chúa và mẫu phi của họ đến dự.Thường thì không có bất cứ điều gì xảy ra vào buổi tiệc nhưng cũng có ngoại lệ.Ví như vào hai năm trước Tô vương Trác Hường Hằng bị Trác Vũ Hạo làm cho xấu hổ trước mặt tiên đế nên không ngần ngại ném cả chiếc ghế vào đầu Vũ Hạo.Sau đó Hường Hằng bị phạt rất nặng trước mặt mọi người.Nổi nhục mà hắn phải chịu đựng đã khiến Hường Hằng căm thù Vũ Hạo đến tận xương tủy.Bây giờ mỗi lần gặp,Tô vương vẫn gây sự nhưng chẳng động được vào một sợi tóc của hắn,đã thế Vũ Hạo còn phớt lờ,thậm chí là nhếch miệng cười mỉa mai.

Biết được chuyện này,Lạc vương bèn bí mật gặp Tô vương:

-Ta mang đến cho huynh một cơ hội trả thù,huynh có đồng ý nhận nó không?

Lần tổ chức này ở điện Ngân Bích chỉ có khoảng không đến hai chục người. Trừ chính thể của tiên đế, những phi tần không có con đều phải vào chùa chăm lo hương khói cho tiên đế, tụng kinh niệm Phật, không được ra ngoài lần nữa.

Lưu Hoàng hậu yên vị trên ghế phượng,về mặt u buồn không làm mất đi vẻ đẹp mặn mà sắc sảo của bà.Hoàng hậu từ ngày tiên đế quy tiên đều ở trong tam điện,không gặp bất cứ một ai nhưng đến ngày này vẫn không quên tổ chức.

-Ta nhớ rằng năm ngoái tiên đế vẫn còn ngồi đây nói chuyện rất vui vẻ với bản cung,vậy mà giờ đây cảnh còn người mất,thật khiến ta lòng đau như cắt.

-Hoàng hậu-Thục phi an ủi-Người đừng quá đau buồn,tiên đế là thiên tử,cũng có lúc phải trở về với trời đất.Hoàng hậu đau buồn cũng chẳng thể khiến tiên đế trở về được.

Vừa lúc đó,có nữ tì bước lên rót rượu cho Hoàng hậu nhưng lỡ tay làm rơi chiếc ly xuống đất, à vội vàng đổi chiếc ly khác rồi luống cuống lui ra ngoài.

-Nô tì không cố ý!Thực sự không cố ý!

Vũ Trắc Hạo ngồi phía dưới mỉm cười nhìn nữ tì đó đi ra với bộ dạng lấm lét,lại chốc chốc liếc về phía Tô vương.

Đội nữ tì kia đi khuất Dạ Hàn mới đứng lên,trong tay cầm ly rượu:

-Hoàng hậu,Lạc vương xin chúc mừng mừng một li.

Hoàng hậu đang buồn rầu nên không hề đề phòng hay nghi ngờ chút gì cầm ly rượu đưa lên miệng...

-Khoan đã !

Mọi động tác đều bị ngưng lại Trắc Vũ Hạo đang ngồi yên đột nhiên đứng lên. Mọi người cũng biết rằng hai người họ không hoà thuận nhưng đến chuyện chúc rượu ai cũng soi mói thì đúng thật là...

-Thuần vương muốn nói gì?

-Hoàng hậu vừa nãy đã uống nhiều giờ không nên uống nữa.Hay là li rượu để người khác uống thay đi.

Mặt Trắc Dạ Hàn bỗng nhiên biến sắc. Vũ Hạo phát tay một cái,nữ tì đứng hầu bên cạnh cầm ly rượu đưa cho Dạ Hàn.

-Thần không quen uống rượu, hay là để Lạc vương uống thay.

Lạc vương cầm ly rượu trên tay trừng mắt nhìn Thuần vương. Tất cả mọi người trong điện Ngân Bích đều đổ dồn ánh mắt vào hai người bọn họ. Vũ Hưởng Hằng cũng toát mồ hôi.

Biết không thể thoái thác nên Dạ Hàn nhắm mắt cạn hết li rượu đó. Vũ Hạo cũng thoáng tia ngạc nhiên,không ngờ biết ly rượu đó có vấn đề mà hắn vẫn uống hết chỗ rượu ấy.

Dạ Hàn ngồi thêm một lúc nữa thấy trong người hơi khang khác liền cáo lui về điện Lạc vương trước.

Tối hôm đó khi Dạ Hàn vừa bước chân vào cửa điện Lạc vương thì máu từ miệng ộc ra,ruột gan như bị đảo lộn,lục phủ ngũ tạng nóng như thiêu đốt,lồng ngực đau nhói không thôi.Hắn loạng choạng ngồi phịch xuống ghế,hai tay ôm ngực,thở không biết bao nhiêu máu đen.Triệu Tử Mai từ trong buồng nghe động chạy ra,kính hải đến độ suýt nữa ngất xỉu,vội vả đỡ Dạ Hàn vào giường:

-Người đâu,mau gọi thái y cho ta!!!

Điện Lạc vương đang yên ổn bỗng nhiên trở nên vô cùng hỗn loạn.Mấy lão thái y đang điều chế thuốc ở Dược phòng bị dọa cho chết khiếp,cuống cuống chạy lên điện Lạc vương. Cung nữ,thái giám trong điện nháo nhác chạy ra chạy vào khiến mọi thứ trở nên hỗn độn. Từ Thục phi nghe tin Lạc vương thổ huyết thì mặt mũi tái mét, đang nằm nghỉ cũng vội bật dậy,không kịp thay y phục,chạy một mạch đến tâm điện của Trắc Dạ Hàn.

Thái y bắt mạch cho Dạ Hàn từ trong buồng đi ra về mặt hốt hải:

-Bẩm Triệu phu nhân,Lạc vương đích thị bị trúng kịch độc,mà loại độc này chính là thứ binh lính Nam Vân quốc sử dụng trong quân đội,người ngoài không thể nào có được.

-Thái y có thuốc giải độc chứ?!

Lão thái y cúi gầm mặt xuống đất, không dám ngẩng lên:

-Lão thần bất tài.Mạch đập rối loạn, ngắt quãng,chứng tỏ đã bị nhiễm độc một thời gian,Lạc vương lại vận động nhiều nên càng khiến chất độc nhanh phát tán.Hiện tại nếu không có giải dược thì e rằng Lạc vương không qua nổi sáng mai.

-Vậy mau cho người đến doanh trại...

-Triệu phu nhân,doanh trại gần nhất cũng cách chúng ta hơn một nghìn dặm,làm thế nào để đến đó đây?

Triệu Tử Mai rất sợ hãi và hầu như mất hết hi vọng khi nghe thái y nói vậy. Bỗng nhiên nàng ta nhớ ra phụ thân cũng là Tả tướng quân Nam Vân quốc, nắm trong tay 6000 tinh nhuệ,chắc hẳn cũng biết về loại độc này.

-Phụ thân ta là Tả tướng quân,mau sai người báo tin...

-Phu nhân-Mộc Hoan cúi đầu-Thuộc hạ đã phái người đến đó nhưng Triệu tướng quân có việc gấp đến ngoại thành đã một canh giờ trước.

Triệu Tử Mai loạng choạng muốn ngã cũng may là có hai nữ tì gần đó nhanh tay đỡ lấy.Lúc này Từ Thục phi cũng bước vào,đôi mắt kiêu diễm đỏ ngầu

vì khóc:

-Hàn nhi!!!

Tất cả mọi người trong điện Lạc vương lúc này nhanh chóng quỳ xuống hành lễ:

-Tham kiến Thục phi nương nương!

Bà không để ý đến những người trước mặt, chạy thật nhanh về phía giường ngủ, vén tấm rèm che sang một bên. Bà không khỏi xót xa khi thấy người nằm trong đó mất nhấm nhằn, làn da nhợt nhạt không còn chút sức sống.

Từ Mai phát tay ý bảo tất cả ra ngoài. Bấy giờ trong phòng chỉ còn mình Từ Thục phi với nàng ta. Triệu Từ Mai kìm nén sự đau đớn vô hạn mà nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy kia:

-Mẫu phi yên tâm, chàng nhất định sẽ không sao đâu. Vài hôm nữa chàng sẽ cùng Mai nhi đến cung Văn Lam thỉnh an người.

-Con bảo ta an tâm được ư? Hàn nhi bị người ta hại, bây giờ sống chết ra sao còn chưa biết, ta có thể nhẫn tâm về cung Văn Lam chờ đợi ư?!

-Mẫu phi ở đây cũng không giải quyết được gì, chi bằng người hãy về cung Văn Lam nghỉ ngơi. Hơn nữa Mộc Hoan cũng đang đến chỗ phụ thân, lát nữa sẽ đem giải được về thôi.

Nói rồi Từ Mai cho người đưa Từ Thục phi trở về cung Văn Lam. Đợi tất cả mọi người đi khuất, Triệu Từ Mai liền đóng chặt cửa lại, một mình ngồi khóc. Lúc đầu vẫn còn có thể kìm nén nhưng một lúc sau đã bật khóc thành tiếng, khóc đến sưng mọng hai mắt.

Dạ Hàn bất tỉnh từ đầu tối đến giờ cũng đã dần tỉnh lại một lúc. Hắn cố gắng mở to đôi mắt nặng trĩu của mình nhìn xung quanh bỗng phát hiện cánh tay hắn như có gì đè lên. Hắn cúi xuống nhìn thì thấy Triệu Từ Mai đang ngủ ngon lành, đầu gối lên tay hắn. Dạ Hàn nhẹ nhàng lay Từ Mai bằng cánh tay tê cứng của mình.

-Phu nhân! -Hắn cất giọng khó nhọc.

Triệu Từ Mai đang ngủ ngon lành bỗng choàng tỉnh, thấy người trước mặt đã có thể tỉnh lại thì vui mừng khôn xiết. Nàng ta vội đỡ hắn ngồi dậy.

-Ta đã bất tỉnh bao lâu?

-Giờ đã qua giờ Hợi rồi.

-Đã qua giờ Hợi rồi sao? Mau đưa ta chiếc hộp...

-Chàng nói hộp nào cơ?

-Chiếc hộp màu đỏ ở trên bàn.

Nàng ta đưa mắt nhìn về phía chiếc bàn ở góc phòng quả nhiên là có chiếc hộp màu đỏ đặt cạnh bình hoa. Từ Mai đứng dậy cầm chiếc hộp trao cho Dạ Hàn. Hắn liền mở nắp ra, lấy viên thuốc màu đen bên trong cho vào miệng. Viên thuốc vừa trôi xuống cổ họng, cảm giác khó thở không còn nữa, lực phủ ngũ tạng không còn đau đớn như trước nữa.

-Đây là...

-Là thuốc giải.

Trắc Dạ Hàn chuẩn bị trước bởi hắn đoán rằng ít nhiều Thuận vương cũng đã đề phòng. Mặc dù vậy nhưng Dạ Hàn không khỏi tức tối vì đã không hại được Vũ Hạo, ngược lại còn bị hắn ta đi trước một nước.

Trắc Diễm Cơ cũng có mặt vào dạ tiệc cung Ngân Bích hôm qua. Lúc Lạc vương cáo lui về điện, nàng đã thấy sắc mặt Lạc vương không tốt, cứ ngỡ là do uống nhiều rượu nên không mấy để ý, đến sáng mai tỉnh dậy mới biết hắn bị trúng độc.

-Lục Nương, sao giờ người mới nói cho ta biết?!

Tiểu công chúa mới ngủ dậy nên tâm trạng không tốt, tức giận lấy gối ném vào người nữ tì trước mặt. Nàng ta sợ hãi quỳ xuống trước mặt Diễm Cơ:

-Công chúa bớt giận, tối qua Hiền phi nương nương dặn không được đánh thức công chúa nên nô tì không dám trái lời. Xin công chúa hiểu cho Lục Nương.

Không cần nghe bất cứ ai nói, tiểu công chúa mặc nguyên bộ đồ ngủ phóng như bay ra khỏi tấm điện khiến cung nữ và thái giám cuống quýt chạy theo. Dù Lạc vương không phải huynh ruột nhưng lại là người yêu thương Diễm Cơ hết mực như Hiền phi và Thuận vương nên tiểu công chúa rất lo sợ nếu Lạc vương có mệnh hệ gì. Trắc Diễm Cơ chạy một mạch từ điện Từ Trúc tới điện Lạc vương, không thèm để ý đến con mắt kinh ngạc của mọi người và đám người Lục Nương đuổi theo phía sau.

Trác Dạ Hàn tỉnh dậy chưa lâu,vừa rồi đang ngồi trên ghế bồng thấy tiếng động lớn, tiếp đó lại nghe như ai đang gọi mình.Hắn vừa quay lại thì đã thấy Diễm Cơ nhào đến chỗ mình,chóp mắt đôi tay trắng như ngọc ấy đã vòng lấy cổ khiến hắn suýt ngạt thở:

-Nhị ca!!!

-Diễm Cơ?!Muội đến đây làm gì?

Tiểu công chúa không nói gì,dụi đầu vào ngực Dạ Hàn,một lúc sau mới chịu buông ra.Diễm Cơ ngẩng đầu nhìn Dạ Hàn,khuôn mặt chứa đầy vẻ lo lắng phát hiện người trước mặt không sao thì thở phào nhẹ nhõm,rồi đột nhiên khóc nức lên:

-Hức...muội cứ tưởng...huynh...ác lắm...làm muội sợ...hức hức...sợ vô cùng...

Cơ thể nhỏ bé trong lòng Dạ Hàn run lên bần bật.Bàn tay ấy nắm chặt vạt áo của Dạ Hàn cứ như thể sợ hắn sẽ biến mất vậy.Hắn âu yếm xoa đầu Diễm Cơ:

-Muội xem,ta vẫn khỏe,ai nói ta bị trúng độc cơ chứ!

-Nhị ca thật đáng ghét,làm muội chưa kịp thay đồ đã chạy luôn đến đây.

Lúc này Dạ Hàn mới chú ý đến bộ đồ Diễm Cơ đang mặc.Bộ đồ ngủ mỏng manh và xộc xệch không giấu nổi làn da mịn và trắng như tuyết của tiểu công chúa.Mái tóc rối một cách đáng yêu cộng thêm với bộ đồ ngủ khiến cho trái tim Lạc vương lệch nhịp.

-Muội mau về điện Từ Trúc thay y phục đi.Công chúa ai lại ăn mặc thế này rồi chạy đến đây làm loạn cơ chứ?!

Dạ Hàn vừa dứt lời thì Triệu Từ Mai từ ngoài bước vào mang theo một bộ mặt thất vọng:

-Lạc vương,chàng nói xem đám người ngoài điện...

Đập ngay vào mắt nàng ta là Lạc vương và một tiểu nữ nhân nhỏ bé mặc đồ ngủ,tóc tai bù xù giống vừa ngủ dậy. Máu ghen tức trào lên,Từ Mai sảng giọng:

-Lạc vương,nha đầu này là ai,sao lại ở tấm điện của chúng ta?!

Trác Dạ Hàn không vội buông Diễm Cơ,về mặt cơ hồ có chút giận dữ:

-Vô lễ,đây là muội muội của ta,là Cửu công chúa Nam Vân quốc,phu nhân lại gọi là "nha đầu" ư?!

Triệu Từ Mai nhận ra vị công chúa nổi tiếng hôm thành hôn ở Khuyết lâu.Ấn tượng đối với nàng ta mà nói đầu tiên là vẻ bề ngoài của Diễm Cơ,sang trọng, thanh cao,nhã nhặn, vậy mà người ở đây lại khác hẳn so với hôm trước.

-Ta đã thất lễ với Cửu công chúa rồi.

-Không sao,cũng tại Diễm Cơ tự ý xông vào điện Lạc vương.

-Cửu công chúa,đám người đang đứng ngoài kia chắc là từ tấm điện công chúa,người mau về sửa soạn lại y phục đi,mặc thế này e là không hợp lễ giáo.

Trác Dạ Hàn nghe Từ Mai nói liền đứng dậy,dùng hai tay bế Diễm Cơ :

-Nàng ấy nói phải,để huynh đưa muội về điện Từ Trúc nhé!

-Lạc vương,khoan...

Từ Mai chưa kịp phản đối Dạ Hàn đã nhanh chóng rời khỏi phòng cùng Trác Diễm Cơ trên tay.Cùng lúc đó, nàng ta phát hiện ra ánh mắt của Lạc vương khi nhìn Cửu công chúa đó có gì rất khó tả,một tia ám áp không gì sánh bằng...

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5

Trên đường từ điện Từ Trúc về,Dạ Hàn bắt gặp Trác Vũ Hạo đang đánh cờ một mình trong vườn điện Thuần vương.Hắn thấy bộ dạng đáng ghét của Vũ Hạo thì không khỏi khó chịu:

-Người thật là nhân hạ nhi!

-Ta đâu dám so sánh với Lạc vương huynh đây ngày nào cũng hao tổn sức lực bày mưu tính kế chứ!- Vũ Hạo không tiếc lời đáp trả lại.

-Người...

-Nghe nói Lạc vương bị trúng độc, bây giờ đã có thể đi lại bình thường, cũng không hề nghe được trong giọng nói có chút mệt mỏi, Lạc vương thật không tầm thường.

-Rõ ràng là người hạ độc vào li rượu đó lại còn làm như không có chuyện gì xảy ra. Để tiện hết sức.

-Tự làm tự chịu, đâu có thể trách ta- Thuận vương cười- Con tiện ti đó đã khai ra rồi. Người thông đồng với Trác Hương Hằng và Triệu Mặc mưu hại Hoàng hậu. Nếu không phải ta ra tay ngăn cản, tránh được tội cho người thì tên đàn độn kia cũng hối hận mà khai ra kẻ chủ mưu thôi. Người cảm ơn ta còn không kịp nữa là...

Trác Dạ Hàn thấy mình đã bị vạch mặt nên hắn cũng chẳng cần trưng ra cái bộ mặt vô tội kia nữa. Hắn lập tức thu lại vẻ mặt oan uốc, thoát một cái ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo như băng nghìn năm. Dạ Hàn hừ mạnh:

-Khá khen cho người. Cứ cười đi, người sẽ chẳng cười được lâu nữa đâu! Cái bộ dạng giả vờ thanh cao của người quả thực đã làm ta chán ghét đến tận cổ. Chờ xem ta phá nát sự kiêu hãnh của người như thế nào!!!

Lạc vương tức tối xoay người đi thẳng về tấm điện, không hề ngoái lại. Phía sau là một tràng cười đầy sự thách thức.

-Mộc Hoan, cho người theo dõi lão cáo già Triệu Mặc xem ông ta đang làm những chuyện gì sau lưng ta.

-Người nghi ngờ Triệu tướng quân?!

-Lão dễ dàng nhận lời như vậy, người cho rằng là vì cái gì? Vì Triệu Tử Mai ư? Không! Vì cái khác, nhất định là Vũ Hạo có ông ta giúp nên mới biết ta hạ độc. Mau đi theo dõi Triệu Mặc, cẩn thận đừng để lão phát hiện.

-Thuộc hạ tuân lệnh.

Mấy hôm sau Mộc Hoan chạy đến tìm Lạc vương:

-Lạc vương, đúng như người dự đoán, lão Triệu Mặc đó là người của Thuận vương, hôm trước lão còn bí mật gặp Xung Tự, thông qua hắn mà truyền đến Thuận vương tin tức của chúng ta. Chính tại thuộc hạ nghe được Triệu Mặc nói chuyện với Xung Tự.

Dạ Hàn đã đoán trước được như vậy nhưng vẫn rất tức giận. Chén trà trên tay hắn bị bóp nát thành vụn, nước trà theo tay chảy từng giọt xuống y phục. Hắn quẳng thứ trên tay ra một bên, nghiêng răng chửi thề:

-Lão già khôn khiếp dám chơi trò hai mặt với bản vương. Nếu không phải do lão ta phá đám thì bây giờ có lẽ ta đã tống cổ được Vũ Hạo ra khỏi hoàng cung rồi.

-Người bớt giận! Bây giờ bộ mặt thật của Triệu tướng quân đã bị bại lộ, chẳng phải chúng ta sẽ càng nhiều cơ hội sao? Nhân kế hoạch này mà cho bọn họ biết rằng đối đầu với Lạc vương thì chỉ có con đường chết.

Dạ Hàn cho là phải, hàng lông mày đang nhíu lại cũng giãn ra đôi chút. Hắn nhếch miệng cười:

-Được lắm Mộc Hoan, chúng ta sẽ tương kế tự kế, tiêu diệt cả Thuận vương và cho lão già Triệu Mặc kia một bài học.

-Lạc vương nói vậy ư?

Trác Vũ Hạo lần này đích thân đến, cũng là do Triệu Mặc nói là có việc gấp, không tiện truyền qua người khác. Thường thì Triệu Mặc chỉ cần để Xung Tự thuật lại nhưng hôm nay lại buộc Thuận vương phải đến, hắn cũng nhận ra chuyện này rất quan trọng. Vừa bước chân vào cửa phủ, Triệu Mặc đã vội chạy ra:

-Thuận vương, Lạc vương hắn...

-Lạc vương làm sao?

-Hắn có ý định giết Thục phi.

Không khí trong căn phòng trở nên trầm lắng. Hai người một già một trẻ ngồi đối diện với nhau, vẻ mặt căng thẳng tột cùng.

-Tên khôn, đến cả mẫu phi mình cũng dám giết, hắn có phải là con người nữa không? Mà tất cả là tại cái ngai vàng kia. Nếu phụ hoàng ta rõ ràng thì chẳng phải là xong rồi sao. Đàng này lại còn muốn chúng ta tranh đấu nữa chứ. Ta thật chẳng hiểu phụ hoàng đang nghĩ gì.

Triệu Mặc cũng rất phẫn nộ khi chính Lạc vương lên kế hoạch giết mẫu thân chỉ để đoạt lấy ngai vàng. Ông khuyên:

-Thuần vương,tiên đế đã băng hà, người không nên trách cứ tiên đế.

Vũ Hạo không nghe lọt tai lời của Triệu Mạc,vấn cái vẻ ngang ngược và kiêu ngạo chống cằm nhìn Triệu Mạc:

-Triệu tướng quân,ông nói xem ta nên giải quyết thế nào đây?Nếu ta nói với mẫu phi,chắc hẳn bà sẽ không tin.Nếu ta xử lí như lần trước, Vũ Hạo sẽ thoát tội mà không khéo ta lại trở thành kẻ có tội.

-Theo lão thần thấy thì trước mắt nên giữ an toàn cho Thục phi là chuyện quan trọng nhất,cơ hội còn nhiều,hà tất gì phải biến Thục phi thành quân cờ hi sinh cho chúng ta.Nếu Thuần vương làm vậy cũng chẳng khác gì tên Lạc vương cầm thú kia cả.Lần này coi như chúng ta cho hần con đường lui.

Sáng hôm sau,Lưu Hoàng hậu,Từ Thục phi,Thuần vương cùng nhau đi ngắm cảnh.Tuy rằng Hoàng hậu luôn ghen tỵ Thục phi vì được tiên đế ân sủng nhưng chưa một lần nào Thục phi vì thế mà kiêu ngạo hay giờ trò gì với bà nên mối quan hệ của họ không đến nỗi tệ lắm,ít nhất là trong hậu đình này.

Biết được vậy,Dạ Hạo nhân cơ hội có Hoàng hậu ở đó liền tìm cách tiếp cận ba người họ.

Từ vườn thượng uyển truyền đến tai Lạc vương âm thanh du dương êm dịu. Từng nốt nhạc trầm bổng tạo thành bản hoà ca cùng với tiếng gió vi vu thổi. Thuần vương tựa lưng vào ghế đánh đàn,nóng tay lướt nhẹ như không trên dây đàn.Người thiếu niên đó lúc này đã trở nên thoát tục,đẹp đẽ hơn bao giờ hết.

Tiếng đàn đột nhiên im bặt kéo mọi thứ trở về thực tại.

-Nếu Lạc vương đã đến đây thì cũng nên vào một chút.

Thục phi quay lại,quả nhiên thấy Dạ Hạo đứng ở sau lưng mình.Dạ Hạo đánh từ phía sau bụi cây kia đi ra.Đoạn hần cúi người hành lễ:

-Lạc vương bái kiến Hoàng hậu nương nương!nhi thần bái kiến mẫu phi!

Lưu Hoàng hậu đỡ hần dậy:

-Lạc vương miễn lễ.

-Tạ ơn Hoàng hậu.

Vũ Hạo không để ý đến vẻ mặt khó coi của Dạ Hạo lúc này,hắn đặt cây đàn xuống,ra hiệu cho mấy ả cung nữ bày rượu lên. Tên thái giám bên cạnh Hoàng hậu theo thường lệ,gỡ rút que thử độc ra nhúng vào thứ chất lỏng nồng nồng kia,thấy không thấy gì thay đổi mới yên tâm để cung nữ rót rượu:

-Đây là rượu Tự Phẫn nổi tiếng của Tùy Minh quốc mới cống nạp,mời Hoàng hậu,mẫu phi và nhị ca thưởng thức.

Dạ Hạo giấu đi nụ cười trên môi, chỉ thầm giễu cợt trong lòng cái vẻ mặt lúc nào cũng đầy kiêu ngạo của Thuần vương.Hắn đợi mọi người cạn xong ly đầu tiên rồi cũng nâng ly rượu lên cao:

-Dạ Hạo xin kính mọi người một ly.

Vũ Hạo để ý thấy Dạ Hạo dùng tay miết nhẹ lên miệng ly như chỉ là vô tình nhưng tính đa nghi của hắn không cho phép bỏ qua điều này.Vũ Hạo nâng ly rượu lên cố ý để khuỷu tay đụng phải tay của Thục phi làm ly rượu trong tay bà rơi xuống đất.Vũ Hạo vờ bối rối:

-Mẫu phi,nhi thần không cố ý,xin mẫu phi tha tội.Ly rượu này của nhị thần, coi như chuộc lỗi.

Thục phi vốn không hay để ý đến những chuyện nhỏ nhặt nên vui vẻ đồng ý:

-Được rồi.

Từ Thục phi nhận lấy,uống một hơi cạn ly rượu.Đột nhiên Thục phi thấy khó thở,ý thức dần biến mất,bà mất thăng bằng liền ngã vật xuống đất:

-Thục phi muội muội !!!-Hoàng hậu hoảng hốt đỡ lấy Thục phi.

-Nương nương !!!-Đám nô tì cũng chạy lại đỡ lấy bà.

Máu đen chảy ra từ hai hốc mắt, mũi và tai của Thục phi.Làn da trắng nhợt không chút sức sống lại thêm cả những tia máu không ngừng chảy dài trên khuôn mặt ấy càng làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ.Dạ Hạo đã chuẩn bị tinh thần nhưng lúc trực tiếp chứng kiến liền như hít phải một luồng khí lạnh,luồng khí đó len lỏi vào tận trong xương tủy khiến cơ thể hắn không thể di chuyển.Hắn đau đớn quay mặt đi nơi khác trong khi đó Trắc Vũ Hạo vô cùng bàng hoàng :

-Tại...tại sao?!Không thể thế được...

Thái y!Mau truyền thái y!!!!

Chương 6

Cung Văn Lam khác sau đã trở thành vô chủ, Từ Thực phi mà tiền đế vô cùng sùng ái bị Thuần vương-nhi tử của chính mình hạ độc. Tin này một lát sau đã lan ra khắp hoàng cung, mặc dù Hoàng hậu đã chặn miệng lưỡi bọn nô tì có mặt ở vườn thượng uyển lúc đó lại nhưng tin tức vẫn không ngừng truyền đi.

Ngay sau cái chết của Thực phi, Hoàng hậu lập tức hạ lệnh giam lỏng Vũ Hạo trong điện Thuần vương, không cho ai được phép đến gần hay tiếp xúc với hắn, đại toà Đại lý khám nghiệm tử thi, có kết quả và chứng cứ xác thực mới đem Vũ Hạo ra tra khảo.

Trắc Vũ Hạo lúc này điên cuồng phá phách trong điện Thuần vương. Bộ dạng tao nhã trước kia hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một kẻ điên loạn không thể kiểm soát được hành vi của mình. Vũ Hạo lúc này trông giống như một con thú dữ đang giơ nanh vuốt ra dọa mọi người, chỉ cần chút bất cẩn cũng có thể bị Vũ Hạo xé xác ngay lập tức. Những cung nữ thái giám trong điện đều hoảng sợ tháo chạy ra ngoài trước sự thay đổi đó. Dưới chân Thuần vương là một đồng đồ nát, kẻ cạ cây đàn yêu thích nhất cũng bị hắn đập vỡ tan tành. Tiếng đồ vật đổ vỡ cùng với tiếng chửi rủa của Vũ Hạo tạo nên thứ âm thanh vô cùng khủng khiếp:

- Là người đứng không?! Chính là người hại mẫu phi đứng không?! Trắc Dạ Hàn, người mau ra đây, mau thò cái mặt cẩu của người ra đây cho bản vương xem!!!

Xung quanh không hề có tiếng đáp lại hắn, cả căn phòng như một chiếc hộp kín, bất cứ một tia ánh sáng nhỏ bé nào cũng đều bị chặn lại bởi thứ bóng tối yên tĩnh đến rợn người kia.

- Trắc Dạ Hàn, đồ rùa rụt cổ. Ta hận không thể xé xác người thành trăm mảnh, lấy đầu người tể mẫu phi. Dù người có thắng cũng sẽ không được sống yên ổn, dù ta có thành hôn ma cũng không tha cho người đâu!!!

Vũ Hạo gào thét xong ngồi phịch xuống ghế thờ hồn hên. Hắn nhớ lại khuôn mặt của Từ Thực phi nhuộm đầy máu, bàn tay gầy guộc run run cố níu chặt lấy vạt áo hắn và cả ánh mắt đầy nghi ngờ dành cho hắn trước lúc chết:

- Mẫu phi đừng nhìn nhi thần như vậy. Thực sự nhi thần không hề biết trong li rượu ấy lại có độc, không phải lỗi của nhi thần...

Xung Tự không nỡ nhìn thấy Vũ Hạo suy sụp như vậy liền to gan mở cửa phòng Vũ Hạo nói bằng giọng băng lãnh:

- Ai cho phép người vào đây?!

- Thuần vương, vấn này là do chúng ta sơ suất, vội nghe theo lời của Triệu tướng quân mà không nghĩ đến Lạc vương sẽ giở trò. Xung Tự tin rằng Thuần vương nhất định sẽ lật đổ được Lạc vương, lấy mạng hắn báo thù cho Thực phi nương nương.

- Haha- Vũ Hạo cười mỉa- E rằng đây là lần cuối cùng của ta rồi. Giờ đến cái mạng này cũng không biết giữ được bao lâu nữa, huống chi còn cơ hội khác để thay đổi cục diện.

- Thuần vương không nên để những cảm xúc chi phối lý trí. Cuộc sống đâu lường trước điều gì, chúng ta thậm chí không thể đoán được những việc xảy ra trong khắc sau, vì thế người ta thường nói cuộc đời là một trò chơi thú vị. Người thông minh sẽ điều khiển được trò chơi còn kẻ ngu dốt thì luôn bị trò chơi điều khiển. Thứ lỗi cho Xung Tự, Thuần vương muốn trở thành kẻ bị điều khiển ư?

Cốc cốc!!!

Bỗng tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người bọn họ.

- Ai?! - Vũ Hạo lên tiếng.

- Là muội đây, tam ca mau mở cửa cho muội đi.

Giọng nói trong trẻo vang lên không to lắm nhưng đủ để Vũ Hạo nghe thấy một cách rõ ràng. Hắn không ngờ nàng bất chấp lời cảnh cáo của Hoàng hậu mà đến điện Thuần vương tìm hắn. Trắc Diễm Cơ vừa trèo qua cửa sổ vào vừa thút thít khóc trước mặt bọn họ khiến cho đôi mắt sưng mọng.

- Tam ca...

Thuần vương cung chiêu ôm Diễm Cơ vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu tiểu công chúa:

- Khóc cái gì chứ?! Muội lúc khóc trông rất là xấu đấy.

-Hức hức...bọn họ nói rằng huynh là thủ phạm ngăn muối đến tìm huynh. Diễm Cơ không tin...hức hức...bọn họ nói láo,muối tin tam ca không bao giờ làm những chuyện như thế đâu.

Thuần vương mỉm cười nhìn Cửu công chúa.Vũ Hạo cũng thấy nhẹ nhõm phần nào khi nghe Diễm Cơ nói tin hẩn.Ít nhất trong hoàng cung này vẫn có người tin hẩn vô tội.

Vũ Hạo sức nhớ ra một chuyện,vội tháo miếng ngọc bội ở cổ ra đeo cho Diễm Cơ rồi dặn dò:

-Đây là vật ta luôn mang theo suốt bao nhiêu năm qua,ta coi nó như bùa hộ mệnh,giờ tặng nó lại cho muối.Muối phải giữ gìn nó thật kĩ để mỗi khi nhìn thấy vật này lại nhớ đến ta.

-Chẳng phải huynh ở trong hoàng cung sao?Muối có thể gặp huynh bất cứ lúc nào.

-Ngốc ạ.Giờ ta bị coi như tội nhân,sống chết không biết thế nào,sau này có lẽ sẽ không được gặp muối nữa đâu...

Vũ Hạo nói đến đây,vừa lúc bên ngoài truyền đến tiếng gọi cửa của toà Đại lý.Hắn nhanh chóng nói với người bên cạnh:

-Xung Tự,mau đưa Cửu công chúa về điện Tử Trúc.

Xung Tự vội gật đầu:

-Cửu công chúa,mau theo tiểu nhân!

Đột lúc hai người thoát khỏi điện Thuần vương an toàn,Trác Vũ Hạo mới cho người mở cửa điện.Người của toà Đại lý hành lễ với hắn xong liền nói:

-Thuần vương,hạ quan đã có kết quả khám nghiệm tử thi.

-Nói đi.

-Bẩm,Từ Thực phi bị chết là do chất độc trong ly rượu mà Thuần vương đưa cho nương nương.Để xác nhận chuyện này Hoàng hậu có chỉ cho người lục soát điện Thuần vương

-Còn điện Lạc vương?!

-Hoàng hậu chỉ ra lệnh lục soát điện Thuần vương còn điện Lạc vương Hoàng hậu không hề nhắc đến.

-Không cần nhiều lời,các người làm việc đi rồi nhanh chóng biến khỏi đây cho khuất mắt ta.

-Thứ lỗi cho hạ quan đắc tội.Các người mau lục soát!!!

Đám tiểu thái giám từ ngoài vào ngang nhiên lục lợi trước mặt Vũ Hạo không chút kiêng dè,khuôn mặt nhìn có chút khinh rẻ hẩn.Một tên tiểu thái giám phát hiện sau đầu giường có một gói bột màu trắng,hắn liền đưa lên cho viên quan khi nãy xem

-Thuần vương điện hạ giải thích xem vật này là gì ?-Viên quan giờ gói bột trắng trước mặt Vũ Hạo

Vũ Hạo kinh ngạc cầm gói bột trắng đó lên xem.Rõ ràng đã có người nhân cơ hội vứt vật này vào điện Thuần vương nhằm vu oan cho hắn.

-Vật này không phải là của ta.

-Thuần vương nói không phải của người,ai làm chứng đây.Không có lửa làm sao có khói,Thuần vương không có ý làm sao vật vô tri vô giác này lại chạy được đến đây?!Nếu muốn kêu oan, xin hãy trình bày với Hoàng hậu,hạ quan chỉ có nhiệm vụ đến đây thôi.

Trác Vũ Hạo không khó để đoán ra chính người của Trác Dạ Hân nhúng tay vào. Vũ Hạo biết giải thích cũng phí nước bọt nên đành im lặng nhận tội:

-Vật ông muốn tìm đã thấy,hà tất phải lưu lại ở đây lâu,thật khiến bản vương khó chịu.

-Hạ quan xin cáo từ.

-Đây là độc mà Từ Thực phi trúng phải ư?!

-Thực là như thế thưa Hoàng hậu.

Lưu Hoàng hậu trừng mắt nhìn Thuần vương quỳ phía dưới,bấm môi lại như thể cực kì tức giận nhưng mọi người có thể nhìn ra được trong mắt bà ta có một sự hà hê không thể che giấu nổi.Vũ Hạo ở phía dưới không tài nào ngừng cười mỉa mai người phụ nữ già vờ hiền lương thực đức kia.Thật đúng là mèo khóc chuột,muốn lấy chút lòng tin của mọi người đây mà.

Hoàng hậu rút khăn tay vờ lau nước mắt,miệng bảo :

-Thuần vương,ngươi còn gì muốn nói không?!

-Ta giải thích cũng chẳng ai tin,vậy ta còn phải phí lời biện minh cho cái gì nữa đây?Muốn phạt thế nào tùy Hoàng hậu định đoạt.

Đến lúc này chút cầu xin cũng không có,bà ta vô cùng giận dữ nhưng vẫn phải bình tĩnh:

-Ngươi đã nhận tội rồi,ta cũng không còn gì phải nói nữa. Truyền ý chỉ của bản cung,Thuần vương phạm tội mưu sát Thục phi,niệm tình là máu mủ của Trác gia,ta miễn tội chết,điều đi Yên Châu,cả đời không được quay về hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Trước đó Vũ Hạo đã tìm cách liên lạc với Lý tướng quân.Hôm nay đến lúc Lưu Hoàng hậu kết án lưu đầy hãm,Lý tướng quân mới theo chỉ thị của Trác Vũ Hạo bước ra:

-Bẩm Hoàng hậu,nếu Hoàng hậu đã niệm tình là con cháu Trác gia thì xin Hoàng hậu hãy thu hồi ý chỉ,giam bớt hình phạt cho Thuần vương điện hạ.

Hoàng hậu biết từ xưa đến giờ Lý Trình này luôn không can dự đến mọi chuyện,luôn giữ thái độ trung lập dù ông ta là Hữu tướng quân do chính tiên đế chiếu cố lựa chọn,nay lại đi cầu xin bà giảm tội cho Thuần vương.Bà ta bắt gặp ánh mắt của Trác Vũ Hạo thì điện tiết lên,quay qua chỗ Lý Trình mắng:

-Lý tướng quân nói thế có ý gì,lẽ nào bản cung xử lí như vậy là chưa thỏa đáng với ý của tướng quân?!

-Bẩm Hoàng hậu,thần không dám nhưng nếu là người của hoàng tộc thì phải có bốn phận lo tể bái cho tổ tiên, làm trọn trách nhiệm với hoàng tộc. Đẳng này Hoàng hậu lại ra chiếu chỉ cấm Thuần vương trở về hoàng cung, há chẳng phải đã ngầm không thừa nhận Thuần vương điện hạ nữa ư?!

-Tướng quân thật hồ đồ,tha cho Thuần vương ta làm sao dám đứng trước linh cữu của Từ Thục phi đây?

-Vậy Hoàng hậu nghĩ rằng Từ Thục phi nương nung nở để Thuần vương chịu khổ cực ư?!Hoàng hậu,hãy nể mặt Từ Thục phi mà tha cho Thuần vương.

Lý tướng quân lại tiếp tục quay sang hỏi ý kiến Trác Dạ Hàn:

-Lạc vương điện hạ,ngươi là huynh đệ ruột của Thuần vương,ngươi nói xem như thế có thỏa đáng hay không.

Dạ Hàn không muốn nhúng tay vào mà mặc kệ cho Lưu Hoàng hậu xử lí nhưng lúc này bất đắc dĩ cũng bị ép phải thuận theo lời của Lý Trình:

-Hoàng hậu,Lạc vương ta cũng thấy nên cho Thuần vương một cơ hội.

Lẽ nào bây giờ bà còn có thể không nghe theo,dù bà là người đứng đầu nhưng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường bọn họ đã nhường đến mức này cũng có thể coi là tốt lắm rồi,nếu còn cố tình lên mặt thì không biết hậu quả sẽ như thế nào đây.

-Được rồi-Lưu Hoàng hậu bực dọc nói-Bản cung sẽ thuận theo ý Lý tướng quân,điều Thuần vương đến Yên Châu, ngày lễ quan trọng hay giỗ tiên đế được phép trở về.Lý tướng quân đã hài lòng chưa?

-Hoàng hậu quả là người thấu tình đạt lý,thần không dám có ý kiến nữa.

Lưu Hoàng hậu từ tốn đứng dậy rời khỏi chính điện,lúc đi ngang qua còn lườm Trác Vũ Hạo bằng đôi mắt sắc như dao găm.

-Di giá điện Ngân Bích.

Trác Vũ Hạo đợi sau khi bà ta đi khuất mới phui y phục đứng dậy,mỉm cười nhìn Dạ Hàn:

-Lạc vương huynh thật là có lòng tốt, ngày hôm nay đệ không dám quên ơn huynh.

-Huynh đệ ruột thịt giúp đỡ nhau là đương nhiên,on nghĩa gì chứ?!Đệ định bao giờ mới rời đi?

-Đã chuẩn bị hành lý xong rồi,lát đệ khởi hành.Các huynh đệ ti muội khác trong cung sau này phải nhờ cậy đến huynh vậy.

-Yên tâm đi,ta nhất định sẽ đề ý đến tất cả thay cho đệ.

Diễm Cơ sụt sùi nín áo Trác Vũ Hạo, đôi mắt long lanh đầm lệ:

-Huynh đừng đi, ở lại với Diễm Cơ, Diễm Cơ không cho huynh đi đâu cả.

-Diễm Cơ ! -Dạ Hàn can ngăn.-Muội không nên làm thế, chỉ gây thêm lưu luyến cho Vũ Hạo thôi.Hay là huynh đưa muội về điện Từ Trúc trước nhé.

Tiểu công chúa gạt nước mắt,lưu luyến không rời,lúc lâu sau mới ừ rủ nắm tay Lạc vương rời khỏi chính điện.Trắc Vũ Hạo nhìn theo bóng hai người bọn họ khuất sau cửa điện mà không khỏi đau lòng.Hắn cảm hận cái người đã cướp đi tất cả của hắn.Người thân,danh vọng, quyền lực,của cải,thậm chí còn bắt Diễm Cơ rời xa hắn.Hắn hận đến tận cùng xương tủy,hắn lúc này không thể phanxhây Trắc Dạ Hàn ra thành trăm mảnh nhỏ.

Hai năm sau

Từ khi Thuận vương bị đày đến Yên Châu,trong hoàng cung trên dưới đều bị người của Lạc vương khống chế,hai năm qua thế lực này đã tăng lên đáng kể,ngay cả Hoàng hậu cũng phải kiêng dè vài phần.Dù là bất cứ ai,chỉ cần có ý chống lại Dạ Hàn,người đó sẽ không có kết cục tốt đẹp.Không biết đã có bao nhiêu kẻ chết dưới tay Dạ Hàn để ngồi vị được bảo toàn nguyên vẹn.Từ một hoàng tử thuần khiết, thanh cao đã trở thành một Lạc vương thâm hiểm,toàn thân nhuốm máu tanh.Riêng chỉ có trái tim vẫn không bị vấy bẩn,vẫn chung thủy trao trọn tình cảm cho một người duy nhất.

-Lạc vương,hôm nay thiết triều,tể tướng đã dâng sớ xin lập thái tử.

Lạc vương ngồi tựa lưng vào nhuyến sập,trên tay cầm một cuốn sách dày cộp chăm chú đọc.Hắn muốn nhanh chóng được đăng cơ nhưng Hoàng hậu luôn tìm cách ngăn cản hắn và rắp tâm muốn đưa Tô vương lên làm Thái tử.

-Ý lão tể tướng thế nào?

-Tể tướng không hề nói rõ nhưng có lẽ lão tuân theo truyền thống,nên chọn trưởng tử kế vị.

-Còn Lưu Hoàng hậu?

-Hoàng hậu muốn lập Tô vương làm Thái tử nhưng đa số đại thần đều không đồng ý,họ nói nên chọn người có tài đức vẹn toàn.Cuối cùng bà ta vẫn giữ nguyên quyết định rồi bãi triều ngay sau đó.

-Đám quan lại này dám nói thẳng ra như thế trước mặt bà ta,thật ngông cuồng.

-Người định thế nào?

-Bà già họ Lưu ngoan cố,nhất quyết không nhượng bộ ta,đã vậy ta cũng không cần để ý nữa.Ngay hôm nay hãy lệnh cho đám đại thần kia quỳ ở điện Ngân Bích đến khi bà ta rút lui.

-Tuân lệnh.

Chưa đầy một canh giờ sau,đám quan lại trong triều đình đã đứng xếp hàng ở trước điện Ngân Bích.Hàng người từ cổng phía Bắc tới cửa điện Ngân Bích có đầy đủ các cấp bậc từ ngũ phẩm trở lên.Một số kẻ còn phẫn khích hô to:

-Xin Hoàng hậu phong Lạc vương làm Thái tử,nhường quyền cai trị đất nước cho Thái tử!!!Xin Hoàng hậu phong Lạc vương làm Thái tử,nhường lại quyền cai trị đất nước cho Thái tử!!!

Lưu Hoàng hậu ngồi trong phòng vô cùng lo lắng,chỉ sợ bọn họ quá khích lao vào trong cấm điện khống chế bà ta.Những thái giám,cung nữ trong điện Ngân Bích cũng sợ vỡ mật,nhất nhất không dám lộ đầu ra ngoài.Tiếng tung hô của đám đại thần kia vang rất xa, truyền đến tận cổng phía Tây rồi tới điện Từ Trúc,nơi có khuôn viên xinh đẹp do tiên đế ban tặng cho Cửu công chúa vào ngày sinh thần của nàng.

Cửu công chúa thường ngày đi dạo quanh đây,mỗi lần đều tự tay tỉa lá, tưới nước cho từng khóm hoa.Lâu ngày thành quen,gì trở thành một phần công việc không thể thiếu đối với tiểu công chúa.

-Lục Nương,ngươi nói xem bọn họ đang làm gì vậy?

Cửu công chúa một thân lục y xinh đẹp rảo bước trên con đường sỏi trắng trong khuôn viên,đáy mắt long lanh gọn sóng,mái tóc đen tuyền bồng bềnh theo từng chuyển động.

-Công chúa,tiếng ồn kia ảnh hưởng đến người ư?

-Ta bị giam lỏng trong điện Từ Trúc dưỡng bệnh,mấy hôm nay mẫu phi mới cho phép ta ra ngoài,vốn muốn yên tĩnh một chút nào ngờ lại khó

đến vậy.Bọn họ quỳ trước điện Ngân Bích là muốn ép Hoàng hậu nhượng bộ sao?!

-Đúng thế ạ.

Cửu công chúa khẽ thở dài,đôi mắt to tròn khép hờ hiện lên sự chán nản vô cùng:

-Lục Nương,nhị ca lại không đến nữa rồi,ở đây ồn ào quá,chúng ta mau trở vào điện Từ Trúc thôi.

Vài ngày sau

-Lạc vương,thánh chỉ sắp được đem đến đây rồi-Mộc Hoan mừng rỡ chạy vào-Người mau ra tiếp nhận thánh chỉ.

Lão công công hầu hạ Lư Hoàng hậu tay cầm thánh chỉ từ tốn bước đến trước mặt Dạ Hàn:

-Hoàng hậu có chi,Lạc vương Trác Dạ Hàn nghe tuyên !!!

Vì sự vững bền của giang sơn Nam Vân quốc,mong trời đất phù hộ.Trọng trách thái tử:ôn định giang sơn.Lạc vương Trác Dạ Hàn khí chất vượt trội,tài trí hơn người,sớm có chí lớn,kể thừa đại nghiệp,hiếu thuận đức độ,hội tụ phẩm hạnh,nay giao cho trọng trách giữ yên xã tắc.Lập Trác Dạ Hàn làm Hoàng thái tử,lập vợ Triệu thị làm Thái tử phi. Lệnh này hạ xuống,bị lễ sắc phong.

-Lạc vương tiếp chi tạ ơn.

Từ trước tới giờ Nam Vân quốc luôn lập trưởng tử làm người kế vị nhưng năm nay phá lệ,lập thứ tử làm Thái tử nên thiên hạ đã có những tin đồn không tốt về Tô vương,ngủi ngờ năng lực của y.

-Đồ bất tài vô dụng,thường ngày không chịu ôn luyện văn võ,chỉ biết chơi bời, bỏ bê chính sự trong triều.Đến giờ thì người biết hậu quả chưa,đến cả chút thể diện cũng không giữ lại được. Thật là làm ta mất mặt.

Lư Hoàng hậu triệu Tô vương đến điện Ngân Bích mắng cho một trận không dứt.Hài tử của bà bất tài không thể tranh giành với kẻ khác,lại còn phải chống mặt nhìn người ta đường đường chính chính trở thành Thái tử,hỏi sao người làm mẫu hậu như bà không bị chọc cho tức hộc máu được.

-Mẫu hậu,nhi thần bất tài đã khiến mẫu hậu phải xấu hổ.

-Người còn nói ba cái thứ đó cho ai nghe.Nếu còn thời gian để đứng đây chỉ bằng người hãy nghĩ cách lật đổ Trác Dạ Hàn đi.

-Nhưng Dạ Hàn đã trở thành Thái tử thì nhi thần còn có thể làm gì nữa?!

-Bởi vậy mới nói người thật vô dụng.

Việc quan trọng nhất chính là kim hãm thế lực của tân Thái tử,sau đó đợi thời cơ thích hợp sẽ tìm cách gán tội rồi nhân đó phế đi.Bỗng nhiên bà nhớ ra một chuyện quan trọng:

-Trác Hường Hằng!!!

-Mẫu hậu gọi nhi thần?

-Chuyện lần trước ở dạ tiệc,là Dạ Hàn chủ mưu đúng không?

-Việc này...-Tô vương tái mặt,miệng lắp bắp không nói nên lời.Vốn đã định giấu kín nhưng ai dè vẫn bị Hoàng hậu tra ra.

-Ta đã điều tra ra,ly rượu độc đó chính người sai con tiện tì kia mang lên cho ta,đồ tội Vũ Hạo.Người bình thường nhất gan,dầu dám thủ đoạn với kẻ khác.Là Dạ Hàn xúi giục người đúng không?!

Trác Hường Hằng sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.Không phải hẳn định để Lư Hoàng hậu chết mà chỉ chờ Hoàng hậu trúng độc rồi đem giải được cho bà uống.Tô vương biết lúc này giải thích cũng không có tác dụng gì vội dập đầu xuống đất rồi rít nhận tội:

-Là Hường Hằng ngu muội nghe lời của Dạ Hàn,hôm đó quả thực đã bị tiểu nhân làm mờ mắt.Mẫu hậu tha tội cho nhi thần,tha cho nhi thần!!!

Hoàng hậu thở dài.Không biết kiếp trước bà đã làm những gì mà kiếp này lão thiên lại ban cho bà một đứa con ngu đần đến độ này,nghe lời kẻ khác,nhẫn tâm sát hại cả mẫu thân ruột của mình.

-Người đã muốn ta chết,ta sẽ cho người toại nguyện.

-Không,là nhi thần sai rồi.Mẫu hậu chớ để ý,đừng nói như thế nữa.

Trác Hường Hằng quỳ xuống van xin rồi rít.Lư Hoàng hậu trầm ngâm phút chốc rồi bảo:

-Mẫu hậu nói đùa thôi.Nếu người muốn tạ lỗi thì mai cùng Dạ Hàn đến điện Ngân Bích này vấn an ta là được rồi.

Trác Hường Hằng không chút nghi ngờ vội gật đầu:

-Vâng,mẫu hậu.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Dạ Hàn vừa chop mắt được một chút đã có cung nữ ở điện Ngân Bích đến. Hắn chẳng hiểu nửa đêm bà ta còn quấy rầy hắn làm gì nữa.

Vừa bước chân vào điện Ngân Bích Dạ Hàn đã bắt gặp sự chán ghét tột độ trong ánh mắt người đàn bà kia. Dạ Hàn chẳng hề để tâm, cứ nhiên ngồi xuống trước mặt Lư Hoàng hậu:

-Đêm khuya như vậy bà còn gọi ta đến. Có gì mau nói thẳng ra, ta không có thời gian ngồi đây với bà đâu.

-Giờ ngươi đã trở thành Thái tử rồi, chắc hẳn trong lòng ngươi đang rất hả hê đúng không?!

Lư Hoàng hậu chẳng thèm nhìn hắn một lần, đem giọng điệu mỉa mai ra nói chuyện với Dạ Hàn.

-Bà chỉ vờ ta đến chỉ để nói những thứ vớ vẩn này thì ta về Đông cung đây.

Trác Dạ Hàn bị dựng dậy lúc đêm khuya, lại còn phải ngồi để nghe người đàn bà kia nói nhảm khiến hắn không khỏi bực tức, toan ra về.

-Khoan đã!!!-Lư Hoàng hậu bật dậy

-Bà còn muốn gì nữa đây?

-Ngươi giả nhân giả nghĩa như vậy không thấy hổ thẹn với lương tâm ư!?

Trác Dạ Hàn bỗng khựng lại. Hắn hừ lạnh một tiếng. Vòng vo một hồi cuối cùng là chỉ để nói cái này.

-Hết lần này đến lần khác hoàng cung xảy ra chuyện, đều là do ngươi âm thầm bày mưu tính kế. Lần nào cũng xuất phát từ phủ Lạc vương, ngươi cho rằng bản cung không phát hiện ra sao?

Dạ Hàn không chút lo sợ. Hắn nhìn trực diện vào người đối diện rồi cười

khẩy:

-Nếu bà đã biết ta làm thì tại sao còn ép Thuần vương phải đến Yên Châu? Hoàng hậu à Hoàng hậu, bà cũng giống ta thôi. Chính bà cũng muốn trừ mầm họa này, bót đi một đối thủ. Bà nói ta giả nhân giả nghĩa thì bà cũng đâu có hơn gì ta. Từ lúc nhập cung, bà đã hãm hại bao nhiêu người rồi. Những vị phi tần nào mang thai bà đều khiến họ sống dở chết dở, ngay cả mẫu phi ta cũng bị bà làm cho suýt chết, Hiền phi thì mấy lần sảy thai, khó khăn lắm mới bảo vệ được long thai. Bà nghĩ rằng ta không biết chuyện ở hậu đình hay sao?

Trong lòng Hoàng hậu có chút hoảng sợ, không ngờ Dạ Hàn lại có thể biết được những điều này. Bà ta cố lấy bình tĩnh đe dọa người trước mặt:

-Ta sẽ công khai những việc ngươi đã làm lúc trước cho cả Nam Vân quốc này biết. Để xem ngươi còn kiêu ngạo được đến bao giờ.

-Hừ, dù gì bà cũng không hề có bằng chứng chứng minh những gì bà nói là thật. Đến lúc đó ai sẽ tin bà đây, không chừng bà lại mắc tội vu oan cho người khác.

-Nói...nói bậy!!! Ngươi chi mạnh miệng như vậy chứ thực ra khi đối đầu với bản cung trong lòng ngươi rất lo sợ phải không?!

Dạ Hàn nhếch môi cười nhẹ, ung dung đến trước mặt bà ta nói:

-Sao bà có thể chắc chắn đến như vậy? Nếu muốn đối đầu với ta, để xem bà có bản lĩnh qua nổi cơn trăng đêm nay không đã...

Dạ Hàn khẽ phát tay, Mộc Hoan liền xuất hiện với dải khăn trắng trên tay. Hắn cầm dải khăn giờ trước mặt Lư Hoàng hậu. Bà ta run lên:

-Ngươi...

-Lư Hoàng hậu, vật này thực sự rất hợp với bà. Khuôn mặt trắng nhợt, môi thâm tím, mắt trợn ngược lên của bà chắc chắn sẽ khiến người ta phản kích không thôi. Ta rất muốn tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy.

-Đồ cầm thú!!! Ngươi định giết ta để bịt miệng chứ gì? Đừng hòng!!!

Lư Hoàng hậu hoảng sợ chạy ra khỏi phòng nhưng đã bị Trác Dạ Hàn nhanh tay túm tay kéo lại, dúi đầu vào thùng lọng được chuẩn bị sẵn.

-Tiếc là Hoàng hậu không có quyền từ chối bản cung rồi.

Mộc Hoan nhanh chóng tròng dây vào cổ Lưu thị, mặc cho bà ta ú ớ kêu la, hắt treo người lơ lửng trên thanh xà giữa phòng đến khi bà ta ngừng giãy giụa. Sau khi Mộc Hoan kiểm tra cẩn thận liền bấm bảo lại cho hân:

-Bẩm Thái tử, Lưu thị đã chết rồi.

Sáng hôm sau

-Thái tử, Tô vương cầu kiến!

Trác Hường Hằng thường ngày không hề lai vãng đến nơi ở của Dạ Hàn, hôm nay tự dưng dẫn xác đến, ắt hẳn là không có gì tốt đẹp. Dạ Hàn đoán trong bụng là vậy nhưng cũng vẫn cho hân vào.

-Tô vương tham kiến Thái tử!

-Huynh đứng lên đi.

-Tạ Thái tử.

-Không biết huynh đến Đông cung của ta có việc gì?

-Dạo này ta không có đến điện Ngân Bích nên hôm nay muốn cùng Thái tử đến vấn an Hoàng hậu, không biết hiện tại Thái tử có rảnh không?

-Vừa hay bản cung cũng có ý đó, ta chưa đến thỉnh an Lưu Hoàng hậu lần nào sau đại lễ sắc phong, e là không hợp lễ nghĩa. Hôm nay cũng nên đến điện Ngân Bích một chuyến.

-Vậy chúng ta bây giờ đã xuất phát được chưa?-Hường Hằng hỏi.

-Àn.

Suốt dọc đường, lúc nào Dạ Hàn cũng thấy sự vui mừng mãn nguyện của Hường Hằng nhưng không hiểu hân đang có ý nghĩ gì. Trác Hường Hằng vừa tới điện Ngân Bích liền hỏi nữ tì đứng gác bên ngoài:

-Hoàng hậu đã dậy chưa?!

-Bẩm Tô Vương, nếu người gặp nương nương hãy đề nỏ tì vào bấm báo với Hoàng hậu.

-Nhanh lên.

Nữ tì đó cúi đầu chạy vào trong phòng thì liền bắt gặp ngay một thân hình bị treo lơ lửng. Nàng ta sợ quá lăn ra ngất xỉu, Tô vương nhìn thấy mẫu thân treo cổ như vậy cũng muốn phản kinh hãi, sống lưng lạnh toát, ngay cả đi chuyển cũng khó khăn.

-Mẫu hậu...

Dạ Hàn bước vào sau, giả vờ hốt hoảng, lập tức cho người cắt dây, đưa cái xác lạnh lẽo ấy xuống, đồng thời diu Hường Hằng đang đứng bất động ra ngoài.

Hoàng hậu treo cổ chết trong điện Ngân Bích, ai ai cũng khiếp đảm. Toà Đại lý đến kiểm tra hiện trường và khám nghiệm tử thi thì thấy trong tay áo Hoàng hậu có giấu một mảnh giấy được gấp gọn gàng, ngoài ra không phát hiện được bất cứ điều bất thường nào.

Người được toà Đại lý cử đến đối chất với Tô vương và Thái tử- người đã phát hiện ra cái xác đầu tiên, là một người vô cùng nhạy bén và sắc sảo. Ông ta vốn nghi ngờ cái chết này không phải là tự sát nhưng lại không có chứng cứ, vì vậy đích thân ông ta đã đến gặp hai người bọn họ, hi vọng sẽ thu được chút manh mối nào đó.

-Phùng Chức tham kiến Thái tử điện hạ, tham kiến Tô vương.

Trác Dạ Hàn cũng biết Phùng Chức đến đây là vì cái gì nên rất thận trọng, quyết không để lộ ra sơ hở nào cả. Hân không hề sợ sệt hay lo lắng bởi đã nghĩ đến tình huống này. Nếu hôm nay hân qua mặt được Phùng Chức thì ngày mai hân sẽ trở thành Thiên tử của Nam Vân quốc. Vì vậy hân phải thắng.

Phùng Chức ngồi đối diện với Trác Dạ Hàn và Trác Hường Hằng. Ông ta sau khi quan sát hai người bọn họ liền lôi ra một mảnh giấy:

-Xin hỏi Thái tử và Tô vương có biết đây là vật gì không?

-Phùng đại nhân có gì cứ nói thẳng- Dạ Hàn từ tốn đáp.

-Người của toà Đại lý khi khám nghiệm tử thi thì phát hiện Lưu Hoàng hậu có để lại một bức thư, không biết Tô vương có thể giám định đâu là nét chữ của Lưu Hoàng hậu không?

Hường Hằng đang ngồi thất thần nghe Phùng Chức nhắc đến mẫu hậu liền hoàn hồn, vội giằng lấy bức thư đặt trên bàn, mở ra xem.

-Đây đúng là nét chữ của mẫu hậu.Các ông tìm được trên người mẫu hậu ư?Sao lại có thể như thế được?!

Phùng Chức ngay lập tức nắm bắt thời cơ:

-Có gì không thể ư?Tô vương xin hãy nói rõ để hạ quan có thêm manh mối điều tra vụ án này.

-Mới hôm qua mẫu hậu còn ngồi nói chuyện với ta,bảo ta và Thái tử đến vấn an người vào buổi sớm cơ mà,sao lại có chuyện mẫu phi tự tử được chứ!?

Trác Hường Hằng vừa kể vừa sụt sùi, mảnh giấy trong tay đã nhàu nát từ lúc nào.Phùng Chức thấy không tiện hỏi nữa liền quay sang Dạ Hân:

-Thái tử điện hạ,thần lấy khẩu cung với thái giám và cung nữ trong điện Ngân Bích được biết rằng tối qua điện hạ là người cuối cùng gặp Hoàng hậu.

-Đúng là ta có đến chỗ Lưu Hoàng hậu. Phùng đại nhân nghỉ ngơi bản cung ư?

-Hạ quan nào dám nghi oan cho người khác khi chưa có bằng chứng,chi là thấy hiện trường còn vài chỗ khả nghi nên muốn tìm thêm manh mối.Vật này được tìm thấy ngay dưới chân Hoàng hậu,Thái tử có biết vật này không?

Vừa nói Phùng Chức vừa lôi từ túi áo ra một miếng ngọc lam giờ lên trước mặt Trác Dạ Hân.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Miếng ngọc đó quả thực nhìn rất giống vật hấn thường mang theo bên mình.

Trác Dạ Hân nuốt chút nữa đã mở miệng thanh minh rằng không phải của hấn nhưng may mắn kịp thời tỉnh táo lại nên những lời định nói ra đều nuốt trôi hết xuống cổ họng.Hấn vẫn giữ được vẻ mặt bình thản cầm miếng ngọc bội lên xem xét.

Miếng ngọc này được làm giả nên kém tinh xảo,ai tinh ý có thể liền phát hiện ra đây không phải vật làm bởi các nghệ nhân trong hoàng cung,khác hẳn với miếng ngọc bội của Trác Dạ Hân.

-Phùng đại nhân,ta thấy miếng ngọc này rất giống với vật ta thường đem theo,lẽ nào lại chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên!?Cũng không phải là không có những thứ bề ngoài giống nhau nhưng ta chắc chắn trong cung duy nhất bản vương có miếng lam bội gia truyền,còn nếu có thứ giống đến vậy chỉ có thể mang từ ngoài vào.

-Người có thể khẳng định vật này mang từ ngoài vào ư?Người dựa vào cái gì mà lại chắc chắn đến thế!?

-Từ xưa đến nay mọi thứ trang sức trong cung đều do Bảo ty cung cấp, ngoài ra không được mang theo bất cứ thứ gì từ ngoài vào.Nếu Phùng đại nhân không tin,ông có thể đến kiểm tra những nghệ nhân ở đó.

Quả thật trước đó ông đã đến nhờ Bảo ty làm cho một miếng ngọc bội giống hệt như của Dạ Hân để làm mồi nhử nhưng những người ở đó đều lắc đầu bởi vật ấy là tuyệt phẩm chỉ có duy nhất trên đời do một nghệ nhân lành nghề sáng tạo ra.Hiện giờ ông ấy đã mất,chẳng còn ai có thể tạo ra cái thứ hai như vậy.

-Nhưng điện Ngân Bích có cấm quân canh giữ cẩn thận,đâu phải là nơi ra vào dễ dàng thế được.

-Phùng đại nhân nói không sai.Một là kẻ này rất cao cường,hai là đích thân có người trong điện Ngân Bích giúp hấn qua mặt lính gác.Cũng không ngoại trừ khả năng Hoàng hậu tự dàn dựng mọi việc.

-Ý Thái tử là Hoàng hậu muốn đổ tội cho kẻ khác?!Từ bỏ mạng sống để đổ tội cho kẻ khác?Thực nực cười.

-Phùng đại nhân,ông làm trong toà Đại lý bao nhiêu năm hấn phải rõ hơn ai hết tất cả mọi suy đoán đều có khả năng,không loại trừ bất cứ thứ gì.

Tất cả những câu hỏi Phùng Chức đưa ra Dạ Hân đều trả lời cẩn trọng khiến ông ta không tìm ra được kẽ hở nào trong lời nói của Dạ Hân cả. Sự thông minh nhạy bén của Dạ Hân đã giúp hấn vượt qua Phùng Chức một cách thuận lợi.Cuối cùng cũng khiến người được mệnh danh là bộ não của toà Đại lý ra về trắng tay,xoá bỏ đến 80% sự nghi ngờ của Phùng Chức.

Lại nói đến Trác Hường Hằng,từ khi nhìn thấy Lưu Hoàng hậu treo cổ tự vẫn thì luôn ở trong trạng thái hồi hận và sợ hãi.

Hấn hồi hận vì đã để mẫu hậu hấn biết hấn có những tay vào vụ mưu sát không thành ở điện Ngân Bích,đề giờ luôn bị nhấn chìm trong sợ hãi mỗi lần nhớ lại khuôn mặt trắng bệch và hai con mắt trừng trừng như xoáy vào hấn.

Hương Hằng tự nhốt mình trong điện Tô vương, không ăn uống, cũng không gặp gỡ, tiếp xúc với bất kì ai. Mọi người bên ngoài nghe thấy những âm thanh rên rỉ, khóc than, tiếng đồ đạc đổ vỡ kêu loảng xoảng nhưng chẳng một ai dám chạy vào để can ngăn.

Cửu công chúa vốn có lòng nhân hậu, đối xử tốt với tất cả mọi người nên thấy Tô vương như vậy cũng không nỡ bỏ mặc. Diễm Cơ làm chút thức ăn đặt vào hộp son, sau đó đi đến điện Tô vương, bỏ ngoài tai lời can ngăn của Lục Nương.

- Công chúa điện hạ, người đừng đi, bây giờ Tô vương đang rối loạn, người đến đó nó thì chỉ sợ người có chuyện gì xảy ra thì nó thì biết nói thế nào với Hiền phi đây!!!

- Tô vương là đại ca ta, huynh ấy có thể nào đi nữa ta cũng phải đến thăm. Người sợ thì ở lại điện Từ Trúc đi.

Điện Tô vương trở thành nơi u ám nhất trong hoàng cung, không còn tiệc tùng linh đình, không còn ai lai vãng đến, thái giám và cung nữ cũng chỉ còn lác đác vài người, đa số đã bị điều đi nơi khác làm việc. Diễm Cơ không thể thích nghi được với âm khí nơi đây nên bất chợt rụng mình, bước chân trở nên chập chạp hơn:

- Công chúa điện hạ hãy cẩn thận! - Lục Nương vội đưa tay ra đỡ.

- Ta không sao.

Đứng trước tấm phòng Hương Hằng, Diễm Cơ hít một hơi thật sâu mới dám đưa tay đẩy cửa bước vào

Căn phòng tối om, đầy âm thấp, không hề có một ngọn đèn nào được thắp lên. Bóng tối làm hai người họ không thấy được thứ gì đang diễn ra. Diễm Cơ khẽ gọi:

- Đại ca ca...

Không có tiếng đáp lại.

- Đại ca, là muội, Diễm Cơ đến thăm huynh đây. Huynh có trong đó không?

- Ai cho muội vào đây?

- Muội lo cho huynh nên đến thôi. Hoàng hậu cũng mất rồi, huynh tự hành hạ bản thân như thế có ích gì, huynh có làm gì đi chẳng nữa Hoàng hậu cũng không thể sống lại. Nào, đại ca, mau qua đây dùng chút điểm tâm nhân lúc còn nóng đi.

Hương Hằng mấy ngày qua không ăn uống gì, lại cộng thêm mùi điểm tâm thơm phức khiến bụng đói cồn cào. Hắn phân vân một lúc rồi cũng chịu chui ra khỏi chăn, tiến lại gần chỗ Diễm Cơ ngồi.

- Cuối cùng huynh cũng chịu ra, thế mà muội còn tưởng... Thôi, huynh ăn đi, lát nữa muội sẽ bảo cung nữ sửa sang lại chỗ này. Đến giờ muội phải về điện Từ Trúc học đánh đàn rồi, đến muộn sư phụ sẽ trách phạt muội mất. Hôm sau muội sẽ ở lại lâu hơn.

Nói rồi Trắc Diễm Cơ đứng dậy hành lễ sau đó cùng Lục Nương trở về điện Từ Trúc.

Đã mấy ngày kể từ khi Lưu Hoàng hậu tự sát. Nam Vân quốc đang đứng trước tình trạng bị các nước láng giềng thừa cơ nhòm ngó, trở thành miếng mồi ngon cho bọn họ. Nhân dân Nam Vân quốc lo lắng bởi vận mệnh của họ nằm trong tay thiên tử nhưng đến giờ vẫn chưa có ai kế vị. Từ các vùng hẻo lánh đến kinh thành, đâu đâu cũng thấy người dân đứng lên đòi lập tân Hoàng đế, dẹp tan ý định xâm lược của các nước láng giềng.

Tại Yên Châu

Một biệt viện sang trọng nằm tách biệt hẳn với khu dân cư, được bao bọc bởi rừng trúc tía xinh đẹp. Nơi đây thực khác với chốn kinh thành náo nhiệt, không gian yên tĩnh một cách lạ lùng, bởi con gió nhẹ thổi qua cũng khiến nơi đây trở nên ồn ào. Những người dân thường ngày đi qua nơi này, có rất nhiều người nhìn thấy một nam nhân mặc bạch y ngồi trước thềm gãy đàn nhưng chưa bao giờ nhìn thấy sát mặt, chỉ nghe qua tiếng đàn điêu luyện của nam nhân bí ẩn ấy. Âm thanh du dương, trầm ấm, có lúc lại cao vút, bay bổng khiến người nghe như bị cuốn hút, không dứt ra được.

Sau biệt viện ấy cũng có một khu vườn nho nhỏ, ở đó lúc này nam nhân mặc bạch y đang ngồi đánh cờ, bàn tay chốc chốc lại cầm quân cờ gỗ gõ xuống mặt bàn, đôi chân mày hơi nhíu lại như suy tư trở nên quẩn rữ vô cùng. Từ phía sau, một nam nhân khác đi tới, trên tay hắn bê một khay trà bánh:

- Người nghỉ tay một chút đi. Đây là trà sen Liên Tĩnh, có tác dụng an thần, khiến cho người ta phấn chấn hơn. Đêm qua người không ngủ ngon nên thuộc hạ đã mua một ít...

Bạch y nam nhân mỉm cười với lam y nam nhân:

- Người vất vả rồi. Mau ngồi xuống đây nghỉ ngơi.

Lam y nam nhân không vội ngồi xuống, hắn sực nhớ ra một chuyện liền đem ra nói với bạch y nam nhân:

- Người biết bây giờ người dân đã đòi hoàng thất lập tân Hoàng đế chưa? Nghe nói là Hoàng hậu tự vẫn, việc chính sự không có ai giải quyết nên các

nước láng giềng đang nhòm ngó xâm lược.Trắc Dạ Hàn có lẽ sẽ đăng cơ trong nay mai.

Bạch y nam nhân sắc mặt không hề thay đổi,hắn nhìn lam y nam nhân rồi phóng tầm mắt ra xa,hàng mi dài khẽ lay động:

-Người nói với ta có ích gì chứ,bây giờ Thuần vương ta đâu có thân phận gì để quan tâm đến vương vị?!Một tội nhân bị lưu đày đến Yên Châu vắng vẻ này thì chỉ có thể sống an nhàn qua ngày mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Thì ra bạch y nam nhân đó chính là tam hoàng tử của Nam Vân quốc, Thuần vương Trắc Vũ Hạo,hai năm trước vì tội sát hại mẫu phi mà bị đày đến Yên Châu.Còn lam y nam nhân kia đích thị là cận vệ của hắn-Xung Tự.

-Thuần vương,năm xưa người bị hắn hãm hại khiến người phải đến cái nơi khi ho cò gáy này,bị người đời gán cho hai từ "nghịch tử" mà không hề có chút ý muốn trả thù sao?!

-Người thật là nóng nảy!Ta bảo không quan tâm đến vương vị chứ chưa từng bảo sẽ tha thứ cho tên súc sinh ấy.

Xung Tự cảm nhận được rõ ràng lửa hận đang bùng cháy trong mắt Vũ Hạo khi nhắc đến Dạ Hàn.Vậy cũng tốt, không quên là được rồi.Mỗi thù này nhất định phải trả,nhất định phải khiến cho Trắc Dạ Hàn sống không bằng chết,cho Dạ Hàn nếm mùi vị của sự đau khổ mà chủ nhân hắn đã phải chịu đựng suốt hai năm trời.

-Đã chuẩn bị đến đâu rồi?- Vũ Hạo bỗng hỏi.

-Thuộc hạ đã tập hợp được 3 vạn quân binh,bây giờ đang chuẩn bị quân trang, vũ khí nhưng so với 10 vạn quân tinh nhuệ của hoàng cung thì chưa thấm vào đâu.Có lẽ phải đợi một thời gian nữa,khi nào có thời cơ sẽ báo cáo lại người.

-Ta tin tưởng người !

Tại chính điện

-Vị trí tân Hoàng đế chắc chắn sẽ là của Thái tử,vậy các người còn phản đối cái gì chứ?!

-Nhưng Nam Vân quốc đang để tang Quốc mẫu,lập Hoàng đế lúc này e là không được hay cho lắm.

-Vậy chư vị đại nhân muốn chờ đến lúc Nam Vân quốc hỗn loạn rồi mới để cho Thái tử lên nắm quyền trị vì sao?!

Đám quan lại trong triều không ai nhượng ai,đều là phản bác lại ý kiến của nhau,khiến cho chính điện trở nên ồn ào quá mức so với không khí tôn nghiêm vốn có của nơi này.

-Đủ rồi!!!

Tể tướng quát lên,tiếng cãi nhau im bặt,đến một tiếng động nhỏ cũng không còn.Lão tể tướng thở dài,day day hai bên thái dương:

-Các người cãi nhau ở đây,không còn coi thiên tử ra gì nữa sao?Thật là làm ta mất mặt.Đằng nào cũng là Thái tử,sớm hay muộn khác gì nhau cơ chứ?!

-Nhưng đại nhân à-Có người thì thào vào tai ông ta-Thái tử lộng quyền,từ trước tới giờ đã giết hại không biết bao nhiêu người,chúng ta nào có thể dễ dàng giao phó tính mạng cho một kẻ như thế?!

-Xăng bậy!Thái tử không phải để cho hạ nhân như người bình luận.Đạo quân thần,thuật đế vương,Thái tử cũng chỉ muốn có người phục tùng.Miền là Nam Vân quốc vững mạnh,còn lại ta đều không cần biết.

-Tể tướng nói hay lắm!!

Trắc Dạ Hàn một thân tiêu sai,ung dung bước đến ngai vàng.Thấy hắn, mọi người đều quỳ rạp xuống đất, không dám ngẩng lên:

-Tham kiến Thái tử điện hạ!!!

-Miễn lễ.

Dạ Hàn vừa đặt chân vào cửa chính điện đã nghe thấy người khác nói xấu hắn.Hắn cũng đã nghe quen, nói cách khác là hắn đã miễn dịch với những lời

nói này. Chỉ có điều Dạ Hàn không phải là người dễ dàng hạ nhân đó tự do bàn luận, căn bản là đám người tầm thường đó không có tư cách gì để nói những lời đó ra.

-Chư vị đại nhân ở đây thật đúng lúc, ta có việc cần ý kiến của các vị. Theo truyền thống hoàng thất cha truyền con nối, trước kia tiên đế giao quyền cho Hoàng hậu, nay Hoàng hậu mất, ta là Thái tử, đương nhiên sẽ là người kế vị, việc này không thể chối cãi. Các ngài có đồng ý với ta không?!

Đám đại thần đi theo hần đương nhiên là muốn hần nhanh chóng trở thành thiên tử để có chỗ dựa vững chắc nên bọn họ đều hưởng ứng nhưng một bộ phận khác lại ủng hộ Thuần vương bởi họ cho rằng Lạc vương có tài nhưng không có đức, ắt sẽ không khác gì hôn quân. Hai thế lực đối địch nhau, kim kẹp lẫn nhau, rốt cuộc là chẳng có ai lên tiếng trước. Đại điện im phăng phắc đến khi tể tướng lên tiếng:

-Nam Vân quốc cần có một người tài đức vẹn toàn để cai trị và thần mong Thái tử sẽ trở thành một minh quân giống tiên đế.

-Ta nhất định sẽ không phụ lòng tin tưởng của tể tướng.

Hôm nay là ngày đăng cơ của Thái tử Nam Vân quốc. Mọi người dân trong ngoài thành già trẻ gái trai, ai nấy đều hết sức vui mừng. Bọn họ đều nói rằng đây là phúc đức của Nam Vân quốc vì vị tân Hoàng đế này còn rất trẻ, tư chất phi phàm, tài giỏi hơn người.

Trong hoàng cung mọi thứ còn náo nhiệt hơn rất nhiều. Từ điện Khả Nhiên đến chính điện, một quân đội mặc áo giáp đeo gươm giáo chỉnh tề đứng thành hai hàng suốt chiều dài hoàng cung, các quan văn quan võ, từ ngũ phẩm trở lên mặc quan phục chỉnh tề đứng trước cửa điện Khả Nhiên, không ai dám cử động.

Trác Dạ Hàn trong điện Khả Nhiên lúc này cũng đang chuẩn bị cho buổi đăng cơ. Hần khoác trên người bộ long bào dát vàng lấp lánh, đai nạm ngọc, chân đi hài thêu chỉ kim tuyến, cả người toát ra khí chất bất phàm vốn có của bậc đế vương.

-Giờ lành đã đến, Hoàng thượng chuẩn bị xong chưa?

Một Hoan tử ngoài cửa bước vào, có phần không khỏi xúc động khi nhìn thấy Trác Dạ Hàn một thân long bào đứng trước mặt mình. Bao nhiêu năm qua hần phò trợ Dạ Hàn tận tâm tận lực cũng chỉ để có ngày hôm nay. Được nhìn thấy chủ nhân đường đường chính chính trở thành Hoàng đế Nam Vân quốc, hần đã mãn nguyện rồi.

-Các người lui ra đi.

-Vâng, Hoàng thượng!

Đội tất cả mọi người trong phòng đi hết, Dạ Hàn mới nói:

-Người đã bố trí vũ lâm vệ canh gác xung quanh xong rồi ư?

-Bẩm, những gì Hoàng thượng phân phó thuộc hạ đều đã hoàn thành. Còn về chuyện Thuần vương...

-Hần ta nói gì?!

-Thuộc hạ sai người mời Thuần vương trở về dự lễ sắc phong nhưng Thuần vương cáo bệnh không thể đi được.

Hoàng thượng... người có muốn phái người theo dõi Thuần vương nữa không? Đã hơn hai năm nay phía Thuần vương không hề có động tĩnh gì, e là đã lộng sức mình mà tự động rút lui rồi. Hơn nữa bây giờ người đã chính thức trở thành Hoàng đế, có muốn làm gì cũng vô dụng.

-Đề phòng vẫn hơn. Chúng ta không thấy Vũ Hạo ra tay không có nghĩa là hần đã bỏ cuộc. Trác Vũ Hạo là đệ đệ của ta, ta hiểu nó hơn ai hết. Vũ Hạo không phải là một kẻ tầm thường đâu,

hần có thể làm bất cứ việc gì để đạt được mục đích.

-Hoàng thượng đã nhắc nhở, thuộc hạ cũng không dám trái lời.

Cửa điện Khả Nhiên dần dần hé mở, Trác Dạ Hàn từ trong điện xuất hiện. Hần bước đi trên ánh mặt trời của buổi bình minh, cả người toả ra vàng hào quang rực rỡ. Hai thứ ảo và thực đó quấn quýt lấy nhau, tạo nên bức họa tuyệt đẹp, đẹp đến rung động lòng người. Hai hàng người ở phía dưới nhất thời bị cảnh tượng tuyệt mỹ đó làm cho tê liệt, mở miệng cũng trở nên khó khăn.

Trác Dạ Hàn khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận thứ cảm giác không thể diễn tả bằng lời đang rộn ràng nơi lồng ngực. Hần tự hỏi bao nhiêu năm nay ôn luyện binh thư, tu luyện khắc khổ, bày mưu tính kế, thậm chí còn hi sinh bao nhiêu người để có được ngày hôm nay liệu có đáng?!

Hần sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ chỉ để có thể ngồi lên ngai vàng. Hần hi sinh cuộc sống an nhàn, hi sinh mẫu phi, hi sinh tình nghĩa huynh đệ,... và còn rất nhiều thứ khác nữa. Hần tự cho rằng số mệnh của mình là trở thành thiên tử đứng trên đầu vạn người, hần chỉ là thuận theo ý trời. Chỉ có thể trở thành thiên tử hần mới có thể sống sót được trong hoàng cung đầy máu này.

-Cuối cùng... kẻ thắng cuộc chỉ có thể là ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Buổi yến tiệc mừng Thái tử đăng cơ diễn ra trong vòng ba ngày, thiên hạ cũng vui sướng ăn mừng tân Hoàng đế lên ngôi. Trác Dạ Hàn vừa ngồi vào vị trí này đã ra chiếu miễn thuế cho nhân dân trong một năm, các tội nhân nhẹ thì được trở về nhà, nặng thì giảm tội, tù tù có thể miễn tội chết, đại xá thiên hạ. Sự thần các nước lân bang đua nhau gửi cống phẩm, quà cáp, đều là những bảo vật hiếm có, vàng bạc châu báu chất đầy kho. Bọn họ đua nhau nịnh hót nhằm có được sự che chở của tân Hoàng đế Nam Vân quốc.

Trác Hường Hằng kể từ khi Trác Dạ Hàn lên ngôi đến giờ mỗi ngày đều không tiếc lời mắng chửi ầm ĩ, xúc phạm hấn, thậm chí còn tùy tiện không đến chính điện dự buổi triều sớm, chống đối lệnh vua. Trác Dạ Hàn không muốn mọi người bàn tán sau lưng liền lấy lý do Tô vương bị tâm bệnh, bí mật giam Hường Hằng vào thiên lao nhằm bịt miệng hấn.

Các đại thần trong triều từ thấp đến cao đều bị Dạ Hàn chi phối, chỉ còn cách là tự nguyện làm tay sai cho hấn. Triệu tướng quân từ khi Thuận vương Trác Vũ Hạo rời khỏi kinh thành đều tránh tiếp xúc với Hoàng thượng, giữ ở khoảng cách quân thần, không hề có bất kì mối quan hệ giúp đỡ nào khác. Ông ta xấu hổ vì đã không thể giữ đúng lời hứa với tiên đế phò tá Vũ Hạo nên không còn mặt mũi nào để gặp lại hấn, lại càng vì thế mà căm ghét Trác Dạ Hàn hơn.

Đêm đến, sau khi đã phê duyệt hết các tấu chương, Dạ Hàn thường ngồi ở Ngũ lâu cùng Trác Diễm Cơ. Ban ngày hấn không có nhiều thời gian rảnh rỗi, đa phần đều là ở điện Khả Nhiên bầu bạn với tấu chương, thi thoảng Triệu Tử Mai còn đến gây phiền nhiễu, hấn thực sự rất mệt mỏi. Chỉ khi Trác Dạ Hàn ở bên cạnh nàng hấn mới tìm thấy sự bình yên cho riêng mình, chỉ cần được nhìn thấy nàng, bao nhiêu mệt nhọc đều tan biến hết thấy.

Giống như thường lệ, đêm nay hấn cũng đi đến Ngũ lâu một mình. Vốn tưởng rằng Trác Diễm Cơ đã ngồi ở đó đợi mình như mọi lần nên Dạ Hàn đi nhanh nhất có thể, bởi hấn không muốn lãng phí bất cứ giây phút nào được bên cạnh nàng.

Nhưng đêm nay Diễm Cơ không đến, trong Ngũ lâu không hề có một bóng người. Trác Dạ Hàn lấy làm lạ, Diễm Cơ xưa nay chưa lỡ hẹn bao giờ, nếu không tới cũng sai người báo cho hấn một tiếng. Dạ Hàn cứ ngồi đợi, đợi mãi vẫn không thấy Diễm Cơ, hấn vừa ngồi vừa thở dài, cảm thấy đôi chân như mất cảm giác. Bỗng phía sau có tiếng động, Dạ Hàn mừng rỡ quay người lại:

- Diễm Cơ !

Không phải người hấn đang chờ mà chỉ là một lão công công thường ngày phục vụ hấn. Lương công công tay cầm chiếc dù tiến lại gần, nghiêng người che cho Dạ Hàn. Ông ta bảo:

- Hoàng thượng, trời mưa rồi.

Bây giờ hấn mới cảm nhận được cái lạnh buốt thấu xương của cơn mưa. Trong đêm tối, những giọt mưa bụi bay bay, phả vào mặt hấn, len lỏi vào từng tác da thịt khiến cơ thể hấn run lên vì lạnh. Trời mưa rồi... có lẽ sẽ không đến nữa...

- Trẫm sẽ ở điện Vĩ Tuyên, người báo lại cho Hoàng hậu biết đi.

- Vâng, Hoàng thượng!!!

Triệu Tử Mai bây giờ đã trở thành quốc mẫu Nam Vân quốc đứng dưới một người đứng trên vạn người nên không khỏi có chút tự mãn. Thế nhưng Triệu Tử Mai lại có nỗi khổ riêng. Từ lúc thành thân với Trác Dạ Hàn đến giờ, nàng ta chỉ được thị tẩm một lần duy nhất, ngoài ra chẳng bao giờ Dạ Hàn đụng đến Tử Mai cả. Dù nàng ta có tìm cách gì đi chăng nữa thì hấn cũng tìm cách thoái thác, có qua đêm ở điện Ngân Bích thì cũng chỉ là cùng ngủ trên một chiếc giường. Đã hơn hai năm mà Triệu Tử Mai vẫn chưa có hỉ, trong cung đã có tin đồn không hay, nói rằng Hoàng thượng dù có hay lui tới điện Ngân Bích nhưng đó chỉ là để giữ thể diện cho Hoàng hậu mà thôi. Hay nói cách khác, Triệu Hoàng hậu chỉ là hữu danh vô thực. Điều này hoàn toàn đúng. Tử Mai hiểu, nàng ta đã không còn ngây thơ, đắm chìm giữa những giấc mộng màu hồng ngọt ngào mà giờ đây, Triệu Tử Mai biết rằng nàng ta chỉ là một quân cờ của Dạ Hàn. Chính vì lẽ đó, nàng ta đã tự nhủ rằng phải chiếm được trái tim của Hoàng thượng. Nàng ta phấn khích lên kế hoạch mời Dạ Hàn đến điện Ngân Bích cùng nhau trò chuyện, tưởng rằng Dạ Hàn sẽ đến, ai ngờ bỏ ngoài tai, một mực đến Ngũ lâu đối ẩm cùng Cửu Quận chúa, chờ đợi dưới mưa đến mức bị phong hàn.

Triệu Tử Mai ngay sau khi vừa biết tin liền tức tốc chạy đến điện Vĩ Tuyên. Nàng ta không cần biết mọi người đang làm gì, một mực đuổi tất cả ra ngoài. Trác Dạ Hàn cảm thấy rất khó chịu, chỉ muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một lát mà cũng không thể đành lên tiếng:

- Hoàng hậu, trong người trẫm đang rất mệt, không muốn bị gây ồn ào, Hoàng hậu mau trở về điện Ngân Bích đi.

Đã lo lắng như thế mà bị Dạ Hàn cho là phiền nhiễu, bị đuổi về điện Ngân Bích, Tử Mai không sao nuốt trôi cục tức này. Nàng ta điên lên:

- Hoàng thượng lúc nào cũng lạnh nhạt với thần thiếp. Vì sao?! Thiếp đã làm gì sai cơ chứ? Chẳng qua là thiếp lo cho bệ hạ. Thần thiếp còn thấy mình còn

xứng đáng hơn Cửu Quận chúa kia gấp trăm nghìn lần.

Trác Dạ Hàn sa sầm mặt, đập tay xuống bàn giận dữ mắng:

-Hoàng hậu nói thế là có ý gì? Nàng đừng cho rằng có phụ thân là Triệu tướng quân mà trẫm không dám đụng đến nàng. Trẫm nói cho nàng biết, từ nay về sau nếu còn không giữ miệng, nói mà không suy nghĩ trước sau thì đừng trách trẫm vô tình.

-Thiếp còn nói sai ư? -Tử Mai không chịu thua, tiếp tục cãi lại Dạ Hàn-Rõ ràng Hoàng thượng đối với Cửu Quận chúa rất đặc biệt...

-Nàng im miệng cho trẫm!!

Triệu Tử Mai giật bắn cả mình, bao nhiêu lời định nói ra lập tức nuốt xuống cổ họng, không tài nào mở miệng ra được trước bộ dạng giận dữ lúc này của Dạ Hàn. Khuôn mặt u ám của Dạ Hàn giống như từ địa phủ trở về, mang theo khí lạnh lẽo đến thấu xương. Dạ Hàn nhìn chăm chăm vào Tử Mai khiến nàng ta không ngẩng đầu lên cũng cảm nhận được ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác đó.

Bỗng có tiếng của Lương công công từ ngoài vọng vào cứu nguy:

-Bẩm Hoàng thượng, Cửu Quận chúa xin cầu kiến.

Khuôn mặt u ám của Dạ Hàn dần dần trở về lúc ban đầu, giọng điệu cũng cố kìm nén cơn tức giận:

-Ân.

Dạ Hàn vừa dứt lời, lập tức cửa điện Vĩ Tuyên bật mở, một nữ uyển chuyển bước vào. Nàng ta ăn vận không quá lộ liễu, trên mái tóc mềm mại kia cũng chỉ cài một chiếc trâm ngà nhỏ, vậy mà không giấu nổi vẻ kiêu sa, đài các của tiểu thư dòng dõi hoàng tộc.

Nàng ta đến trước mặt hai người bọn họ, từ từ hành lễ:

-Hoàng thượng vạn tuế ! Hoàng hậu thiên tuế !

-Muội không cần đa lễ.

Trác Dạ Hàn không vội truy cứu vì sao Diễm Cơ lại không tới Ngũ lâu, hần vắn đề nàng tự nguyện nói ra. Quả nhiên vừa gặp hần nàng đã giải thích:

-Hôm qua tự dung muội thấy trong người không khoẻ nên không thể đến được, mong nhị ca đừng trách Diễm Cơ.

-Muội không khoẻ thì phải ở điện Tử Trúc nghỉ ngơi chứ, còn đến điện Vĩ Tuyên làm gì?

-Giờ muội thấy tốt hơn rồi. Nghe thái y nói nhị ca bị phong hàn, muội thấy mình có lỗi quá.

Tử Mai thấy hai người chuyện trò thân mật, không thèm đếm xỉa đến nàng ta liền điện tiết nói xen vào:

-Quận chúa không đến cũng phải báo với Hoàng thượng một tiếng, để người chờ đợi đến nhiệm phong hàn như vậy thì thật là bất cần.

Trác Diễm Cơ không biết vô tình hay cố tình không nghe Triệu Tử Mai nói khiến nàng ta hoá ra tự nói một mình, thẹn quá hoá giận:

-Quận chúa có nghe lọt tai lời của bản cung không vậy?!

-Hoàng hậu, nàng yên lặng đi-Trác Dạ Hàn quát-Trẫm không sao, trách cứ muội làm gì?! Nàng mau về điện Ngân Bích đi.

Triệu Tử Mai giận tím cả mặt, đành hậm hực lờn Diễm Cơ một cái:

-Hoàng thượng đã thấy phiền thì thần thiếp cũng không tiện ở đây lâu. Thiếp cáo lui trước. Yên Lăng, về điện Ngân Bích.

Cung nữ tên Yên Lăng đang đứng sau lưng Triệu Tử Mai giật mình, vội vã khom người đi theo nàng ta. Đôi mắt xéch đầy sự gian xảo lướt nhanh qua người Trác Diễm Cơ. Yên Lăng khẽ cười.

-Vâng, nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 12

Triệu Tử Mai bị bề mặt trước Trắc Diễm Cơ, đường đường là Hoàng hậu của Nam Vân quốc mà lại bị mắng trước mặt người khác. Thế nên Triệu Tử Mai có thành kiến với Diễm Cơ từ lâu, nay hận cũ chưa đi, hận mới đã đến khiến cho nàng ta lại càng ghét cay ghét đắng Diễm Cơ hơn.

Triệu Tử Mai đang đi dạo ở ngự hoa viên cùng Yên Lăng bỗng bắt gặp Trắc Diễm Cơ phía trước. Vốn đã định quay đi, không muốn chạm mặt nàng nhưng lại nghe tiếng Lục Nương cười khúc khích:

-Ngươi cười gì vậy? -Người bên cạnh cau mày.

-A, nô tì chỉ đang nghĩ đến cảnh Triệu Hoàng hậu bị đuổi khỏi điện Vĩ Tuyên thôi. Nhìn bộ dạng của Triệu Hoàng hậu lúc ấy nô tì không tài nào nhịn cười được.

-Lục Nương, cẩn thận cái miệng nhà ngươi. Hoàng hậu không phải là người để ngươi có thể tự ý bình luận, để người khác nghe được thì ta cũng chẳng bảo vệ nổi ngươi đâu.

Bị một cung nữ thấp hèn cười lên sau lưng, Triệu Tử Mai máu nóng dồn lên mặt, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà xông đến tát vào mặt Lục Nương. Yên Lăng thấy chủ nhân bị xúc phạm liền to tiếng:

-Tiện tì, ngươi vừa nói cái gì?!

Lục Nương đang cười nói vui vẻ bị Yên Lăng quát làm cho giật mình khiếp sợ, mặt tái xanh, cắt không còn giọt máu. Trắc Diễm Cơ cũng bất ngờ, chẳng hay từ lúc nào đã có người ở sau lưng mình. Lục Nương quay đầu lại thì thấy Triệu Tử Mai khuôn mặt hắc ám nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống. Sợ quá Lục Nương vội vã dập đầu xuống đất:

-Nô tì tham kiến nương nương.

Chẳng đợi Triệu Tử Mai nói năng gì, Yên Lăng đã hung hăng chỉ tay vào mặt Lục Nương:

-Ngươi có biết mình đáng tội gì không?! Ngươi thật gan to bằng trời.

Nhìn Lục Nương run rẩy quỳ dưới đất, Diễm Cơ cũng không nỡ bỏ mặc. Nàng từ tốn nói:

-Yên Lăng, khi Hoàng hậu và ta chưa lên tiếng thì ngươi cũng không có quyền được mở miệng ra đâu. Đừng tưởng có Hoàng hậu là ngươi thích làm gì thì làm.

Một lời nói tựa như lông hồng nhưng lại chứa sức nặng ngàn cân. Yên Lăng tuy cậy có Triệu Hoàng hậu nhưng vẫn biết tự lượng sức mình, đối với Cửu Quận chúa này thì tốt nhất là không nên trái lời. Yên Lăng ngay lập tức đứng lùi về phía sau.

-Cửu Quận chúa nói phải, nô tì thật đáng trách tội.

Trắc Diễm Cơ hài lòng gật đầu, đỡ Lục Nương đứng dậy.

-Yên Lăng cũng chỉ vì tận tâm với ta nên mới mau miệng cướp lời, Cửu Quận chúa đừng trách.

-Lục Nương thất lễ với Hoàng hậu, Hoàng hậu cứ thẳng tay trừng trị, Diễm Cơ không có bất cứ lời nào để phản đối.

Vốn tưởng rằng Trắc Diễm Cơ sẽ cố gắng nói giúp cho Lục Nương, ai dè nàng chẳng hề hạ mình xin xỏ gì, trái lại còn xin Triệu Tử Mai trừng phạt Lục Nương. Khoẻ miệng vừa cong lên đã hạ xuống, nàng ta tức giận nói:

-Tự tát vào mặt hai mươi cái.

Không được đến Diễm Cơ thì phải hành hạ Lục Nương cho bỏ ghét. Nghe nói Trắc Diễm Cơ rất yêu quý Lục Nương, bên ngoài mặt thì lạnh lùng không can ngăn nhưng chắc hẳn bên trong rất đau lòng. Dù Triệu Tử Mai không xuất sắc bằng Trắc Diễm Cơ nhưng dù gì cũng là thiên kim tiểu thư của phủ tướng quân, nàng ta cũng rất tinh ý trong việc đoán tâm lý thông qua lời nói.

-Còn chờ gì nữa, hay là để bản cung giúp ngươi.

Lục Nương nhìn Diễm Cơ như thể đang cầu xin, bắt gặp ánh mắt hững hờ của nàng liền cup mắt xuống. Lục Nương lại quay sang bên Triệu Tử Mai, chậm chạp đưa tay lên vả vào mặt mình. Có lẽ vì sợ đau nên nàng ta dùng lực rất nhẹ, đến nỗi người bên cạnh không nghe ra tiếng nữa.

-Ngươi đang đuổi ruồi phồng?!

Triệu Tử Mai tức giận quát lên khiến Lục Nương giật cả mình. Trắc Diễm Cơ thấy thế vội vàng giơ tay tát một cái thật mạnh khiến mặt nàng ta quay hẳn sang một bên, trên má hằn vết năm ngón tay đỏ ửng. Triệu Tử Mai vô tình bắt gặp.

Đúng lúc đó...

-Hoàng thượng giá lâm!!!

Trác Dạ Hàn một thân cảm bão rào buốt tiến về phía họ, theo sau là hai hàng tùy tùng dài dằng dặc. Hắn có ý định đến đây thưởng hoa, nào ngờ lại bắt gặp Triệu Từ Mai và Trác Diễm Cơ ở chỗ này.

- Tham kiến Hoàng thượng!!!

- Miễn lễ. Hoàng hậu và muội hiếm khi cùng nhau đi dạo, có việc gì lại làm mất hoà khí của nhau ư?

Hắn liếc mắt về phía Lục Nương. Ngay lập tức, Triệu Từ Mai nhân cơ hội sà vào lòng hắn nũng nịu:

- Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp. Tiện tì này dám đem sự tôn nghiêm của thần thiếp ra đùa giỡn, đã vậy Cửu Quân chúa còn bênh vực cho con tiện tì đó.

- Diễm Cơ không muốn nói rằng Hoàng hậu nói sai sự thật nhưng không có chuyện Diễm Cơ bao che cho Lục Nương.

Trác Diễm Cơ từ lần ở Ngũ lâu đều không muốn chạm mặt Trác Dạ Hàn nhiều nên cố gắng tránh xa những gì có liên quan đến hắn.

Trác Dạ Hàn hình như cũng nhận thấy Diễm Cơ cư xử có gì đó khác lạ so với mọi khi. Hôm nay Diễm Cơ không cười.

- Hoàng hậu, trẫm thấy cung nữ này đã chịu phạt rồi, Hoàng hậu là quốc mẫu Nam Vân quốc không thể rộng lượng một chút ư?!

- Nhưng...

Triệu Từ Mai ghen hờn. Bây giờ nàng ta mới hiểu rằng vì sao Trác Diễm Cơ lại đột nhiên tát Lục Nương một cái trời giáng như vậy.

Triệu Từ Mai một lần nữa lại chịu lép vế trước Diễm Cơ, ngậm ngùi phát áo quay đi.

Điện Từ Trúc có thể nói là nơi yên tĩnh nhất hoàng cung, không hề nhộn nhịp như các cung, tẩm xưng quanh. Diễm Cơ thường ngày luôn ở trong điện dưỡng bệnh, chỉ cần có cơ hội đều đi dạo khắp nơi nhưng hôm nay lại khác, Diễm Cơ tự đóng cửa ngồi trong phòng một mình.

Nàng luôn cho rằng nhị ca của mình là một người tốt. Từ nhỏ đến lớn hắn luôn ở bên bầu bạn với nàng, bảo vệ nàng, tự nguyện làm một vệ sĩ theo nàng cả ngày, chưa bao giờ làm gì có lỗi với nàng. Diễm Cơ nghĩ Dạ Hàn chính là vị ca ca tốt nhất trên đời nhưng niềm tin đó đã bị lung lay khi đại ca Trác Hường Hằng của nàng nói rằng chính Trác Dạ Hàn đã ra tay với Lưu Hoàng hậu, Từ Thục phi và rất nhiều kẻ khác.

Diễm Cơ còn nhớ như in về đau khổ và hối hận trên khuôn mặt của Hường Hằng, sự run rẩy khiếp sợ từ đôi bàn tay truyền đến nàng.

"- Diễm Cơ, muội muốn tin hay không tùy muội nhưng sự thật vẫn không thể thay đổi. Toà Đại lý đã mật báo với ta rằng có cung nữ ở Đông cung đã nhìn thấy Dạ Hàn sao chép giống bút tích của Hoàng hậu, giả mạo thư tuyệt mệnh.

- Huynh... muội không tin... nhị ca sẽ không bao giờ làm những chuyện này.

- Muội thử nghĩ mà xem, trước lúc Hoàng hậu và Thục phi chết, Trác Dạ Hàn luôn có mặt ở hiện trường, muội cho rằng đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên ư? Ta nghĩ rằng nếu có người hận thù hoàng tộc chúng ta thì sao không sát hại những người khác mà lại chọn Hoàng hậu và Thục phi. Bởi vì... cái chết của họ sẽ rất có lợi cho Trác Dạ Hàn.

- Không giống huynh thường ngày chút nào cả.

- Diễm Cơ, nghe ta nói, không được để về bên ngoài đánh lừa muội. Ta dù bất tài vô dụng cũng cảm nhận được sau lớp mặt nạ tử tế đó là một con người vô cùng độc ác, thâm hiểm. Bây giờ ta như con cá nằm trên thớt, chỉ có thể trông mong vào vận hạn của mình mà thôi. Diễm Cơ, ước nguyện cuối cùng, phiền muội hoàn thành giúp ta..."

- Quận chúa! Quận chúa!

Diễm Cơ không hề để ý có người vào phòng, mãi đến khi Lục Nương đặt tay lên vai nàng mới giật mình.

- Lục Nương?!

Trác Diễm Cơ giờ mới để ý thấy bên má trái của Lục Nương sưng lên, là do nàng đây mà.

- Ta xin lỗi, người có đau lắm không?

- Quận chúa không cần phải xin lỗi đâu. Nô tì biết rằng người làm thế để Triệu Hoàng hậu không thể kiểm soát bắt bẻ nô tì nữa thôi.

Lục Nương để ý từ lúc ở chỗ Tô vương về, Cửu Quận chúa lúc nào cũng như người mất hồn, nửa ngày là ngồi bên cửa sổ thần thờ, không biết có tâm sự gì.

- Quận chúa à, người cả đêm không ngủ, sáng lại không chịu ăn uống, cả ngày như người mất hồn thì sẽ bệnh đó. Để nô tì kêu người ở ngự thiện phòng làm cho Quận chúa chút điểm tâm nhé.

-Ta không có tâm trạng.

-Hay là Quận chúa thấy có điểm nào không khoẻ?

-Người rắc rối quá đấy Lục Nương.

-Nhưng Quận chúa có chuyện gì thì nó thì biết phải nói làm sao với Hoàng thái phi đây?!

Trác Diễm Cơ không đáp lại.Nàng phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ nhìn về phía điện Khả Nhiên lộng lẫy kia một cách chăm chú đến kì lạ.

-Chắc giờ này nhị ca đang ở điện Khả Nhiên phê tấu chương.Người đến điện Khả Nhiên mời nhị ca ta đến điện Từ Trúc,ta muốn tự tay đàn cho huynh ấy nghe một khúc.

Hiếm khi Lục Nương thấy Diễm Cơ cao hứng như vậy,nàng ta liền nhanh chóng đến điện Khả Nhiên báo cho Hoàng thượng,đồng thời ra lệnh cho ngự thiện phòng chuẩn bị những cao lương mỹ vị mang lên điện Từ Trúc.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lục Nương theo lời Trác Diễm Cơ đến điện Khả Nhiên nhưng một tiểu thái giám ở đó lại cho hay:

-Hoàng thượng vừa nảy đã đi giá đến điện Ngân Bích rồi.Tỷ tỷ muốn gặp,e rằng không xong với Yên Lăng đâu.

Tại điện Ngân Bích

-Hoàng hậu một mực muốn thăm đến điện Ngân Bích chẳng lẽ chỉ để xem thứ này thôi sao?

Trác Dạ Hàn khó chịu chỉ tay về phía đám vũ nữ trước mặt.Dạ Hàn từ xưa đến giờ luôn ghét cay ghét đắng những nữ nhân ăn mặc diêm dúa,trát cả đồng son phấn lên mặt, lượn qua lượn lại trước mặt nam nhân để mua vui.Từ lúc còn là Lạc vương,Dạ Hàn đã chạm mặt không ít mỹ nhân trong hậu cung của tiền đế nên đến bây giờ đã không còn hứng thú gì với thứ sắc đẹp tầm thường này nữa. Nhưng...cũng có trường hợp ngoại lệ.

Triệu Tử Mai đang cố gắng giữ chân Trác Dạ Hàn nhưng trong tình huống này e là vô dụng.Nàng ta tưởng đã là nam nhân thì ai chẳng thích xem múa hát,vậy mà...Bất quá Tử Mai đành thì thầm vào tai Dạ Hàn:

-Hoàng thượng,chúng ta đã là phu thê hơn hai năm nhưng vẫn chưa có nhi tử.Hằng ngày thiếp ở điện Ngân Bích lúc nào cũng cảm thấy cô đơn.

Trác Dạ Hàn chưa từng có cảm tình với Triệu Tử Mai nên việc lên giường với nàng ta như thể là cực hình vậy.Tuy nhiên phụ thân nàng ta lại là Tả tướng quân Triệu Mạc, không thể đắc tội với ông ta được.Dạ Hàn đành lựa lời khuyên bảo Tử Mai:

-Trẫm và Hoàng hậu còn trẻ,thời gian còn nhiều,hà tất phải quan tâm đến chuyện nối dõi sớm? Trẫm mới đăng cơ,việc trong triều phải được sắp xếp chu đáo,chuyện nhi tử để sau đi.Nếu Hoàng hậu cô đơn sao không tìm Thần phi,Quý phi,...mà bầu bạn,các nàng ấy đều là tỷ muội trong hậu cung,chắc hẳn cũng muốn có thời gian tâm sự với Hoàng hậu.

Triệu Tử Mai luôn nghĩ rằng mình là Hoàng hậu,không thể chung chỗ với những phi tần khác như một cách để thể hiện địa vị vậy.Ít nhất Tử Mai cũng không bao giờ muốn chủ động đến cung Lộ Huyền tìm Dương Thần phi hay đến cung Uyển Lâm tìm Lý Quý phi cả.

-Thiếp...-Tử Mai định phân bua.

-Bẩm bệ hạ,có người ở điện Từ Trúc xin cầu kiến.

Triệu Tử Mai cau tiết lờm Lương công công một cái khiến ông ta giật nảy người.Dạ Hàn chẳng để ý đến thái độ của nàng ta,lập tức tuyên Lục Nương vào điện.Yên Lăng bên ngoài đang giằng co với Lục Nương,có hết sức đẩy Lục Nương về nhưng cuối cùng lại phải bất lực nhìn nàng ta ngồng nghênh bước vào trong.Phen này không khéo tan xác với Hoàng hậu.

-Nô tì bái kiến Hoàng thượng,bái kiến Hoàng hậu nương nương.

Triệu Tử Mai nhận ra chính là ti nữ đi cung với Trác Diễm Cơ hôm ở vườn thượng uyển.Nàng ta toan đứng dậy thì bị Dạ Hàn liếc xéo một cái khiến cả người lạnh toát,chân tay bủn rủn,đành phải ngồi yên vị trên ghế.

-Bẩm Hoàng thượng,Cửu Quận chúa có nhã ý mời người đến điện Từ Trúc một chuyện.

-Được-Hắn gật đầu không cần suy nghĩ-muội muội mời,tất nhiên ta phải đến rồi.Hoàng hậu,trẫm không làm phiền nàng nữa.

Lương công công phát cây phát trần,miệng hô:

-Di giá điện Từ Trúc.

Trác Dạ Hàn một thân cấm bảo rào bước trên con đường lát đá hoa dẫn đến điện Từ Trúc.Hai bên đường những cung nữ,thái giám bắt gặp hắn đều kính sợ mà nép vào một góc,không dám ngừng đầu lên.Còn những phi tần vô tình chạm mặt thì bị vẻ đẹp của hắn làm cho mê hoặc, e lệ hành lễ với khuôn mặt ửng hồng rồi nuối tiếc khi hắn lướt qua mà không hề nhìn bọn họ lấy một lần.

Điện Từ Trúc đã ở ngay trước mặt hắn.Dạ Hàn định mở cửa bước vào thì đã có một cánh tay khác nhanh hơn giúp hắn làm việc đó.Trác Diễm Cơ đứng trước cửa mỉm cười với hắn, đoạn nắm tay Dạ Hàn kéo vào phía trong:

-Nhị ca,đã lâu rồi huynh chưa có thời gian nghe muội đàn.Hôm nay muội sẽ dành thời gian đàn cho huynh nghe, nghe đến khi chán thì thôi.

Lòng bàn tay hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự ôn hoà từ Diễm Cơ truyền đến cơ thể hắn.Thứ cảm giác này rất khó để diễn tả thành lời, không nóng cũng không lạnh,mang đến cho người ta sự an toàn tuyệt đối.Cả nụ cười rạng rỡ như ánh bình minh kia,sưởi ấm trái tim của người đối diện.Kể từ khi Trác Vũ Hạo đến Yên Châu,đây là lần đầu tiên hắn thấy Diễm Cơ cười tươi đến vậy.

-Muội tự nhiên cao hứng muốn đàn cho huynh nghe,có phải là có chuyện gì không?

Trác Diễm Cơ ngập ngừng,nhưng rất nhanh đến nỗi Dạ Hàn không kịp nhận ra,nàng lắc đầu phủ nhận.

Nàng dẫn Dạ Hàn ra phía sau khu vườn,một nơi đầy nắng ấm và hương hoa cỏ ngọt ngào.Ở đó đã chuẩn bị những cao lương mỹ vị toả mùi thơm ngào ngạt,vài vò rượu quý cùng cây đàn tranh được chạm trổ hoa văn vô cùng cầu kì và tinh tế.

-Nhị ca thích nơi này chứ?!Tất cả số chậu cảnh huynh tặng muội đều ở đây, mỗi ngày muội đều chăm sóc chúng rất chu đáo.

-Huynh không ngờ muội lại thích đến như vậy?!Hắn là muội đã bỏ ra không ít công sức để có thể biến nơi này thành một khu vườn tuyệt đẹp.

Trác Diễm Cơ không đáp lại,từ từ ngồi xuống ghế,tay nâng cây đàn một cách cẩn thận nhất có thể.Nàng vắt chéo chân,đặt cây đàn lên đùi rồi bắt đầu đánh.Những ngón tay thon dài như búp măng linh hoạt chuyển động tạo nên âm thanh hài hoà,uyên chuyển mà sống động.Những âm thanh đó nhảy nhót trên từng phiến lá xanh rồi đọng lại,rớt từng chút một vào tai người đối diện.

Cảnh tượng này quá đỗi quen thuộc. Trác Dạ Hàn ngỡ ngàng hồi lâu chợt nhận ra từng cử chỉ,điệu bộ,thậm chí là cả vẻ mặt tập trung lúc này cũng có phần giống Trác Vũ Hạo.Hắn cứ ngỡ người ngồi ở đây không phải là Diễm Cơ mà là Trác Vũ Hạo.Dạ Hàn bất giác đưa tay lên khẽ chạm vào đôi mắt,áo ảnh biến mất không còn chút vết tích.

Trác Diễm Cơ lúc bấy giờ đã hạ đàn xuống mới nhận ra sắc mặt Dạ Hàn rất khác thường.Đôi mắt sâu thẳm đó lộ lên tia ngỡ ngàng,bất gặp ánh nhìn của nàng lại bối rối lảng tránh.

-Nhị ca,huynh không sao chứ?

-Cây đàn kia ta chưa thấy bao giờ.Cây đàn ta tặng muội đâu phải thế này.

Trác Diễm Cơ "à" lên một tiếng,sau đó nhìn vật trên tay mà nói:

-Cây đàn tranh này vốn là của tam ca tặng muội,trước giờ không nỡ đem ra dùng nên huynh thấy lạ là đúng thôi. Ngay cả muội cũng mới dùng lần đầu nên không quen tay,có phải đàn dở lắm không?

-Của Vũ Hạo tặng muội?

-Àn.

Dạ Hàn để ý thấy gương mặt Diễm Cơ rạng rỡ khi nhắc đến Trác Vũ Hạo,cả sự nâng niu,trân trọng của nàng dành cho cây đàn tranh kia,tất cả đều khiến cho hắn cảm thấy rất tức giận.Nàng kêu hắn đến, dùng cây đàn của Vũ Hạo tặng đánh cho hắn nghe,lúc nói chuyện với hắn cũng nhắc đến Vũ Hạo.Dạ Hàn biết Diễm Cơ không phải cố ý nhưng trong lòng thì vô cùng khó chịu.Trác Vũ Hạo thì có gì hơn hắn cơ chứ.Chỉ là một tội nhân bị đày đến Yên Châu lại có thể khiến Diễm Cơ quan tâm đến như vậy.

-Diễm Cơ,chắc muội mời tay rồi,mau ngồi xuống đây với huynh.

Thấy nàng trầm tư ngồi xuống cạnh mình nhưng nét mặt có vẻ không vui hắn liền hỏi:

-Diễm Cơ,muội có tâm sự à?!

-Hương Hằng...đại ca bây giờ không biết thế nào nhỉ?Từ khi Lưu Hoàng hậu quy tiên huynh ấy luôn trong tình trạng không ổn định.Muội rất lo cho đại ca. Khi nhìn thấy thi thể của Lưu Hoàng hậu hắn là đại ca đã rất đau lòng.Muội muốn an ủi huynh ấy nhưng không thể gặp được.

Tự nhiên nàng nhắc đến tên Hường Hằng, Dạ Hàn đột nhiên thấy khó hiểu nhưng hắn vẫn nghĩ rằng Diễm Cơ chỉ buột miệng nói ra, đối với Diễm Cơ mà nói Dạ Hàn chẳng may nghĩ ngợi.

-Ai thấy mẫu thân qua đời mà chẳng đau lòng. Ta hiểu nỗi đau của Hường Hằng huynh bởi ta cũng mất đi mẫu phi giống đại ca vậy.

-Diễm Cơ nghe nói Lưu Hoàng hậu trên lưng có một vết bầm tím khó hiểu, muội không biết có phải là do Hoàng hậu bắt cần không. Huynh nghĩ thế nào?!

Trác Dạ Hàn không hề suy nghĩ về lời nói của Diễm Cơ mà đáp lại ngay:

-Muội nghe ai nói lung tung vậy, trên người Lưu Hoàng hậu làm gì...

Nói được nửa câu mới chợt nhận ra sai lầm của mình. Diễm Cơ vẫn giữ nguyên vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra. Nàng nghiêng đầu gặng hỏi hắn:

-Lưu Hoàng hậu làm sao cơ?!

-À, không có gì.

Trác Diễm Cơ đã hi vọng Trác Dạ Hàn sẽ trả lời khác đi nhưng hắn lại làm Diễm Cơ thất vọng. Lòng nghi ngờ lại tăng lên, từng chút từng chút phá tan sự tin tưởng tuyệt đối bấy lâu nay của Diễm Cơ dành cho Trác Dạ Hàn. Nàng biết hắn chưa bao giờ tiếp xúc với tử thi, cũng chưa từng quan tâm đến việc toà Đại lý khám nghiệm Lưu Hoàng hậu như thế nào nên trả lời dứt khoát như vậy chỉ có thể có một lý do...

Không gian đột nhiên lắng xuống, cả Dạ Hàn và Diễm Cơ đều nhận ra điều đó. Cái không khí ngột ngạt này khiến cho hai người mất đi sự tự nhiên trước kia. Diễm Cơ vốn định mở lời trước nhưng Dạ Hàn đã kịp đề nghị:

-Ta bỗng nhiên thấy trong người có chút bất thường, có lẽ ta nên về điện Vĩ Tuyền sớm.

-Để muội tiễn huynh.

Diễm Cơ tiến lại gần định đưa tay ra thì bị Dạ Hàn chặn lại, gạt ra.

-Ta tự đi được rồi.

Trác Dạ Hàn lần đầu tiên hành xử như vậy, trong lòng Trác Diễm Cơ đã có dự cảm không lành.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14

Lương công công thấy sắc mặt của Trác Dạ Hàn từ khi rời khỏi điện Từ Trúc có chút u ám, chắc hẳn đã có chuyện xảy ra bên trong. Lão biết tính cách nóng lạnh bất thường của Dạ Hàn nên lúc này chỉ sợ rằng nếu Dạ Hàn có nổi nóng thì lão sẽ là người chịu trận đầu tiên. Lương công công thường ngày theo Trác Dạ Hàn nên đã có được tinh thần thép nhưng lúc này lại không khỏi lạnh sống lưng bởi hàn khí toả ra từ người Dạ Hàn:

-Lương Tề, theo trẫm đến thiên lao.

Đột nhiên đang đi lại dừng lại, còn trung bộ mặt u ám đó ra nữa, cũng may là lão không phải bị đau tâm thất, nếu không đã sớm lăn ra đó chết giấc rồi.

Bọn lính gác trong thiên lao thường ngày nhàn rỗi, chỉ việc ăn không ngồi rồi, uống rượu, đánh bạc với nhau. Một công việc nhàn hạ đến buồn chán. Hôm nay bọn chúng cũng định ngồi tụ tập lại đánh bạc nhưng vừa ngồi xuống thì có tiếng Lương công công vọng đến:

-Hoàng thượng giá lâm !!!

Bọn lính canh chưa kịp hoàn hồn đã thấy một nam nhân mặc cẩm bào, khuôn mặt hắc ám đáng sợ hăm hăm bước vào. Biết thân phận của người vừa đến, bọn họ cuống cuống thu dọn mọi thứ trên bàn, đứng dạt sang hai bên nghênh đón hắn:

-Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Trác Dạ Hàn chẳng thèm để ý đến đám người kia, một mạch đi thẳng đến phòng giam Trác Hường Hằng.

Trác Hường Hằng đang ngồi ở một góc, nghe thấy tiếng ồ khoá va chạm liền mỉm cười:

-Cuối cùng ngươi cũng đến, Dạ Hàn.

Lương công công nhân mặt, cầm cây phát trần chỉ về phía hán ta:

- Tô vương thật to gan, sao lại ăn nói xác xược đến vậy.

- Ngươi, không liên quan, cút.

Trác Dạ Hàn chỉ tay về phía cửa, Lương Tề thu lại cây phát trần, ba chân bốn cẳng chạy biến.

Trong căn phòng tối tăm đầy mùi ẩm mốc và rom rạ, Dạ Hàn hướng đôi mắt dữ dằn nhìn chăm chăm vào kẻ đối diện:

- Giả ngu giả dốt lâu đến như vậy mà chẳng ai nghi ngờ, diễn xuất thật khiến người khác phải kinh ngạc đấy Tô vương.

- Quá khen. Ta không có nhiều mưu mẹo như ngươi, không tranh được với các huynh đệ khác nên tự biết thân biết phận rút lui là điều nên làm.

Trác Hường Hằng bị Trác Dạ Hàn vạch mặt nên cũng chẳng cần giả vờ nữa. Hán ta trút bỏ lớp vỏ bọc ngờ nghệch bấy lâu nay, thay vào đó là một Tô vương hoàn toàn khác. Dạ Hàn cũng thấy hơi bất ngờ nhưng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, hỏi:

- Ta biết Diễm Cơ vài hôm trước có đến đây gặp ngươi, ngươi đã nói gì với muội ấy?!

- Ta và muội ấy chỉ nói vài ba câu với nhau, đều không liên quan đến ngươi. Ngươi yên tâm, Diễm Cơ không hề biết những việc ngươi đã làm đâu. Dù gì ngươi cũng đã cất công giấu kín, ta không nỡ phá hoại công sức của ngươi.

Lời lẽ của Hường Hằng đầy mỉa mai, châm chọc. Trong tình huống này còn có thể đùa giỡn, quả thật khiến cho Trác Dạ Hàn cảm thấy như bị coi thường:

- Ngươi dựa vào đâu mà khẳng định ta làm điều xấu?!

- Thế ngươi dựa vào đâu mà chứng minh bản thân trong sạch?! Hường Hằng ta nói cho ngươi biết, kẻ giả nhân giả nghĩa như ngươi, không sớm thì muộn sẽ bị quả báo mà thôi. Nếu hôm nay ta không thể trị ngươi, sau này ắt có người thay ta làm việc đó.

Trác Dạ Hàn bị Hường Hằng mắng thẳng vào mặt, dù rất tức nhưng vẫn đủ tỉnh táo để kiềm chế cơn giận dữ của mình. Nếu giết hán thì Dạ Hàn sẽ bị nghi ngờ nhưng nếu không giết hán thì không biết được hán sẽ còn nói lung tung những gì nữa. Dạ Hàn suy nghĩ hồi lâu rồi bỗng bật cười:

- Ngươi nghĩ rằng ta sẽ không giết ngươi vì điều này sẽ ảnh hưởng đến ta sao?! Trác Hường Hằng, ngươi lắm to rồi.

Nói đoạn Dạ Hàn ra ngoài, lát sau trở vào với thanh kiếm trên tay. Hán tuốt kiếm khỏi vỏ bao, chìa mũi nhọn vào Hường Hằng:

- Ngươi còn muốn trần trời gì trước khi chết không?

- Những thứ cần làm ta đã làm hết rồi, Trác Hường Hằng ta không có gì phải phí lời với ngươi. Muốn giết cứ giết đi, nhưng còn Diễm Cơ thì thế nào đây? Nha đầu ấy thông minh sắc sảo như vậy, ngươi sau khi gặp lại hằm hằm chạy đến đây không phải vì ngươi sợ nha đầu ấy đã biết gì rồi sao?! Muốn giết người diệt khẩu thì đừng quá lộ liễu, kẻo Diễm Cơ phát hiện đấy.

- Không liên quan đến ngươi.

- Ngươi sẽ tha cho nó, phải không? Bởi nể tình huynh muội?! Hay vì ngươi có tình cảm đặc biệt với nó?!

Trác Hường Hằng thấy Dạ Hàn không có chuyển biến liên tiếp tục khiêu khích:

- Bị ta nói trúng tim đen nên á khẩu rồi à? Đúng là chẳng ai ngờ rằng đương kim Hoàng thượng của Nam Vân quốc lại ôm một mối tình loạn luân với muội muội suốt bao nhiêu...

Hường Hằng chưa dứt lời, Dạ Hàn đã vung kiếm lên không trung. Trong tích tắc thứ ánh sáng sắc lạnh trượt qua cổ, máu phụt nhuộm đỏ cả căn phòng. Thứ chất lỏng màu đỏ sẫm rịn người ôm lấy lưỡi kiếm rồi từ từ nhỏ giọt rơi xuống nền đất lạnh lẽo. Tô vương nằm gục dưới chân Dạ Hàn, thủ cấp lăn lông lốc dưới sàn, hai con ngươi trợn ngược lên một cách đáng sợ.

Trác Dạ Hàn sức tỉnh thì đã thấy Tô vương chết tự khi nào. Hán nhìn xuống thanh kiếm dính máu, đôi tay run rẩy khẽ chạm vào lưỡi kiếm rồi rút lại. Mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào cánh mũi hán khiến Dạ Hàn cảm thấy buồn nôn. Hán loạng choạng lao ra khỏi phòng giam, hai tay bịt miệng nôn thốc nôn tháo.

Lương công công nghe động chạy vào thì thấy Dạ Hàn đang cúi gập người xuống đất mà nôn, còn Tô vương nằm gục trên vũng máu, thủ cấp đã không còn trên cổ. Lão khiếp đảm sai người diu Dạ Hàn về tắm điện, sau đó bắt bọn lính canh khiêng xác Tô vương đem đi hỏa thiêu, dặn không được kể cho kẻ khác nghe về chuyện ngày hôm nay.

Điện Vĩ Tuyền

Trác Dạ Hàn vừa bước chân vào tắm điện đã đuổi hết cung nữ và thái giám ra ngoài, trút bỏ y phục vấy máu rồi ngâm mình xuống nước. Làn nước mềm mại và mát lạnh bao bọc lấy cơ thể đầy mùi huyết tanh. Hơi lạnh xoa dịu vài phần tâm trạng của hán khiến Dạ Hàn cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Trác Dạ Hàn nhớ lại lời nói của Hường Hằng trước lúc chết: "Đúng là chẳng ai ngờ rằng đương kim Hoàng thượng của Nam Vân quốc lại ôm một mối tình loạn luân với muội muội". Hắn bị ám ảnh, hắn sợ rằng một ngày nào đó tình cảm mà hắn cố giấu giấu kín suốt bao nhiêu năm trời bị người khác nhìn thấy.

Dạ Hàn đột nhiên cảm thấy nhục nhã khi bên tai văng vẳng hai từ "loạn luân". Đã có lúc hắn tự nhủ rằng tình cảm mà hắn dành cho Trác Diễm Cơ chỉ là tình cảm huynh muội gắn bó nhưng đó chỉ là tự dối lòng mình. Dạ Hàn không biết hắn yêu Diễm Cơ từ lúc nào, có lẽ từ khi nhìn thấy một thiên thần nằm trong nôi cười toe toét với hắn, Dạ Hàn đã hứa với lòng mình rằng sẽ bảo vệ nụ cười thiên thần ấy không bao giờ vụt tắt.

Thời gian trôi qua, Dạ Hàn và Diễm Cơ lớn lên cùng nhau, tình cảm hắn dành cho nàng cũng ngày một lớn dần. Nhiều lúc hắn cảm thấy không thể kìm nén cảm xúc lâu hơn nữa, muốn bày tỏ nhưng sợ miệng lưỡi thiên hạ, sợ Diễm Cơ sẽ khinh bỉ hắn nên tình cảm ấy vẫn được giấu kín đến tận bây giờ.

- Chẳng lẽ ta và muội suốt đời này là huynh muội tốt? Chẳng lẽ ta không có cơ hội được ở cạnh muội kiếp này? Ta đường đường là thiên tử, vàng bạc, quyền lực, ta đều có nhưng sao lại không thể có được tình yêu của muội?! Tại sao tất cả nữ nhân trong thiên hạ, riêng chỉ có muội là không thể có một vị trí bên cạnh ta?! Giá mà... muội không phải là muội muội của ta, giá mà... muội không phải là Cửu Quận chúa, ta đã có thể giữ chặt muội trong vòng tay này...

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Đêm khuya, Trác Dạ Hàn một mình đi đến rừng trúc phía sau hoàng cung. Hắn đem theo một bó vạn thọ thật rực rỡ, còn vẻ mặt của hắn thì ngược lại. Hôm nay, tròn hai năm Từ Thực phi mất. Trác Dạ Hàn không an táng ở lăng tẩm hoàng thất mà cho người xây một ngôi mộ giản dị ở giữa nơi yên tĩnh này.

Trác Dạ Hàn vẫn nhớ như in cái ngày hắn xuống tay với bà. Trước lúc đưa ra quyết định, Dạ Hàn phải suy nghĩ rất lâu đến mức mất ăn mất ngủ. Cuối cùng hắn đã chọn hi sinh mẫu phi để đổi lấy ngai vàng.

Và Dạ Hàn đã thắng...

...đã bước lên đỉnh cao của quyền lực.

Nhưng hắn lại phải trả giá bằng sự dằn vặt, đau đớn suốt phần đời còn lại.

Hằng đêm, mỗi lần chợp mắt là Trác Dạ Hàn lại mơ thấy Thực phi. Trong giấc mơ, bà mỉm cười dịu dàng, còn dang tay ôm lấy hắn, gọi: "Hàn nhi". Rồi bỗng dưng trên khuôn mặt ấy xuất hiện những tia máu đỏ thẫm chảy xuống. Bà mờ dần, cuối cùng là biến mất. Hắn giật mình choàng tỉnh.

Đã không biết bao nhiêu lần, hắn thức trắng đêm cùng với nỗi kinh hoàng đầy ám ảnh ấy.

Giờ đây Trác Dạ Hàn đã đủ dũng khí đối diện với bà. Hắn đặt bó hoa xuống cạnh mộ rồi châm một nén nhang, cẩn thận cắm vào bát hương:

- Mẫu phi, lâu rồi nhi thần không đến thăm người. Mẫu phi có giận không? Người ở rừng trúc lạnh lẽo này một mình chắc hẳn rất cô đơn. Sau này nhi thần sẽ đến thăm người thường xuyên hơn... thăm cả phần của Vũ Hạo nữa.

Hắn đứng yên một lúc lâu trước mộ Từ Thực phi. Suong đêm động lại trên tóc hắn, long lanh như đỉnh hàng vạn viên minh châu tí hon. Dạ Hàn chẳng buồn để ý.

- Mẫu phi, giờ nhi thần đã trở thành thiên tử đầy uy quyền giống phụ hoàng năm xưa rồi. Chỉ tiếc mẫu phi không thể chứng kiến. Những năm qua con đều không đủ dũng khí đối diện với người, nhưng cũng không thể trốn tránh sự thực được mãi. Nhi thần đến đây không cầu xin mẫu phi tha thứ những việc nhi thần gây ra cho người và Vũ Hạo, chỉ mong người sớm quên hết mọi việc kiếp này, bắt đầu cuộc sống mới. Mẫu phi rất tốt, đáng tiếc nhi thần chưa báo hiếu đã đắc tội bất hiếu nên cảm thấy vô cùng hổ thẹn với phụ hoàng và người. Nếu có kiếp sau, chỉ cầu lại được làm hài tử của người lần nữa.

Không gian yên tĩnh bỗng từ đâu phát ra tiếng sột soạt của y phục khiến Dạ Hàn chú ý. Hắn chỉ kịp nhìn thấy một vạt áo thêu hoa ngũ sắc lướt qua rồi biến mất sau những khóm trúc dày đặc sương đêm. Tiếng chân dồn dập nện xuống nền đất nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng trở lại yên tĩnh như lúc đầu.

Trác Dạ Hàn như phản xạ liên định đuổi theo nhưng không may giẫm phải đĩa hoa quả, mọi thứ văng tung toé ra đất. Hắn chân chừ rồi lại thờ dãi, quyết định ngồi nhặt lại đồ ăn, còn cái kẻ to gan kia để sau tính.

Dạ Hàn không có ý định đuổi theo kẻ kia nữa mà trở về điện Vũ Tuyên ngay sau đó.

Đợi khi Dạ Hàn vừa rời đi, một nam nhân khác nấp trong bụi cây gần đó xuất hiện, mang theo vẻ mặt âm lãnh tột cùng nhìn về phía con đường mà kẻ mới nãy đi qua.

Một nữ nhân chạy ra khỏi rừng trúc với vẻ mặt hốt hoảng. Những bước chân xiêu vẹo tưởng chừng như cả cơ thể ấy có thể đổ ập xuống bất cứ lúc

nào.Nữ nhân đó chống tay xuống đất, khuôn mặt trắng nhợt nhạt như tử thi,hơi thở gấp gáp và ngắt quãng vang lên trong bóng đêm.

Nàng ta vừa nghe được bí mật kinh khủng nhất và có lẽ sợ rằng Trác Dạ Hàn đã phát hiện ra.Nhưng không phải nàng ta có ý định nghe lén mà chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi,nào ngờ lại gặp đúng chuyện đáng sợ này.

Phía xa xa,một lúc sau có người mặc đồ cung nữ tay cầm đèn lồng đi loanh quanh,cuối cùng phát hiện ra chỗ nữ nhân kia ngồi,vội vàng chạy tới:

-Nương nương,đêm khuya nương nương không ở trong cung Nguyệt Hân mà đến đây làm gì?Nô tì chạy khắp hoàng cung cũng không ngờ nương nương lại đến rừng trúc này.Ồ đây đêm rất lạnh,để nô tì dìu nương nương về.

Nữ nhân kia thấy có nữ tì hầu cận đến cũng bớt chút sợ hãi,vội vàng vịn tay vào vai nữ tì rồi khập khiễng bước đi. Nữ tì đó cảm thấy chủ tử rất kì lạ,có vẻ như nương nương đang sợ hãi nhưng vì trước khi vào cung được dặn là không được tò mò hay lăm lỏi nên đành im lặng theo chủ tử hồi cung.

Sáng hôm sau,Cửu Quận chúa nghe cung nữ trong cung Nguyệt Hân nói rằng Hoàng thái phi không được khoẻ nên đã đến vấn an từ rất sớm.

Vừa thấy bà,nàng ngay lập tức sà vào lòng như chú chim bé nhỏ,thỏ thẻ hỏi thăm:

-Mẫu phi không khoẻ ư?Cơ nhi nghe được đã chạy ngay đến đây thăm người đấy.

Hoàng thái phi xoa đầu nàng,gọng nói đầy yêu thương nhưng vẫn cảm nhận được một chút mệt mỏi lẫn trong đó.

-Cơ nhi thật đúng là hảo hải tử của mẫu phi.

Nàng để ý thấy khuôn mặt bà hôm nay thật kém sắc,hai mắt trũng sâu,thâm quầng như bị mất ngủ.Nàng đau lòng đặt tay của mình lên tay bà:

-Đêm qua mẫu phi mất ngủ phải không?Hai mắt người thăm lại rồi kìa.Nếu người thấy không khoẻ thì nên tuyên thái y đến,đừng để bị trông thấy bộ dạng này lần nữa mà khiến Cơ nhi lo lắng.

-Ấn.Cơ nhi này...

-Mẫu phi có gì dặn dò?

-À,không.Mẫu phi cần nghỉ ngơi,Cơ nhi lui ra trước đi.

-Vậy...để lần sau Cơ nhi đến.Mẫu phi phải cố gắng mau khoẻ lại đấy.

Bà định chớp mắt một lát nhưng rất lâu sau đó vẫn không ngủ được,cứ nhắm mắt là bên tai lại nghe thấy giọng của Trác Dạ Hàn.Câu chuyện kia cứ ám ảnh bà suốt từ qua đến giờ,khiến cho trong lòng không thể yên tâm được.Bà đã tiếp xúc với Dạ Hàn từ khi hắn còn là một tiểu hải tử nên chắc rằng hắn là một người thông minh,tài giỏi,có tố chất của kẻ đứng đầu,hơn nữa hắn đối với Cơ nhi của bà rất tốt,chưa bao giờ bà nghi ngờ hắn.Đến tận đêm qua,sau khi tận tai nghe Dạ Hàn thú tội trước mộ Thục phi bà mới vỡ lẽ ra rằng hắn không giống những gì bà trông thấy. Một kẻ như vậy,để Cơ nhi của bà tiếp xúc quá nhiều e rằng bảo bối của bà sẽ bị liên lụy.Lúc này bà định bảo Cơ nhi đề phòng nhưng không muốn làm mất hình tượng vị ca ca tốt nhất trên đời của nàng nên không dám nói.

Buổi triều sớm kết thúc,Trác Dạ Hàn cũng đến thăm bà bởi bà là người đối xử tốt với hắn sau mẫu phi,lúc nào cũng coi Dạ Hàn như con ruột của mình.Phần vì bà là mẫu phi của Diễm Cơ nên hắn càng phải đến thăm.

-Nương nương,Hoàng thượng đến thăm nương nương.

Bà không khỏi kinh sợ khi nghĩ lại tối qua,cộng thêm "kẻ đó" đang trên đường đến đây.Bà nhanh chóng sửa soạn lại y phục,trang điểm che đi sắc mặt nhợt nhạt và quầng thâm ở mắt, cùng lúc Trác Dạ Hàn đến.

Bên ngoài truyền vào tiếng Lương công công:

-Hoàng thượng giá lâm!!!

Trác Dạ Hàn một thân cẩm bào bước vào,mang theo bộ mặt lo lắng.

-Tham kiến Hoàng thượng !

-Hoàng thái phi đang bệnh,không cần đa lễ.

-Tạ Hoàng thượng.

Trác Dạ Hàn phát tay ra lệnh cho tất cả lui xuống,bầu không khí lúc này bỗng trở nên gượng gạo và có chút căng thẳng.Không giống mọi lần khi Dạ Hàn đến thăm,hôm nay bà cố ý ngồi cách xa hơn bình thường.

Nét mặt lo âu của bà khiến hắn chú ý:

-Hoàng thái phi sợ trẫm ăn thịt sao?!Cái vẻ mặt lo sợ đó có nghĩa gì cơ chứ?

Hắn đùa.Nhưng người ngồi ở kia lại không cho là thế.Lời nói bông đùa khi qua tai bà lại trở thành một ý nghĩa khác.

Hoàng thái phi bắt giác đưa tay sờ lên mặt:

-Hoàng thượng thứ lỗi.Tại ta mất ngủ nên...

-Thì ra là Hoàng thái phi mất ngủ.Lát nữa trẫm sẽ sai người đem đến cung Nguyệt Hân vài loại thảo dược quý trị chứng mất ngủ,hi vọng có thể giúp người bớt mệt mỏi.

Bà vội xua tay:

-Lần trước Hoàng thượng ban tặng ta vẫn còn rất nhiều,thật sự không cần thiết phải thêm.

-Vậy nếu cần gì cứ nói,trẫm sẽ đáp ứng cho người.Hôm nay trẫm rất bận,hôm khác sẽ đến cung Nguyệt Hân thăm Hoàng thái phi sau.

-Cung tiễn Hoàng thượng.

Hoàng thái phi thần hồn nát thần tính,mỗi lời Dạ Hân nói đều quy ra cùng một ý nghĩa đe dọa nên tưởng rằng hắn đang có ý nhắc nhở bà.Hoàng thái phi phân vân không biết nên xử lí chuyện này thế nào thì bỗng nhớ ra một người-kẻ duy nhất khác chế được Dạ Hân,nhưng tiếc là hắn không còn ở trong hoàng cung mà đã bị đày đến Yên Châu tù hai năm trước.

Bà ngồi vào bàn,viết một hồi mấy trang dài dằng dặc,gấp nhỏ lại,giao cho tâm phúc của mình và dặn dò:

-Chuyển lá thư này đến Yên Châu càng sớm càng tốt.Hành sự phải cẩn trọng, nếu để đến tai Hoàng thượng thì liệu chừng.

-Vâng,nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 15.2

Lá thư qua ba ngày hai đêm mới đến được tay Trác Vũ Hạo.Lúc hắn đang ở thư phòng đọc sách đã thoáng nghe tiếng lộc cộc to dần rồi chợt dừng lại.Hắn nghiêng người xích qua cửa sổ một chút,hơi nheo mắt lại vì nắng.Một cỗ xe ngựa bình thường đến không thể bình thường hơn,từ trong buồng lại bước ra một nữ nhân mặc thanh y bình thường nhưng đáng về lại không tầm thường chút nào.

-Xung Tự.-Trác Vũ Hạo khẽ nhắc.

Y theo lệnh bước ra ngoài.Trác Vũ Hạo nhìn qua cửa sổ thấy Xung Tự và thanh y nữ nhân nói chuyện nhưng không rõ họ đang nói gì.Lát sau cỗ xe kia cũng rời đi,một phong thư được chuyển đến tay Vũ Hạo:

-Là ai gửi nó đến đây?

-Bẩm Thuần vương,là Hoàng thái phi.

Vẫn cái dáng vẻ tao nhã,hắn đặt quyển sách xuống bàn rồi cầm bức thư lên xem.Đôi mắt lướt qua thư một lượt, bỗng nhiên chân mày nhíu lại,vẻ mặt như có như không lo lắng.Xung Tự nhìn biểu cảm của Trác Vũ Hạo thì không khỏi sốt ruột:

-Thuần vương,trong cung đã xảy ra việc gì rồi sao?

Trác Vũ Hạo chẳng nói chẳng rằng đưa lá thư lại gần ngọn nến trên kệ.Ngọn lửa liếm một vệt đỏ rực lên tờ giấy, tham lam lan ra ngày một lớn đến khi lá thư chỉ còn lại tro vụn bay là tã,nằm im lặng một cách đáng sợ dưới chân hắn...

-Ngươi về hoàng cung một chuyến,bảo vệ Hoàng thái phi.

-Hoàng thượng,Trác Dạ Hân,lẽ nào...

-Chớ hỏi nhiều,Dạ Hàn thâm độc,ta không chắc rằng kẻ biết được bí mật của hần có thể sống yên ổn.

-Vậy thuộc hạ sẽ lên đường vào ngày mai.

-Đi ngay đi,chậm trễ đừng trách ta.

Điện Khả Nhiên

Trác Dạ Hàn tinh thần rất tệ,mấy ngày này không hiểu sao đột nhiên mất ngủ,mọi phương pháp chữa trị đều vô hiệu.Chỉ khổ mấy thái y trong cung bị làm tình làm tội đến mất ăn mất ngủ theo Dạ Hàn,ngày đêm lo tìm cách chữa trị mà vẫn không sao đúng ý Hoàng thượng.Triệu Tử Mai mấy lần khuyên hần nên dẹp chính sự sang một bên,sức khoẻ là quan trọng nhất nhưng cứ hễ đặt lưng xuống là khó chịu,trần trọc suốt mấy canh giờ,cuối cùng lại mò đến điện Khả Nhiên giải quyết nốt công việc còn dang dở.

Mộc Hoan thấy hai mắt hần trắng dã, đáng về một mồi như đã không ngủ hàng thế kỉ nên đành lên tiếng:

-Hoàng thượng,người ở điện Khả Nhiên này đã lâu vậy rồi cũng nên nghỉ ngơi chút đi.

-Công việc còn nhiều,dù gì ta cũng không ngủ được,chi bằng dành thời gian phê duyệt hết sổ tấu chương này còn có ích hơn.-Hần lắc đầu.

-Hoàng thượng,sức khoẻ quan trọng nhất.Đừng gồng sức nữa.Triệu Hoàng hậu mà biết thân thể cho Hoàng thượng làm việc quá sức thế này sẽ tức điên lên mất.

Đúng lúc đó bên ngoài Lương công công bấm báo:

-Hoàng thượng,Hoàng hậu nương nương xin diện kiến.

Triệu Tử Mai cậy mình có hậu thuẫn vững chắc,thêm Trác Dạ Hàn cũng kiêng nể vài phần nên chẳng đợi hần cho phép liền tự ý xông vào điện Khả Nhiên.

Bằng những bước chân uyển chuyển, Tử Mai tiến đến chỗ Dạ Hàn đang ngồi, giọng ngọt ngào như đường mật:

-Hoàng thượng !!!

Mộc Hoan đứng phía sau Dạ Hàn thấy nàng ta không hiểu phép tắc liền nhủ mày,nhưng y chỉ là một kẻ mọn,không tiện nhiều lời nhắc nhở.Y chưa kịp làm gì Dạ Hàn đã lên tiếng trước:

-Hoàng hậu có biết đây là nơi nào không?!"Tự tiện xông vào,e đã vượt quá quyền hạn của Hoàng hậu rồi.

Triệu Tử Mai không chút sợ hãi từ tốn đáp:

-Tự tiện vào điện Khả Nhiên, thiếp thật đáng chết,mong Hoàng thượng tha tội. Nhưng chỉ tại muốn Hoàng thượng được thư giãn nên mới mong được cùng người đi dạo,Lương công công nói rằng sức khoẻ Hoàng thượng sa sút vì mất ngủ,thiếp thực sự lo lắng.

-Hoàng hậu đã phải lo lắng nhiều rồi.

Được,trẫm sẽ đi.Lâu rồi chúng ta chưa cùng tâm sự với nhau,cũng nên dành nhiều thời gian cho Hoàng hậu hơn.

Nàng ta vẫn thấy cách xưng hô xa cách thì không vui nhưng dù sao trước giờ hần chưa hề đồng ý với nàng ta nhưng hôm nay lại vui vẻ nhận lời nên trong lòng cũng không hề bực bực:

-Hoàng thượng,hay là tối nay người ở lại điện Ngân Bích,thiếp còn nhiều chuyện cần tâm sự với người.

-Được rồi,trẫm sẽ đến.

-Tạ ơn bệ hạ.

Hai người bọn họ cùng nhau đi dạo trong khuôn viên chính,theo sau còn có Mộc Hoan,Yên Lăng và đoàn tùy tùng. Triệu Tử Mai luôn cười cười nói nói, trong khi đó hần phải cẩn thận chịu đựng để không đá bay nàng ta đi xa hàng trăm dặm.Sở dĩ hần chiều lòng nàng ta như vậy vì Triệu tướng quân sau buổi triều sớm hôm trước có nhắc nhở Dạ Hàn phải quan tâm đến Tử Mai một chút.Nàng ta hề gặp Triệu Mạc là khóc lóc,kể lể rằng hần lạnh nhạt với mình như thế nào.Triệu Mạc coi Triệu Tử Mai như bảo vật nên đồ dành mãi, lại còn không tiếc lời bảo Trác Dạ Hàn rằng phải đối xử tốt với bảo bối của lão ta.

Triệu Tử Mai tâm trạng đang rất vui vẻ bỗng nhiên nhìn thấy có bóng người quen quen thấp thoáng sau mấy khóm hồng nhưng,rồi nhận ra một giọng nói trong trẻo,mềm mại như nước:

-Mẫu phi,người xem hoa đã nở đẹp như thế này rồi.

Trác Diễm Cơ và mẫu phi cùng lúc đến khuôn viên chính,bắt gặp Triệu Tử Mai và Trác Dạ Hàn.Nhận ra sự hiện diện của họ,nàng và bà hơi cúi đầu hành

lễ:

-Bái kiến Hoàng thượng,Hoàng hậu.

Trác Dạ Hàn không ngờ Diễm Cơ cũng đến chỗ này,trong lòng bức bối bỗng biến vui vẻ.Hắn dịu dàng mỉm cười:

-Hai người đứng lên đi.

Trác Diễm Cơ từ lúc nghe tin Trác Hưống Hằng chết thì trong lòng luôn mang một mối nghi ngờ với Dạ Hàn.Nàng đã bao lần muốn gặp quản ngục để hỏi rõ nguyên nhân cái chết nhưng năm lần bảy lượt đều không gặp được,còn vòng vo giấu giấu giếm giếm đến bức mình.Vừa tin vừa không muốn tin,tâm trạng của nàng lúc này rối như tơ vò,thật không biết phải xử lí ra sao.

Còn Hoàng thái phi,từ lúc ở rừng trúc về thì bà luôn nom nớp lo sợ, lúc nào cũng phải cẩn trọng đề phòng,chi sợ nếu Trác Dạ Hàn biết được thì cái mạng của bà coi như xong.

Hoàng thái phi đưa mắt nhìn trộm hắn,bỗng bất gặp ánh mắt khác đang trừng trừng nhìn lại mình.Là tên cận vệ đứng sau Dạ Hàn.Trông hắn có vẻ rất nguy hiểm.

Hoàng thái phi giật nhẹ ống tay áo Diễm Cơ.Nàng nhận được tín hiệu nhưng không thể hiểu nổi bà muốn cái gì.

"Mẫu phi làm gì vậy?Cơ nhi không hiểu."

Cuối cùng Hoàng thái phi đành mạo muội:

-Hoàng thượng ta trong người đang không khỏe,chi có thể gắng gượng đến đây đi dạo một lát.Bây giờ cũng nên hồi cung rồi.

Trác Diễm Cơ thấy bà thoái thác liền biết có điều khó nói nên cũng cúi đầu cười trừ:

-Nhị ca,muội đưa mẫu phi về cung Nguyệt Hân,lúc khác sẽ gặp huynh sau.

Ngay sau đó liền chạy theo Hoàng thái phi đằng trước.Nàng cảm thấy thật khó xử,vừa nãy mẫu phi nàng bảo rằng đã khỏe lại,vậy mà bây giờ đã lấy lí do để tránh mặt Dạ Hàn.Diễm Cơ tò mò nín lấy tay bà:

-Mẫu phi,lúc nãy người nói dối,rõ ràng là người tìm lí do trốn tránh nhị ca.Có phải người biết được gì nên mới cư xử như vậy phải không, người mau nói cho Diễm Cơ biết đi !

-Cơ nhi !Không có chuyện mẫu phi giấu con,chi là lúc nãy bỗng dưng ta thấy đau đầu nên cáo lui trước thôi. Đừng suy đoán lung tung.

Trác Diễm Cơ để ý lúc bà đáp đôi mắt nháy liên hồi liền biết ngay bà đang nói dối:

-Mẫu phi,người đang giấu Cơ nhi.Nếu người mà không nói Cơ nhi sẽ giận không đến cung Nguyệt Hân nữa đấy !

-Cơ nhi !-Bà trách.

-Mẫu phi...-Nàng nũng nịu.

-Được rồi,được rồi !-Hoàng thái phi thở dài-Thực sự sợ Cơ nhi liên lụy nên không dám kể,có điều chắc cũng không thể giấu mãi được...Tuyệt đối không được kể cho ai đấy nhé.

-Mẫu phi yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16

Xung Tự lập tức chuẩn bị ít hành lí bỏ vào tay nải buộc lên vai,phi nước đại gấp rút từ Yên Châu về cung theo lời Trác Vũ Hạo.Xung Tự hoàn toàn không biết trong lá thư đó viết những gì,y chỉ biết rằng Vũ Hạo buộc y về hoàng cung là đã xảy ra việc nghiêm trọng.Nhưng Hoàng thái phi xưa nay chưa hề gây khó dễ cho ai cũng gặp chuyện,có lẽ y đã ở Yên Châu quá lâu rồi.

Xung Tự sau khi đặt chân đến kinh thành liền bí mật đến gặp Lục Nương. Nàng ta hoàn toàn không ngờ Xung Tự đang ở Yên Châu lại có mặt ở hoàng cung ngay lúc này:

-Xung Tự,sao ngươi lại ở đây?

-Ta về đây có chút việc cần giải quyết cho Thuận vương,Lục Nương,ta nghĩ chỗ cô là an toàn nhất,vừa hay lại cô lại có một mình,ta có thể ở lại vài ngày được không?

-Khụ,nam nữ thụ thụ bất thân.Ngươi đi mà nhờ người khác,không thì tìm đại một khách điểm nào đó mà nghỉ lại.Tội gì cứ phải tìm ta.

Lục Nương sợ Hoàng thượng biết được sẽ mang tội che giấu nên dù là chỗ quen biết với Xung Tự đã lâu nhưng nàng ta không dám nhận lời.Và lại nam nữ ở chung một chỗ không tiện chút nào.

-Lục Nương,dù gì Quận chúa và Thuận vương cũng là huynh muội,cô từ chối mà không nể mặt Thuận vương chút nào hay sao?!

-Nhưng Hoàng thượng..

-Cô yên tâm đi.Ta xong việc sẽ đi ngay. Chi là giám sát nên không gây rắc rối cho cô đâu.

-Vậy...ngươi nhớ không được để lộ hành tung đây,ta không muốn bị Hoàng thượng hay Mộc Hoan bắt gặp.

-Yên tâm

Trác Diễm Cơ thần thờ bên bàn trang điểm.Nàng ngồi như vậy liền mấy canh giờ đến nỗi đôi chân tê cứng lại mà vẫn không buồn nhúc nhích.Đầu chốc chốc lại gục xuống bàn,ngón tay thon dài vẽ vẽ lên mặt bàn những đường nét kì quái,lại thờ dài nào nề.Diễm Cơ chìm vào những suy nghĩ vẩn vơ, không nhận ra Lục Nương đứng đằng sau từ lúc nào.

-Quận chúa,Hoàng thượng đang đợi ở bên ngoài cửa điện.Nói là muốn cùng đánh cờ với Quận chúa.

-Nhị ca? Bảo rằng ta không tiện,để hôm khác huynh ấy hãy tới.

-Nhưng...Quận chúa...

-Ngươi không nghe ta nói gì ư?Từ lúc nào ngươi lại dám chống đối lời ta rồi.

Lục Nương không thể không nghe,lúc này đành lùi thối lui ra,bấm báo lại với Trác Dạ Hàn:

-Hoàng thượng,Cửu Quận chúa đột nhiên đau đầu nên không thể rời khỏi phòng.Quận chúa có nói hôm khác Hoàng thượng hãy đến.-Nàng ta nói dối.

-Để trẫm vào thăm muội ấy.

-A-Lục Nương kêu lên-Quận chúa có dặn nô tì không được để ai làm phiền người cho nên...

Trác Dạ Hàn nhìn ra đôi mắt Lục Nương đảo liên hồi,hai tay đan chéo vào nhau,còn đôi chân không chịu đứng yên một chỗ,thi thoảng lại đá đá không khi nào biết rằng nàng ta đang nói dối.Hắn không nghĩ được lí do khiến Diễm Cơ tránh mặt mình nên trong bụng không yên nhưng ngoài mặt vẫn tỏ thái độ như không có gì xảy ra.

Hắn cười:

-Trẫm không vào là được chứ gì.Hôm khác trẫm sẽ đến.

Mộc Hoan đứng sau lưng Trác Dạ Hàn từ đầu đến giờ không hề mở miệng nói một câu,đôi chân mảy mui lại như suy nghĩ điều gì đó.Dạ Hàn rời đi,y cũng vội vàng chạy theo.

Trên đường trở về điện Vĩ Tuyên, Trác Dạ Hàn có nói:

-Mộc Hoan,ngươi có để ý rằng mấy ngày gần đây cả Hoàng thái phi và Cửu muội đều cư xử rất kì lạ không?

-Vâng?

-Họ trốn tránh ta bất kể lúc nào,lạnh nhạt với ta,thậm chí ta còn cảm nhận được sự cảnh giác cao độ trong mắt họ.

Mộc Hoan biết những điều xảy ra mấy hôm nay do đâu mà có nhưng hắn vẫn không can dự hay nói bất cứ điều gì cho Trác Dạ Hàn.Y cho rằng có nói cho hắn biết cũng chẳng thay đổi được gì, ngược lại còn khiến hắn thêm phiền lòng hơn.

-Hoàng thượng,người lo lắng quá rồi. Thuộc hạ thấy Hoàng thái phi và Cửu Quận chúa không có điểm bất thường, chắc tại thể trạng họ không tốt nên thường phải ở trong tầm điện dưỡng bệnh,người lại cho rằng đó là tránh mặt thôi.

-Diễm Cơ thì không có gì đáng ngại nhưng còn Hoàng thái phi thì..

-Hoàng thái phi làm sao ạ?

Trác Dạ Hàn nghĩ ngợi rồi lắc đầu:

-À, không có gì.

Tối hôm đó, Xung Tự tay nắm chặt kiếm, huy động mọi giác quan để quan sát động tĩnh xung quanh. Y không tiện nấp ở dưới đất bởi có quân vũ lâm vệ túc trực 24/24, chỉ cần lơ đãng một tí sẽ bị bắt ngay. Xung Tự đành leo lên cái cây đối diện với cung Nguyệt Hân. Y đến từ giờ Dậu nhưng suốt từ lúc đó tới giờ không hề thấy có gì khả nghi, thêm vào đó là tự tin với võ công của mình nên hấn trở nên mất cảnh giác. Cùng lúc, một tên hắc y nhân thân thủ nhanh nhẹn như sóc lướt đi sau lưng Xung Tự, lên vào cung Nguyệt Hân.

Tên hắc y nhân đó thân thể dẻo như rắn, thoát ần thoát hiện, mỗi cử động đều nhẹ như không đến nỗi Hoàng thái phi không hề biết có kẻ xâm nhập đến khi bà xoay người lại.

Đứng trước mặt bà là một nam nhân áo đen cao gầy, tay cầm dao, đôi mắt sắc lạnh đang nhìn chăm chăm vào bà. Dù khuôn mặt đã được che kín nhưng bà vẫn cảm thấy rất quen, hình như đã gặp nhau rồi.

-Ngươi...-Hoàng thái phi sợ đến nỗi không thốt lên lời.

-Ngươi ngươi cái gì.

-Ngươi...là ai?

Con dao sắc chìa thẳng vào mặt bà, với giọng trầm trầm, y nói:

-Bà hỏi để làm gì? Trước sau cũng chết, mà người chết không biết nói đâu.

Hoàng thái phi mặt cắt không còn giọt máu, run rẩy lùi về phía sau. Chưa bao giờ gặp phải tình huống này: bị giết mà không biết lí do.

-Ta trước giờ chưa hề có thù oán với ai, tại sao ngươi lại muốn lấy mạng ta?!

-Hừ, đừng nhiều lời. Cho dù bà biết hay không thì ta cũng không thể để bà sống thêm chút nào nữa. Ngoan ngoãn để ta hoá kiếp cho bà.

Nhanh như cắt hấn túm lấy tay bà, đẩy ngã xuống đất. Hoàng thái phi chưa kịp đề phòng nên cả người bổ nhào, nằm sõng soài trên sàn. Bà định đứng dậy nhưng hấn lại nhanh tay hơn, ấn chặt đầu bà, mặt vùi xuống đất, chẳng khác gì một con gà sắp bị cắt tiết.

Hoàng thái phi dùng hết sức, điên cuồng chống trả, ra sức cào cấu đôi tay của hắc y nhân đến chảy máu nhưng hấn không hề hấn gì, ngược lại còn ra tay mạnh hơn trước.

Xung Tự ở bên ngoài vẫn chưa hề hay biết, ung dung tưởng rằng chẳng có kẻ nào mò đến. Trong phòng không thấp nên không nhìn được là phải.

Bỗng có bóng người di chuyển trên hành lang, hấn nhanh chóng rút kiếm, định nhảy xuống thì phát hiện ra đó chính là Cửu Quận chúa.

-Quận chúa đến giờ này làm gì? - Y thắc mắc.

Trác Diễm Cơ không thể ngủ, trần trọc cả đêm nên định tìm đến mẫu phi hỏi rõ lại mọi chuyện. Nàng định đi mai nhưng lúc nào câu chuyện chưa được sáng tỏ thì đến lúc đó vẫn chưa thể an tâm.

"Không còn sáng?"

-Mẫu phi, người ngủ rồi ư?

Hoàng thái phi và tên thích khách đó đang giằng co bỗng nghe thấy có tiếng nói vọng vào, đồng thời nhìn lên cửa.

Bóng một nữ nhân quen thuộc hất lên cửa mờ mờ. Hoàng thái phi biết chính là Trác Diễm Cơ, định mở miệng kêu cứu thì ngay lập tức đôi tay kia siết lấy chiếc cổ mỏng manh như thể muốn bóp vụn nó thành từng mảnh.

-Cơ...nh...i...

Hoàng thái phi ú ớ không ra tiếng, lại cảm thấy ngay một khó thở. Bà biết rằng mình không còn cơ hội sống sót nhưng còn Cơ nhi của bà đang ở ngoài kia, nếu chẳng may nàng bước vào không khéo sẽ bị kẻ này giết mất.

Trác Diễm Cơ không nghe thấy tiếng trả lời liền cảm thấy lạ. Bình thường mỗi lần nàng đến, dù sớm hay muộn mẫu phi nàng đều không phiền mà mở cửa nhưng hôm nay đến một câu trả lời cũng không có. Chẳng lẽ đã ngủ, lại còn ngủ say như vậy.

Nàng định đưa tay mở cửa nhưng nghĩ ngợi thế nào lại rút tay về. Nàng nhớ sức khỏe mẫu phi không tốt, hôm nay mới ngủ được nên không nỡ đánh thức dậy.

-Để hôm khác đến vậy.

Cuối cùng cũng đi rồi. Bà thở phào nhẹ nhõm khi thấy bóng nàng biến mất. Bây giờ bà chỉ còn một điều cuối cùng cần phải làm.

Hoàng thái phi vất chút sức tàn nắm lấy khăn bịt mắt của hắc y nhân bắt ngờ kéo xuống khiến hắn không kịp trở tay. Bà kinh hãi, đôi mắt tròn ngược cảm hận nhìn khuôn mặt kẻ trước mắt chỉ trong vài giây ngắn ngủi, không kịp nói câu nào đã tắt thở.

Hắc y nhân chẳng thèm để ý đến ánh mắt đầy hận thù của bà, hắn thần nhiên dọn dẹp hiện trường không một tiếng động, đặt cái xác lên giường, đắp chăn cẩn thận như đang ngủ. Hắn cạy tay Hoàng thái phi lấy lại chiếc khăn rồi bịt lại khuôn mặt:

- Nếu đêm đó bà yên phận trong cung Nguyệt Hân thì đâu đến nỗi ta phải giết bà.

Hắc y nhân cẩn trọng rời khỏi phòng không một tiếng động. Xung Tự ngồi trên cây lập tức phát hiện ra có thứ đang di chuyển bất thường vội nhảy xuống đất:

- Thích khách !!!!

Hắc y nhân nghe tiếng chân, quay lại đã thấy một nam nhân cầm kiếm lao như bay về phía mình. Người cần giết thì đã giết, không nên nán lại lâu vì sẽ thêm phức tạp. Nghĩ vậy hắn dùng khinh công trốn thoát, chẳng thèm ngoái đầu lại một lần.

Xung Tự do ngồi trên cây quá lâu nên chân chưa quen với việc di chuyển nhiều, lúc đuổi theo thích khách vô tình đã khiến cho hắn mất thăng bằng ngã xuống, đến khi nhìn lên đã chẳng thấy người đâu nữa.

- Chết tiệt !!!

Trong lòng hắn dấy lên dự cảm không lành, hắn chợt nhớ còn Hoàng thái phi một mình trong phòng. Xung Tự không để ý đến hắc y nhân kia nữa, vội vàng quay lại kiểm tra.

Hắn đẩy hé cửa, thấy người đang nằm trên giường tưởng Hoàng thái phi đã ngủ say, đồ đạc cũng không bị xê dịch nên thở phào nhẹ nhõm, rón rén rời khỏi phòng không chút nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 17

Trắc Diễm Cơ đến cung Nguyệt Hân rồi lại mò về, cả đêm trần trọc, mãi đến đầu sáng mới chợp mắt được một chút nên Lục Nương không nở đánh thức, cứ mặc cho nàng ngủ đến trưa.

Cung Nguyệt Hân cũng yên ắng như vậy, Hoàng thái phi cũng chưa hề rời khỏi phòng. Cung nữ và thái giám hầu hạ đều lấy làm lạ bởi thường ngày chủ tử bọn họ dậy rất sớm, chưa ngày nào đến tận trưa vẫn ngủ. Tuy vậy nhưng chẳng một ai dám tự ý bước chân vào ngoại thất của Hoàng thái phi nếu chưa được cho phép. Cung nữ hầu cận của bà đứng đợi ngoài cửa đến gần nửa ngày mà vẫn chẳng thấy chủ nhân thức dậy bèn đánh bạo đẩy cửa bước vào:

- Hoàng thái phi nương nương, đã quá trưa rồi.

Cung nữ đó nhìn thấy người nằm đắp chăn cứ tưởng đang ngủ, ai dè khi lật chăn lên đã thấy cơ thể lạnh như băng, môi cũng tím tái, trên cổ và tay đầy vết thương.

- Á...á...aaaaa!!!!

Lục Nương mặt mày tái mét, hốt hải chạy đến điện Từ Trúc.

- Cửu Quận chúa đâu?

- Lục tỷ tỷ, người vẫn chưa dậy.

Nàng ta chẳng hỏi thêm câu nào đã xô cung nữ kia sang một bên, mở cửa phòng Diễm Cơ xông vào:

- Quận chúa !!!

- Lục Nương, người thật ồ ào, ta còn chưa ngủ đủ giấc cơ mà.

Diễm Cơ biếng nhác rúc đầu vào trong chăn, cả người co lại thành một khối tròn giống như con sâu hoa mập mập giữa giường trông rất buồn cười. Nàng không bận tâm mấy. Miễn là có thể ngủ thoải mái. Lục Nương biết tính nàng, nếu không trực tiếp đến dựng dậy thì đến mai chưa chắc đã gọi được nàng thức dậy. Nàng ta lật tung chăn của Diễm Cơ lên ném sang một bên. Bị người khác lôi chăn bắt ngờ, nàng bực mình quát:

-Ngươi làm gì vậy!?

-Quận chúa mau dậy đi, ở cung Nguyệt Hân xảy ra chuyện rồi.

Trác Diễm Cơ đang mắt nhắm mắt mở nghe nàng ta nói vậy tỉnh cả ngủ, vội hỏi dồn:

-Ngươi nói sao? Cung Nguyệt Hân rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mẫu phi của ta không sao chứ?!

-Nương nương...-Lục Nương lúng túng

-Nói mau!!!-Nàng quát.

-Hoàng thái phi...Tiểu Xuân vào đánh thức đã thấy người không còn thở nữa.

Trác Diễm Cơ không tin vào tai mình, nàng cứ ngỡ là đã nghe lầm. Mẫu phi nàng chết? Rõ ràng hôm qua vẫn còn khoẻ mạnh, mới một ngày đã bỏ nàng mà đi rồi ư? Không thể nào. Diễm Cơ thu lại bình tĩnh, cố gắng cười khan:

-Lục Nương, ngươi chỉ nói đùa ta thôi đúng không? Đừng đùa quá đáng như vậy, ta giận đấy.

-Quận chúa...-Lục Nương khóc không ra nước mắt.

Trác Diễm Cơ thần thờ buông thõng tay, đôi mắt chứa đầy sự đau đớn xót xa. Nàng nấc lên khe khẽ như để kìm nén nỗi đau vô hạn rồi bỗng nhiên oà khóc nức nở. Mọi thứ trước mặt trở nên nhòe đi, chất lỏng từ đôi mắt thi nhau rơi xuống, mặn chát nơi khoé môi. Một cảm giác chua xót dâng trào nơi lồng ngực, trái tim nàng như bị bàn tay vô hình nào đó bóp nát. Nàng không có bất cứ lí do để tin nhưng chẳng hiểu tại sao lại không thể không tin.

-Tại sao...tại sao chứ?!...

Lục Nương đã cố gắng ngăn cản, không cho Diễm Cơ đến cung Nguyệt Hân bởi Lục Nương sợ rằng điều này quá sức chịu đựng của nàng nhưng Diễm Cơ không nghe, một mực làm theo ý mình.

Hoàng thái phi trước giờ luôn hoà nhã với mọi người, chưa từng gây thù chuốc oán với bất cứ ai nên khi hay tin bà bị sát hại, toàn hoàng cung đều thương tiếc thay bà. Người người hiếu kì kéo nhau đến cung Nguyệt Hân xem, tiếng xì xào bàn tán không ngớt. Chợt phía xa có một nữ nhân tiến lại gần, từng bước chậm chạp tách đôi đám đông hiếu kì chắn trước cổng bước vào bên trong.

Đôi mắt đỏ hoe.

Các viên quan làm ở Toà đại lí đang khám xét hiện trường, nhận ra Cửu Quận chúa đến thì vội vàng quỳ xuống hành lễ:

-Tham kiến Quận chúa!!!

Trác Diễm Cơ không đáp, mắt nhìn quanh phòng như cố gắng tìm cái gì đó.

-Chẳng hay Cửu Quận chúa đang tìm vật gì?-Một vị hỏi.

-Hoàng thái phi...mẫu phi ta ở đâu rồi?

-Bẩm-Vị quan kia khó xử-Hoàng thái phi đã được chuyển xuống phòng khám nghiệm, nếu Quận chúa muốn gặp mặt nương nương lần cuối thì hạ quan e là không thể.

Không được gặp lại mẫu phi nữa sao? Có phải bọn họ cũng đang gạt nàng không? Nàng vẫn chưa hết bàng hoàng trước sự ra đi của mẫu phi. Quá đột ngột. Nàng không thể bảo vệ mẫu phi, bây giờ đến gặp mặt lần cuối cũng không được. Nàng đến chậm, một lát nữa thôi, họ sẽ đưa mẫu phi nàng đi hoá thiêu, xương cốt của bà sẽ trở thành tro bụi, trở về cõi hư vô. Trác Diễm Cơ cố nuốt nước mắt, hỏi bằng một giọng run run, đôi vai gầy cũng run rẩy theo:

-Bao giờ mới có kết quả?

Viên quan trả lời:

-Ngay sau khi có kết quả hạ quan sẽ đích thân thông báo với Quận chúa. Người cứ yên tâm, Toà đại lí sẽ trả lại công bằng cho Hoàng thái phi.

-Hừ-Diễm Cơ cười gằn-Chết rồi, dù có tìm được hung thủ cũng chẳng khiến mẫu phi ta sống lại được.

-Điều này...-Viên quan nghẹn họng.

Nàng bắt chợt không kiềm chế được cảm xúc. Ngay sau đó nàng cũng nhận ra là mình đã luống cuống trước mặt bao người.

Đúng lúc đó có một thiếu niên mặc đồ thái y trên tay cầm một xấp giấy tờ tới chỗ bọn họ. Nhận ra nữ nhân bên cạnh là Cửu Quận chúa Trác Diễm Cơ của Hoàng thái phi mới mất, hắn ta vội vàng cúi đầu:

-Tham kiến Cửu Quận chúa !!! Tham kiến đại nhân !!!

Viên quan ở toà Đại lí sốt sắng hỏi vị thái y trẻ tuổi:

-Có kết quả chưa?!

-Bẩm đại nhân, tất cả đã xong. Chỗ này đều do chính tay Hưng thái y kiểm tra, ghi chép cẩn thận, bảo hạ quan mạng kết quả đến cho đại nhân.

Nói rồi hắn chia tập giấy vẫn còn mùi thuốc nồng nồng, hăng hắc đưa cho ông ta. Trác Diễm Cơ không hề giữ chút ý tứ, giật ngay vật trên tay vị thái y trẻ. Đôi mắt lướt nhanh tờ giấy. Một lát sau nàng có vẻ dịu đi, cuộn giấy lại đặt vào tay viên quan già.

-Được rồi, ở đây giao cho đại nhân, ta cáo từ trước.

-Đề thần sai người chép lại một bản mang đến điện Từ Trúc...

-Khỏi, ta nhớ hết rồi. Không dám phiền các vị nữa.

Lục Nương chờ ở bên ngoài sốt hết cả ruột, vừa thấy Diễm Cơ bước ra đã vội vã nắm lấy tay nàng:

-Quận chúa, thế nào rồi ạ? Có tìm được gì hay không? Nó tì đội ở ngoài này sốt ruột chết đi được !

-Chẳng có gì cả, người về trước đi. Ta có việc cần phải làm.

Trác Diễm Cơ hất tay Lục Nương bước đi. Nàng ta hơi bất ngờ nhưng cũng biết rằng khi con người không vui hay bức tức chuyện gì đó cứ xử không giống thường ngày. Đối với Lục Nương, nàng ta đã theo Diễm Cơ bao nhiêu năm nay biết được nàng không phải người dễ xúc động, nay lại phản ứng dữ dội như vậy chứng tỏ nàng đang rất đau lòng. Nghĩ vậy Lục Nương không còn bận tâm nữa.

Hay tin Hoàng thái phi bị giết hại, Trác Dạ Hàn bỏ cả buổi thiết triều để chạy đến cung Nguyệt Hân. Hắn vừa đến nơi đã thấy binh lính đứng dàn hàng trước cổng, bảo rằng do Cửu Quận chúa lệnh cho bọn họ phải canh gác nghiêm ngặt, bất cứ ai cũng không được phép bước vào.

Trác Dạ Hàn lấy vẻ uy nghiêm ra dọa:

-Các người dám trái lệnh trăm? Muốn tru di tam tộc phỏng?! Tránh ra !!!

Đám lính canh bị dọa cho sợ vãi ra quần, sợ sệt dẹp sang hai bên, nhường đường cho đáng thiên tử. Trác Dạ Hàn chẳng nói chẳng rằng, cứ im lặng đi men theo con đường rải sỏi trắng dẫn tới khu vườn hoa rực rỡ. Ở đó, một người vận xiêm y lông lầy trầm ngâm đứng nép vào một gốc vườn, trên tay cầm bông cầm tú màu tím xoay xoay, đôi mắt lơ lửng nhìn vào khoảng không trước mặt. Ánh nắng dịu dàng trải dài trên mặt đất, khoắc lên người con gái kia sắc vàng long lanh đẹp đẽ không gì sánh bằng. Lông lầy nhưng u buồn.

-Diễm Cơ...

Trác Dạ Hàn khẽ gọi. Hắn biết mỗi khi buồn nàng lại đến đây. Dạ Hàn vẫn còn nhớ như in vào cái ngày phụ hoàng của hắn và nàng mất, tiểu công chúa đã thu người vào một góc vườn, gục đầu khóc nức nở giữa những khóm hoa tím biếc. Nay nẫu phi mất, nàng cũng đến đúng chỗ này, vây quanh vẫn là sắc tím quen thuộc ngày nào. Nhưng không hề có một giọt nước mắt. Nàng không còn là tiểu công chúa đáng yêu mau nước mắt, khóc lóc ầm ĩ khi phụ hoàng mất. Thay vào đó là cái đáng vẻ kiêu diễm rung động lòng người, pha lẫn chút buồn man mác. Vô cùng xinh đẹp, cũng vô cùng cô độc.

Trác Diễm Cơ không trả lời, vẫn im lặng nhìn bông hoa trên tay, tựa như không biết đến sự hiện diện của hắn. Trác Dạ Hàn bỗng cảm thấy khó xử:

-Cửu muội, muội không sao chứ?

Vẫn không có tiếng đáp lại. Cái im lặng đó khiến cho đôi phương cảm thấy sự có mặt của mình là không cần thiết.

-Ta chỉ muốn nói rằng ta rất tiếc vì cái chết của mẫu phi muội. Thân là thiên tử nhưng lại không thể bảo vệ cho Hoàng thái phi, hoàn toàn do lỗi của ta. Xin lỗi. Muội muốn đánh ta, muốn hận ta cũng được, nhưng đừng im lặng như vậy, ít nhất hãy nói cái gì đi. Một câu thôi cũng được. Cơ nhi...

Lần đầu tiên gọi thân mật đến vậy. Trác Diễm Cơ hơi bối rối. Trác Dạ Hàn cũng lúng túng, vành tai hơi ửng hồng.

Trác Dạ Hàn không biết nên nói gì hơn, hắn định quay lưng bỏ đi, bỗng có một đôi tay giữ hắn lại. Nàng vòng tay ôm lấy hắn từ phía sau, gục đầu vào tấm lưng vững chãi của Dạ Hàn. Hắn cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng của nàng, từng đợt phả vào lưng khiến lưng hắn nóng ran.

-Đừng đi !!!

Hai từ cũng đủ khiến cơ thể hắn tan chảy. Trác Dạ Hàn đứng khựng lại, về mặt lúc này vô cùng bối rối.

-Đừng đi !!!-Nàng nhẹ nhàng nhắc lại.

Hắn mắt tự nhiên,chân tay cứng đờ:

-Ân.Huỳnh hứa.Ở lại với muội.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 18

Trác Diễm Cơ dần nói lỏng tay rồi buông hẳn Dạ Hàn ra.Ngoài mặt nói vậy nhưng thực chất trong lòng nặng trĩu.Từ nhỏ,nàng đã từng coi Dạ Hàn là một vị ca ca tốt nhất trên đời,có phần chiều chuộng nàng hơn cả phụ hoàng và mẫu phi.Sau đó,lần lượt từng người thân của nàng ra đi,hắn cũng là người duy nhất ở cạnh an ủi nàng. Vậy mà trong lòng nàng luôn chứa sự ngờ vực, mỗi hành động hay lời nói của hắn nàng đều đem ra để phòng.Không biết từ lúc nào,Diễm Cơ đã không còn dành sự tin tưởng tuyệt đối cho Trác Dạ Hàn nữa.Nhưng ngay cái khoảnh khắc Trác Dạ Hàn hứa với nàng,nàng lại muốn một lần nữa có thể tin tưởng hắn,một lần nữa làm cửu muội yếu đuối để được hắn bảo vệ.

Trác Dạ Hàn xoay người lại,ống tay áo bị gió thổi phồng lên,để lộ cánh tay đầy vết xước ngang dọc,rướm máu,mới chỉ được rửa sơ qua

"Móng tay Hoàng thái phi được tìm thấy có da và máu dính vào,có lẽ là trong lúc phản kháng đã dùng tay cào hung thủ bị thương..."

-Nhị ca,tay huynh...

Trước khi nàng nói hết câu hắn đã giấu cánh tay khó coi đó dưới ống tay áo rộng thùng thình.Dạ Hàn đưa tay sờ mũi,cười gượng:

-Hôm trước ta đến cung Uyển Lâm thăm Quý phi,nàng ấy có một tiểu bạch miêu rất dễ thương nên ta đã bế nó lên nghịch,ai dè...lại bị cào cho rách cả tay thế này.

-Vậy...à?!Cẩn thận kéo nhiễm trùng. Sau này làm gì cũng nên cẩn thận,nhờ huynh có mệnh hệ gì thì muội biết sống ra sao đây?

Trác Dạ Hàn xúc động ôm trọn cơ thể nhỏ bé kia vào lồng ngực,thì thầm:

-Huỳnh không thể bảo vệ được Hoàng thái phi,huỳnh có lỗi.Kể từ giờ phút này,huỳnh sẽ thay Hoàng thái phi bảo vệ muội thật tốt,không để muội chịu ủy khuất,dù muội có làm bất cứ điều gì ta vẫn tha thứ cho muội.

Nàng bị ôm bất ngờ nên không thể phản kháng,định đẩy ra thì lại bị đôi tay kia giữ chặt.

-Nhị ca,nhờ có người nhìn thấy...

-Kệ bọn họ.

Vừa lúc ấy Triệu Tử Mai cùng tâm phúc của nàng ta là Yên Lăng đi ngang qua. Vốn nghe tin mẫu phi Diễm Cơ mất, trong lòng há hê vài phần,định đi tìm Trác Dạ Hàn,lại thấy Mộc Hoan đứng trước cổng cung Nguyệt Hân,biết ngay hắn cũng đang ở đây.

-Hoàng hậu !

-Hoàng thượng đâu?-Nàng ta hỏi cộc lốc.

-Hoàng thượng đang ở trong.Nếu Hoàng hậu muốn gặp xin đợi một lát.

Nàng ta thường ngày ghét cay ghét đắng Mộc Hoan bởi hắn luôn được Dạ Hàn trọng dụng,dù không có hành động bất kính nhưng Tử Mai vẫn biết trong mắt hắn chẳng bao giờ coi nàng ta ra gì.Bởi thế nên nàng ta phớt lờ lời nói của Mộc Hoan,ỷ thế Hoàng hậu làm càn,ngang ngược xô hắn ra:

-Ngươi chỉ là một cận vệ nhỏ bé mà dám ra lệnh cho Quốc mẫu của Nam Vân sao?Tránh ra!!!

Mộc Hoan vô cùng tức giận vì hành vi ngang ngược của Triệu Tử Mai nhưng Dạ Hàn không cho phép hắn đã thương nàng ta nên chỉ có thể dùng lời lẽ để thuyết phục:

-Hoàng hậu,không có ý chỉ của Hoàng thượng thì không ai được vào.Mong Hoàng hậu nghĩ lại.

Hắn cầm thanh kiếm chắn ngang cửa hòng khiến nàng ta sợ mà nhượng bộ. Yên Lăng vội có chủ từ lập tức chỉ vào mặt Mộc Hoan,cao giọng như thường quát mắng cung nữ khác:

-Người dùng tưởng là cận vệ của Hoàng thượng thì có thể vô lễ với nương nương.Ta nói cho người biết, phụ thân của nương nương là Triệu tướng quân,người cũng là Hoàng hậu. Nếu người dám động đến nương nương thì coi chừng cái đầu của người sẽ chẳng còn dính với cổ nữa ấy chứ.

Nói rồi Yên Lăng lại quay sang đám vệ binh canh cổng:

-Còn các người,ai dám chống lệnh?!

Đám lính tự động dẹp sang hai bên trước sự quát tháo âm ỉ của Yên Lăng. Bọn họ kiêng dè Triệu gia,lại càng không muốn rước họa vào thân nên chẳng ai ngăn cản bọn họ thêm một giây nào nữa.Bọn họ ung dung đi vào bên trong,còn khiêu khích chọc tức Mộc Hoan.Đầu thì bảo phải nhin,phải nhin,nhưng tay chỉ muốn rút kiếm chém đứt đôi bọn họ đi cho rồi.Chẳng trách Trác Dạ Hàn chẳng ưa bọn họ tí nào.

Từ Mai thấy bóng áo cẩm bào ẩn hiện sau những khóm cẩm tú,mừng rỡ định nhào đến thì lập tức phát hiện còn có thêm một người,không ai khác đó chính Trác Diễm Cơ.Hai bọn họ lại đang trong tư thế vô cùng thân mật. Giỏi lắm,dám giấu nàng ta ôm nhau tình nồng ý mật giữa nơi này.

Máu ghen nổi lên,nàng ta không thể giữ được bình tĩnh khi thấy phu quân mình lại đi ôm một nữ nhân,hơn nữa lại là muội muội của hần,là người mà nàng ta căm ghét nhất.Bao nhiêu năm nay nàng ta nghĩ ngợi nhưng không dám nói ra,đến tận hôm nay trực tiếp chứng kiến mới khẳng định được ý nghĩ của mình là đúng.Triệu Từ Mai biết mẫu phi Trác Diễm Cơ mới mất, Dạ Hàn là huynh trưởng đến an ủi nàng là chuyện đương nhiên nhưng đằng này cái ôm đó lại vượt ra ngoài lễ nghi thông thường.Một cái ôm không chỉ đơn thuần là đồng cảm hay chia sẻ.

Triệu Từ Mai chẳng nghĩ ngợi được gì đã xông đến,Yên Lăng kéo lại cũng không kịp.Mặt nàng ta hầm hầm như sắp bốc hỏa đến nơi:

-Hai người đang làm cái gì thế?!

Trác Diễm Cơ giật mình,vội vàng xô Dạ Hàn ra.Trác Dạ Hàn bất ngờ bị đẩy ra nên loạng choạng lùi lại mấy bước,lại nhận ra kẻ thứ ba,tức giận trợn mắt nhìn.Triệu Từ Mai hừ lạnh.Bị bắt quả tang mà vẫn tỏ thái độ khinh thường, xem nàng ta như kẻ phá đám không bằng.Nàng ta đã nhìn Trác Diễm Cơ bao nhiêu lần,đến hôm nay có lẽ đã quá giới hạn chịu đựng của Từ Mai rồi.

-Cửu Quận chúa,Quận chúa vốn là thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng, ban ngày ban mặt lại dám tình tứ với ca ca của mình,hơn nữa đó là người đã có thê tử,thử hỏi còn ra thể thống gì nữa không?

Diễm Cơ sợ đến tái mặt,lấp bắp không nói nên lời.Nàng không cố ý nhưng việc này lan truyền ra ngoài thì còn gì là danh dự của hoàng thất nữa đây. Huống hồ còn bị bắt gặp với chính huynh trưởng của mình,nàng chắc chắn sẽ bị thiên hạ gán cho hai từ dơ bẩn:"loạn luân".Nàng run rẩy,lòng ngực bỗng dưng đau nhói,cổ găng thanh mình bằng giọng yếu ớt:

-Không phải như Hoàng hậu nghĩ đâu. Thực sự giữa ta và nhị ca không có gì cả.Hoàng hậu hiểu lầm rồi !

-Chính mắt ta chứng kiến hai người tình tứ ôm nhau,còn không phải?Quận chúa chính là muốn bảo bản cung hồ đồ,không phân biệt được đúng sai chứ gì !

Trác Dạ Hàn nhìn Diễm Cơ phản kháng yếu ớt,cũng không nỡ để danh tiếng của hai người bọn họ cũng như hoàng thất bị bôi nhọ:

-Thôi đi !!!

Nàng ta bị hần quát giật cả mình,còn to miệng cãi lại:

-Hoàng thượng bảo vệ cho nàng ta?

-Hoàng hậu thật quá quái !!!

Triệu Từ Mai cười khẩy:

-À cũng phải thôi,Hoàng thượng sợ nếu lộ ra ngoài sẽ bị gièm pha,bôi nhọ danh tiếng chứ gì?Được rồi,coi như lần này thiếp chưa thấy gì,thiếp sẽ cho Hoàng thượng một cơ hội.

Còn dám ra điều kiện với hần. Thật là chán sống rồi.

-Chi cần Trác Diễm Cơ từ nay không bao giờ dính líu đến Hoàng thượng nữa,thiếp sẽ giữ bí mật.

Hần giận sôi cả máu.Quả không hổ danh là ngọc nữ của Triệu tướng quân. Có thể uy hiếp hần không chút run sợ thế này,không biết vì đứng cảm hay ngu dốt nữa.Có điều,hần không phải loại người dễ nể nham nắm thóp một cách dễ dàng như vậy.Muốn ra điều kiện,có mà nằm mơ.

-Diễm Cơ,muội nên về điện Từ Trúc trước đi.Ta còn chuyện muốn nói với Hoàng hậu.

Chỉ chờ có thế,Trác Diễm Cơ cúi đầu hành lễ rồi bước nhanh về phía cổng chính,tuyệt nhiên không ngoái lại.

Đội nàng đi khuất,Dạ Hàn mới nhìn Triệu Từ Mai mà cười lạnh:

-Triệu Từ Mai,từ bao giờ người dám ra điều kiện với trẫm vậy?Có phải trẫm nhân nhượng quá nhiều khiến người coi trời bằng vung không?!Người nghĩ

rằng ta sẽ không dám động thủ? Trầm nói cho người biết, để có được như ngày hôm nay, trầm đã phải lao tâm khổ tứ, bầy mưu tính kế không biết bao nhiêu lần. Cho nên, một nữ nhân như người sẽ chẳng thể gây hại cho trầm được đâu. Trầm khuyên người nên an phận thủ thường, đừng xen vào cuộc sống của trầm, bằng không đừng mong chuyện có thể sống yên ổn.

Trác Dạ Hàn nói xong liền gạt Triệu Tử Mai sang một bên, lạnh lùng bỏ đi. Nàng ta mất thăng bằng ngã khụy xuống đất. Không ngờ hần lại vô tình đến mức chẳng coi nàng ta bằng cái hạt cát dưới chân, độc ác đến không chút thương xót. Nước mắt mặn chát chảy dài trên gò má:

- Không thể nào... Ngày trước chàng bảo rằng thiếp là người con gái xinh đẹp nhất, chàng sẽ yêu thương thiếp suốt đời, vậy mà tại sao bây giờ ngoài danh nghĩa phu thê thiếp lại chẳng nhận được chút yêu thương nào của chàng?! Tại sao chàng lại yêu Trác Diễm Cơ mà không phải là thiếp?! Tại sao chàng tình nguyện chịu đau khổ để che giấu tình cảm của mình mà chẳng hề để ý đến một người sẵn sàng trao trọn trái tim cho chàng?! Chàng có biết thiếp ngày đêm chờ đợi chàng trong vô vọng, thậm chí rằng tình cảm của mình sẽ lay động được trái tim sắt đá của chàng. Dẫu biết chàng cưới thiếp không phải vì yêu nhưng vẫn nguyện ở cạnh bên chàng, một lòng chung thủy không hề thay đổi, vậy mà cuối cùng vẫn không thể bằng một Trác Diễm Cơ chàng chẳng bao giờ chạm tới được. Chàng quá vô tình !!!

Lời nói dầm nước mắt ấy như một sợi dây vô hình quấn lấy chân hần. Trác Dạ Hàn đứng yên, không hề quay người lại, cũng chẳng tỏ ra thương xót. Vẫn bằng giọng nhẹ tênh không chút hối hận:

- Từ trước đến giờ trầm chưa từng yêu người và cả đời này cũng sẽ không bao giờ yêu người. Trầm cho người địa vị, danh vọng để đổi lấy sự trợ giúp đắc lực của Triệu tướng quân. Cho nên, trầm yêu ai người không cần quan tâm, cũng đừng bao giờ tưởng rằng có lúc trầm sẽ công nhận người. Ngược lại, người yêu ai là quyền của người, trầm không có bất cứ lí do gì để ngăn cản.

Triệu Tử Mai à, người đừng để mình ngày càng lún sâu thêm nữa, sớm thoát khỏi tình cảm vô vọng này tốt hơn rất nhiều. Đừng lao đầu như con thiêu thân vào tình yêu để rồi lại lâm vào hoàn cảnh như trầm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 19

- Vô dụng !!!

Trác Vũ Hạo giờ tay, giáng một bạt thật mạnh vào mặt Xung Tự khiến hần ngã dúm dui. Vũ Hạo thật không ngờ đã tin tưởng Xung Tự, giao phó hoàn toàn tính mạng Hoàng thái phi cho hần mà bây giờ người chết, hung thủ cũng để hần chạy thoát. Vũ Hạo hối hận bấy lâu nay đã đánh giá quá cao khiến Xung Tự đắc ý mà khinh thường kẻ địch:

- Người còn vac mặt về đây làm gì? Tìm chỗ nào đó chết quách đi cho rồi. Bắn mắt ta !!!

Xung Tự không hoàn thành nhiệm vụ của Trác Vũ Hạo giao phó, cảm thấy mình thật vô dụng. Chưa bao giờ y thấy vẻ mặt giận dữ của Trác Vũ Hạo như lúc này. Y không dám đối mặt với Vũ Hạo, chỉ cúi đầu chịu đựng sự giận dữ trút lên người.

- Thuộc hạ đáng chết, xin Thuận vương trách tội !!!

Vũ Hạo nhìn y dập đầu dưới chân mình cười lạnh:

- Dù cho nhà người có trăm nghìn cái mạng cũng không thể đền hết tội. Chết rồi, người có thể làm Hoàng thái phi sống lại không?! Uống công ta tin tưởng người.

- Thuộc hạ...

Xung Tự ấp úng không nói nên lời. Bỗng cái đầu của hần loé lên một ý tưởng điên rồ, nghĩ ra một cách có thể lợi dụng cái chết của Hoàng thái phi làm bàn đạp cho bọn họ.

- Thuận vương, Trác Dạ Hàn giết người diệt khẩu, không phải là không có lợi cho chúng ta. Có khi Hoàng thái phi chết cũng là một điểm hay.

- Còn dám nói...

- Thuận vương bớt giận, xin hãy nghe thuộc hạ nói đã.

Trác Vũ Hạo biết Xung Tự là kẻ lăm mưu mẹo nên hần cũng tò mò muốn biết Xung Tự sẽ cứu vãn như thế nào. Không khéo đó còn là một ý hay.

- Nói.

-Thuần vương-Xung Tự cười bí hiểm-rồi người sẽ sớm biết thôi.Hãy cho thuộc hạ hai tháng,Xung Tự nhất định sẽ mang tin tốt lành về cho người.

-Hai tháng?Bí mật không thể tiết lộ cho cả ta cơ à?Hừ,để rồi xem người làm được trò trống gì hay chỉ là thùng rỗng kêu to.

Xung Tự không nói thêm bất cứ một lời nào,phủi tay áo đứng dậy.Y cầm lấy thanh kiếm dựng ở góc phòng rồi sai bước bước đi.

Trác Diễm Cơ trần trọc không tài nào ngủ được.Những người thân lần lượt rời khỏi cuộc đời nàngđầu tiên là phụ hoàng,Thục phi,Thuần vương,Hoàng hậu,Tô vương,bây giờ lại đến mẫu phi nàng.Đã lâu lắm rồi nàng chưa được một lần yên giấc.Mấy năm nay trong cung xảy ra rất nhiều chuyện,không phải là nàng không để ý mà là không muốn để ý đến.Diễm Cơ đã nhiều lần vô tình nghe được mấy cung nữ nói chuyện phiếm với nhau,chung quy lại đều là bàn luận về Trác Dạ Hàn.Diễm Cơ vốn không định tin nhưng càng nghĩ càng thấy không phải là không hợp lí.Nàng biết có lửa mới có khói,nếu Dạ Hàn không liên quan thì làm sao có chuyện bị nghi ngờ.Thêm đó mẫu phi nàng-người biết sự thật lại bị chết thảm,hung thủ là ai,thực hư thế nào nàng còn không đoán được ư.Chỉ là không muốn nói ra.Tận sâu thẳm trong tim,Trác Diễm Cơ vẫn cố bấu víu lấy một chút hi vọng,hi vọng rằng sự thực không phải như vậy.

Trác Dạ Hàn ở điện Khả Nhiên cùng Triệu tướng quân và Lý tướng quân bàn bạc đôi chuyện.Chẳng qua mấy ngày này hắn muốn tăng thêm thể lực,dốc sức tập trung vào việc củng cố địa vị trong khu vực.Hai vị tả hữu tướng quân biết được nguyện vọng của Hoàng thượng cũng dốc lòng phò tá hắn.

Lương công công từ phía ngoài nói vọng vào:

-Bẩm Hoàng thượng,có người không rõ danh tính muốn diện kiến người.Kẻ đó bảo là việc cực kì quan trọng

Ngoài công việc triều chính,thời gian còn lại đều ngồi miết ở điện Khả Nhiên bàn bạc với tả hữu tướng quân,ngày đêm đôn đốc binh sĩ tập luyện nên vô cùng mệt mỏi,không hơi đâu mà để ý đến những việc khác.

-Không thấy trăm bận sao?Bảo hắn đi đi.

-Nô tài sai lính gác thuật lại y nguyên như thế,hắn cũng một mực đòi gặp cho bằng được,nhất quyết không chịu rời đi.

Dạ Hàn tặc lưỡi:

-Y đã muốn đợi,trăm cho được như ý.Bảo với y,khi nào xong việc trăm sẽ sai người đến báo.Đám lính cũng không cần chú ý,chỉ việc đảm bảo y không xông vào đây quấy rối là được.

-Theo ý Hoàng thượng !

Lương công công từng bước nặng nề tha cái cơ thể già nua từ điện Khả Nhiên đến tận cổng chính hoàng cung.Lão đến nơi mồ hôi đầm đìa,rút khăn lau trán,thậm chí kẻ nào đó khiến lão phải đi một quãng xa thế này chỉ để nói đúng một câu.

Trước cổng,một chiếc xe ngựa bằng gỗ cũ kĩ đã sắp mục nát,bánh xe khập khiễng,đến ngựa cũng không phải loại tốt,bòm xù cả lên.Lão hừ lạnh,đồ nghèo kiệt xác.Lương công công đến bên chiếc xe,nói với gã phu xe:

-Là người đòi diện thánh?

-Không phải-Gã lắc đầu-Là chủ tử của tiểu nhân.

Lương công công liếc nhìn vào trong thấy rèm vải che kín mít,chỉ lộ mình đôi chân to lớn đem dép cũi giản dị.

-Hoàng thượng có dặn ta truyền đạt lại rằng khi nào xong việc người sẽ được gặp.Nhưng ta nói trước là gần đây Hoàng thượng khá bận,đến nửa đêm mới rời khỏi bàn.

Gã phu xe biết lão đang làm khó dễ liền quay lại bảo người ngồi trên xe:

-Lão gia,hay là...

-Không cần.Ta vẫn có thể đợi được. Hoàng thượng đã nói gặp,có nghĩa là sẽ gặp.Thời gian đối với ta không là gì cả.

Lão công công nghe giọng có vẻ rất quen,hình như đã gặp ở đâu rồi.Nhưng khổ nỗi trí nhớ lão rất tệ,còn chẳng nhớ nổi sáng nay ăn gì.Lão không để ý nữa,ngồi ngẩn ngơ quay đi.Đám lính gác cổng cũng không bận tâm,thản nhiên coi bọn họ như không khí.

Gã phu xe tức giận:

-Lão gia,bọn họ thật khinh người.

Người đàn ông được gọi là "lão gia" không hề trả lời.Ông ta ngồi im lặng, hai tay đan vào nhau,trầm tư suy nghĩ.

"-Đại nhân,tiểu nhân tới đây có việc cầu xin ngài.Tiểu nhân đã nghe qua chuyện của đại nhân rồi.

-Ta từ lâu đã không còn là đại nhân, hơn nữa cũng không quen người.

...

-Đó là chuyện tiểu nhân thỉnh cầu, mong ngài giúp đỡ.

-Ta giúp người có lợi gì?

-Là thế này...Đại nhân suy nghĩ cho kĩ.

-Ta sẽ quyết định sau."

Trác Dạ Hàn thu xếp mọi việc xong đã là nửa đêm.Hắn vơn vai thư giãn gân cốt,cung nữ cũng lấy chậu rửa chân cho hắn.Đột nhiên nhớ ra,Dạ Hàn hỏi:

-Mộc Hoan,người ra xem người lúc chiều còn ở đó không.

-Vâng.

Gã phu xe nằm dài trên xe,ngán ngẩm đếm sao.Gã đếm được rất nhiều sao, cũng đếm được hơn gần năm lượt đổi gác,vậy mà người cần gặp vẫn chưa thấy đâu.Báo hại gã phải trông chừng mà không được ngủ:

-Thiên tử gì chứ,rất một lũ khinh người,chẳng bằng cái móng chân của lão gia ta.

Vừa dứt lời gã đã thấy một nam nhân mặt mũi thanh tú,dáng người cao gầy đeo kiếm bên hông,rảo bước về phía gã.Nhất loạt đám lính gác ở đó đều rẽ thành hai hàng cúi đầu chào:

-Mộc Hoan đại nhân !!!

Mộc Hoan khẽ gật đầu,lạnh lùng liếc mắt về phía gã.Gã phu xe sợ đến tái mặt,sống lưng lạnh buốt,run rẩy vén rèm vải lên gọi:

-Lão gia của tôi ơi,dậy đi,có người đến rồi.Lão gia định để tôi chết khiếp ngoài này à.

-Rồi,rồi.

Một người đàn ông trạc tuổi tứ tuần bước ra,y phục hết sức bình thường, chân đi dép cỏ,cầm lưn phún râu, khuôn mặt không có gì đặc sắc,chỉ có vẻ nghiêm nghị cương trực là đáng ấn tượng.

-Người là do Hoàng thượng cử đến?

-Phải,tại hạ là cận vệ Hoàng thượng tên Mộc Hoan.Còn quý danh của ngài?

-Ở đây không tiện.Người dẫn đường đi.

Nói rồi lập tức bỏ đi.Giọng điệu không khác gì kẻ đã quen ra lệnh cho người khác.Mộc Hoan ngó người ra một lúc rồi vội đuổi theo:

-Đề tại hạ dẫn đường.

Điện Vĩ Tuyên tĩnh mịch,hai người một trước một sau bước vào.Trác Dạ Hàn khuôn mặt đẹp như tạc từ ngọc thạch, lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên ghế, trên người khoác ngoại sam mỏng màu trắng,bàn tay thon dài đưa ly rượu lên miệng nhấp nháp.Hai bên hai cung nữ hầu quạt,mặt mũi đều xinh đẹp hơn người.Mùi trầm hương ngậy ngát tỏa ra từ đỉnh vàng khiến lòng người mê say.

Người đàn ông kia nhất thời bị cảnh tượng ấy làm cho á khẩu,mãi đến lúc hắn cất lời hỏi mới giật mình bừng tỉnh:

-Người tên gì?

Ông ta không vội trả lời:

-Ra đây là đương kim Hoàng thượng.

Hoàng thượng không nhớ ta là ai sao?

Trác Dạ Hàn hơi ngạc nhiên,dạy day trán,căng mắt nhìn kẻ phía dưới.Đúng là có điểm rất quen nhưng hắn không tài nào nhớ ra được.Bỗng hắn nghiêm mặt,hình như nhớ ra điều gì đó,giọng trầm trầm:

-Tề Đồng?!

Thì ra người đàn ông đó chính là cận vệ cũ của Triệu tướng quân,Tề Đồng,là kẻ đứng đầu quân vũ lâm vệ,bảo vệ hoàng cung.Dạ Hàn không nhớ rõ lắm vì sao Tề Đồng lại bất âm vô tín đến tận giờ. Nghe nói hình như năm xưa hắn yêu một nữ nhân tên Bạch Nha say đắm đến nỗi khi nàng ta đã nhập cung

vẫn ngày đêm thương nhớ, cố gắng trở thành quân vũ lâm vệ để được gặp lại nàng ta. Sau này người đó được phong tước hiệu Hiền phi, Tề Đồng cũng trở thành cận vệ trung thành của Triệu tướng quân, nhưng thỉnh thoảng vẫn lén lút gặp trộm Hiền phi nhiều lần khiến bị bắt được, truyền đến tai tiên đế. Quá giận dữ, tiên đế đã ra lệnh cách chức Tề Đồng và chém đầu thị uy song không biết bằng cách nào, hắn vẫn thoát được. Còn về phần Hiền phi, do tiên đế quá sủng ái nên không nỡ ban chết, chỉ phạt cấm túc bà trong cung Nguyệt Hân nửa năm, sau đó lại được hưởng thánh sủng như xưa. Có điều lúc ấy Hiền phi đang mang thai nên trong cung đồn rằng đó là cốt nhục của Tề Đồng chứ không phải là của tiên đế. Dù vậy, tiên đế chẳng hề quan tâm, vẫn hết mực yêu thương Hiền phi và hài tử của họ - Cửu công chúa. Lâu ngày, hoàng cung đã dần quên đi và tiên đế cũng ra lệnh giấu kín chuyện không đáng nhắc lại này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20

- Thực ra vào ngày áp giải đến đài hành hình, ta được một đám người giải cứu và trốn thoát nhưng để yên lòng hoàng thất, tiên đế không cho mọi người biết sự thực mà chỉ nói rằng ta đã bị xử tử mà thôi.

- Vậy ngươi còn quay lại đây làm gì? Không sợ trăm sẽ giam ngươi vào đại lao rồi chém đầu sao?

Tề Đồng không chút run sợ trước lời nói của Dạ Hàn. Mặt lão đánh lại, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc vô cùng:

- Ta quay về vì có lí do. Cầu xin Hoàng thượng trao lại cho ta hài cốt của Bạch Nha.

Trác Dạ Hàn trừng mắt khiếp đảm:

- Tề Đồng, ngươi thật là đồ mặt dày không có lòng tự trọng. Ngươi có biết mình đang nói gì không? Chuyện năm xưa chưa đủ, bây giờ ông còn to gan dám đến đây yêu cầu trăm trao trả hài cốt Hoàng thái phi cho ông?! Ông còn coi hoàng thất ra gì nữa không? Trăm thật chẳng hiểu ngươi ngạo mạn hay ngu ngốc nữa.

- Hoàng thượng, nàng ấy và ta vốn dĩ đã trở thành một đôi, tiên đế lại nhẫn tâm chia rẽ chúng ta. Lúc sống đã không thể, lẽ nào đến lúc chết vẫn chẳng cho ta bên cạnh nàng ấy được ư?

- Hồ đồ, Hoàng thái phi là phi tần của tiên đế, phải được an táng trong lăng tẩm của hoàng thất. Với lại Cửu Quận chúa còn trong cung, ngươi không thể tùy tiện mang đi hài Hoàng thái phi đi mà chưa có sự cho phép của muội ấy.

- Cửu Quận chúa? - Tề Đồng lăm bằm.

- Phải, Cửu Quận chúa Trác Diễm Cơ là hài tử duy nhất của tiên đế và Hoàng thái phi. Trăm tin rằng muội ấy sẽ không bao giờ cho phép ngươi mang người đi đâu.

Trác Dạ Hàn tưởng như vậy là có thể ngăn chặn ý muốn của Tề Đồng, nào ngờ lão lại phá lên cười rất to. Hắn nhú mày:

- Có gì đáng cười?!

- Hoàng thượng, dòng máu đang chảy trong người Trác Diễm Cơ... Trác Diễm Cơ không phải là con của tiên đế mà là của Tề Đồng ta đây.

Trác Dạ Hàn bị lão làm kinh ngạc hết lần này đến lần khác, bây giờ lại còn dám nói năng xằng bậy rằng Trác Diễm Cơ là cốt nhục của lão. Hắn tối sầm mặt mũi:

- Tề Đồng, trò đùa này đi quá xa rồi. Đừng để ta phải nghe thêm bất cứ một lời nào từ miệng ngươi nữa. Cút ngay khi ta chưa có ý giết ngươi !!!

- Hoàng thượng, ta không nói đùa, cũng không cần người phải tin, chỉ mong có thể đưa hài cốt Bạch Nha về an táng tại quê nhà. Đó cũng là điều mà nàng ấy mong muốn.

Dạ Hàn ánh mắt như dao găm nhìn Tề Đồng, tay nắm chặt thành quyền đập xuống bàn, quát to:

- Mộc Hoan, trói lão ta lại, nhốt vào đại lao !!! Phụ hoàng đã quá nhân từ với lão rồi.

Mộc Hoan nhanh như cắt lao đến, dùng chuỗi kiếm đánh Tề Đồng gục tại chỗ, sau đó tống lão xuống hầm tối. Tất cả mọi việc diễn ra trong điện Vĩ Tuyền tưởng như ngoài Dạ Hàn và Mộc Hoan ra không còn ai biết, ấy vậy mà bọn họ không hề để ý rằng từ đầu đến giờ luôn có một thanh y nữ nhân đứng lấp ló ngoài cửa sổ.

Xong xuôi mọi việc, Mộc Hoan quay lại điện Vĩ Tuyền. Khuôn mặt đăm chiêu này Mộc Hoan chưa hề thấy bao giờ. Hắn là Dạ Hàn đang bận tâm về Tề Đồng.

-Ngươi nghĩ thế nào? -Trác Dạ Hàn đột nhiên hỏi.

-Dạ?!

-Ngươi có nghĩ những điều lão ta nói là sự thật không?

-Hoàng thượng thuộc hạ chỉ mới theo hầu người có 6 năm, chuyện trước kia đều không hay biết và cũng chẳng có ai kể cho thuộc hạ biết.

Trác Dạ Hàn kể lại cho hắn nghe tường tận mọi chuyện. Mộc Hoan không ngờ Hoàng thái phi với Tề Đồng lại là thanh mai trúc mã, càng không ngờ rằng Tề Đồng bị đuổi khỏi hoàng cung vì có tình ý với bà.

-Hoàng thượng, chúng ta không biết chắc chắn được Cửu Quận chúa có phải là con của Tề Đồng hay không. Chỉ dựa vào lời lão ta e là không được.

-Đầu tiên ta chỉ nghĩ lão ta vì căm thù hoàng thất nên mới đến đây nói xằng bậy nhưng chỉ nói với một mình ta thì có ích gì, hơn nữa lão cũng phải biết rằng có thể ta sẽ giết người diệt khẩu.

Lão có mục đích gì ta chưa hề hay, cứ để lão ở đó, chúng ta sẽ tra khảo sau.

-Hay là -Mộc Hoan suy nghĩ hồi lâu mới dám nói ra -chúng ta hãy lợi dụng việc này...

Dạ Hàn không hiểu ý của Mộc Hoan:

-Ngươi nói rõ ràng đi.

-Thứ lỗi cho Mộc Hoan, chẳng phải lâu nay Hoàng thượng yêu Cửu Quận chúa sao?

Không khí bên trong điện Vĩ Tuyên đột nhiên trở nên khác lạ. Trác Dạ Hàn nhìn y với một ánh mắt sắc lẹm chứa đầy nguy hiểm. Tâm tư của hắn lại bị kẻ khác nhìn thấu nữa rồi.

Lúc này thanh y nữ nhân đứng lén lút ngoài cửa sổ điện Vĩ Tuyên đã lên ra ngoài, chạy về điện Ngân Bích. Triệu Tử Mai lúc này đang ngả người trên ghế, tay cầm quả táo đưa lên miệng, còn bất cung nữ đứng hầu quạt hai bên suốt mấy canh giờ liền. Hai cung nữ này vốn là tài nhân mới tuyển vào cung nhưng Tử Mai thấy ngửa mặt bèn tìm cách gây sự, tước bỏ phong hiệu của bọn họ, bắt vào điện Ngân Bích phục vụ. Cũng may Trác Dạ Hàn nhắm mắt cho qua, không trách tội nàng ta lộng quyền bởi hắn cũng chẳng bao giờ quan tâm đến mấy chuyện hậu đình này.

-Nương nương !!!

Yên Lăng hối hả chạy lại chỗ Triệu Tử Mai. Nàng ta chau mày hỏi:

-Yên Lăng, ngươi đi đâu vậy?

Yên Lăng chưa nói vội, nàng ta đưa mắt nhìn về phía sau. Triệu Tử Mai biết ý ra phẩy tay một cái, lập tức những người trong phòng lần lượt lui ra.

-Nương nương, lúc này nô tì bỗng nghe tiếng gõ cửa nhưng chạy ra lại chẳng có ai, vừa hay thấy Mộc Hoan dẫn theo một người lén lút vào điện Vĩ Tuyên bằng cửa sau nên mới tò mò bám theo. Ai ngờ nô tì lại nghe lén được Hoàng thượng và kẻ đó nói chuyện.

Yên Lăng đảo mắt nhìn quanh, ghé miệng thì thầm vào tai Tử Mai. Nàng ta nghe xong phấn khích vô cùng:

-Thật vậy ư?

-Nô tì quả quyết không sai.

Triệu Tử Mai hồi nhỏ cũng nghe mấy gia nhân trong phủ bàn tán về chuyện này nhưng không nhớ rõ, chỉ biết rằng quả thật có một kẻ tên là Tề Đồng từng bị xử tử vì có tình ý với Bạch Hiền phi.

-Lão còn sống ư?

-Chính mắt nô tì nhìn thấy.

Triệu Tử Mai cười cười, mắt loé lên tia độc ác:

-Nếu mọi người trong cung biết Tề Đồng mới là phụ thân của Trác Diễm Cơ thì sẽ ra sao nhỉ?!

-Chắc chắn Cửu Quận chúa đó sẽ xấu hổ đến cần lưỡi tự vẫn mất. Lúc nào nàng ta cũng kiêu ngạo, lén át nương nương, xem ra bây giờ Hoàng thượng có đến ba đầu sáu tay cũng không chặn được miệng lưỡi thiên hạ cứu nàng ta đâu. Không chừng nàng ta sẽ bị đuổi khỏi hoàng cung nương nương ạ !!!

Triệu Tử Mai đắc ý:

-Hoàng thượng dù sao cũng không yêu bản cung,có phát hiện cũng chỉ bị ghét thêm một chút.Đổi lại,từ nay về sau, Hoàng thượng có yêu nàng ta đến bao nhiêu cũng phải ruộng bỏ,xa lánh mà thôi.Người cũng biết,Hoàng thượng ghê tởm nhất những kẻ mang dòng máu bản thù như nàng ta.

Trác Diễm Cơ chưa hề hay biết sự xuất hiện của Tề Đồng và âm mưu thâm độc của Triệu Tử Mai,vẫn bắt đầu một ngày như bình thường,tưới cây vào sáng sớm.Từng cành hoa,nhánh cỏ được tiếp thêm sức sống,mon mồn dưới cái nắng dịu của bình minh.

Tiếng chân người sột soạt trên cỏ.Giận dữ.

-Mới sáng ra ai lại cả gan chọc giận người rồi phải không?

Mắt không rời khỏi chậu hoa cúc trắng, nàng cười.Lục Nương cầm một giỏ đồ ăn bốc mùi thơm nghi ngút,nói bằng giọng bức dọc:

-Quận chúa,trên mặt nô tì dính gì à?

Nàng ngạc nhiên,lắc đầu.

-Cái đám cung nữ chẳng hiểu sao cứ nhìn nô tì chăm chăm,sau đó quay sang bàn tán to nhỏ.Lúc đầu nô tì còn tưởng y phục bị rách chỗ nào.

-Người nổi tiếng quá nhỉ.

-Quận chúa đừng trêu nô tì.Mà bọn họ cũng thật quá đáng,hỏi mà chẳng ai trả lời,đã thế bọn họ còn nhìn nô tì một cách vô cùng kì lạ.

-Chấp bọn họ làm gì.Mới sáng sớm đừng mang tức giận trong người,cứ coi như người không thấy đi.

Trác Diễm Cơ ngấm lại thành quả của mình lần nữa rồi quay sang bảo Lục Nương:

-Lục Nương,người đem giỏ thức ăn này để lên bàn đi.Ta có chút việc bận.

-Nô tì cũng đi.

-Mình ta là đủ rồi.Người đi làm việc khác đi.

Diễm Cơ định đến thư phòng tìm vài quyển sách.Trên đường đi,nàng bắt gặp những ánh mắt không mấy thiện cảm dành cho mình,đều nhìn nàng với vẻ khinh bỉ,cảm giác bị soi mói đến nghẹt thở.Mặc dù nàng đã cố gắng tai nghe xem bọn họ đang nói gì nhưng vô dụng.

Từ phía xa,Trác Diễm Cơ thấy Triệu Tử Mai cùng đám phi tần đang cười cười nói nói vô cùng vui vẻ,tiến về phía nàng.Triệu Tử Mai cũng đã để ý liền rảo bước nhanh một chút, đứng chặn trước mặt nàng.Triệu Tử Mai mỉm cười đầy ẩn ý:

-Cửu Quận chúa giờ này vẫn còn bình thân quá nhỉ?!

-Hoàng hậu nói thế nghĩa là sao?

-Hoá ra Quận chúa chưa hề hay biết gì à?Bản cung cứ tưởng con tiện tì lẩm mồm bên cạnh Quận chúa đã nói cho Quận chúa nghe rồi chứ.

Trác Diễm Cơ càng lúc càng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra cái gì, nhưng nàng biết chắc hẳn có liên quan đến mình. Cộng thêm cả những tiếng cười khúc khích sau lưng Triệu Tử Mai khiến Trác Diễm Cơ vô cùng bối rối.

-Diễm Cơ thực sự không biết,mong Hoàng hậu hãy nói rõ cho Diễm Cơ.

Triệu Tử Mai bấy giờ đã không còn cười.Nàng ta khoanh tay trước ngực, chẳng hề giữ ý tứ của bậc mẫu nghi thiên hạ,dùng những lời lẽ khó nghe để nói với Diễm Cơ:

-Cái đồ hạ đẳng như người đến lúc này còn giả vờ thanh cao,ngây thơ nữa à. Người không biết hay cố tình không nghe vậy?!

-Hoàng hậu...-Nàng ngạc nhiên.

-Bây giờ cả hoàng cung này đã biết rằng nẫu phi người là một người đàn bà lẳng lơ,lén lút vụng trộm với nam nhân khác.Đáng tiếc cho tiền đế,sủng ái bà ta đến như vậy,cuối cùng lại bị bà ta và tình nhân cảm sủng.Kẻ được sinh ra từ mối quan hệ dơ bẩn đó chính là người đây.Sự ra đời của người là vết nhơ của hoàng tộc !!!

Mấy phi tần đứng sau lưng Triệu Tử Mai được thể,hùa vào mắng chửi,lãng mạ nàng không thương tiếc:

-Bấy lâu nay tiếp xúc với một kẻ như người mà ta không hề biết,thật kinh tởm.-Phi tần 1.

-Cứ tưởng người cao quý lắm,lúc nào cũng tự hào về dòng máu hoàng thất chảy trong cơ thể,rốt cuộc lại bị phát hiện ra thân thể hèn hạ của mình,sau này người đừng mơ có thể ngẩng cao đầu mà đi như trước kia.-Phi tần 2.

-Người chết đi cho rồi.-Phi tần 3.

-...

-Sao người có thể dày mặt ở lại trong cung nữa chứ?!--Phi tần thứ n.

Trắc Diễm Cơ tội nghiệp đứng chôn chân chịu trận.Bao nhiêu lời sỉ nhục, chỉ chiết khó nghe cũng biến thành thứ âm thanh ù ù bên tai, không thể nghe rõ từ nào với từ nào.Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng,da mặt tê rần. Sống mũi cay cay và đôi mắt bỗng phủ một lớp sương mỏng,hình ảnh trước mắt nhoè đi.

Xung quanh bọn họ đã có rất nhiều người tò mò đứng lại xem.Không một ai ngăn cản.Đám người đó chỉ biết khoanh tay đứng nhìn.Nàng đã muốn vụt chạy thật nhanh nhưng đôi chân không tài nào di chuyển được.Nàng đứng chết lạng giữa đám đông,khó nhọc đưa tay lên bịt tai,miệng khẩn thiết cầu xin bọn họ buông tha:

-Đừng...đừng nói nữa ! Làm ơn...

Vô vàn ánh mắt vẫn đổ dồn về phía nàng không chút thương xót.Triệu Tử Mai thấy điệu bộ sợ sệt của nàng lại càng thích thú,gửi bao nhiêu người liền xô nàng ngã xuống đất:

-Người không xứng đáng với bộ y phục này.Kẻ hạ đẳng chỉ nên mặc đồ bẩn mà thôi !!!

Triệu Tử Mai lấy chân giẫm lên y phục trắng như tuyết của nàng,ra sức chà đạp cho hả giận.Mấy phi tần đứng sau cũng để mặc cho Tử Mai lộng hành, thậm chí còn hòa theo tán dương nàng ta.

Lục Nương đang dọn dẹp trong điện Tử Trúc nghe tin vội vàng chạy ra thì thấy Trắc Diễm Cơ quỳ trên đất,yếu ớt chống đỡ Triệu Tử Mai.Máu nóng sôi lên,Lục Nương chẳng còn để ý đến bất cứ thứ gì,lao đến xô Triệu Tử Mai sang một bên.Nàng ta bị đẩy bất ngờ nên không phản ứng kịp,ngã phịch xuống đất.Lục Nương vừa đỡ Trắc Diễm Cơ vừa lay:

-Quận chúa,Quận chúa không sao chứ?!

Trắc Diễm Cơ chẳng còn hơi đâu mà nói nữa,khe khẽ lắc đầu.Lục Nương đau xót,căm hận nhìn Triệu Tử Mai:

-Hoàng hậu là bậc mẫu nghi thiên hạ,hành xử như vậy còn xứng đáng với vị trí dưới một người trên vạn người nữa không?!!!

Triệu Tử Mai cả giận,giơ tay định tát Lục Nương một cái liền bị chặn lại.Lục Nương chỉ là một cung nữ hầu hạ trong điện Tử Trúc nhưng không có nghĩa là nàng ta vô dụng đến mức chủ nhân bị bắt nạt mà không thể làm gì.

-Hoàng hậu nương nương,nếu người còn gây sự với Cửu Quận chúa thì đừng trách nô tì mạo phạm.Lục Nương chỉ là một cung nữ thấp hèn nhưng không hèn mọn đến mức để mặc chủ tử bị hạ nhục đâu.

Nói xong Lục Nương quay người dìu Trắc Diễm Cơ về tắm điện.Tử Mai không ngờ một cung nữ như nàng ta lại có thể hùng hổ đe dọa mình trước mặt mọi người.Thẹn quá hoá giận,

Triệu Tử Mai trừng mắt lăm lăm:

-Đúng là chủ nào tớ này...Đều đáng ghét như nhau cả !!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 21

*ScorOct đang trong thời gian nghỉ hè rảnh rỗi nên sẽ up nhiều hơn 1 chap/ tuần [cười].Đây là bonus cho các độc giả đã comment,vote và follow cho ScorOct.

Enjoy~(͡ ▽ ͡)~

Nỗi kinh hoàng vẫn còn hiện rõ trên khuôn mặt của Diễm Cơ.

-Quận chúa...

Lục Nương định chạm vào nàng đã bị hất ra.Nàng hét lên:

-Đừng đụng vào ta !!!

Trác Diễm Cơ thu mình vào một góc giường,hai tay che chắn trước mặt để tự vệ.Lục Nương biết tâm trạng Diễm Cơ vô cùng hỗn loạn nhưng nàng ta lại chẳng thể giúp gì.Có lẽ nên để nàng một mình bình tĩnh lại thì tốt hơn là cố gắng bắt chuyện bởi người ta thường nói rằng thời gian là liều thuốc tốt nhất để xoa dịu nỗi đau.Cho nàng thời gian bình tâm,chính là cách khiến nàng mau chóng vượt qua nỗi đau.

Tiếng khép cửa đóng lại không gian tràn ngập ánh sáng,căn phòng trở về với gam màu đen tăm tối như chính tâm trạng Diễm Cơ lúc này.

Từ ngày cãi nhau trong cung Nguyệt Hân,Trác Dạ Hân không hề đếm xỉa đến Triệu Tử Mai,mặc dù có gặp hằng ngày đi nữa cũng coi nàng ta như vô hình,chẳng thèm nhìn lấy lần nào. Triệu Tử Mai lúc đó không suy nghĩ đã mở miệng đôi co với Dạ Hân nên giờ rất sợ phải gặp mặt hắn.Trái lại,Trác Dạ Hân lo lắng rằng khi hắn ngầm thừa nhận yêu Trác Diễm Cơ thì Triệu Tử Mai chắc chắn sẽ nổi điên,tìm cách gây khó dễ cho nàng. Chính vì vậy,thấy Tử Mai đã an phận hơn,Dạ Hân cũng bớt lo nghĩ, tập trung vào chính sự.Trác Dạ Hân bây giờ vừa thiết triều xong đã phải đến điện Khả Nhiên phê nốt một số tấu chương bỏ dở mấy hôm trước.

Nhắc trông thấy Triệu tướng quân, Trác Dạ Hân hạ bút,sắp xếp lại đồng tấu chương sửa đồ giấy rồi mới ngẩng đầu lên:

-Triệu tướng quân đến mà không báo với trẫm một tiếng ư?

-Thần thiết nghĩ không cần.

Trác Dạ Hân nửa cười nửa không nhìn Triệu Mạc.Ông ta không giống như những kẻ khác,mặc dù dưới trướng Dạ Hân nhưng ngoài mặt lúc nào cũng có ý coi thường mệnh lệnh của hắn,chẳng bao giờ chịu cúi đầu thuận phục dù chỉ một lần.Ngay cả khi nói chuyện với hắn, Triệu Mạc cũng không bỏ thái độ ngạo mạn, nhiều lúc khiến cho Trác Dạ Hân muốn tức điên lên được.

-Theo mệnh lệnh của Hoàng thượng thần đã theo dõi động tĩnh ở Yên Châu. Thuận vương Trác Vũ Hạo đang bí mật tập hợp binh lực ở khắp nơi,lập căn cứ tại Yên Châu.Số quân sĩ ước chừng khoảng 3 vạn.

Trác Dạ Hân biết sự im lặng suốt gần 3 năm qua không phải là điềm lành nên đã sớm phái Triệu tướng quân đi theo dõi Trác Vũ Hạo.Nghe thì có vẻ như Triệu Mạc đã hoàn toàn đứng về phía hắn nhưng có thật hay không còn phải kiểm tra cho chắc.

-Triệu tướng quân,tướng quân nghĩ rằng Thuận vương đang có âm mưu gì?

Triệu Mạc do dự một lát rồi bảo:

-Thần đã phái người trà trộn vào căn cứ của Thuận vương.Nếu có biến,tin tức sẽ ngay lập tức đến Hoàng thượng nên xin hãy an tâm.Bây giờ chúng ta chưa chắc chắn Thuận vương đang suy tính điều gì nên cứ đợi thêm một thời gian nữa để xem xét tình hình. Hơn nữa Thuận vương có 3 vạn quân trong khi riêng trong hoàng cung đã có tới 10 vạn quân tinh nhuệ,cộng thêm binh sĩ của Lý tướng quân thì Thuận vương có ba đầu sáu tay cũng không thể đặt chân lên hoàng cung được.

-Thôi được,giao cho Triệu tướng quân giải quyết,nên đừng để trẫm phải thất vọng lần nữa.

Hai từ cuối cùng có ý nhấn mạnh, xoáy sâu vào Triệu Mạc như một lời nhắc nhở gửi đến ông.Một lần bất cẩn đã bị Trác Dạ Hân nắm thóp,niềm kiêu hãnh bấy lâu nay đã bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa đập tan thành trăm mảnh.Triệu Mạc chỉ còn nước đi theo Trác Dạ Hân, ngoan ngoãn để hắn lợi dụng,không thể phản kháng dù chỉ một chút.

Mộc Hoan chẳng biết từ đâu xuất hiện, mang theo một bộ mặt lạnh tanh,thì thầm vào tai Trác Dạ Hân vài câu.Nghe xong hắn cũng chẳng có phản ứng gì, mặt vẫn bình thản như lúc đầu nhưng Triệu Mạc cảm nhận được trong ánh mắt hắn có điểm khác thường.Trác Dạ Hân ngập ngừng một lát rồi đứng dậy:

-Triệu tướng quân lui ra đi.Nếu còn gì chưa bẩm báo hết hãy để sau.

Chẳng chờ Triệu Mạc rời khỏi,hắn đã phóng như bay đến cửa điện rồi mất hút trong tầm mắt của ông.Hắn định đến điện Từ Trúc.Trên đường đi,Trác Dạ Hân hình như có chút do dự trong lòng.Hắn sẽ đến đó nhưng chưa hề nghĩ sẽ làm gì khi đối diện với Trác Diễm Cơ.Triệu Tử Mai gây sự với nàng,Dạ Hân chắc chắn sẽ không bỏ qua nhưng người tung tin đồn này thì..

Trác Dạ Hân bất chợt ngẩng mặt lên. Mãi suy nghĩ,hắn đã đứng trước điện Từ Trúc tự lúc nào.Mộc Hoan thấy từ nãy đến giờ tâm hồn Trác Dạ Hân như trên mây.Hắn ta biết Trác Dạ Hân từ lâu đã đem lòng yêu say đắm Quận chúa Trác Diễm Cơ nên không có gì lạ khi hắn phản ứng như vậy.Trác Dạ Hân là chủ nhân của hắn ta,phục vụ chủ nhân là trách nhiệm,ủng hộ chủ nhân hết sức có thể.Chỉ cần hắn muốn,Mộc Hoan nguyện sẽ tìm trăm phương ngàn kế,dù phải hi sinh tính mạng để đạt được.Trác Diễm Cơ,chỉ cần chủ nhân muốn,Mộc Hoan sẽ đem nàng ấy đặt trước mặt Dạ Hân.

-Hoàng thượng định vào trong hay là thôi?

-À-Hắn chấp tay sau lưng,quay mặt đi-Gặp muội ấy lúc này có lẽ không thích hợp.Nên để muội ấy bình tĩnh lại trước đã.

Trời tối,Diễm Cơ mệt mỏi tựa lưng vào tường,thiếp đi lúc nào không hay.Vẫn còn tỉnh cách giống một tiểu oa nhi, khóc xong lại ngủ ngon lành.Hơi thở đều đều vang lên giữa không gian tĩnh mịch.Thanh y nam nhân lúc lính gác đổi phiên,thận trọng treo vào phòng nàng từ cửa sổ.Từng bước,từng bước,hắn đến cạnh nữ nhân đang mơ màng ngủ không chút đề phòng.

Thanh y nam nhân đứng hồi lâu trước mặt Diễm Cơ. Đôi mắt hấn ánh lên vẻ day dứt, tội lỗi khi nhìn vào nàng. Sự việc sáng nay, hấn thấy hết. Nàng bị kẻ khác chà đạp, hắt hủi, chịu đựng những lời lẽ khinh bỉ cũng chỉ vì hấn ta. Trên cánh tay còn vết bầm tím, y phục cũng bẩn thỉu, càng nhìn càng tự trách bản thân. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa,

tương lai của chủ nhân vẫn đặt lên hàng đầu, để nàng chịu áp lực một chút đối với hấn ta cũng không phải quá to tát. Hấn thấy có lỗi suy cho cùng chỉ vì Trắc Diễm Cơ là muội muội của chủ nhân.

- Quận chúa !!! - Thanh y nam nhân khẽ gọi.

Trắc Diễm Cơ mắt nhắm mắt mở, uể oải ngồi thẳng lên. Cả người nhừ mõi, xương cốt như rã rời vì duy trì một tư thế quá lâu. Ánh trắng lung linh huyền ảo len lỏi qua kẽ lá vào căn phòng tĩnh mịch, trải khắp mặt đất như một tấm thảm hoa lộng lầy. Giữa thứ ánh sáng đẹp đẽ ấy, thanh y nam nhân đứng yên lặng, mỉm cười triu mến. Nàng phải mất một lúc mới có thể nhìn rõ khuôn mặt của hấn. Trông rất quen...

- Xung Tự ?!

- Là tiểu nhân.

Trắc Diễm Cơ ngạc nhiên vô cùng. Nàng tưởng rằng y đang ở Yên Châu cùng tam ca nàng, nào ngờ y đã bí mật trở về hoàng cung từ lúc nào. Bất ngờ, nàng quên hỏi lý do y quay lại. Xung Tự cũng mừng thầm.

Nàng hỏi:

- Xung Tự, tam ca ta vẫn khỏe chứ?

- Thuần vương vẫn khỏe, Quận chúa an tâm. Thực ra tiểu nhân đã ở lại hoàng cung những ngày vừa qua, tình cờ biết được việc này muốn cho Quận chúa hay. Tiểu nhân thực sự không cam lòng khi chứng kiến Quận chúa bị người khác đối xử như thế mà không hề biết lý do.

Xung Tự cố gắng làm bộ như thể y thực lòng muốn giúp vậy. Nàng không hiểu y đang nói gì nhưng vẻ mặt nghiêm trọng đó khiến nàng không thể không tò mò.

- Người mau nói rõ hơn đi !!!

- Chắc mẫu phi người cũng đã kể cho Quận chúa nghe tất cả rồi đúng không? Trắc Dạ Hân, chính hấn là nguyên nhân khiến Quận chúa phải đau khổ. Để ngồi lên ngai vàng, hấn gạt bỏ tất cả chướng ngại vật cản đường, giết hại bao nhiêu người thân hữu để giữ vững vương vị, ngay cả Hoàng thái phi hấn cũng không tha. Hấn khiến mọi người phải rời xa Quận chúa, đẩy Quận chúa vào sự cô độc tột cùng.

- Người...ta không muốn nghe !!! Người đừng nói xằng bậy !!!

Xung Tự càng cố gắng khiêu khích Trắc Diễm Cơ:

- Cứu Quận chúa, ngay từ đầu người đã nghi ngờ Trắc Dạ Hân rồi phải không? Người vẫn tự lừa dối bản thân kể cả khi hấn huỷ hoại thanh danh Hoàng thái phi và người sao ?!!!

Trắc Diễm Cơ hoàn toàn bị bất ngờ. Nàng không thể ngờ Xung Tự lại dám nói ra cái điều kinh khủng ấy. Ngay cả khi mẫu phi nàng tiết lộ cho nàng sự thật, nàng còn bán tín bán nghi, còn cho rằng mẫu phi nghe nhầm rồi.

- Người nói láo !!! - Nàng cố phủ nhận.

- Người không tin lời tiểu nhân? - Xung Tự cười - Hoàng thái phi chưa bao giờ nhắc đến cận vệ của Triệu tướng quân - Tề Đồng đúng không? Ông ta ngày xưa là thanh mai trúc mã của Hoàng thái phi, chính ông ta mới là phụ thân của Quận chúa. Hôm trước Tề Đồng đến hoàng cung gặp Trắc Dạ Hân, xin trả hài cốt của Hoàng thái phi an táng tại cố hương nhưng đã bị hấn nhốt vào đại lao, đã thế lại còn đem tin tức truyền ra ngoài nhằm gieo tiếng xấu cho Hoàng thái phi.

- Người dựa vào cái gì mà có thể chắc chắn như thế? Người chỉ là người ngoài cuộc, đừng cho là hiểu hết mọi chuyện. Tự ta biết, không cần đến lượt kẻ như người xen vào.

- Người còn muốn tha thứ cho hấn bao nhiêu lần nữa đây?! Hết lần này đến lần khác Trắc Dạ Hân khiến Quận chúa bị liên lụy, nếu không ngăn hấn lại thì người tiếp theo bị hại sẽ là Quận chúa đây !!!

- Người làm thế vì cho rằng nhị ca hãm hại tam ca đúng không? Nếu chỉ là thù riêng thì đừng lôi ta vào cuộc. Người cũng đừng khiến cho tam ca và nhị ca có thêm hiềm khích.

Nàng quanh co, không chịu thừa nhận sự thật khiến Xung Tự đâm ra tức giận:

- Cứu Quận chúa, người rốt cuộc còn muốn trốn tránh sự thực đến lúc nào nữa đây? Được rồi, tiểu nhân thừa nhận tiểu nhân làm việc này là vì Thuần vương nhưng một phần cũng vì Quận chúa.

- Về đi, ta không muốn nghe thêm bất cứ lời nào nữa.

-Guộm đã !!! Người nghe tiểu nhân nói hết rồi đuổi tiểu nhân đi cũng được.

-Người không đi,tạ kêu lên đây !!!

Xung Tự không ngờ Trác Diễm Cơ lại ương bướng đến vậy.Đủ lời thuyết phục,cuối cùng vẫn bị đuổi đi không thương tiếc.

-Lẽ nào Cửu Quận chúa không muốn Thuận vương trở về ư?

-Đủ rồi !!!

Nàng hét lên,dùng tay bịt chặt hai tai lại.Đám thị vệ canh gác bị tiếng hét của nàng dọa cho giật mình,lao đến trước cửa phòng nàng như tên bắn:

-Cửu Quận chúa không sao chứ?!

-Cửu Quận chúa,có thích khách đột nhập ư?!

-Cửu Quận chúa...?!

-...

Cả hai người trong phòng đều bị tiếng bước chân đánh động.Xung Tự thì thẳm vào tai nàng:

-Tất cả do Quận chúa tự quyết định.

Đám lính không dám tự tiện xông vào,chỉ dám đứng ngoài,hỏi lại lần nữa:

-Cửu Quận chúa?!

-Ta...không sao.-Nàng trả lời.

-Thứ lỗi cho đám tiểu nhân,đã làm phiền Quận chúa vào đêm hôm thế này.

Thế rồi bọn họ bỏ đi.

-Cửu Quận chúa,cảm ơn đã bao che cho tiểu nhân.

-Ta nể tình người là người của tam ca, nếu người bị bắt sẽ rất phiền phức cho huynh ấy.Đi đi trước khi ta đổi ý.

Xung Tự thở dài.Rõ ràng nàng chẳng thật lòng với bản thân gì cả.

-Quận chúa,người hiểu chuyện hơn ai hết,có chấp để làm gì cơ chứ? Người muốn bảo vệ cho Trác Dạ Hàn ư?Đáng tiếc,càng cố gắng vì hắn ta bao nhiêu, hắn chỉ càng phụ lại Quận chúa bấy nhiêu mà thôi.Quận chúa vì hắn nhiều như vậy,hắn đã làm được gì cho người ngoài việc gây thêm đau khổ.Nếu để cho Trác Dạ Hàn tiếp tục,e là còn nhiều người khác phải chết dưới tay hắn. Người nhân hậu,nhắm mắt làm ngo,dễ dàng bỏ qua cho hắn,thế còn những người khác thì sao?!Quận chúa làm thế khác gì tiếp tay hắn làm việc ác.Người thực sự không hận hắn ư?!

Nàng ngồi im lặng,mặt cúi gằm nhìn tấm đệm trải giường.Xung Tự chẳng biết Diễm Cơ có nghe hết những lời hắn nói không,hay lại bỏ ngoài tai như lúc trước.Bóng tối che khuất khuôn mặt nàng,Xung Tự chẳng thể đoán được biểu cảm của nàng.Hắn đứng khá lâu,có đợi thêm nữa cũng vô dụng,hắn lần đến chỗ cửa sổ...

-Hận.

Xung Tự khựng lại.Giọng nói thoáng qua nhưng hắn vẫn nghe được rõ ràng. Hắn ngạc nhiên xoay người đối diện với nàng Trác Diễm Cơ bước xuống giường,từng bước chậm chạp tiến về phía hắn.Trong bóng tối,Xung Tự cảm nhận được một bàn tay lạnh giá đang nắm chặt lấy áo hắn.

-Quận chúa?!

-Hận.Rất hận.Cực kì hận.Hận đến tận xương tủy.

Đôi môi nàng khó nhọc mấp máy từng từ.Nàng biết Xung Tự đến đây với mục đích không mấy tốt đẹp nhưng mỗi lần nhắc đến tội ác của Trác Dạ Hàn,cơ thể nàng lại run lên vì hận.Nàng muốn nói lên ý nghĩ thực sự trong lòng,nhưng nàng sợ rằng một khi nói ra sẽ không thể đối xử với hắn như trước,hơn nữa Xung Tự biết được sẽ lợi dụng nàng cho âm mưu của y.Thế nên ngay khi vừa mở lời,nàng đã hối hận.Khuôn mặt Xung Tự thoáng ý cười,y nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra,nói:

-Cuối cùng Quận chúa cũng chịu thừa nhận.Cũng phải thôi,hắn ta làm nhiều điều độc ác như vậy,Quận chúa hận cũng là lẽ đương nhiên.

-Ta...không phải...

-Người không cần nói thêm nữa,tiểu nhân hiểu nỗi đau của Quận chúa.Có thù phải trả.Quận chúa,người phải trả thù tất cả những điều Trác Dạ Hàn gây cho Quận chúa và hoàng thất.Nếu người quá mềm lòng sẽ phải ân hận đến suốt đời đây.

-Ân hận?!Ta quá mềm lòng?! Nếu mẫu thân bị giết bởi người thân của mình thì người có chịu nổi không?!Ta đau lắm,đau đến tận xương tận tủy,trái tim như bị bóp nát.Ta không nhân từ đến mức tha thứ dễ dàng cho kẻ đã giết hại mẫu phi ta,đảo lộn cuộc sống của ta.Đừng bao giờ bảo ta mềm lòng.Ta rất muốn trả thù cho mẫu phi ta, trả thù cho đại ca, tam ca nhưng ta chỉ là một Quận chúa nhỏ bé,dù cho ta muốn báo thù cũng đâu thể chạm đến một sợi tóc của huynh ấy,dù ta quyết định trả thù thì ai có thể giúp ta đây?!

Xung Tự mỉm cười.Cuối cùng thì đã có thể khơi dậy ngọn lửa hận thù trong lòng nàng.Coi như trước mắt đã hoàn thành nửa nhiệm vụ.Xung Tự quỳ xuống,tay đặt lên ngực:

-Nếu Quận chúa không chê,tiểu nhân xin dốc hết sức giúp Quận chúa hoàn thành tâm nguyện.Chỉ cần làm theo lời của tiểu nhân,ngày Trác Dạ Hàn bị lật đổ sẽ không còn xa nữa đâu.

-Người cũng giống như ta,đâu thể làm gì trước thế lực của nhị ca mà đòi trợ giúp ta.

-Tiểu nhân không thể nhưng Quận chúa thì có thể.

-...-Nàng không hiểu.

-Hoàng thái phi bị hãm giết người diệt khẩu,người lại là mẫu phi của Quận chúa,ít nhiều hẳn cũng đoán được bà để lộ một vài thông tin cho Quận chúa biết.Hắn vốn độc ác,sẵn sàng giết mẫu phi hắn đồ tội cho Thuần vương nhưng tại sao vẫn để cho Quận chúa sống đến bây giờ trong khi hẳn biết nguy cơ bị lộ là rất cao?!

-Vi ta là muội muội-Nàng chột dạ.

-Sai rồi,vì Trác Dạ Hàn yêu Quận chúa.

Từng từ Xung Tự thốt ra đều rất nhẹ nhàng nhưng lại có sức công phá vô cùng mạnh đối với Diễm Cơ.Nàng không nghe nhầm,nhưng vẫn không thể tin vào những gì mình vừa nghe.

"Sao lại có thể?!"

Tim nàng đập liên hồi,nhanh và mạnh đến nỗi khiến nàng nghẹt thở.Thứ cảm xúc kì lạ chi phối nàng,lòng ngực muốn vỡ tung,đầu óc quay cuồng.

Cảm xúc gì thế này?!

Tức giận?Vui mừng?Hay xấu hổ?Đều chẳng phải.Từ xưa đến nay,nàng vẫn luôn coi Trác Dạ Hàn là ca ca,không hơn không kém.Mặc dù nàng cảm thấy mình được đối xử tốt hơn các tỷ muội khác rất nhiều nhưng chưa bao giờ dám nghĩ rằng lí do có được sự đối đãi như vậy là vì Trác Dạ Hàn có tình cảm đặc biệt với nàng.Sau này khi lớn lên, nàng càng dễ dàng nhận ra cách đối xử của hắn vượt quá tình cảm huynh muội thông thường nhưng mỗi khi ý nghĩ kia loé lên trong đầu ngay lập tức đã bị nàng gạt bỏ.Hay nói cách khác, đối với nàng,thứ gắn kết Dạ Hàn và nàng chỉ có tình cảm huynh muội,mãi mãi không bao giờ thay đổi.Điều Xung Tự vừa nói đi ngược lại với suy nghĩ bao năm qua của nàng,khiến nàng không thể tiếp nhận nó.

Nàng cố gắng che giấu sự bối rối của mình bằng một gương mặt vô cảm, bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra.

-Người nói với ta để làm gì?

-Người còn chưa hiểu sao?!Chúng ta sẽ lợi dụng điều này để tiếp cận Trác Dạ Hàn !!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 22

"Chỉ cần Quận chúa hợp tác thực hiện kế hoạch của tiểu nhân."

Cuộc gặp gỡ tối đó đã trở thành bí mật giữa hai người họ.Không một ai hay. Xung Tự cũng không thấy đến nữa.

Trác Diễm Cơ dậy từ rất sớm,có lẽ vì không ngủ được.Kéo rèm che buồng ngủ sang một bên,cả không gian tràn ngập nắng và gió hiện lên trước mắt nàng.Ánh sáng vàng dịu sưởi ấm mái tóc mượt mà,vỗ về người con gái nhỏ bé kia như mẹ hiền.

Ngày mới bắt đầu, đồng nghĩa với việc nàng lại phải chịu đựng những lời lẽ cay nghiệt từ mọi người. Nhưng Diễm Cơ không còn cảm thấy sợ như lúc đầu, thay vào đó nàng cố gắng phớt lờ, bỏ ngoài tai mọi lời ghèm pha nói xấu sau lưng. Đúng hơn là nàng không còn tâm trí nào để ý đến chúng. Những lời nói của Xung Tự cứ lờn vờn trong đầu, ám ảnh nàng suốt nhiều ngày. Đúng là nàng hận Trác Dạ Hàn nhưng tính cách nhân hậu, cộng với việc hấn lại là nhị ca của nàng chính là chiếc lồng kim hãm sự hận thù lớn lên nên dù nàng nghĩ thế nào cũng không đủ dũng khí trả thù. Chẳng là đêm qua bị kích động nên vô tình nói ra.

-Mẫu phi, Cơ nhi phải làm sao đây?!

Giả mà người ở đây. Cơ nhi thực sự rất nhớ người.

Trác Diễm Cơ cuối cùng cũng quyết định đến phủ Triệu tướng quân. Xung Tự biết thế nào nàng cũng đến nên đã dự liệu dặn dò Triệu tướng quân cẩn thận. Y thiết nghĩ nàng dù cho chưa chắc có hạ quyết tâm không nhưng trong lòng hẳn đã có ý định, nếu Triệu Mạc có thể thuyết phục thêm, Xung Tự tin rằng Trác Diễm Cơ sẽ trở thành đồng minh của hắn trong nay mai. Ít nhất là trước thời hạn hai tháng.

Triệu Mạc đang ngồi cùng phu nhân tâm sự đôi câu. Từ ngày Triệu Tử Mai vào cung, ngoài công việc triều đình, lúc về nhà lão chẳng biết phải làm gì ngoài việc tâm sự cùng phu nhân.

-Lão gia, hiện Cửu Quận chúa đang đợi ngoài cổng. Quận chúa nói là muốn gặp lão gia. - Một tên gia nhân cuống quýt chạy vào.

Cả đời quanh quẩn trong phủ giúp việc, có thể nhìn thấy một giai nhân tuyệt sắc, hơn nữa lại là Quận chúa cành vàng lá ngọc quả là một điều trong mơ cũng không dám nghĩ đến. Hắn ta lần đầu tiên cảm thấy thật may mắn vì được làm trong phủ Triệu tướng quân.

Còn đến sớm hơn cả dự định của lão, may mà Xung Tự đã liệu trước mà dặn dò:

-Người còn ngây ngốc đứng đấy làm gì, mau mời Cửu Quận chúa vào !!!

-Lão gia, Cửu Quận chúa lẽ nào là... - Phu nhân đang gọt táo đột ngột dừng tay lại.

Triệu Mạc thờ dài, khẽ gật đầu. Chuyện Tề Đồng, hễ gặp ai cũng thấy nhắc đến. Ngoài Xung Tự còn có ông biết sự thật nhưng để có thể lật đổ Dạ Hàn, bây giờ chỉ biết trông cậy vào quyết định của Trác Diễm Cơ. Do đó, dù thấy vô cùng có lỗi nhưng Triệu Mạc đành phải im lặng thực hiện theo kế hoạch.

Trác Diễm Cơ theo tên gia nhân đến gặp Triệu Mạc đã thấy ông ta nhanh nhẹn chạy ra:

-Lão thần bái kiến Cửu Quận chúa !!!

-Triệu tướng quân, ta không làm phiền ngài đây chứ?!

-Ồ không!!! - Triệu Mạc xua tay - Được Cửu Quận chúa ghé thăm quả là vinh hạnh của Triệu gia. Mời Quận chúa vào trong.

-Khoan đã, ta không phải đến để chơi mà là có chuyện muốn hỏi Triệu tướng quân.

Trác Diễm Cơ sợ mất thời gian nên chẳng dám nói quanh co, đi thẳng luôn vào vấn đề:

-Triệu tướng quân, ta biết ngài là người ngay thẳng, mong ngài hãy trả lời thành thật cho ta nghe: Hoàng huynh, à không, Hoàng thượng đều liên quan đến cái chết của cố Hoàng hậu Lưu thị, cố Thục phi, mẫu phi ta và Tô vương đúng không?

Triệu Mạc không chút nghĩ ngợi, gật đầu xác nhận ngay làm Trác Diễm Cơ không khỏi nghi ngờ:

-Tại sao ông lại chắc chắn như vậy?

-Bởi vì... - Ông rất khó xử - lão Triệu ta cũng có một phần trong đó.

-Cái gì?!!!

Diễm Cơ ngạc nhiên. Nàng tưởng rằng Triệu Mạc này có thành kiến với Trác Dạ Hàn nên không đồng ý giúp hắn, nào ngờ ông lại thú nhận rằng mình cũng dính tay vào chuyện này.

Triệu Mạc thấy sắc mặt Diễm Cơ có vẻ không ổn liền dập đầu xuống đất:

-Quận chúa thứ tội !!! Không phải thần muốn tiếp tay cho Trác Dạ Hàn làm điều ác nhưng hắn đã ép buộc thần phải làm trái với lương tâm. Những năm qua thần đều không được an giấc, những tiếng kêu khóc thảm thiết cứ lờn vờn trong đầu, lương tâm cắn rứt, chỉ mong có thể rửa sạch tội lỗi đã gây ra. Quận chúa, người chắc cũng rất hận Trác Dạ Hàn đúng không? Nếu có thể, xin Quận chúa hãy suy nghĩ kĩ và cho thần một câu trả lời thích đáng. Quận chúa muốn trả thù, thần xin dốc hết sức mọn hỗ trợ Quận chúa. Thực ra thần cũng muốn chấm dứt từ lâu rồi !!!

-Thế còn Triệu Tử Mai? Nàng ấy cũng bị ảnh hưởng nếu nhị ca ta gặp chuyện.

-Không sao, thần lấy di chiếu tiên đế làm trọng, phò tá Thuần vương. Tử Mai là con gái thần, hi sinh vì nghiệp lớn, vì đại sự quốc gia cũng là điều nên làm.

Thần không nên làm một phụ thân ích kỉ.

Nàng cười khẩy:

-Mục đích của ngài chẳng phải vì ta mà là vì tam ca.

-Dĩ nhiên.Trong mắt thần,người xứng đáng làm thiên tử chỉ có một.Thần và Quận chúa đều có chung một mục đích, đưa Thuần vương lên làm vua.

-Ngài sai rồi,ta chưa bao giờ có ý định này.

-Trà thù Trác Dạ Hân đồng nghĩa với việc Quận chúa phải đưa được Thuần vương lên ngôi.Đó là cách duy nhất.

Nàng cụp mắt xuống.Hàng mi dài cong vút khẽ lay động.Nàng mỉm cười,gọng trầm trầm:

-Thì ra Xung Tự và Triệu tướng quân đã bàn bạc với nhau trước,giờ ta từ chối e là không được nữa.

Triệu Mạc nghe không biết thật hay đùa.Ông ta nói thêm đôi ba câu nhạt nhẽo chẳng liên quan gì,nàng vẫn giữ yên lặng ngồi nghe từ đầu đến cuối.

Triệu Mạc tiến Trác Diễm Cơ xong,nét mặt tươi cười hiền từ thay đổi bằng bộ dạng âm trầm suy tư.

Trác Diễm Cơ từ phủ Triệu tướng quân về,chỉ đi xe ngựa đến cổng hoàng cung rồi xuống xe đi bộ.Lục Nương nhanh nhẹn trèo xuống trước,giơ tay ra đỡ nàng.Trác Diễm Cơ gạt tay Lục Nương ra,uyên chuyển bước xuống:

-Từ giờ không cần làm những thứ thừa thãi như vậy.

-Quận chúa,người không cần cố gắng tỏ ra thay đổi đâu.Kệ bọn họ đi mà.

Nàng cau mày tỏ vẻ khó chịu nhưng cũng không phản đối nữa.Nàng rảo bước về điện Từ Trúc.Nàng đi rất nhẹ nên nhiều người không hề nhận ra sự có mặt của Diễm Cơ trừ khi cố ý tạo ra tiếng động.Vài cung nữ được phân công quét dọn gần điện Từ Trúc say sưa nói chuyện:

-Này,này ngày gần đây Cửu Quận chúa chẳng thấy tăm hơi đâu cả.Ta cá là Cửu Quận chúa tự nhốt mình trong phòng vì quá xấu hổ rồi.-Cung nữ A.

-Phải phải,ai mà ngờ Hoàng thái phi lại xử sự như vậy,giấu cả hoàng cung,đến cuối cùng bại lộ Cửu Quận chúa không phải là con của tiên đế thì ai mà chấp nhận được.Ta thấy phải đuổi Quận chúa ra khỏi cung,chuyện này mới có thể lãng xuống được.-Cung nữ B.

-Phải phải !!!-Cung nữ C.

-Các người thích lo chuyện bao đồng quá nhỉ?!

Đám cung nữ kia rùng mình,cùng quay lại nhìn chủ nhân của giọng nói đó.Cửu Quận chúa một thân y phục lộng lẫy khoanh tay đứng sau lưng bọn họ tự lúc nào chẳng hề hay biết.Nàng vốn định bỏ đi như mọi lần nhưng tự nhiên lại cảm thấy khó chịu,bứt rứt nên mới quay lại dạy dỗ đám cung nữ không biết điều kia một trận.Kể ra từ trước đến giờ nàng chưa hề nặng lời với ai nên làm như thế này nàng cảm thấy như trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Đám cung nữ ngạc nhiên vì trước giờ Trác Diễm Cơ đều bỏ qua mấy lời thế này,hôm nay lại bắt bẻ bọn họ.Mà cũng phải thôi,có kẻ nói xấu sau lưng mình như vậy ai mà chịu được,Cửu Quận chúa cũng không phải là thánh,trách sao không bắt mẫn cho được.

-Cửu Quận chúa tha tội cho chúng nô tì bất kính !!!

-Hừ,các người nói cho đã miệng rồi nghĩ chỉ cần xin lỗi một câu là xong ư?

Trác Diễm Cơ nheo mắt,nhìn chằm chằm như thể muốn đem bọn họ xé xác thành trăm mảnh.Nàng tiến đến tát một trong ba cung nữ vừa nói đó một cái,má in hình bàn tay năm ngón đỏ rực.Lục Nương đứng sau giật mình vội giữ lấy tay Diễm Cơ:

-Quận chúa,người làm gì vậy?Sao lại đánh họ mạnh như thế chứ?!!!

Nàng giằng tay:

-Buông ta ra,đề cái đám tiện nhân này tự tung tự tác ăn nói xằng bậy thì còn gì là tôn ti trật tự nữa?!Không lo chăm chỉ làm việc,chỉ chờ ta không có ở đây để hùa nhau bàn tán vớ vẩn,không răn đe lại bảo ta quá dễ dãi mà khinh thường.

Nói rồi nàng lại bồi thêm mỗi người vài cái đau điếng.Bọn họ sợ quá,chỉ biết ôm mặt chịu trận,người xung quanh đi ngang qua lè lưỡi lắc đầu.

-Ai da,Cửu Quận chúa hạ hoà chút đi.

Định làm loạn ở đây là một ý tồi đấy.

Trác Diễm Cơ vừa nghe đã biết là ai.Cái giọng điệu đầy kiêu căng,thích ra vẻ ta đây này còn ai khác ngoài Triệu Tử Mai cơ chứ.

-Ta và Hoàng hậu có duyên thật đấy nhì.Chúng ta đi đâu cũng gặp nhau.

-Có duyên hay không bản cung không chắc.Chi biết rằng nơi nào có Quận chúa thì nơi có ắt xảy ra chuyện.

-Hoàng hậu quả thật là rảnh rỗi,biết nhiều việc như vậy,điện Ngân Bích có phải quá nhàm chán rồi không? Hậu cung nhiều thứ phải xử lí mà Hoàng hậu vẫn còn thời gian nghe ngóng bên ngoài.

-Ngươi...

Trác Diễm Cơ cầm hận Triệu Tử Mai vô cùng,nàng cho rằng căn bản nàng ta không hề xứng đáng với hai từ "Quốc mẫu".

"Quốc mẫu ư !?..."

Trác Diễm Cơ nhắm đi nhắm lại hai từ ấy,trong đầu nàng loé lên một suy nghĩ mà chính nàng phải thấy khiếp sợ,nàng vội gạt phăng nó đi.

-Hoàng hậu,ta không có thời gian nói chuyện phiếm với Hoàng hậu,thời gian Hoàng hậu làm những việc như thế này,chi bằng san sẻ công việc với hoàng huynh ta đi thì hơn.

Đoạn nàng bỏ bọn họ lại,thần nhiên bước vào điện Tử Trúc.Triệu Tử Mai giận tím cả mặt,dậm chân to tiếng:

-Ngươi dám dạy dỗ ta?Trác Diễm Cơ, ngươi đứng lại cho bản cung !!! Ngươi có phải chán sống rồi không?!Bản cung là Triệu tiểu thư của Tả tướng quân,là Hoàng hậu của Nam Vân quốc mà ngươi có thể tùy tiện mớ lời khinh thường như vậy ư?!

-Dù là thiên kim tiểu thư hay Hoàng hậu cũng là người.Ta thân là Quận chúa,là người của hoàng thất,nhắc nhở "hoàng tửu"làm đúng nghĩa vụ là trách nhiệm của bản thân.Sai thì nhắc để sửa sai,Hoàng hậu đừng làm thái quá lên như vậy,người ngoài nhìn vào cười cho đấy !

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 23

Trác Dạ Hàn ở trong điện Vĩ Tuyên chẳng biết làm gì,vất chân chữ ngũ nằm dài trên ghế để lộ dáng vẻ của một kẻ lười biếng.Định bụng đến điện Tử Trúc nhưng y như rằng mỗi lần hần đến,nàng đều không có ở đó,hỏi cũng chẳng có ai biết nàng đi đâu.Trác Dạ Hàn tưởng rằng nàng đang trốn tránh mọi người nhưng thực ra nàng không có ý đó,chỉ là nàng ra ngoài nhiều hơn một chút,trùng hợp là những lúc hần đến cũng chính là lúc nàng đi vắng.Dần dần,đã nhiều ngày trôi qua,bận rộn chính sự khiến hần quên đi việc dành thời gian cho nàng,mặc dù nhiều người bàn tán về chuyện của Diễm Cơ nhưng không dám nói trước mặt hần nên hần tưởng tất cả đã lắng xuống,nhớ lại những lời của Mộc Hoan,hần bỗng dưng cảm thấy tiếc rẻ như thể đã bỏ qua cơ hội có một không hai nào đấy.

Ngáp một cái thật to,hần cũng chẳng để ý xem xung quanh có ai không.Y như rằng,Mộc Hoan xuất hiện với một đồng tấu chương trên tay,lắc đầu:

-Thật là...Hoàng thượng,ngươi nên giữ ý tứ một chút đi a.Ngáp to thế này,thật chẳng ra làm sao cả.

Trác Dạ Hàn nghe chẳng lọt tay mấy lời giáo huấn của Mộc Hoan.Hần cảm thấy từ lúc nhận Mộc Hoan làm cận vệ,y không những thay mẫu phi chăm sóc hần mà còn giống phụ hoàng lúc nào cũng lên giọng giáo huấn bất cứ việc gì từ nhỏ đến to.Càng ngày càng không giống chủ-tớ.Dạ Hàn uể oải ngồi xuống thư án,tien tay vớ lấy một quyển giờ ra:

-Tất cả tấu chương hôm nay đây à?!

-Còn rất nhiều là đằng khác.Xem hết Mộc Hoan sẽ đem thêm.

Mộc Hoan trả lời trống không.Trác Dạ Hàn cũng không để ý lắm tới câu trả lời của y.Đôi mắt phượng vừa dài vừa hẹp đang lướt nhanh qua từng dòng chữ bỗng khựng lại,về mặt mất tự nhiên, lông mày nhú lại tỏ vẻ tức giận.Hần quăng quyển tấu chương đó xuống đất. Mặt hần đánh lại,đôi mắt lạnh lẽo quét qua vật nằm chổng chơ trên mặt đất.

Mộc Hoan không hiểu gì liền nhặt quyển tấu chương đó lên xem,tức thì mắt cũng khê động:

-Hoàng thượng,cái này...

Đôi môi mím chặt.Hần đang tức giận.Không ngờ lại có kẻ to gan dám viết một tấu sớ thế này dâng cho hần đọc.Quả là chán sống rồi.Trác Dạ Hàn vén những sợi tóc loà xoà trước mặt,

cầm thêm một vài quyển nữa lên xem,

đều có nội dung tương tự quyển trên tay Mộc Hoan. Hấn gạt tất cả xuống cạnh chỗ ngồi:

-Bọn họ sống lâu quá nên thêm chết phỏng? Chuyện của Trác Dạ Hân ta đến lượt bọn họ quản từ lúc nào vậy?!

Mộc Hoan im lặng sắp xếp lại các tấu chương, đặt lại chỗ cũ và cái thái độ bình thản này khiến Dạ Hân vô cùng bức mình:

-Mộc Hoan, người vẫn đang nghe ta nói chứ?!

-Thuộc hạ vâng.

-Ta đã để yên cho bọn họ, không truy tố kẻ nào để lộ thông tin liên quan đến Tề Đồng, cốt là để không động chạm đến Diễm Cơ nữa, vậy mà những kẻ rảnh rỗi này thừa thời gian bôi móc lung tung, dâng tấu xin ta chém đầu Tề Đồng, đuổi cứu muội ra khỏi hoàng cung. Nếu để việc này đến tai Diễm Cơ thì phải làm thế nào đây?!

Trác Dạ Hân biết những ngày qua Trác Diễm Cơ đã rất đau lòng. Nhưng hấn còn đau hơn nàng. Hấn bắt lực nhìn nàng chìm trong đau khổ mà không thể làm gì cho nàng. Không thể dành cho nàng một lời an ủi, càng không thể dập tắt cái tin đồn độc ác đang gặm nhấm cả thể xác lẫn tâm hồn nàng. Hấn từng tự tin rằng khi trở thành thiên tử, hấn có thể che chở, bao bọc nàng, có lẽ là đã quá tự mãn rồi.

-Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế !!!

Triều sớm Trác Dạ Hân lâm triều với một tâm trạng hỗn loạn. Hấn lệnh Lương công công cầm theo những tấu chương hôm trước:

-Trẫm đã xem qua số tấu chương các khanh dâng lên, trong đó có một số những quyển yêu cầu trẫm xử phạt Tề Đồng và Cửu Quận chúa, phải không?

Những viên quan bên dưới lăm lét đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai dám đứng lên xác nhận. Trác Dạ Hân nhắc lại:

-Trẫm hỏi, có đúng như vậy không?

Người nọ thúc người kia, ai cũng sợ vị Hoàng thượng kia nổi giận giáng tội chết. Không khí căng thẳng đến nghẹt thở, chẳng ai ngờ rằng việc đòi xử phạt "kẻ có tội" lại khiến Hoàng thượng tức giận đến mức này. Cuối cùng, bọn họ nhận thức được chẳng thể thoát khỏi tay Trác Dạ Hân, tên đã đề lên những tấu chương kia rồi. Bọn họ thu hết dũng cảm đứng ra:

-Bẩm Hoàng thượng, chính là chúng hạ quan !!!

Trác Dạ Hân thấy tất cả đều đầy đủ liền hạ hoả, bình tĩnh nói chuyện với bọn họ:

-Các khanh có biết mình đang làm cái gì không?

-Bẩm Hoàng thượng, chắc Hoàng thượng cũng đã biết việc Tề Đồng quay lại hoàng cung. Hấn đáng lẽ đã phải chết từ 17 năm trước nhưng đã chống lại thánh chỉ, trốn thoát trên đường áp giải đến nơi hành hình. Hơn nữa, tiên đế đã tha mạng cho hấn, không truy cứu đến nữa, vậy mà hấn không biết điều còn chạy đến điện Khả Nhiên xin đem hài cốt của Bạch Hoàng thái phi về an táng. Tội này đáng chết hàng vạn lần.

-Lão ta đã chết mười bảy năm, tiên đế đã xác nhận, người lại chắc chắn Tề Đồng còn sống và mò đến điện Khả Nhiên? Mạnh miệng như vậy chắc là có chứng cứ chứ nhỉ?!

-Chuyện này...

Đúng là bọn họ không được tận mắt chứng kiến mà chỉ là nghe lại từ người khác. Nhưng đến nước này rồi, tất cả mọi người trong ngoài thành đều biết chuyện, nó sẽ trở thành chủ đề bàn tán của thiên hạ, ảnh hưởng đến danh tiếng của hoàng thất. Nhân danh quan sai trong triều, ắt phải có trách nhiệm dập tắt những tin đồn không hay về hoàng thất. Bọn họ tự cho đây là trách nhiệm cao cả.

-Hoàng thượng, thiên hạ bây giờ đang đồn ầm lên rằng Bạch Hoàng thái phi thất đức, nếu không nhanh chóng chém đầu Tề Đồng e rằng mọi người sẽ không phục. Bạch Hoàng thái phi đã mất có thể được tha thứ, giữ lại phong hiệu nhưng Tề Đồng thì không. Xin Hoàng thượng xem xét, không để công tư lẫn lộn.

Một người mạnh dạn nói, những người kia cũng bắt đầu nhao nhao lên đồng thuận. Bỗng chốc chính điện trở nên ồn ào hơn bao giờ hết.

Ngoài kia, Trác Diễm Cơ vẫn chưa hề hay biết cuộc tranh luận đang diễn ra ở chính điện. Nàng thơ thẩn ngồi một mình dưới Ngũ lâu, để mặc cho gió thổi rối tung tóc mây. Lại là một giọng nữ nhân nào đó:

-Sắp chết đến nơi rồi còn ngồi ở đây hóng gió.

Trước mắt Diễm Cơ là một nữ nhân vô cùng trẻ trung và xinh đẹp, đường nét trên khuôn mặt thanh tú, sắc sảo, hoàn toàn khác với Triệu Tử Mai nhưng lại giống nàng vài phần. Giọng nói trong, cao vút, có vài phần kiêu ngạo. Trên tay còn ôm một con mèo lông trắng muốt.

-Người là ai?

-Cửu Quận chúa, đúng không?! Bây giờ ở chính điện bọn họ đang dâng tấu xin chém đầu Tề Đồng và người đây. -Nàng ta không hề trả lời câu hỏi của

Diễm Cơ,tay vẫn mài mê vuốt lông tiểu miêu, còn nó thì khẽ rên thoã mẫn.

Trác Diễm Cơ không tin nổi vào tai mình.Có phải nữ nhân kia đang nói đùa nàng không?Nàng bắt ngờ đứng dậy,túm lấy ống tay áo của nữ nhân lạ mặt kia lắc lắc:

-Ngươi...đang nói cái gì?!Các đại thần trong triều dâng tấu xin nhị ca ban chết cho ta ư?Không thể nào.Ngươi,ngươi đang nói dối !!!

Nữ nhân kia bị nàng làm cho giật mình, tuột tay làm rơi tiểu bạch miêu liền hốt hoảng đẩy nàng ra.Lúc đầu nhìn thấy Diễm Cơ,nàng ta đã định lướt qua nhưng bỗng dừng thấy tội nghiệp nên quay lại báo cho nàng một tiếng.Bình sinh nàng ta không phải là kẻ thích lo chuyện bao đồng,chưa hề nhúng tay vào chuyện của người khác bao giờ nhưng vì có nghe thông manh về Diễm Cơ nên cũng dành cho nàng chút ít thông cảm.

-Tin hay không là quyền của ngươi.

Nói xong nàng ta cúi xuống ôm lấy tiểu miêu,phất vạt áo quay đi.Trác Diễm Cơ cũng chẳng còn tâm trạng nào để ý đến nữ nhân lạ lùng kia nữa,chạy một mạch đến chính điện.

Đầu nàng hiện giờ hoàn toàn trống rỗng,cảm giác sợ hãi đè nặng trong lòng,cứ chạy mà không hề biết tiếp theo phải làm gì,chỉ cần biết rằng phải chạy,chạy thật nhanh đến chính điện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 24

Chính điện đã ở trước mặt,tiếng nói xôn xao từ trong vọng ra.Có rất nhiều người.Trác Diễm Cơ từng bước vội vã nhưng đến gần cửa đã bị lính gác chặn lại.

-Mau tránh ra !!!-Nàng ra lệnh-Ta cần gấp nhị ca !!!

-Cửu Quận chúa,Hoàng thượng đang thiết triều,hay là người đợi đến khi bãi triều,tiểu nhân sẽ báo Hoàng thượng sau.

Một trong hai tên đứng chắn trước cửa,không cho nàng qua,dùng lời lẽ thuyết phục nàng.Diễm Cơ chẳng còn tâm trạng nghe người khác nói,một lòng chỉ muốn bước vào chính điện ngay bây giờ.Nàng đẩy qua,bọn họ đẩy lại,đôi bên giằng co,không ai chịu nhường ai.Hai tên lính gác rất bức nhưng không dám động đến nàng bởi nàng là muội muội cung của Hoàng thượng bọn họ.Nếu là kẻ khác có lẽ giờ này đã bị ném ra ngoài kia rồi:

-Cửu Quận chúa,ngươi không thể vào được,Hoàng thượng sẽ quở trách bọn tiểu nhân mất.

-Kệ nhà ngươi,mau tránh ra cho ta,nếu không đừng trách bản quận chúa !!!

-Không được là không được,đừng để bọn tiểu nhân mạnh tay.

Tiếng ồn ào trong chính điện khiến nàng căng sốt ruột hơn.Nào là "Cửu Quận chúa","Tề Đồng",lại còn "chém", "đi đây",.... Ruột gan nóng như lửa đốt,nàng không thể giữ bình tĩnh hơn nữa. Nhân lúc bọn họ không đề phòng,nàng dùng chân đá mạnh vào đầu gối khiến bọn chúng khụy xuống,lăn ra đất,mặt mày méo xệch vì đau đớn.

-Hoàng thượng,xin lấy danh dự hoàng tộc làm trọng,trừng trị những kẻ bôi nhọ thanh danh của hoàng tộc.

Tất cả những kẻ có mặt trong chính điện đều quỳ rạp xuống đất,không kẻ cao thấp,từ tể tướng đến hàng cửu phẩm,ai ai cũng cương quyết ép Trác Dạ Hân phải xử phạt Tề Đồng và Trác Diễm Cơ.

Trác Dạ Hân dù là thiên tử cũng chỉ có một người,chẳng thể đấu lại với cả trăm cái miệng.Hắn ngồi nhìn bọn họ ép bức hắn mà không thể làm gì.

-Các ngươi...định gây sức ép cho trẫm ư?!

Hắn nổi giận,ngài phượng nhú lại,ánh mắt lộ rõ vẻ nguy hiểm.Đám người này,càng ngày càng không biết điều, cậy là trọng thần mà việc gì cũng muốn nhúng tay vào.Hắn nghĩ ngờ rằng có người đứng sau xúi giục,nhưng Trác Diễm Cơ chưa từng gây thù oán với ai,cớ sao lại bị bức ép quá đáng đến như vậy.Trác Dạ Hân nghĩ ngay đến một người,nhưng cũng không chắc bởi tất cả là suy đoán vô căn cứ.

-Cửu Quận chúa, ngươi vạn lần không thể vào được !!!

-Buông ta ra !!! Thả ta ra !!!

Từ ngoài truyền vào vô số âm thanh náo loạn.Ngay sau đó hắn nhìn thấy một nữ tử đang vùng vẫy,cố gắng thoát khỏi hai tên vũ lâm vệ.Nghe giọng nói,

hắn biết ngay là ai.Trác Dạ Hàn bật dậy khỏi ngai vàng:

-Không ai được ngăn muội ấy !!!

Hai tên vũ lâm vệ lập tức thả tay,nàng mắt đã suýt nữa ngã xuống đất.Tất cả những người có mặt ở đó đều lắc đầu lè lưỡi.Nắm bắt thông tin nhanh thật, mới đó đã xồng xộc chạy đến đây làm loạn,nhìn thế nào cũng chẳng giống một Cửu Quận chúa lá ngọc cành vàng, hiền thực đoan trang như trước nữa.

Nàng dùng tay sửa lại y phục cho chỉnh chu,sau đó mới ngước mắt lên nhìn Trác Dạ Hàn.Nàng lúng túng không biết nói thế nào cho phải,cũng không biết phải làm gì khi đứng trước bọn họ.

-Ta...- Nàng ấp úng.

-Cửu Quận chúa đến lượt lệ tối thiểu trong cung mà cũng không biết sao? Đang thiết triều,không được bất cứ ai xông vào,kể đó là hoàng thân quốc thích đi chẳng nữa-một gã khó chịu lên tiếng.

Nàng chỉ biết đứng im,giương mắt lên nhìn Dạ Hàn khiến hắn thấy khó xử vô cùng.Cuối cùng hắn cũng phải lên tiếng:

-Muội đến đây có chuyện gì vậy?!

-Muội...xin lỗi,đã tự ý xông vào.

Nàng không dám ngẩng mặt lên,lí nhí xin lỗi Trác Dạ Hàn.Thật là,vừa nãy còn hùng hổ lắm,vậy mà bây giờ lại nhút nhát thế này.Rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu công chúa chưa trưởng thành.

-Có gấp lắm không?Nếu không thì hay là để khi khác đi,gìu huynh bận rồi.

-Ấn.

Trác Diễm Cơ lại lùi thui đi ra,từng bước từng bước thật nặng nề.Nàng tự trách mình thật ngốc nghếch,tự nhiên chưa suy nghĩ gì đã chạy đến đây để bị coi như một kẻ điên.Nàng có nên lên tiếng không đây,hay lại phớt mặc số phận cho kẻ tàn nhẫn vô tình ấy.Nhưng trong lòng bứt rứt không yên,chân cũng không thể nhấc lên để bước tiếp, nàng đứng ngập ngừng trước ngưỡng cửa.

-Cửu Quận chúa nán lại đây lâu cũng không có ích gì đâu.Đừng hi vọng Hoàng thượng sẽ nương tay với Quận chúa.Tội làm nhơ bản hoàng tộc,đáng chết vạn lần.Nhất định Tề Đồng và Quận chúa sẽ chết không toàn thây-Có lão già mặc quan phục hàng ngũ phẩm chẳng sợ trời đất đột ngột lên tiếng.

-Người im miệng-Hắn quát.

Mặc kệ Trác Dạ Hàn,lão nhìn Diễm Cơ với một ánh mắt khinh bỉ,và sợ chỉ nhìn thôi cũng đủ làm dơ mắt lão.

Trung thần,cái danh mà bất kể kẻ làm quan nào cũng muốn,với nhiệm vụ bảo vệ hoàng thất,nhưng việc dù bất kể là đúng hay sai,người bất kể là có tội hay vô tội,đã ảnh hưởng đến thanh danh của hoàng thất đều phải bị diệt trừ tận gốc.

Nàng từ khi biết chuyện,chưa bao giờ nàng nghĩ rằng mình có lỗi.Nếu có thì chỉ đơn giản là vì sự ra đời của nàng,vì nàng là con của Hiền phi.Nhưng..

-Sống cũng có tội sao?!-Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên-Ta đã làm gì mà các người lại đối xử với ta như vậy?!Các người đều tự cho mình là tài giỏi,thấu hiểu mọi thứ trên đời,tại sao không thể hiểu cho ta?!Ta không thể quyết định được thân phận của mình,không thể quyết định được dòng máu chảy trong cơ thể của ta là của ai.Dù là của phụ hoàng hay là của người khác,ta đều không có quyền lựa chọn.Phụ hoàng mất,mẫu phi mất,các người không thể tha cho ta sống yên ổn hay sao?!Các người còn có lương tâm hay không vậy?!

Trác Dạ Hàn chết lặng người,tim như bị bóp nghẹt,đau đến tận tâm can khi nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má nàng và giọng nói thổn thức,ngắt quãng.Hắn muốn ôm lấy nàng bằng vòng tay này,thì thầm an ủi nàng bằng những lời nói ấm áp.Trác Dạ Hàn định đứng dậy liền bị Lương công công ngăn lại:

-Hoàng thượng không thể.

-Đừng ngăn trẫm !!!

-Đang thiết triều,xin người hãy kiềm chế đi a.Các vị đại nhân đều có lí riêng, đâu thể chỉ trách họ được.-Lương công công nhẫn nại khuyên giải.

Đám người kia sau khi chứng kiến vẫn không hề mấy may thông cảm,tiếp tục dồn nàng vào ngõ cụt:

-Cứ cho là Quận chúa không có lỗi đi, nhưng Hoàng thái phi thì có.Nay người đã mất,Quận chúa là con thì phải chịu tội thay thân mẫu,vậy mới đáng chữ hiếu.

-Ông...-Diễm Cơ kinh hãi.

-Phải đấy,thông dâm đáng tội chết. Xừ từ Tề Đồng và Quận chúa,treo đầu thị uy !!!

- Treo đầu thị uy !!!!

- Chém đầu Tề Đồng và Quận chúa!!!

Đồng loạt tất cả đều cúi đầu cầu xin Dạ Hàn, giọng nói dồn dập và hối hả, từng nhát cửa vào tim nàng khiến Trác Diễm Cơ không thể giữ bình tĩnh hơn nữa, nàng chạy vụt ra khỏi chính điện.

- Diễm Cơ !!! Diễm Cơ !!!

Trác Dạ Hàn la lớn, bỏ cả buổi thiết triều cùng văn võ bá quan để đuổi theo nàng. Nàng chạy rất nhanh, nhưng mỗi lần nhấc chân lên lại liêu xiêu, tưởng chừng có thể ngã bất cứ lúc nào. Cơ thể rã rời, đầu óc đau nhức nhưng vẫn chạy bán sống bán chết, mặc tiếng người sau lưng không dứt. Phải chạy khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt, càng sớm càng tốt. Chạy đi...

- Diễm Cơ, đứng lại, đợi ta với !!!

Trác Diễm Cơ chỉ kịp nghe xong đã bị một cánh tay giữ lại, cả cơ thể bất ngờ xoay vòng, cuối cùng úp mặt vào một vòm ngực vững chãi, từng nhánh tóc mềm mại rủ xuống trước mặt làm nàng cảm thấy nhồn nhột. Hơi thở mang mùi thảo mộc mát dịu lan toả trong không khí, phả vào tai từng đợt đều đều khiến tim nàng lệch nhịp. Hắn khẽ gọi:

- Diễm Cơ...

Nàng không trả lời. Người ngo ngoáy định thoát ra nhưng nhanh chóng bị đôi tay kia giữ chặt hơn.

- Xin lỗi muội.

Trác Diễm Cơ im lặng hồi lâu.

- Xin lỗi ư?! - Nàng đột nhiên cắt lời - Tại sao?! Chính đám quan kia là người bắt muội chết cơ mà? Huynh xin lỗi vì cái gì cơ chứ?!

- Ta...ta - Hắn ngập ngừng - đã không thể bảo vệ được muội.

Trác Diễm Cơ cười lạnh. Nàng giằng ra khỏi vòng tay Dạ Hàn trước sự ngỡ ngàng của hắn. Nàng nhẹ nhàng xoay người lại đứng đối diện với hắn, bốn mắt nhìn nhau:

- Huynh nói dối !!!

Trác Dạ Hàn sững người.

- Muội nói gì vậy?!

- Huynh là đồ dối trá !!! Đồ độc ác !!!

Từng từ thốt ra như cửa vào tim. Lần đầu tiên hắn bị mắng là dối trá, độc ác; lại còn từ chính miệng người hắn yêu thương nhất. Trác Dạ Hàn nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu, lúng túng hỏi:

- Ta đã làm gì đắc tội với muội ư?

Trác Diễm Cơ biết mình đã lỡ lời, vội quay mặt đi chỗ khác, né tránh ánh nhìn của Dạ Hàn.

- Diễm Cơ...

Đôi mày hơi nhíu lại, giọng nói cũng bội phần lo sợ, chẳng hiểu mình đã làm sai chuyện gì để nàng phải thốt ra những lời lẽ như vậy. Trác Dạ Hàn đột nhiên dấy lên dự cảm không lành. Hắn bắt đầu nghi ngờ có người đã nói với Diễm Cơ việc hắn đứng sau tất cả. Hắn cũng không để ý rằng từ lúc nào, cửu muội thuần khiết, đáng yêu đã có những ý nghĩ xấu xa về hắn. Trác Dạ Hàn đau lòng:

- Muội nói ta là kẻ dối trá, ta đã lừa dối muội những gì?! Muội nói ta là đồ độc ác, ta đã đối xử với muội thế nào?! Muội nói đi !!!

Trác Diễm Cơ không hề hé miệng, cứ đứng im lặng tại chỗ khiến cho Trác Dạ Hàn trở nên mất bình tĩnh:

- Trác Diễm Cơ !!!

Hắn gần như gào lên, đôi tay to lớn bất ngờ siết chặt lấy bả vai người đối diện khiến nàng nhăn mặt đau đớn, trong đáy mắt thoáng tia hải hùng. Cả người run lên vì sợ nhưng nàng vẫn nhất quyết không nói một từ.

Trác Dạ Hàn điên lên, lực mà vai nàng phải chịu đựng càng lớn, bây giờ đang cảm thấy như bả vai mình chắc chắn sẽ bị bóp vụn. Trác Dạ Hàn bỗng buông tay ra, lại bất ngờ vòng phía sau ôm lấy eo nàng, tay còn lại luồn qua cổ ghì chặt lấy đầu nàng khiến toàn thân không thể nhúc nhích. Hắn mạnh bạo chiếm hữu đôi môi đầy quyến rũ, đầu lưỡi ướt át nhanh chóng xâm nhập vào miệng nàng mặc cho người kia giãy giụa chống đối. Hai bóng dáng áp sát nhau, dùng góc cây xanh mát làm điểm tựa, hồ nước lăn tăn gợn sóng phản chiếu lên hình ảnh hai người mặc sức chìm đắm trong mật ngọt.

Nơi khuất vắng vẻ, trông như chỉ có hai người nhưng thực chất Triệu Tử Mai nhân lúc đi dạo cùng Yên Lăng đã vô tình thấy cảnh-không-nên-nhìn. Cái nàng ta nhìn thấy chỉ là Trác Dạ Hàn và Trác Diễm Cơ đang tình tứ với nhau chứ không phải thấy cả sự chống cự của nàng.

Khoảng chừng lâu sau, hân mới chịu buông tha cho nàng. Đôi môi giờ trở nên sưng mọng, rướm máu, ánh lên sắc đỏ mê hoặc. Mọi thứ diễn ra chẳng để nàng kịp xem là thực hay mơ. Cơ thể nàng bất động trước nụ hôn mạnh mẽ kia, hương thảo mộc tràn ngập trong khoang miệng, mang theo cả ngọt ngào lẫn chua chát. Diễm Cơ muốn đẩy hân ra cũng không thể. Đầu Trác Dạ Hàn gục xuống vai nàng, hơi thở ngắt quãng hoà với giọng nói đầy chua xót:

- Từ lúc nào?! Từ lúc nào muội đã không còn tin tưởng ta?! Ta dành cả đời này nguyện yêu thương muội, mạng sống ta cũng có thể đánh đổi để bảo vệ muội, vậy mà muội đối với ta thực sự là như thế thôi sao?!

- ...

- Hay, Trác Diễm Cơ, có phải muội nói thế chỉ bởi vì ta không bảo vệ được cho Hoàng thái phi và muội, đúng không?

Nếu là như vậy thì đừng lo, ta hứa sẽ không đưa muội đi đâu hết, được chứ?! Muội sẽ được ở lại hoàng cung. Đừng ghét ta, đừng bao giờ ghét ta. Ta yêu muội, yêu muội vô cùng. Nền, xin muội...

Trác Dạ Hàn ngẩng đầu lên nhìn nàng với ánh mắt tuyệt vọng. Trác Diễm Cơ đối với hân không còn chút gì thông cảm, thay vào đó là sự khinh bỉ cực độ. Nàng chợt nhớ lại lời Xung Tự trước đó. Cảm giác tội lỗi khiến nàng thấy vô cùng hổ thẹn với bản thân và hoàng tộc. Diễm Cơ không thể thích nghi nổi liền ra sức né tránh hân.

- Tránh xa muội ra!!! Muội không muốn nghe gì cả. Huynh là kẻ dối trá, giết người không ghê tay. Tất cả đều bị huynh giết hại, muội làm sao có thể tin tưởng được một kẻ sát nhân gieo rắc cái chết cho chính người thân của mình như huynh chứ?! Những gì huynh làm muội biết hết, đừng tưởng có thể giấu muội.

Cuối cùng nàng cũng biết rồi.

Hân mất bao công sức cũng không thể che giấu nổi, hân tự chế nhạo chính bản thân mình. Ngay từ khi Hoàng thái phi biết được sự thật, hân đã nghĩ ngay tới việc Trác Diễm Cơ sẽ có thể cũng biết nhưng vì quá si tình nên bất chấp nguy hiểm mà lờ đi. Đến hôm nay hối hận cũng chẳng kịp rồi. Hối hận cũng quá muộn rồi.

- Giá như lúc trước ta vô tình, có lẽ bây giờ muội và ta đã không lâm vào tình cảnh này. Ta thực sự yêu muội nhưng ta không thể để ngại vàng rơi vào tay kẻ khác. Hãy tha thứ cho ta.

Trác Diễm Cơ run sợ, chẳng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Nàng định chạy khỏi đây liền nhanh chóng bị một lực kéo lại, cả người văng xuống hồ, nước bắn tung toé. Cái lạnh thấu da thịt như hàng ngàn mũi tên xuyên vào cơ thể. Y phục ướt sũng, nặng trĩu khiến nàng không thể cử động. Trác Diễm Cơ bàng hoàng. Dạ Hàn trên bờ lạnh lùng đứng nhìn, cả người toả ra sát khí.

Diễm Cơ càng cố gắng vùng vẫy thì càng vô vọng. Muốn kêu cứu nhưng nước cứ liên tiếp tràn vào miệng, đến hô hấp cũng khó khăn; cả người như bị một bàn tay vô hình nào đó kéo xuống, cảm giác sợ hãi bao trùm tất cả các giác quan.

Sự sợ hãi làm đầu óc nàng không còn tỉnh táo, mắt hoa lên, cơ thể từ từ chìm xuống, trước mắt chỉ còn là một màn đêm...

Cơ thể đang dần nhẹ bằng lại trở nên nặng trĩu.

"Đau quá !!!"

"Không thấy gì cả, tối quá, ta đang ở đâu thế này?"

[-Đừng sợ, tối vì ngươi đang ngủ thôi.

-Ngủ?!

-Phải, ngươi mau dậy đi, ngươi không thể ngủ vĩnh viễn được. Ngươi còn việc cần làm.]

"Trác Diễm Cơ, ngươi không thể chết..."

"Trác Diễm Cơ, nhất định không được ngủ..."

"Trác Diễm Cơ, tỉnh dậy đi..."

Diễm Cơ nằm trên giường, da tái nhợt thiếu sức sống, môi tím lại vì lạnh. Trông nàng chẳng khác một tử thi là bao. Đôi mắt nặng trĩu hé mở, ánh sáng lọt vào bất ngờ khiến nàng hơi khó chịu, không kim được mà kéo chăn phủ kín người. Toàn thân đau nhức, môi rã rời, phải mất một lúc loay hoay mới có thể ngồi dậy dựa vào thành giường.

Ngoài trời đã xế chiều.

Cánh cửa phòng đột nhiên hé ra. Lục Nương mang khuôn mặt nửa lo lắng, nửa mừng rỡ, cầm thêm chén thuốc bước nhanh đến bên giường:

-Ôi,tạ ơn trời,Quận chúa có thể tỉnh lại rồi !!!Đã gần hai ngày người nằm mê man trên giường.

Nàng không quan tâm đến sự xuất hiện của Lục Nương.

-Nô tì rất sợ khi nghe tin Quận chúa bị rơi xuống hồ,đã có chuyện gì xảy ra?

Trác Dạ Hân ở lì trong điện Vĩ Tuyên suốt cả ngày trời,không thiết triều, cũng không ăn uống một chút gì.Mộc Hoan không có mặt ở buổi thiết triều hôm đó nhưng vẫn biết cận kề những việc đã xảy ra.Công việc của phận tôi tớ là quan tâm đến chủ nhân,Mộc Hoan cũng không ngoại lệ nhưng nghĩ đến tình cảnh của Trác Dạ Hân bây giờ biết rằng có khuyên cũng vô ích,vì thế hắn chỉ đứng sau Dạ Hân mà không hề nói một lời nào.

-Cuối cùng ta vẫn không thể nào nhả tâm với muội ấy được.Nếu ta có thể tàn nhẫn bỏ đi ngay sau đó thì đã không có chuyện ta nhảy xuống cứu muội ấy rồi.

-Người đứng là si tình.

-Ta là một kẻ si tình,luôn phải giấu kín cảm xúc thực sự trong cái vòng huỳnh-muội lẩn quẩn mà không thể nói ra. Cho dù ta có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể làm phai nhạt bớt tình yêu ta dành cho Diễm Cơ;đù ta có cố gắng lạnh lùng đến mấy đi chăng nữa, khi đứng trước Diễm Cơ thì khóe băng ấy trong tim ta liền tan chảy tấp tợ.

Trác Dạ Hân khoác độc ngoại sam,tay nâng ly rượu kê miệng,dưới chân đã vô số bình rượu trống rỗng nhưng hắn chưa hề say.Hắn uống rượu để say,để quên đi nỗi đau trong lòng.Thế nhưng càng uống càng tỉnh táo.Càng tỉnh táo càng đau.

-Mộc Hoan,ta nên làm thế nào đây?Hi sinh tình yêu hay là quyền lực?Để có được vị trí này ta đã phải trả giá quá đắt nhưng nếu không có muội ấy thì cuộc sống của ta đâu còn ý nghĩa.Ta sống để bảo vệ muội ấy,ta trở thành thiên tử cũng chỉ vì muốn có muội ấy. Nhưng khi ngồi lên ngai vàng,ta đã quên đi ước nguyện ban đầu của việc trở thành thiên tử. Thật là,ta đã tính sai rồi.

Hắn trầm ngâm,nói không cốt để Mộc Hoan nghe mà để giải tỏa tâm trạng vô cùng phức tạp của hắn.Dạ Hân lại nhớ lại cảnh ở hồ Vọng Sơn.Có lẽ lúc đó quá nóng giận nên không làm chủ được bản thân,hành động thiếu suy nghĩ.

Trác Dạ Hân vô thức đưa tay lên môi. Vị ngọt ngào vẫn còn đọng trên đầu lưỡi.Bỗng,hắn bật cười thành tiếng rất to,nhưng ánh mắt hắn chẳng lấy làm vui vẻ gì.

-Hoàng...thượng?!-Mộc Hoan lo ngại.

-Gì ?

-Không,Hoàng thượng nên nghỉ sớm đi,uống nhiều cũng không tốt đâu. Thuộc hạ nhớ trước kia người chỉ thích uống trà,không để ý từ lúc nào đã cùng rượu bầu bạn mỗi đêm.

-Người không cần phải để ý đến sở thích của ta.

Lương công công tay cầm cây gậy phát trần,hỏi hả xô cửa chạy vào.Lão mặt lấm tấm mồ hôi,vừa thở gấp vừa lấy khăn lau trán,điều bộ như gặp phải chuyện động trời gì vậy:

-H...hoàng thượng...Lục Nương...điện T...Tử Trúc vừa báo...Cửu Quận...Quận chúa...

-Hoàng thượng !!!!

Trác Dạ Hân quăng cả ly rượu xuống đất,vội vàng bật dậy chạy như bay ra khỏi điện. Chén rượu bằng sứ vỡ vụn tan tành thành vô vàn mảnh nhỏ, vĩnh viễn không thể hàn gắn lại nguyên vẹn như ban đầu.

Mới vài khắc trước hắn còn không nghĩ đến việc sẽ đối diện với nàng lần nữa, vậy mà vừa hay tin nàng,hắn đã lập tức chạy đến điện Tử Trúc vì lo lắng.Mộc Hoan cảm thấy khá nực cười khi nhìn thấy bậc đế vương cao ngạo lại vướng vào lưới tình do chính hoàng muội của mình tạo ra.Nghĩ vậy nhưng y cũng không dám thể hiện ra ngoài.Y chỉ kịp cúi chào Lương công công rồi lại tắt bật đuổi theo Dạ Hân.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Mọi vật trước mắt Trác Dạ Hân mờ đi, chỉ có con đường lát đá dẫn tới điện Tử Trúc là vẫn rõ ràng,nhưng hắn cảm thấy con đường quen thuộc đó bỗng như kéo dài lên rất nhiều,chạy mãi mà không đến đích.

Chưa đặt chân vào sảnh chính,Lục Nương đã hót ha hót hải chạy đến bên Dạ Hàn,khua chân múa tay rồi nói gần như quát vào mặt hắn.Trác Dạ Hàn đường đường là đáng thiên tử,ngay lúc này lại bị một cung nữ thấp hèn la hét thẳng mặt.Bình thường hắn đã ra lệnh Mộc Hoan cắt lưỡi nhốt ngục nhưng vì lo lắng cho Trác Diễm Cơ nên hắn cũng chẳng thèm để ý,gạt Lục Nương sang một bên,bước nhanh vào.

Trong căn phòng lộng lẫy,nàng ngồi im lặng,tựa lưng vào tường,dáng vẻ vô cùng mệt mỏi.Vạt áo trải dài trên nền cẩm thạch hoà thành một màu trắng tinh khiết.Mái tóc mượt xoã tung,dài quá gối như một tấm trường bào màu đen kiêu sa mà bí ẩn.Đôi mắt sâu thẳm nhìn thấu tâm can trở nên mờ đục,che giấu sau hàng mi cong dài. Nàng giống như một bức tượng đá tuyệt mỹ,lạnh lùng nhưng khiến người ta phải rung động,lại có cảm giác là một bông hoa kiêu diễm mà không ai có thể chạm tới,mang đến sự khao khát chiếm hữu trong vô vọng.

"Nàng là ai?!"

Trác Dạ Hàn không thể nào tin vào mắt mình.Đúng là khuôn mặt này,vẻ đẹp khiến hắn yêu say đắm suốt bao nhiêu năm trời,nhưng ngay lúc này tại sao lại có cảm giác xa lạ đến như vậy?

Có phải là do hắn tưởng tượng không?

Trác Dạ Hàn tiến lại gần thêm mấy bước.Nàng vẫn dựa vào tường,đưa mắt nhìn vào khoảng không vô định mà chẳng hề bận tâm đến hắn.

-Diễm...Cơ...

Trác Dạ Hàn khó khăn mở miệng.Âm thanh truyền đến tai,mãi một lúc sau nàng mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn hắn bằng cặp mắt vô hồn.

-Diễm...Cơ?--Nàng hỏi lại.

Hắn khó hiểu.Trong lòng bắt đầu dâng lên dự cảm không lành.

-Phải,Diễm Cơ,nàng hẳn biết tên của ai chứ?!

Diễm Cơ trầm ngâm,rồi lắc đầu.

-Ta không biết.

-Không...không thể nào.

Trác Diễm Cơ không thèm nhìn hắn nữa,nàng lại mệt mỏi gác đầu lên đầu gối,vài lọn tóc dài rũ xuống che trước mặt.

-Đầu ta rất đau,cứ như bị ngàn cây kim đâm vào vậy.Chân tay cũng nhừic mỏi rã rời.

-Ta...

-Đây là đâu?Người,cả nữ nhân bận đồ xanh kia nữa,là ai?Ta thậm chí còn chẳng nhớ mình là ai.

"Muội ấy mất trí nhớ ư?"

Trác Dạ Hàn xô nàng xuống hồ,rót cuộc lại nhảy xuống cứu nàng lên.Kết quả nàng không chết,lại còn mất trí nhớ.Nhìn nàng như thế này,hắn quá đau lòng,thà rằng để nàng vĩnh viễn ở lại đáy hồ,để làn nước ích kỉ giữ lấy cơ thể xinh đẹp và kiêu diễm cho riêng hắn còn hơn là để nàng sống mà như người xa lạ.Tìm hắn thất bại,cảm giác tội lỗi chạy dọc theo từng mạch máu trong cơ thể.

Mộc Hoan đứng từ xa trông vào,không nói một lời.Nhưng ánh mắt lại chứa một thông điệp gì đó chỉ có Trác Dạ Hàn mới hiểu.

"Chẳng lẽ lại phải lừa dối muội lần nữa mới được?"

Trác Dạ Hàn cắn môi đến bật máu.Hắn cố kiềm chế nhịp tim đang đập loạn xạ trong lồng ngực.Và,đột nhiên hắn ôm lấy nàng,dựa đầu nàng vào vòm ngực rắn chắc:

"Xin lỗi muội."

-Nàng không nhớ một chút gì sao?Kể cả phu quân của nàng à?

-Phu quân?!

-Ấn.Ta,Trác Dạ Hàn Hoàng thượng Nam Vân quốc.Còn nàng là tân nương của ta.Vài ngày trước khi cử hành hôn lễ,nàng bị rút xuống hồ Vọng Sơn,ta rất lo,may mà nàng đã tỉnh lại.Thực sự ta rất sợ nếu nàng không tỉnh dậy nữa.

Trác Dạ Hàn nói dối không chớp mắt, cũng không nhận ra chút vẻ giả dối nào trên khuôn mặt.Hắn nhanh chóng bịa ra một câu chuyện,đổi cả họ của nàng, tất cả chỉ vì muốn có nàng.Trác Dạ Hàn thấy tội lỗi nhưng nhanh chóng tự nhủ rằng hắn làm điều này vì muốn bù đắp cho nàng,và cảm giác áy náy đã không còn chút gì khi Trác Diễm Cơ khẽ mỉm cười:

-Thật vậy sao?Là Hoàng thượng đã cứu ta ư?

-Ừm...

-Ta không biết nên lấy gì để báo đáp đây?Chính người đã ban cho ta một cuộc sống mới,ta...thật hạnh phúc...

-Nàng không cần phải nói nữa.Ta sẽ mang lại cho nàng một cuộc sống sung sướng,sẽ không bao giờ phụ nàng,ta hứa đấy.

Trác Diễm Cơ cười mà như không,cái đầu nhỏ bé dụi dụi vào ngực hấn làm nũng,lại thỏ thẻ vào tai Dạ Hân:

-Nhưng hôn lễ bị hoãn rồi.

-Nàng đừng lo,nàng sẽ sớm trở thành Hiền phi của ta thôi.Còn bây giờ chắc nàng cũng mệt rồi,ngủ sớm đi.

-Ấn.

Trác Dạ Hân nhắc bổng nàng lên,cẩn thận như đang giữ một bảo bối rồi lại đặt nàng xuống giường.Hấn kéo chăn lên đắp ngang ngực,hôn nhẹ lên trán nàng và cười mĩm nguyệt:

-Ngủ ngon.

-Hoàng thượng cũng vậy.

Trác Dạ Hân chưa vội rời đi.Khoảnh khắc này,nếu là thực hấn mong thời gian mãi dừng lại,còn nếu là mơ hấn nguyện sống mãi trong giấc mộng ấy. Trác Dạ Hân vẫn chưa dám tin rằng hấn lại có được nàng dễ dàng như vậy. Bao lâu nay chưa một lần dám mơ đến, ngay lúc này lại trở thành hiện thực,Dạ Hân sắp phát điên lên.Hấn say sưa ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đến nỗi không kim được,một lần nữa cúi xuống hôn lên đôi môi lạnh lạnh nhưng cảm giác vẫn như chạm vào lửa nóng,tê rần.

-A...

Hấn giật mình quay lại.Lục Nương mặt đỏ ửng,hai má như hai hòn than.Nàng ta vừa thấy cảnh-không-nên-nhìn,cảm thấy mắc cỡ vô cùng.

Trác Dạ Hân cũng bối rối,dù gì Trác Diễm Cơ và hấn cũng là huynh muội,bị cung nữ bắt gặp chuyện trái với luân thường đạo lý thế này không tránh khỏi có điểm xấu hổ.Hấn giấu đi vẻ mặt bối rối bằng một cái nhún mày,đứng dậy rồi bước ra khỏi phòng:

-Ngươi,theo ta.

Trác Dạ Hân ra đến cửa,ngó trước ngó sau đều không thấy Mộc Hoan đâu.Tên này,lại bỏ đi đâu nên Lục Nương mới dễ dàng vào phòng như vậy,đến lúc gặp phải mắng cho y một trận mới được.

Lục Nương vẫn còn bất ngờ,tinh thần chưa được khôi phục,tự động theo chân Dạ Hân như một con rối,lại cúi gằm mặt xuống đất,không dám ngẩng lên dù chỉ một giây.

Đang đi,người phía trước bỗng nhiên khựng lại,Lục Nương theo đà đâm sầm vào lưng hấn.

Một giây...hai giây...ba giây...

"Chết rồi !!!"

-Nô tì vô phép !!! Hoàng thượng tha mạng !!! -Nàng ta quỳ sụp xuống,rối rít van xin.

Hấn vốn chẳng để tâm,chỉ gạt đầu nhẹ một cái,nói:

-Vào đi.

Lục Nương len lén hé mắt nhìn.Điện Vĩ Tuyên.Chẳng phải là tấm điện của Hoàng thượng sao?Bảo nàng ta vào đây?Chắc vì lỡ nhìn cảnh không nên nhìn nên sắp bị Hoàng thượng xử tội ư?Cuộc đời Lục Nương sẽ kết thúc thế này sao?

Tìm Lục Nương đập thình thịch trong lòng ngực như trống vỗ.Cả người mềm nhũn ra nhưng hai chân như đóng đá, không tài nào di chuyển được.

-Nhanh lên.-Lại có tiếng giục.

-Vâng.

Nàng ta bất chấp tất cả,thu hết dũng cảm,lại vừa sợ vừa tò mò.Sợ vì Hoàng thượng xử phạt,tò mò vì không biết đằng sau cánh cửa cấm kỵ đó như thế nào.

Trác Dạ Hàn ngồi ngay ngắn trên ghế dài, hai tay đặt lên đầu gối, vẻ mặt cực kì nghiêm túc đến đáng sợ. Trên người đã thay thế cẩm bào bằng một bộ y phục trắng muốt, mái tóc không búi lên mà thả xuôi tự nhiên, từng sợi đen nhánh mềm mại. Ngón tay thon dài chốc chốc lại gõ xuống mặt bàn.

-Lục Nương.

-Dạ?!

-Chắc người cũng biết chuyện gì xảy ra gần đây với Diễm Cơ. Vì danh dự của hoàng thất, mọi người đã gây sức ép, buộc muội ấy phải rời khỏi hoàng cung.

Ngừng lại một chút, hần tiếp lời:

-Trẫm đã hứa rằng sẽ bảo vệ muội ấy nhưng bọn chúng đều có lý, e là sẽ bị trục xuất bất cứ lúc nào. Vậy nên ta muốn giữ người lại rất khó, lại phải đảm bảo không xảy ra lục đục nội bộ trong triều.

Lục Nương cũng rất hiểu chuyện nên lo lắng không biết chủ tử sẽ như thế nào, lại càng căm hận cái lũ ăn không ngồi rồi, rảnh hơi xía vào chuyện của người khác. Căn bản chủ tử nàng ta chẳng có tội.

-Hoàng thượng, thực sự không có cách nào ư?

-Có, nhưng trẫm e rằng rất bất tiện.

Lục Nương nghe nói rằng có cách cứu vẫn nên vô cùng mừng rỡ trong lòng, vội quỳ phục xuống đất, dập đầu van xin:

-Hoàng thượng, cách gì cũng được, miễn là đừng để Quận chúa rời khỏi hoàng cung. Chỉ cần Quận chúa có thể sống sung sướng, nô tì chịu khổ đến cỡ nào cũng cam lòng.

-Vậy là người đồng ý?!

-Àn.

-Người không cần chịu khổ đâu, chỉ là.. Lại đây.

Lục Nương chẳng hiểu mô tê gì, tự động nghe theo Dạ Hàn, ngoan ngoãn đi đến gần chỗ hần ngồi. Trác Dạ Hàn ghé miệng thì thầm to nhỏ vào tai Lục Nương, hơi thở nóng bỏng phả vào tai khiến tim nàng ta đập thình thịch, sợ rằng người kia sẽ nghe thấy.

-Được chứ?!

Nàng ta tròn mắt kinh hãi. Không thể được. Nhất quyết là không thể được. Nàng ta đi theo hầu hạ Diễm Cơ hơn mười mấy năm, chưa từng một lần giấu diếm nàng điều gì. Ấy vậy mà Hoàng thượng bảo nàng ta phải làm thế này, trong lòng không day dứt thì đó là nói dối.

-Hoàng thượng... nô tỳ...

Trác Dạ Hàn không chút biểu cảm, ngồi im lặng đợi Lục Nương đưa ra quyết định. Cái dáng vẻ lạnh nhạt đó bỗng làm cho Lục Nương cảm giác có thể tin tưởng, nàng ta bất giác gạt đầu:

-Nô tì không có ý kiến gì. Nhất mực tuân theo lệnh của Hoàng thượng.

-Ừm, vậy nhờ người chăm sóc muội ấy giúp trẫm, còn lại trẫm sẽ lo liệu tất cả. Xong rồi, người lui đi.

-Nô tỳ cáo lui.

Lục Nương nhanh nhẹn rời khỏi điện Vĩ Tuyên. Hần ngả người ra phía sau, nhắm mắt lại thờ dài. Có cái gì tê rần nơi lồng ngực, không hiểu là phản khởi hay hối hận. Mỗi lần nghĩ đến Trác Diễm Cơ trong cơ thể lại dấy lên cảm giác chua xót không gì sánh bằng.

Chính đôi tay này đã kéo hần lên đỉnh cao, cũng vô tình đẩy nàng xuống vực thẳm, độc ác hủy hoại cả cuộc đời nàng lúc nào không hề hay biết. Thế nên, ngày mai, khi nàng tỉnh dậy, hần sẽ cùng nàng bắt đầu lại từ đầu, đem nàng nhấn chìm vào cổ ngọt ngào mang hương vị của thứ tình cảm hần đã giấu kín bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

-Hiền phi,Hoàng thượng đến thăm nương nương !!!

Một cung nữ mặt mũi hớn hở chạy vào ngoạ thất rộng lớn trang trí đầy hoa thơm ngát.Có nữ nhân nghe cung nữ kia gọi liền rời ghế đứng dậy.Nàng ta xinh đẹp tuyệt trần,mắt to tròn,lông mi cong vút, vận xiêm y lộng lẫy,chỉ tiếc rằng sắc mặt rất xấu,da trắng bệch không chút sinh khí.

-Ngươi vừa nói gì?

-Nương nương,chúc mừng ngài, Hoàng thượng lại quan tâm đến ngài rồi.

Nữ nhân xinh đẹp đứng gần như không vững,xúc động không nói nên lời:

-Hoàng...Hoàng thượng...chàng đến thăm ta...Mau,ngươi mau gọi người đến giúp ta sửa soạn.

-Ấn.

Một đám cung nữ vây quanh,sốt sắng trang điểm sao cho thật lộng lẫy.Cái cung nữ lúc này cũng cầm lược chải tóc,vắn thành một búi tóc nhỏ,còn lại thì để xoả tự nhiên,lại điểm thêm một bông hoa đỏ thắm trên đầu.Thấy chủ tử của mình vui như vậy,đột nhiên nàng ta thấy xót xa vô cùng.

Sở là trước đây chủ tử dù không được đặc sủng như Quý phi nhưng cũng được cho là phúc,Hoàng thượng đối xử cũng không quá lạnh nhạt,thỉnh thoảng vẫn trò chuyện tâm sự.Không ngờ rằng,trong một phút nông nổi đã nghe lời ca ca lấy trộm ấn tín của Hoàng thượng để làm giả giấy phép buôn bán hàng cấm,Hoàng thượng bắt được.Chủ tử và gia tộc suýt bị tru di cửu tộc,may mắn thay lão gia lại là trọng thần trong triều,đã làm quan được ba đời nên Hoàng thượng mới nể mặt mà nương tay.

Cuối cùng ca ca chủ tử bị chém đầu,lão gia cáo lão từ quan,chủ tử thì bị ghê lạnh,Hoàng thượng cũng chẳng bao giờ bước chân vào tẩm cung của chủ tử nữa.

Trác Dạ Hàn sau khi sai người thông báo xong lập tức đến chỗ Hiền phi, ngoài Mộc Hoan và Lương công công, bất cứ ai cũng không được đi theo.

Đã lâu rồi Dạ Hàn không đến đây,cảnh vật cũng chẳng có gì thay đổi,chỉ là tịch mịch hơn trước đây.Đám cung nữ thấy hần lập tức cúi đầu, không dám ngược lên nhìn,không khí đông cứng trong chớp mắt.Trác Dạ Hàn chấp hai tay sau lưng,ung dung đi giữa hai hàng người, không nhanh không chậm bước tới trước cửa phòng Hiền phi.

-Đề thuộc hạ.

Mộc Hoan nhanh nhẹn đẩy cửa,dịch sang bên cạnh cho hần bước vào.Trác Dạ Hàn phát tay,ý bảo bọn họ đứng ngoài.Trong phòng,một nữ nhân đã đứng đợi sẵn.

Vừa thấy bóng người,nàng ta đã vội nhào đến ôm lấy như thể sợ người đó sẽ biến mất vậy.Trác Dạ Hàn bất ngờ không kịp né ra đành đứng yên cho nàng ta ôm chặt.

-H...Hoàng thượng...thiếp nhớ chàng, nhớ vô cùng.Đừng rời bỏ thiếp,xin chàng...thương hại...Thực sự không phải do thiếp làm.

Đôi tay đang ôm lấy eo Dạ Hàn đột nhiên run rẩy,giọng nói cũng lạc đi.

Hần chẳng thể hiểu nổi nữ nhân, cũng chẳng hiểu được ý nghĩ của bọn họ. Trong hơn một năm ròng rã bị lạnh nhạt mà vẫn không chịu từ bỏ,cố gắng bầu vùi lấy một tia hi vọng hần sẽ thương hại.Thực sự thánh sùng của bậc đế vương đối với nữ nhân trong hậu cung quan trọng đến mức có thể đánh đổi cả danh dự của bọn họ ư?Nhưng trên đời này bậc đế vương mấy ai có được tình yêu thực sự.Nữ nhân trong hậu cung nhiều vô kể,nhưng mấy ai dám đem trọn trái tim giao cho hần. Điều bọn họ muốn là địa vị,là tiền bạc,của cải,là cuộc sống sung sướng nơi lầu son,còn điều hần muốn chính là một người sớm tối kề cận,đến với hần không phải vì danh lợi mà là thật lòng. Đáng tiếc điều này quá xa vời đối với hần.

Trác Dạ Hàn lạnh nhạt đẩy nàng ta ra:

-Hiền phi,thực sự ngươi lại nhớ trẫm đến vậy sao?!

Nàng ta kinh ngạc,sung sướng phát điên vì đây là lần đầu tiên kể từ năm ngoái,Hoàng thượng lại nói chuyện với nàng ta.

-Thiếp thực sự rất nhớ chàng.Cuối cùng chàng cũng tha thứ cho thiếp rồi sao?

Mặt nàng ta long lanh đầy nước,chỉ sợ rằng chớp mắt một cái lệ sẽ trào ra không ngừng.Nàng ta đưa bàn tay gầy guộc khẽ chạm vào khuôn mặt anh tuấn của Dạ Hàn,vô tình lướt qua đôi môi lạnh lẽo.Hần không quen để người khác sờ mặt,phút chốc bàn tay vô ý kia đã bị tóm chặt.

-Không được vô lễ !

-Chàng tha lỗi cho thiếp chứ?Thiếp hứa từ nay sẽ không nghe bất cứ lời xúi giục nào nữa,làm ơn đừng lạnh nhạt với thiếp nữa.

Hần "phi" một cái,như thể đã nghe một câu chuyện vô cùng khôi hài.Cái gì mà tha thứ chứ,đừng nói đến tha tội,cái mạng của nàng ta có thể kéo dài được đến bây giờ đã là may lắm rồi.Nữ nhân quả là lòng tham vô đáy.

-Người nghĩ trăm đến đây vì muốn tha lỗi cho người sao?

Nàng ngạc nhiên:

-Vây...

-Trăm đến chỉ là muốn giải thoát cho người khỏi nơi này thôi.

-G...giải thoát?!Chàng định đuổi thiếp?

-Người biết đấy,tôi người rất nặng,loại dụng lúc trăm không để ý liền lấy trộm ấn tín.May mà trăm kịp thời phát hiện khi người và ca ca chưa sử dụng đến,nếu không có lẽ giờ này thực sự phải tru di cửu tộc rồi.Lúc đầu trăm cứ nghĩ rằng để người ở lại đây ăn năn hối lỗi, nhưng sau đó mới nhận ra rằng người chẳng thay đổi gì cả,sống cũng vô ích.

Trác Dạ Hàn nói một cách đều đều, giọng nói không có chút thương xót hay tức giận,chỉ có cảm giác vô tình lạnh lẽo đến tận xương tủy.Nàng ta cả kinh,thất thần quỵ sụp dưới chân Dạ Hàn,mặt tái mét,cất không còn giọt máu.Tưởng rằng hôm nay Hoàng thượng đến nói lại tình xưa với nàng ta,ai dè lại là cái hoạ sát thân.

-Hoàng thượng,chàng đang nói đùa phải không?

Hắn không có vẻ gì như đang đùa.

-Không.Người sống khổ sở như vậy, chết mới là kết cục tốt nhất.Đừng bao giờ đeo bám hi vọng trăm sẽ tha thứ cho người.

-Không...không phải...chắc chắn là thiếp đang mơ.-Nàng ta lùi về phía sau vài bước,ra sức lắc đầu một cách điên cuồng.

Nàng ta đầu làm gì sai nữa,đã ngoan ngoãn ở lại tằm cung không một lần bước chân ra ngoài chỉ cầu hắn có thể tha thứ,chỉ cầu có thể gặp lại hắn lần nữa.Giờ đây ước mơ của nàng ta đã trở thành sự thật nhưng ngờ đâu lại là lần cuối cùng gặp hắn.Đau khổ thống thiết, nước mắt chan hoà cùng nỗi hối hận hoà làm một,bóp nghẹt con tim nơi lồng ngực.

Trác Dạ Hàn chán ghét loại nữ nhân vô dụng như thế này,lấy chân hất nàng ta ra một cách phũ phàng:

-Người thật nhiều chuyện.Đã là người của hậu cung,trở thành thê tử của trăm thì sống hay chết không phải việc mà người được quyết định.Đáng lẽ người phải chết từ một năm trước nhưng nhờ trăm người vẫn có thể sống sót.Trăm chỉ đến đây đòi lại sự sống của người thôi.Đừng quá tham lam,đây đâu phải mạng của người tự giành lấy.

Trác Dạ Hàn rời khỏi ghế,lạnh lùng quay đi không thèm liếc nhìn nàng ta đến một cái.Cánh cửa vừa đóng lại đã bật mở.Không phải Hoàng thượng,là Lương công công, trên tay lão cầm một cái bát.Lão đặt xuống bàn,tay chỉ vào thứ chất lỏng đen ngòm không mùi vị:

-Mời Hiền phi.

Đôi tay run run,hết nhìn chiếc bát rồi nhìn Lương công công.Lão lại giục:

-Hiền phi,Hoàng thượng đang đợi.

Một lúc sau lão công công bước ra chạy lại đứng trước mặt hắn:

-Hiền phi đã uống rồi.

-Được,người ở lại dọn dẹp cẩn thận nàng ta và đám cung nữ hầu cận.Nhớ không được để lại dấu vết gì,cả đám người kia cũng phải bịt miệng.

-Nô tài đã rõ.

Trời đã về khuya,chính điện lại sáng trưng như ban ngày.Tất cả thứ quan mĩ áo chỉnh tề ngồi ngay ngắn hai bên, ngoài kia lính gác cẩn mật không chừa một góc.Mặt mũi ai nấy đều hoang mang tội đồ,tất cả ánh nhìn dồn hết vào nam nhân trẻ tuổi ngồi trên ngai vàng kia.Hắn không hề mất bình tĩnh trước con mắt của bọn họ,ngược lại còn nhìn người ngồi dưới như thể trên thế gian này chỉ có mình hắn là nhất.

-Chư vị đại nhân có ý kiến gì không?

Bọn người mặc quan phục dáo dác nhìn nhau,ai cũng như muốn nói mà không dám lên tiếng.Bọn họ biết ý hắn là ý trời,muốn phản đối cũng không thể,có hỏi cũng chẳng qua là để giữ thể diện cho bọn họ.

Triệu Mạc đã được Xung Tự tiết lộ kế hoạch,nhưng điều không ngờ tới chính là Trác Diễm Cơ biến thành thê tử của Trác Dạ Hàn.Xung Tự chưa bao giờ đề cập đến kế hoạch đẩy Trác Diễm Cơ về bên Dạ Hàn và ông cũng không biết ý làm vậy với mục đích gì.Thực sự cái này nằm ngoài dự đoán của ông.Mặc dù biết không có lợi với Từ Mai nhưng để đưa Thuần vương trở về cần có kế hoạch của Xung Tự nên Triệu Mạc ngồi im không hề một lời phản đối.

Hữu tướng quân thì ngược lại.Bao nhiêu năm trên sa trường đã tôi luyện nên tính cách con người ông.Thẳng thắn,cương trực,cộng thêm được tiền đề tín

nhệm, là trọng thần của triều đình nên không nể nang một ai, dù có là Hoàng thượng cũng không nhường. Hữu tướng quân đứng dậy lớn tiếng:

-Hoàng thượng, tuyệt đối là không thể. Cừu Quận chúa dù thật sự không cùng huyết thống với người thì cũng trên danh nghĩa là huynh muội, không thể có chuyện thành thân với nhau.

Đám người ngồi sau cũng được thể ầm ầm hô theo:

-Hữu tướng quân nói đúng, Hoàng thượng không thể thành thân với Cừu Quận chúa. Làm như vậy trái với luân thường đạo lý, ảnh hưởng đến hoàng thất.

-Đại nhân, người nói thể là không đúng. Hoàng thất đâu cấm lấy người không cùng huyết thống.

-Nhưng Hoàng thượng nên nghĩ cho bộ mặt của hoàng thất và Nam Vân quốc. Cũng là vì danh dự của người.

-Trước đây Nam Vân quốc cũng có nhiều trường hợp người cùng huyết thống lấy nhau, đều là có lợi cho hoàng tộc và quốc gia. Không nên ngăn cản.

-Nhưng mà...

-...

Mấy chục cái miệng thi nhau hò hét, chẳng mấy chốc chính điện trở thành một cái chợ ầm ĩ. Ta nói mặc ta, người nghe mặc người, mỗi kẻ một ý khiến Trác Dạ Hàn đau đầu. Hắn dùng ngón tay day day thái dương, mày ngài khẽ nhíu, một tiếng nói to:

-Đủ rồi !!!

Mọi tiếng nói im bật, không khí cũng như đông đá. Đến thờ còn không dám thở mạnh, như sợ sẽ phá tan bầu không khí ngột ngạt này. Trác Dạ Hàn quay sang phía tay trái. Hắn ngạc nhiên khi thấy từ đầu đến giờ Triệu Mạc không hề hé nửa lời. Hắn nghĩ rằng không phải quá bất ngờ không nói nên lời mà chỉ có một cách giải thích hợp lý duy nhất: Triệu Mạc đã biết trước. Nhưng người đưa ra quyết định là hắn, cũng là mới quyết định cách đây không lâu, sao ông ta có thể biết được. Trừ khi mọi việc nằm trong dự liệu của Triệu Mạc.

Trác Dạ Hàn không vội hỏi lý do:

-Triệu tướng quân nghĩ thế nào?

-À... chuyện này...

-Triệu tướng quân khó nói?

-Nếu Cừu Quận chúa không phải cùng huyết thống với Hoàng thượng thì còn gì để phản đối. Người quyết định chọn ai, chúng ta không có quyền xen vào, huống hồ người không cùng huyết thống bất kể là ai cũng đều có thể thành thân. Cho nên ta thấy việc này không cần tranh cãi thêm nữa, làm mất hoà khí của nhau.

Trác Dạ Hàn chống cằm, khoé miệng hơi nhếch lên, mắt lộ rõ ý cười. Rõ ràng cái lão già Triệu Mạc này không có ý tốt, vậy mà lúc này hắn không thể không cảm kích.

Lý tướng quân lập tức phản bác lại:

-Triệu tướng quân, ông nói thế mà nghe được à?! Dù gì cũng là Cừu Quận chúa, trên danh nghĩa vẫn là ngọc nữ của tiên đế, không thể để huynh muội thành thân, như vậy là loạn luân.

Trác Dạ Hàn nghe đến hai chữ cuối cùng mặt bỗng sa sầm.

-Loạn luân?! Nực cười, không phải huynh muội ruột thịt thì liên quan gì đến loạn hay không. Hơn nữa các người chẳng bảo rằng không chấp nhận Quận chúa là người của hoàng tộc, vậy chẳng phải đã không còn ràng buộc nữa hay sao?! Từ khi Quận chúa bị ép không phải ngọc nữ của tiên đế thì nàng đã trở thành một thường dân, không còn là Quận chúa nữa rồi.

-Điều này...-Lý tướng quân đuối lý không thể lấy lý do nào để cãi lại Triệu Mạc nữa. Ông ta không cam lòng để hắn đạt được nguyện vọng.

Trác Dạ Hàn có thể thấy vẻ mặt tức giận của Lý Trình quả là điều thú vị. Nhưng thời gian không còn nhiều, nên kết thúc được rồi.

-Tà Hữu tướng quân không nên tranh cãi thêm nữa. Ai cũng có cái lý riêng, không ai đúng tất cả mà cũng chẳng ai sai hoàn toàn. Các vị đại nhân thấy được hay không đều do cách nhìn nhận của từng người. Thế này đi, cứ theo số đông mà quyết.

Hai mắt Lý Trình sáng rực lên:

-Thần phản đối !!!

Nhiều người khác cũng hùng hồn lên tiếng như thể chỉ là xum xoe nịnh hót chứ không có chủ kiến riêng. Trác Dạ Hàn cười mà ánh mắt sắc lạnh như dao khiến không ít người im miệng lùi về chỗ.

Mộc Hoan khề bảo:

-Hoàng thượng,cái đó có được quy là cường chế không?!

Hắn sớm đoán được có ngày chia phe phái thế này nên đã củng cố địa vị từ lúc mới tại vị.Trong triều chỉ còn lại một số người được giữ lại,phần lớn đều bị thay thế bằng người của hắn do đó thế lực của Thuần vương cũng giảm đi đáng kể.Tuy nhiên cũng không biết trong số đó có bao nhiêu người là nội gián của Thuần vương nữa.

Triều tướng quân nhìn số người ít ỏi dám đứng ra phản đối mà không khỏi cười mỉa mai:

-Lúc này rõ ràng là rất nhiều,sao bây giờ lại đếm được trên đầu ngón tay thế này?Hoàng thượng...

-Được,ai phản đối,ai ủng hộ đã rõ,việc đến đây là chấm dứt.Bắt đầu từ ngày mai,trong hoàng cung không còn Cửu Quận chúa Trắc Diễm Cơ nữa.Nàng chính là thê tử của trẫm !!!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 28

Sáng hôm sau,hoàng cung vẫn bình thường như mọi hôm trừ một điều:

Hậu cung có một Hiền phi mới.

Ngoài đại hôn lễ với Hoàng hậu,khi Hoàng thượng nạp thêm phi thì không cần tổ chức thêm bất kì nghi lễ nào khác.Nhưng lần này tân nương lại là người đặc biệt đối với Hoàng thượng nên hắn quyết định mở đại tiệc ở Khuyết lâu-nơi tổ chức đại hôn lễ của hoàng tộc.

Đại thần nghe được có ý can ngăn, từ trước tới giờ không có ngoại lệ, cả đời Hoàng thượng chỉ tổ chức hôn lễ một lần.Mà,hắn không nghe,ai dám can.

Triệu Tử Mai không hề hay biết,nàng ta vẫn vô tư chải chuốt thật đẹp,lựa y phục sao cho thật long lẫy xứng tầm với địa vị của mình.

Yên Lăng mang điểm tâm lên phòng, về mặt nghi hoặc,miệng lại lầm ba lầm bầm cái gì đó.Tử Mai nhìn về mặt khác thường của nàng ta hỏi:

-Có chuyện gì sao?

Yên Lăng giật mình đặt đồ ăn xuống bàn,sau đó đi ra sau lưng Tử Mai đặt tay lên vai nàng ta:

-Hoàng hậu,chỉ có đại hôn lễ của Hoàng thượng với người mới được tổ chức ở Khuyết lâu phải không?

Nàng ta ngạc nhiên,khoé miệng nhanh chóng giãn ra:

-Tất nhiên rồi,Khuyết lâu là nơi dành riêng cho ta,còn có nữ nhân nào khác được bước chân vào nữa chứ?!

-Thật vậy ư?Lúc nô tì đi ngang qua Khuyết lâu,bọn họ đang chuẩn bị rất nhiều thứ,khắp nơi treo đèn lồng đỏ.

Không phải là Hoàng thượng...

Triệu Tử Mai chột dạ mắng:

-Câm mồm,câm ngoi nói nhảm !!!

Yên Lăng hoảng hồn,vội vàng dập đầu xuống đất:

-Nô tì lỡ lời,xin nương nương trách phạt.

-Hừ,phạt ngươi thì được gì.Ta muốn đi xem bọn họ đang làm cái gì.

Triệu Tử Mai rời điện Ngăn Bích,cả bữa sáng cũng không thèm dùng.Nàng ta ngoài mặt có vẻ dừng dung nhưng trong lòng chẳng khác nào lửa đốt.Hoàng thượng từ trước tới giờ không ham mê sắc dục,nàng ta cũng chưa từng thấy hắn sùng một phi tần nào ngoài Quý phi,ấy vậy mà bây giờ có người lại khiến hắn say mê đến nỗi phá bỏ luật lệ thông thường,dám thành thân lần thứ hai ở Khuyết lâu khi chưa phế hậu.Triệu Tử Mai chỉ biết hắn yêu Trắc

Diễm Cơ,có kẻ nào cao tay hơn có được tình cảm của Trác Dạ Hàn cơ chứ?Chẳng lẽ...

Ý nghĩ vừa xuất hiện đã lập tức bị gạt phăng.Từ Mai tự dưng đánh vào đầu mình một cái:

-Không đời nào.Không thể xảy ra được.Ngươi nghĩ gì vậy Từ Mai?!!

Thấy Hoàng hậu đến,mọi người vẫn chú ý hoàn thành phần việc của mình như không có gì xảy ra.Gặp thì cúi đầu chào,xong lại cúi mũi vào dọn dẹp,sửa sang Khuyết lâu.Triệu Từ Mai có đôi chút bức mình,không giống khi nàng ta mới vào cung,bọn họ đều xúm lại xum xoe nịnh nọt. Chắc hẳn bọn họ biết nàng ta không được sủng ái nên không cần phải lấy lòng làm gì,ngược lại còn dồn hết mọi sự chú ý cho tần Hiền phi.

Nàng ta túm lấy một cung nữ đang treo đèn lồng,cất giọng bẽ bề:

-Ngươi đang chuẩn bị gì vậy?

-Bẩm Hoàng hậu,Hoàng thượng ra lệnh chuẩn bị tiệc ở Khuyết lâu để mừng Hiền phi.

-Hiền phi?Chẳng phải nàng ta bị thất sủng đã lâu rồi sao?Hoàng thượng đã tha thứ cho ả,giờ còn mừng ả quay lại nữa ư?

-Không phải,Hiền phi kia đã mất rồi, nô tỳ nghe là tự tử.Đây là dành cho người mới.Nghe nói Hoàng thượng biết tin Hiền phi kia mất liền đưa luôn người khác lên làm Hiền phi.

-Vậy nàng ta tên gì?Có đẹp không?Gia thế như thế nào?Quan hệ với hoàng thất ra sao?

-Nô...nô tì cũng chưa thấy mặt mũi của vị nương nương đó,chỉ biết rằng họ Hạ,tiểu thư phủ nào cũng chẳng hay

-Hạ thị?Nếu là họ Hạ thì ta chỉ biết Hạ thống soái ở tỉnh Liêm Châu,nhưng Hạ tiểu thư đã gả cho Tứ Vương gia còn gì. Chẳng lẽ là một nữ nhân tầm thường nào đó?Hạ phi ư?!Chỉ là đồ hạ lưu sao dám quyến rũ Hoàng thượng của bản cung chứ ! Sau này phải dạy dỗ nàng ta đàng hoàng mới được.

-Hoàng hậu,sao Hoàng hậu cứ phải đay nghiến như vậy?!Đây là ngày vui của Hoàng thượng,hậu cung cũng có thêm tỷ muội,đáng lẽ phải nên vui mới đúng.

Một giọng lạnh lót như chuông mông theo ý chê cười.Triệu Từ Mai không buồn quay lại, vừa nghe nàng ta đã biết chủ nhân của giọng nói này là ai.

-Lý phi,ngươi cũng đến rồi à?

Thì ra nữ nhân mới đến chính là thiên kim tiểu thư Lý Uyển Khánh của Hữu tướng quân Lý Trình,hiện là chủ nhân cung Uyển Lâm,Lý Quý phi.Nàng ta được gả vào cung muộn hơn Triệu Từ Mai hai năm mà đã sớm trèo lên vị trí Quý phi mà không cần bất cứ sự trợ giúp nào.Lượn về sắc đẹp và tài năng hai bọn họ có thể ngang ngửa nhau nhưng có thể thấy rõ Trác Dạ Hàn nghiêng về Lý Uyển Khánh hơn.Lúc Dạ Hàn chào đón Uyển Khánh đã bước sang tuổi thứ tư.Không hiểu vì lý do gì mãi không chịu xuất giá,một mực đòi tiền cung gả cho Hoàng thượng.Lý tướng quân dĩ nhiên không được phải ngâm ngùi chiều ý nàng trước khi bước sang tuổi hai mươi lăm.

Uyển Khanh vào cung không chủ muốn Trác Dạ Hàn chú ý nên thoải mái sống dưới thân phận một tài nhân.Sau đó hần vô tình gặp nàng ta trong vườn thượng uyển.Lâu dần hần nhận ra phần tình cảm dành cho nàng ta và ngược lại nàng ta cũng vậy.Trác Dạ Hàn sắc phong Uyển Khánh làm Quý phi,mỗi ngày ngoài thời gian thiết triều và gặp Trác Diễm Cơ,hần đều đến cung Uyển Lâm trò chuyện với nàng ta.Có lẽ bây giờ đối với Uyển Khanh,nàng ta cũng thấy trong lòng ấm áp hơn,mãn nguyện với cuộc sống bình yên hiện tại.

Một Quý phi hơn Hoàng thượng bốn tuổi,khi đứng bên cạnh Hoàng thượng không những không già đi mà còn tôn lên vẻ mặn mà quyến rũ, nét chừng chạc,tôn quý của một thiên kim tiểu thư đứng nghĩa.Uyển Khanh không vô vấp như Triệu Từ Mai mà luôn giữ cho mình một dáng vẻ nho nhã,hiền thực. Đó cũng có lẽ là một phần khiến Trác Dạ Hàn sủng ái một mình nàng ta trong suốt thời gian từ khi đăng cơ đến giờ.

Lý Uyển Khanh hơi cúi người hành lễ với Triệu Từ Mai,trong lòng còn ôm một tiểu bạch miều ngo ngậy không ngừng,đang dùng chi trước vòn chiếc bông tai như giọt nước màu xanh biếc.

-Đây là nơi nào mà dám đưa động vật đến?Bản cung dị ứng với lông mèo, ngươi mau mang nó về cung Uyển Lâm đi.-Từ Mai nhún mảy,đưa ống tay che miệng,giả bộ khó chịu.

Lý Uyển Khanh không còn lạ gì với cái kiêu của Triệu Từ Mai nữa nên không thèm chấp nhặt,cũng bởi nàng ta hơn Từ Mai những sáu tuổi.Uyển Khanh trao tiểu miều cho cung nữ theo hầu, dạn dỏ cẩn thận rồi lướt qua mặt Từ Mai vào Khuyết lâu như thể nàng ta là không khí vậy.

Trác Diễm Cơ ngồi im lặng bên bàn trang điểm,mặc kệ đám cung nữ đang xúm lại sửa soạn cho nàng.Đám người hầu mặt mũi đều trầm ngâm,hình như có điều muốn nói mà không thể nói, nàng lại càng không có chút cảm giác nào mà mọi người hay gọi là hồi hộp hay phấn khích.Cả căn phòng chìm vào im lặng.

Trác Diễm Cơ nhìn khuôn mặt của mình bên trong tấm gương.Vẫn như trước.Nhưng nhỏ và cảm có vẻ nhợt hơn.Đôi mắt nâu to tròn,sâu không thấy đáy,đẹp dễ như vô hồn, nhìn vào chỉ có thể thấy một khoảng trống rỗng không có gì có thể lấp đầy.Hàng lông mày thanh tú như lá liễu,lông mi cong dài rủ xuống càng khiến cho đôi mắt trở nên quyến rũ hơn.Nàng đưa tay chạm lên gò má.Làn da nhợt nhạt và lạnh lẽo,không một chút hơi ấm như cương thi.Trác Diễm Cơ bất giác rút tay vào ống tay áo rộng thùng thình tìm sự ấm áp.

Lục Nương mang theo một khay trâm ngọc bước vào, dáng vẻ cũng không khác đám cung nữ kia là bao.

-Quận...à nương nương chuẩn bị sắp xong chưa?

Mỗi lời nói từ miệng phát ra đều khiến Lục Nương đau lòng. Chủ tử chịu biết bao nhiêu đau khổ, oan ức, đến cuối cùng lại bị mọi người lừa dối. Biết Hoàng thượng làm như vậy để giữ chủ tử ở lại hoàng cung nhưng Lục Nương vẫn thấy xót xa khi nàng sắp gả cho Trắc Dạ Hàn.

Nàng không đáp. Vẫn chăm chú nhìn vào tấm gương trước mặt.

Lục Nương không dám thờ dãi, cầm chiếc lược chải tóc cho nàng. Từng lọn tóc mềm mại lọt qua răng lược trượt xuống tay nàng ta như những dòng nước nhỏ. Diễm Cơ nhẹ nhàng bảo:

-Ta muốn để thẳng như vậy.

-Nhưng...-Lục Nương ngạc nhiên. Đây là câu đầu tiên Diễm Cơ nói với nàng ta.-Àn.

Lục Nương làm theo lời của nàng. Tóc vẫn để nguyên như ban đầu, chỉ cài một hai cây trâm bằng vàng, sau đó đính thêm bông hoa màu hồng phấn. Y phục mang đến có rất nhiều, Diễm Cơ chỉ chọn một bộ váy màu xanh ngọc bích trang nhã, trên cổ và vạt áo có thêu vài đoá hoa ngũ sắc nhỏ. Những thứ đơn giản kết hợp lại với nhau tạo nên vẻ đẹp thanh khiết không gì sánh bằng như thể chúng sinh ra chỉ để dành riêng cho nàng. Lục Nương nhìn nữ nhân trước mặt, không khỏi xúc động:

-Quận...à nương nương, người thực sự rất đẹp !

Trắc Diễm Cơ xoay trước gương nhìn lại một lần nữa. Quả nhiên là rất đẹp.

Lục Nương mỉm cười nhìn nàng:

-Quận...à nương nương, sắp đến giờ rồi, nô tì ra ngoài trước.

Nàng khẽ gật đầu. Lục Nương đã rời đi, đám người hầu cũng không còn ai ở lại. Căn phòng chỉ còn lại mình nàng cô độc. Trắc Diễm Cơ bước đến bên cửa sổ, lặng im nhìn mấy khóm hồng đang độ nở rộ. Miếng ngọc bội nàng luôn mang theo bên người từ lúc nào, đang nằm gọn trong lòng bàn tay nàng. Màu xanh lam lấp lánh trong nắng, hoà vào không gian đẹp đẽ của buổi sớm mai. Ngón tay thon dài miết nhẹ lên mặt miếng ngọc, đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng mà trân trọng, xót xa mà u buồn, chứa một nỗi niềm không ai biết đến. Cảnh vật thu cả vào tầm mắt, chỉ có điều bên trong không tràn ngập sắc nắng mà lại như mây mù che phủ.

-Hoa nở rộ...rồi cũng sẽ mau tàn mà thôi.

[Lời tác giả: Tích cực~tích cực a~]

Không lâu sau đó, cánh cửa phòng Diễm Cơ lại mở ra. Lần này không ai khác chính là Trắc Dạ Hàn. Trên người hần bận hi phục rực rỡ, hai vạt áo trải thật dài, vòng quanh eo là chiếc đai nạm ngọc trong suốt toả ra thứ ánh sáng lấp lánh, mái tóc đen tuyền như tấm trướng bảo phủ kín lưng.

Bộ hi phục đỏ và mái tóc đen huyền, hai thứ màu sắc đỏ đen kết hợp tạo nên một vẻ đẹp yêu mị mà rung động lòng người.

Trắc Dạ Hàn trong phút chốc sững sờ rồi lại mỉm cười nhìn nàng, đôi môi mỏng khẽ động ẩn chứa sự dịu dàng đến vô cùng, dịu dàng đến độ có thể bao dung tất cả. Hần, rất tự nhiên, chia bàn tay như được tạc từ băng huyền về phía nàng. Và nàng, cũng rất tự nhiên, đi đến nắm lấy tay hắn. Nhiệt độ ôn hoà nơi lòng bàn tay khiến Trắc Diễm Cơ thấy dễ chịu hơn.

Hai người nắm tay nhau, sánh bước trên con đường trải thảm nhung đỏ rực rỡ cùng hoa trắng như hàng vạn viên minh châu tí hon dưới chân. Trong lòng ngực Dạ Hàn trái tim không ngừng nhảy nhót. Hắn nghe được hơi thở đều đều của nàng và cả mùi hương ngậy ngát từ mái tóc kia. Tất cả như len lỏi vào từng tác cơ thể hắn khiến cho lí trí trở nên lu mờ. Hắn lơ mơ nhận ra có thứ gì đó đang ngo ngoáy trong lồng ngực, cổ họng bỗng trở nên khô nóng như bị thiếu đốt. Đứng bên cạnh Diễm Cơ, hắn phải vội che giấu thứ cảm giác đáng hổ thẹn kia.

Ngay lúc này, Trắc Vũ Hạo đang trên đường trở về hoàng cung, đã đi được hơn một ngày một đêm.

Khi hần ở Yên Châu đã nhận một lá thư báo hi của Trắc Dạ Hàn gửi. Suốt gần ba năm trời Trắc Dạ Hàn không thèm đã động đến hần, cũng chẳng hề liên lạc hay gặp mặt, vậy mà lại gửi thư đến mời hần về hoàng cung dự hôn lễ của mình. Trắc Vũ Hạo lấy làm lạ, Triệu Từ Mai là Hoàng hậu rồi thì còn tổ chức đại hôn lễ với ai nữa chứ. Trừ khi Triệu Từ Mai bị phế. Nhưng hần không hề nghe tin phế hậu, Triệu tướng quân cũng không nói gì đến việc này, lẽ nào còn nữ nhân có thể khiến Trắc Dạ Hàn phá lệ tổ chức đại hôn lễ lần hai ư?

Trắc Vũ Hạo trở về phần vì tò mò, phần vì đã lâu chưa đặt chân lên hoàng cung, hần rất muốn thăm mộ mẫu phi và phụ hoàng, thăm cữu muội Trắc Diễm Cơ của hần. Hơn nữa lần hồi cung này sẽ có lợi cho việc thăm dò địa hình kết cấu của toàn bộ hoàng cung.

Trắc Vũ Hạo ngồi trong xe ngựa suy nghĩ vẫn vơ, bất chợt lại nhớ đến Trắc Diễm Cơ. Phải rồi, gần ba năm chưa một lần gặp mặt, có phải muội ấy đã rất khác xưa rồi không? Trong trí nhớ mờ nhạt, khuôn mặt của cữu muội bị che lấp bởi màn sương mờ ảo và chỉ còn nhớ rằng cữu muội là một tiểu công chúa xinh xắn, mảnh dẻ như cây mai, có đôi mắt trong veo như hai giọt nước. Nàng thường hay khóc, hay cười, tự nhiên bày tỏ cảm xúc không chút ngại ngùng. Nàng thường những lúc rảnh rỗi mò đến chơi với hần, lười biếng lẩn vào lòng hần rồi nghịch ngợm tóc hần.

Những lúc như vậy,hắn tưởng rằng sẽ không bao giờ có thể quên được hình ảnh nàng. Vậy mà không biết từ lúc nào,Diễm Cơ ngày càng mờ nhạt trong tâm trí hắn bởi có quá nhiều thứ để toan tính và âm mưu.Từ khi đến Yên Châu,hắn lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để trả thù Trác Dạ Hàn và trở về.Lần này về,chẳng biết lúc nào sẽ trở lại.

-Xung Tự,đã đến đâu rồi?

-Cách kinh thành còn khoảng hơn hai mươi dặm.Thuần vương,người nóng lòng muốn về đến vậy sao?Nãy giờ Thuần vương hỏi không ít hơn năm lần đầu.

Trác Vũ Hạo khẽ ho khan,im lặng không trả lời.Hắn dùng tay gạt rèm che sang một bên,đưa mắt nhìn hàng cây lướt qua như một dải xanh lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời.Bất chợt một cơn gió mát lạnh thoáng qua,để lại dư âm của mùi hoa cỏ dịu dàng và ngọt ngào đến mê người...

-Hoàng thượng và tân phi Hạ Cơ giá lâm !!!

Trác Diễm Cơ và Trác Dạ Hàn đi đến đâu,ánh nhìn đều đổ dồn đến đó.Một bên màu ngọc bích thanh tao,nhả nhai,một bên sắc đỏ phong lưu,mị hoặc.Đáng vẻ uyển chuyển,đoan trang của mỹ nhân,khí chất bất phàm của bậc đế vương.Đẹp để mà lạnh lùng,quyến rũ mà ngạo mạn,khiến cho người ta phải khiếp sợ,phải tự động quỳ lạy dưới chân bọn họ.Hai người vừa đặt chân vào Khuyết lâu đã trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý.Sứ thần các nước vừa nhìn thấy đã ò lên,trầm trồ khen ngợi. Nữ nhân đi bên cạnh hoàng thượng quả thực rất xinh đẹp nhưng lại có chút gì đó lạnh lùng,u buồn,nét mặt không có lấy chút vui mừng như những nữ nhân được gả cho Hoàng thượng khác.

Còn người của hoàng thất và đại thần trong triều đã biết được nội tình nên không lấy làm vui vẻ cho lắm,trong lòng nom nớp lo sợ rằng nếu các nước láng giềng biết được e là sẽ bị mất mặt. Bọn họ không dám tỏ vẻ ra ngoài,khi được người khác hỏi xuất thân của Trác Diễm Cơ chỉ ậm ừ cho qua.

Ngay cả Triệu tướng quân lúc trước ủng hộ Trác Dạ Hàn lấy Trác Diễm Cơ cũng không hài lòng chỉ vì kế hoạch nên mới bắt buộc làm vậy.

Trác Diễm Cơ được ngồi ngang hàng với Trác Dạ Hàn.Mặc dù luật của hoàng cung có cấm,hắn vẫn vung tay làm theo ý mình nên lúc này Trác Diễm Cơ còn ngồi cao hơn cả Triệu Tử Mai và tứ phi:Thần,Quý,Thục,Đức.Nàng lướt mắt nhìn xuống dưới,bất chợt bắt gặp một nữ nhân ôm tiểu bạch miêu.

Nữ nhân kia phát hiện nàng đang nhìn mình liền mỉm cười lại với nàng. Trác Diễm Cơ công nhận rằng nàng ta rất đẹp,phong thái cũng rất chừng mực. Trong bộ váy tím sẫm kiêu mi,mà nàng ta như một đoá tường vi cao quý mà kiêu hãnh giữa rừng hoa đầy sắc màu.Địa vị nàng ta cũng không tầm thường bởi những người ở đây đều là những vị tai to mặt lớn trong triều,là sứ thần các nước hay người của hoàng tộc.Có lẽ nàng ta là một trong những phi tần mà nhị ca nàng sủng ái-nàng ta ngồi cạnh Hoàng hậu

Trái với từ y nữ nhân đó,Hoàng hậu, trưng ra cái vẻ mỉa mai,nhìn nàng với đôi mắt không thể cầm hận hơn.Trác Diễm Cơ bất giác rung mình.Nàng quay sang hỏi Trác Dạ Hàn:

-Hoàng thượng...

Trác Dạ Hàn nhìn nàng cười bảo:

-Gọi ta là phu quân.

-Nhưng mà...

Hắn dí dí ngón tay vào gò má phớt hồng của nàng:

-Nàng ngại à?Gọi ta bằng tên Dạ Hàn cũng được.

-Vậy,Dạ Hàn,nữ nhân mặc từ y là ai vậy?

Trác Dạ Hàn vui sướng nhìn theo phía tay nàng,"à" lên một tiếng:

-Nàng ấy là Lý Uyển Khánh,là Quý phi cung Uyển Lâm

-Nơi này được cho phép mang động vật vào ư?

-Không.Nhưng Uyển Khánh đi đâu cũng mang theo,hơn nữa tiểu miêu này rất ngoan,không quậy phá nên ta cũng không ngăn cấm.

Trác Diễm Cơ gạt gù,hai mắt dán chặt vào tiểu bạch miêu đó,có vẻ rất ngưỡng mộ.

-Nàng thích à?Lúc nào ta sẽ tặng nàng một con.

-Còn Hoàng hậu?-Trác Diễm Cơ không để ý đến lời nói của Dạ Hàn, đưa mắt nhìn về phía Tử Mai.Khác với lần trước,Trác Dạ Hàn trong lời nói không có chút cảm tình nào giống khi nói về Lý Uyển Khánh cả.

-Hoàng hậu?Sao nàng biết?-Dạ Hàn chợt dạ.

-Thiếp thấy bên hông gắn kim bài nên đoán là Hoàng hậu.Dạ Hàn sao vậy?

-À, không có gì.-Hắn thở phào nhẹ nhõm.Quà thực hân tưởng nàng đã nhớ lại,may là...-Nàng ta tên Triệu Tử Mai,con gái của Tả tướng quân Triệu Mạc.

-Hoàng hậu có vẻ không vui.

Phu quân nạt thêm thiếp.Ai vui cho nổi.Hắn cười khổ.Giá mà hắn có thể thì đã lập nàng lên làm Hoàng hậu rồi. Tình yêu say đắm mãi đến hôm nay mới trở thành sự thực,hắn lại lực bất tòng tâm chỉ có thể đưa nàng vào vị trí Hiền phi nhỏ bé này.Nhưng hắn đã hứa với Triệu Mạc sẽ chiều cổ nữ nhi của ông,hiện tại cũng nhờ sự giúp đỡ của ông hắn mới trở thành thiên tử nên không thể lật lọng,càng không thể để mất chữ tín.Chính vì vậy,hắn không thể phế Triệu Tử Mai,dù gì nàng ta chỉ là một "quân tốt" trên bàn cờ của hắn, suy cho cùng chỉ là một nữ nhân đáng thương mà thôi.Nếu có thể hắn sẽ yêu thương nàng ta để bù đắp,đáng tiếc hắn đã tự nguyện trao hết trái tim cho người bên cạnh hắn mất rồi.Trác Dạ Hàn thở dài,hai mắt sụp xuống.Hắn chống cằm nhìn nàng:

-Giá mà nàng trở thành Hoàng hậu của ta thì tốt biết bao !

Trác Diễm Cơ nhủ mảy:

-Dạ Hàn,Hoàng hậu nghe được bây giờ.Thiếp không cầu Dạ Hàn thiên vị một mình thiếp,chỉ cần trong lòng luôn có thiếp thì làm Hoàng hậu hay không đều quan trọng.

-Nhưng ta luôn muốn có thể bù đắp cho nàng.

-Bù đắp gì cơ?

-À, không có gì,nàng đừng bận tâm.

Trác Diễm Cơ không hỏi hắn nữa,cũng chẳng nói với hắn thêm một lời nào nữa.Nàng ngồi bên cạnh mà như cách xa muôn trùng,muốn chạm vào nhưng không thể với tới.Hắn nhìn đến mức ngây ngốc bởi vẻ hoàn mĩ khó có thể ai sánh bằng của nàng.Không chạm vào, chỉ nhìn cũng đủ làm hắn mẫn nguyện.Nhưng khổ nỗi,càng nhìn càng muốn gần gũi nàng hơn nhưng càng muốn gần nàng,nàng hình như lại càng cố ý xa hắn.Có lẽ mọi thứ diễn ra quá đột ngột,nàng chưa thích nghi kịp.Hắn nghĩ vậy.Không sao.Thời gian,chắc chắn nếu có thời gian,hắn sẽ được chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Triệu Tử Mai bị sốc khi nhìn thấy Trác Diễm Cơ tiến vào lễ đường.

Cái gì mà Hạ Cơ chứ?Rõ ràng người nàng ta nhìn thấy là Cửu-Quận-chúa Trác Diễm Cơ.

Lúc đầu chính nàng ta cũng không tin vào mắt mình,còn nghĩ mình bị hoa mắt.Nhưng nghĩ lại còn ai có thể khiến Trác Dạ Hàn say mê như thế được chứ?Cái ánh mắt của hắn giống hệt như lần đầu Tử Mai bắt gặp Dạ Hàn nhìn Diễm Cơ, cũng muôn phần nuông chiều và ảm áp như thế.

Nhưng tại sao lại là Trác Diễm Cơ?Hai người họ là huynh muội,hoàng cung lễ nào lại để cho bọn họ thành thân với nhau?

Triệu Tử Mai cũng là người của hoàng thất,tại sao không ai cho nàng ta biết?Trác Dạ Hàn không nói đã đành,đằng này phụ thân cũng không tiết lộ chút gì về chuyện này.

Tất cả mọi người coi nàng ta là không khí à,dễ dàng để Dạ Hàn đạt được mục đích,Tử Mai trong lòng ngùn ngụt lửa nóng.

Rốt cuộc Trác Diễm Cơ bị Trác Dạ Hàn vứt xuống hồ lại được cứu,nghiêm nhiên thoát tội,được lưu lại hoàng cung trở thành Hiền phi.Còn Triệu Tử Mai,nàng ta đường đường là Hoàng hậu được hắn đưa rước đăng hoàng từ phủ Triệu tướng quân về lại ngồi một xó mòn mỗi đợi chờ ân sủng.

Trác Diễm Cơ thực sự quá may mắn. Gặp họa không chết,tránh được kiếp lưu đày,từ Quận chúa trở thành Hiền phi,còn gì ông trời không ưu ái nữa chứ?!Triệu Tử Mai khi hay tin nàng bị quăng xuống hồ,trong lòng đã khấp khởi vui mừng chờ để được đến tang lễ nàng,nào ngờ dùng một cái trong tay lại có tấm thiệp báo hỉ rồi.

Cái gai trong mắt ngày một lớn dần,nỗi ghen tức và căm hận càng tăng lên đến mức không thể giấu nổi,biến Tử Mai từ một nữ nhân ngây thơ trong sáng trở nên nhỏ nhen,ích kỉ.Tất cả chỉ vì ba chữ "Tình Đế Vương".

Bây giờ nàng ta không cần biết Trác Dạ Hàn một tay che trời thế nào để đưa Trác Diễm Cơ vào hậu cung, Triệu Tử Mai chỉ cần biết làm thế nào để loại bỏ nàng mà thôi.

Một ngọn lửa bùng lên hai con mắt xinh đẹp, che khuất cả vẻ dịu dàng hiền thực vốn có của Tử Mai:

-Diễm Cơ...Hạ Cơ...Dù ngươi có là Quận chúa hay Hiền phi đi chăng nữa ta cũng sẽ dùng đôi tay này để kéo ngươi xuống vực thẳm,đôi chân này sẽ giẫm đạp cho đến khi ngươi chỉ còn là một đồng máu bầy nhầy !!!- Triệu Tử Mai khễ rít lên qua kẽ răng.

Người ngồi bên cạnh đang nhâm nhi miếng táo,nghe được câu Tử Mai vừa nói bèn che miệng mỉm cười:

-Ngươi cười cái gì?

Lý Uyển Khánh chậm rãi rút khăn tay ra lau miệng rồi bảo:

-Hoàng hậu,nàng ta không còn là Cửu Quận chúa mà người biết nữa.Trải qua nhiều việc kinh khủng như vậy nhưng chưa hề điên loạn,suy sụp,vẫn có thể ngẩng cao đầu mà sống tốt.Nàng ta... không tầm thường đâu !

Triệu Tử Mai lườm Lý Uyển Khánh một cái,trung ra cái điệu bộ chán ghét vô cùng:

-À là con người,có trở thành ai đi chăng nữa cũng là một nữ nhân bình thường,không phải thần tiên hạ thế.Dù ả có được Hoàng thượng yêu thương thì cũng dưới phận ta,quyền hành hậu cung ta đều nắm trong tay,một khi ta đã quyết tâm thì ả có chạy đường trời. Nam nhân không tiện nhúng tay vào chuyện hậu đình,Diễm Cơ lại lắm lì,cho nên dù có làm gì đi chăng nữa Hoàng thượng cũng khó lòng biết được,càng không có cơ hội cứu sống được ả.

Uyển Khánh vận lại:

-Hoàng hậu không sợ ta phát giác sao?

-Ngươi?!-- Triệu Tử Mai phá lên cười- căn bản là ngươi chẳng thể làm gì. Ngươi và ả chỉ là một trong vô số những phi tử của chàng,còn ta mới là chính thê của chàng.Chi cần ta không làm tổn hại đến hoàng vị của chàng,bất cứ điều gì chàng cũng nhắm mắt cho qua bởi ta là thiên kim tiểu thư nhà Triệu gia.Hơn nữa ngươi không hề có chứng cứ tố cáo,việc gì ta phải lo sợ chứ?!

-Thực sự Hoàng hậu không sợ Hoàng thượng sẽ ghét bỏ sao?!

Nụ cười mĩa mai trên môi bỗng vụt tắt. Trái tim Tử Mai như thất lại,cổ họng khô khốc và ứ nghẹn.

Ghét bỏ ư...?!

-Một kẻ luôn sống trong ân sủng của chàng như ngươi thì biết gì.Ngươi đã mẫn nguyện với cuộc sống an nhàn và vui vẻ,còn ta?Ta luôn khao khát chàng, khao khát từng ánh mắt,cử chỉ âu yếm mà chàng đối với các ngươi nhưng chàng vô tình,đâu biết đến tình cảm của ta.Ta rất hận.Hận ngươi.Hận Trác Diễm Cơ.Hận cả chàng.Ta chỉ ước rằng chàng quan tâm đến ta,dù chỉ một chút ít,dù chỉ bằng một phần của các ngươi. Ngươi luôn sống trong thế giới màu hồng,cả ả cũng vậy,còn ta xung quanh chỉ là một màu xám vô vọng.Chính vì thế,ta sẽ làm tất cả để có được chàng, dành lại những gì đáng lẽ phải thuộc về ta và phá huỷ các ngươi bằng chính đôi tay của ta !!!

Lần đầu tiên Uyển Khánh thấy Triệu Tử Mai lộ rõ vẻ yếu đuối.Ý tứ nói ra rất quyết liệt nhưng lại chỉ nhìn ra cái sự mềm yếu của nữ nhân thường tình.

Đúng.Lý Uyển Khánh xưa nay không biết đến tranh đấu hậu cung.Nàng ta sớm biết mình sẽ bị gả cho một Vương gia nên mới vào cung.Thà rằng hưởng một cuộc sống an nhàn chốn cung cấm hơn sống với một kẻ đến mặt mũi còn chưa rõ.Nàng ta có lẽ sẽ luôn là một tài nhân vô danh tiểu tốt nếu không gặp Trác Dạ Hàn.Hắn đã phong tước vị,ban cho bao nhiêu của cải,đối xử rất tốt với nàng ta.Uyển Khánh cũng chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày sẽ an phận đón nhận sự quan tâm của bậc đế vương mà người đòi cho là vô tình tàn nhẫn này.

Lý Uyển Khánh cảm thấy rằng những người bị cuốn vào vòng tranh đấu rất đáng thương,như Triệu Tử Mai vậy.

Một Hoàng hậu thông minh xinh đẹp vạn phần nhưng lại bị lạnh nhạt,ghét bỏ vì Hoàng thượng yêu hoàng muội của mình.

Nhưng có một điều Uyển Khánh không rõ.Tại sao trong khi không hề có lợi cho Dạ Hàn nhưng hắn vẫn rất yêu thương nàng ta,ngược lại Triệu Tử Mai làm nhiều việc cho hắn đến vậy,hắn vẫn chẳng mấy may xúc động?!

Lý Uyển Khánh nhìn Diễm Cơ rồi bất giác đưa tay sờ lên mặt mình.Nàng ta chợt nhận ra lí do vì sao mình lại nhận được sự sủng ái của Trác Dạ Hàn.

Tất cả những gì nàng ta đang có là của nữ nhân ngồi trên kia...

Buổi đại lễ thành hôn kết thúc,Trác Diễm Cơ và Trác Dạ Hàn cùng đi dạo sau Khuyết lâu.Nơi ấy có một khu vườn rất đẹp và yên tĩnh,thinh thoảng hắn hay ra đây một mình.Hôm nay thì khác,hắn đã có thêm nàng.Dạ Hàn nắm chặt tay Diễm Cơ rào bước giữa những khóm hoa đủ màu sắc sỡ.

-Hôm nay nàng không mặc hỉ phục?

-Dạ Hàn mặc là được rồi.Hỉ phục có nhiều lớp nên chặc rất nặng và ngột ngạt,ta không muốn bất tiện làm gián đoạn buổi lễ.Dạ Hàn trách ta ư?

Hắn mỉm cười ôm nàng vào lòng. Quả thật Cơ nhi của hắn có làm gì đi nữa cũng rất đáng yêu. Ngày thành hôn tân nương không mặc hi phục, thử hỏi có ai chấp nhận nổi không? Thế mà nghe nàng giải thích xong hắn lập tức nguôi giận, ai mà nỡ trách cơ chứ. Đây có được gọi là mù quáng vì yêu không nhỉ?

Trác Dạ Hàn miễn nguyện. Mù quáng cũng được, si mê cũng được, miễn là vì nàng, miễn là có thể kề cận sớm tối bên nàng.

Cuộc đối thoại kết thúc bằng một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước bất ngờ lên trán Diễm Cơ. Triệu Tử Mai cùng Yên Lăng tình cờ đi ngang qua, thấy Dạ Hàn có cử chỉ âu yếm với Diễm Cơ như vậy thì không khỏi ghen tức. Nàng ta giữ dáng vẻ thanh cao của mình, vẻ mặt thản nhiên nhưng cơ hồ lại có ý khinh bỉ. Nhận ra cái nhìn không mấy thiện cảm của Tử Mai, Trác Dạ Hàn cau mày:

-Hoàng hậu không thể vui vẻ hơn được hay sao? Đừng để cho người khác thấy vẻ mặt này mà đánh giá Hoàng hậu nhỏ nhen.

Triệu Tử Mai che miệng cười:

-Thần thiếp nào dám, chắc Hoàng thượng nhầm rồi. Thiếp còn mừng chưa kịp nữa là. Từ nay hậu cung lại có thêm một vị tỷ muội cho thần thiếp bầu bạn tâm sự rồi, phải không Trác Diễm Cơ?

Triệu Tử Mai cố ý ngân dài cái tên ở cuối câu, vẻ mặt châm biếm khó coi.

Trác Dạ Hàn không ngờ nàng ta lại to gan dám nói ra cái tên đó trước mặt Trác Diễm Cơ. Trong lúc nàng còn ngỡ ngàng:

-Diễm Cơ?!

-Không phải-Hắn luống cuống-là Hoàng hậu nói nhầm thôi. Phải không?-Hắn đưa mắt nhìn Tử Mai.

-À, phải rồi, bản cung nhầm. Ngươi là Hạ Cơ mà. Ta cũng không hiểu tại sao đột nhiên lại gọi nhầm nữa, ngươi đừng để bụng.

Trác Dạ Hàn lo sợ rằng cứ để Diễm Cơ lại đây với Triệu Tử Mai thế nào nàng ta cũng nói cho bằng hết. Hắn dùng đôi mắt sắc lạnh nhìn nàng ta, chẳng lẽ lại phải mặt dày xin Tử Mai giữ kín bí mật hay sao?

Dù gì bây giờ nên để Diễm Cơ tránh tiếp xúc với Tử Mai là tốt nhất. Vừa có thể ngăn những lời Tử Mai nói đến tai nàng, vừa có thể bảo vệ nàng khỏi "móng vuốt" của Tử Mai.

Trác Dạ Hàn vội nói:

-Hoàng hậu, trẫm đưa Hạ Cơ về tắm điện trước.

Triệu Tử Mai âm ức nhìn theo bóng hai người, trong lòng đầy nghi hoặc. Trác Diễm Cơ nào ngoan ngoãn chịu thành thân với Trác Dạ Hàn, trừ khi là rơi xuống nước mất trí nhớ.

Mất trí nhớ?

Đã quên hết rồi?

Nàng ta nhếch mép cười:

-Chàng được lắm, quả là cao tay, lợi dụng lúc ả tiện nhân kia mất trí nhớ liền tạo kí ức giả hòng chiếm đoạt. Muốn có ả đến thế ư? Đã vậy ta sẽ không cho chàng toại nguyện. Cả đời này chàng không yêu ta thì cũng đừng mong sẽ có được Trác Diễm Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Cả ngày này Trác Dạ Hàn dành riêng để mở yến tiệc. Buổi sáng là đại hôn lễ, ban tối là mở tiệc thiết đãi mọi người, cũng là để đón "người kia" trở về.

-Nghênh đón Thuận vương điện hạ hồi cung !!!

Hai dãy người đứng xếp hàng trước cổng, chỉ đợi cỗ xe ngựa của Vũ Hạo đi đến là lập tức cúi chào. Một nam nhân mặc giáp phục tiến lên phía trước, chấp hai tay hành lễ với người ngồi trong xe:

-Bẩm Thuận vương điện hạ, thần được Hoàng thượng giao nhiệm vụ đón Thuận vương điện hạ trở về. Hiện tại tất cả đang ở Khuyết lâu chờ điện hạ.

Trác Vũ Hạo cuối cùng đã về đến hoàng cung. Đôi tay hần run run vén tấm rèm che, một khung cảnh quen thuộc, mờ ảo dưới ánh sáng lung linh của những chiếc đèn lồng đỏ in lên vồng mặt hần.

Gần ba năm, chưa bao giờ hần quên lần cuối cùng nhìn thấy trước hoàng cung trước khi rời đến Yên Châu. Mỗi lần nhắm mắt lại cảnh đều hiện ra trước mắt vô cùng rõ nét nhưng lại quá đỗi xa vời. Còn ngay lúc này, hần đã được tận mắt nhìn thấy hoàng cung xưa uy nghiêm lộng lẫy, cảm giác chân thực đến khó tin.

Một cảm xúc nghẹn ngào không thể nào tả nổi, đang từng chút từng chút dâng trào nơi đáy mắt, niềm vui xen lẫn đau buồn. Trác Vũ Hạo thu hết tất cả vào tâm mắt như để khắc sâu vào tâm trí, mãi không bao giờ quên. Biết đâu đây là lần cuối cùng hần được trở về chốn này.

Xung Tự thấy không còn sớm nữa, chắc yến tiệc đã bắt đầu được một lúc rồi. Từ lúc đến điện Tử Trúc thuyết phục Trác Diễm Cơ, tất cả y đã giao cho Triệu Mạc giải quyết, trở về Yên Châu đồn đốc quân sĩ luyện tập nên chưa về hoàng cung thêm lần nào nữa. Nhân lần này chắc y cũng phải gặp Trác Diễm Cơ thêm một chuyến nữa. Y sợ Diễm Cơ mềm lòng bỏ qua, một phát phui sạch toàn bộ những toan tính y đã kì công chuẩn bị trước đó.

- Thuần vương, không còn sớm nữa, chúng ta mau đi thôi. Đi nhanh rồi còn về nghỉ ngơi.

Hần chấp hai tay sau lưng, ngược mắt nhìn bầu trời tĩnh mịch:

- Được.

Trên đường đi cả hai đều không nói với nhau một lời. Bọn họ hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình mà không hề biết đến mình đã đi như thế nào, đến lúc nhận ra họ đã đứng trước Khuyết lâu tự lúc nào.

Toán lính gác cửa thấy người lạ liền chặn lại, sau đó lại còn ngờ ngợ nhận ra người đứng trước mặt có điểm quen thuộc:

- Xin hỏi hai vị đại nhân này là...

- Thuần vương Trác Vũ Hạo và cận vệ Xung Tự. - Người mặc giáp phục kia giới thiệu.

- Để tiểu nhân vào bẩm báo cho Hoàng thượng.

Một tên lính nhanh nhẹn chạy vào bên trong, quỳ xuống giữa Khuyết lâu hô to:

- Hoàng thượng, Thuần vương trở về rồi !!!

Khuyết điện trở nên xôn xao.

Là Hoàng thượng mời Thuần vương sao? Ai cũng bất ngờ. Có vài người còn ngỡ rằng có chết Hoàng thượng cũng không muốn cho Thuần vương bước chân vào hoàng cung lần nữa. Thế mà lần này hần còn đích thân mời Thuần vương góp mặt ở đại hôn lễ.

Dạ Hàn gật đầu:

- Truyền vào.

Lương công công nghe lệnh lập tức cất giọng:

- Nghênh đón Thuần vương !!! Truyền Thuần vương Trác Vũ Hạo vào !!!

Một nam nhân trẻ tuổi bước vào. Dung mạo như hoa, trang phục sang trọng, bên hông giắt kim bài sáng chói, tay cầm chiết phiến phe phẩy, mỗi bước đều toát lên khí chất vương giả lấn át tất cả mọi người.

Vừa nhìn đã biết địa vị của người mới đến.

Thuần vương, sau những năm bị đày đến Yên Châu vẫn không khác so với lúc trước là bao, vẫn là cái cách cao ngạo nhìn người bằng nửa con mắt, vẫn là cái kiêu thanh cao mà Trác Dạ Hàn ghét cay ghét đắng. Mới gặp, Dạ Hàn cũng không muốn mọi người bàn tán lung tung nên hỏi Vũ Hạo một câu xã giao lạnh nhạt cho có lệ:

- Thuần vương lần này trở về vẫn khỏe chứ?!

Trác Vũ Hạo không nhìn cũng chẳng nói, chỉ gật nhẹ một cái, đôi mắt đảo đảo nhìn quanh tìm kiếm một bóng hình.

Hoàng bá phụ, hoàng thúc phụ, hoàng cô cô, ... đến cả các Vương gia, Quận chúa đều có mặt đông đủ, riêng chỉ có cửu muội của hần là không thấy đâu.

Lẽ nào lại không tới. Sao có thể?!

Trác Vũ Hạo không cho rằng Dạ Hàn không mời Diễm Cơ đến, nhưng lại hoàn toàn không thấy bóng dáng nàng đâu.

Trác Vũ Hạo nhìn thêm một lượt nữa vẫn không phát hiện được Diễm Cơ đang ngồi ở chỗ nào. Trác Dạ Hàn ngồi ở trên đã biết được Vũ Hạo đang tìm kiếm gì. Hắn không cười, chỉ nhắc nhở bằng một giọng không chút cảm xúc:

-Thuần vương còn đứng đấy làm gì, mau ngồi xuống nhập tiệc đi. Hay là muốn trầm phải đích thân mời?

Trác Vũ Hạo không thể làm gì hơn đành thuận theo Dạ Hàn ngồi xuống. Vị trí của hắn ngay gần bên phải chỗ Dạ Hàn, đối diện với Triệu Từ Mai.

Vũ Hạo ngạc nhiên.

Ngay cả vị trí Hoàng hậu đáng lẽ được ngồi cũng bị tân phi cướp mất, hắn liền ngược mắt nhìn lên vị phi tần đặc biệt đó.

Trong khoảnh khắc tim hắn như ngừng đập...

Trước mắt là một mảng trắng trống rỗng, không còn người, cũng chẳng còn tiếng đàn nhạc rộn rã, duy chỉ có một bóng hình hiện hữu giữa không gian vô định ấy. Mái tóc đen dài thướt tha, đôi mắt kiêu diễm vô hồn.

Nữ nhân đó, Trác Vũ Hạo nhận ngay ra chính là cửu muội ngày xưa. Tân phi hôm nay, chính là tiểu Cơ của hắn.

Thời gian khiến con người thay đổi đến vậy ư? Trác Diễm Cơ, đã lớn và xinh đẹp hơn trước rất nhiều. Nhưng cái vẻ đẹp đó không giống hoa xuân dịu dàng mà lại mang vẻ lạnh lùng của băng huyền ngàn năm. Quan trọng hơn nữa, tại sao lại là nàng? Không phải đó là chỗ dành cho tân nương sao? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, tại sao hắn không hề biết một chút gì cả.

Không một ai có vẻ là ngạc nhiên hay phản đối, lẽ nào tất cả đã biết hết trừ hắn?!

Tất cả đều biết !

Trác Vũ Hạo ngược nhìn Xung Tự, y hơi giật mình, vội cúi gầm xuống. Thái độ này, hắn cơ hồ đã biết được do đâu mà có. Vũ Hạo vô cùng giận dữ. Xung Tự, y đã làm những gì sau lưng hắn vậy chứ? Ngày y trở về chẳng nói gì, cứ im lặng suốt, thì ra là vì việc này đây. Cũng đúng thôi, y đâu có gan nói ra, cứ lặng lẽ hành động một mình.

-Xung Tự.

-Dạ, Thuần vương?

-Ngươi rốt cuộc muốn gì?

-Thuần vương, sau yến tiệc thuộc hạ sẽ giải thích.

-Thuần vương, ngươi sao lại có bộ mặt khó chịu như vậy? - Một giọng nói vang lên.

Vũ Hạo đủ biết là ai. Trác Dạ Hàn một tay ôm eo Diễm Cơ bước xuống, tiến đến trước mặt Vũ Hạo. Hắn nở nụ cười xã giao:

-À, Thuần vương đến muộn nên chắc không biết. Đây là Hạ Cơ, nàng ấy là tân Hiền phi của trẫm.

Hai từ "của trẫm" được nhấn mạnh. Vũ Hạo thâm hận cái kẻ không biết liêm sỉ kia, mọi người đều biết đây chính là Cửu Quận chúa Trác Diễm Cơ, vậy mà còn có thể tự nhiên đổi thành Hạ Cơ, lại còn là Hiền phi. Lúc này Vũ Hạo còn điên lên vì cảnh tượng ôm eo đầy thân mật. Chẳng lẽ cửu muội lại không có phản ứng gì?

-Hoàng thượng, đây là tân phi sao? Quả thật Hoàng thượng có mắt nhìn người, nàng ấy thật xinh đẹp, lại rất giống Trác Diễm Cơ muội muội, phải không? À, mà nhắc mới nhớ, ta không thấy cửu muội ở đâu cả.

Trác Dạ Hàn bình thản đáp lại:

-Thuần vương quá khen. Hiền phi của trẫm đương nhiên phải tài sắc vẹn toàn rồi.

Hắn không hề đa động đến câu hỏi phía sau.

-Hoàng thượng, để Thuần vương chúc một ly. Nhân duyên này mong rằng sẽ bền vững trăm năm.

Trác Vũ Hạo nâng ly rượu lên trước mặt. Dạ Hàn khẽ nhếch môi, đưa cho Trác Diễm Cơ ly rượu rồi bảo:

-Tiểu Hạ, nàng giúp ta bồi rượu Thuần vương đi. Ta thấy hơi say rồi.

Nàng không phản đối, nhẹ nhàng đón lấy ly rượu bằng ngọc. Giọng nàng như gió thoảng, mon trốn quần quýt lấy tim kẻ đối diện:

-Ta thay Dạ Hàn kính Thuần vương ly này. Mong ngài không cảm thấy bất tiện.

-Ta còn vinh dự khi được...- Vũ Hạo ngập ngừng một lát... bồi rượu.

Vũ Hạo không dám thốt ra hai chữ "Hiền phi". Hắn theo phản xạ định nói, may mà kịp suy nghĩ thu lại, nếu không thì khó xử biết bao. Dạ Hàn thừa biết Vũ Hạo định nói gì, còn thêm vào một câu:

- Thuần vương, đều là người một nhà cả, Thuần vương cũng nên gọi là hoàng tẩu cho thân mật.

Nói xong Trác Dạ Hàn cười mỉm rồi ôm eo Diễm Cơ quay đi tiếp những người khác. Trác Vũ Hạo ghen giọng không nói được lời nào nữa, cổ họng trở nên khô khốc, khoang miệng đắng chát vô cùng. Rượu vào cũng như nước lã, vị còn kinh khủng hơn.

Yến tiệc đã gần tàn. Trác Dạ Hàn đã ngà ngà say. Hắn nhìn người bên cạnh:

- Ta có vẻ hơi say rồi.

- Dạ Hàn say rồi sao? Vậy mau về nằm nghỉ đi.

- Ta đang định nói thế, nàng về cùng ta.

Trác Diễm Cơ cười gượng một cái bảo:

- Ta muốn ở lại một lát nữa. Dạ Hàn cứ về tắm điện trước đi, ta sẽ đến đó nhanh thôi.

- Nhưng mà...

- Không sao đâu, có Lục Nương rồi.

- Vậy...ta về điện Vi Tuyên đây.

Trác Dạ Hàn hơi loạng choạng đứng dậy. Lương công công chạy lên đỡ rồi dìu hắn ra khỏi Khuyết lâu. Triệu Tử Mai nhân cơ hội này chạy theo Dạ Hàn. Hắn không buồn từ chối, để mặc cho nàng ta đẩy Lương công công ra, tự đưa tay mình để Dạ Hàn vịn vào.

Còn lại một mình Trác Diễm Cơ, việc ngồi một chỗ lâu và uống rượu cũng khiến cơ thể mệt mỏi, khoang miệng vẫn còn vị rượu Quế Tửu thơm thom, cay nồng. Nàng bỏ ra ngoài hóng gió. Những làn gió mát lạnh ban đêm khiến đầu óc nàng minh mẫn hơn. Trác Diễm Cơ chợt mỉm cười, một nụ cười như thoáng qua, cũng đủ làm ai đó ngỡ ngàng.

- Diễm Cơ...

Trác Vũ Hạo đột nhiên mở miệng. Nàng quay lại nhủ mảy. Nhưng đó không phải là nàng khó chịu mà là thói quen như cách biểu lộ sự ngạc nhiên. Trác Diễm Cơ xoay hẳn người lại, đứng yên như một bức tượng, lạnh lẽo nhìn hắn.

Trác Vũ Hạo cảm thấy không thể giữ yên lặng được nữa. Hắn cần có một lời giải thích cho tất cả.

- Muội...Nàng tên gì? - Hắn bắt đầu bằng một câu hỏi ngớ ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

- Chẳng phải lúc nãy ở Khuyết lâu Dạ Hàn đã giới thiệu rồi sao? Ta tên là Hạ Cơ.

- Hạ Cơ, không phải. Muội là Diễm Cơ, là Trác Diễm Cơ. Có phải tên súc sinh kia ép muội phải lấy hắn đúng không?! Có phải hắn buộc muội chấp nhận thân phận Hạ Cơ này đúng không?! Muội cứ nói với ta, dù ta có chết cũng phải lấy lại công bằng cho muội.

Trác Vũ Hạo nắm lấy bả vai nàng lắc mạnh khiến cả cánh tay tê rần. Diễm Cơ hoảng sợ vội giằng ra nhưng Vũ Hạo nhanh tay hơn kéo nàng trở lại.

- Thuần vương, xin ngài hãy giữ lòng tự trọng ! Ta đã là một thiếu phụ rồi !

- Thuần vương?! Từ bao giờ muội lại có cách xưng hô xa lạ với ta như vậy? Lại còn thiếu với phụ gì nữa?! Dạ Hàn cho muội ăn bùa ngài gì mà có thể khiến muội trở nên lú lẫn đến mức này?!

- Ta không phải muội muội của ngài. Ta là Hạ Cơ, là phi tử của Dạ Hàn, không phải là Trác Diễm Cơ. Ngài nhầm lẫn với người khác rồi, Thuần vương !!!

Vũ Hạo cười khẩy:

-Nhầm?!Muội cho rằng ta không nhận ra muội muội của mình ư?Ta là loại người gì cơ chứ?!Một người ta đã gắn bó suốt hơn 15 năm có thể nhận nhầm được sao?!Đi,tạ đưa muội đi gặp Trác Dạ Hàn hỏi cho ra lẽ.

Trác Vũ Hạo hùng hổ nắm lấy tay nàng lôi đi.

-Buông ra !!!-Diễm Cơ cố hết sức níu lại-Mau buông ta ra !!!

-Không !!! -Hắn cương quyết.

Cổ tay bị siết chặt đau đớn vô cùng.Cái nắm tay mang theo nỗi tức giận đến tận cùng.Vũ Hạo đã kiềm chế nhưng không thể nào tỏ ra bình tĩnh hơn.Hắn không tha thứ cho Dạ Hàn,không bao giờ có thể tha thứ kẻ đã biến muội muội của hắn thành ra thế này được,có chết cũng bắt Dạ Hàn trả giá.

Sự tức giận quá lớn che mờ lý trí,đến lúc nhận ra thì đã muộn.Từng giọt nước trong veo chảy xuống gò má,cuốn phăng sự giận dữ đang bùng cháy. Trong khoảnh khắc,Vũ Hạo cúi xuống hôn lên giọt nước mắt kia mà không hề suy nghĩ gì,đến lúc nhận ra hành động vô thức của mình liền lúng túng buông tay.

-Ta...ta...

Không đợi hắn nói hết câu,Diễm Cơ đã chạy vụt đi.Thân ảnh một loáng đã hoà vào màn đêm rồi mất hút không chút dấu vết.

Trác Diễm Cơ chạy được một quãng xa mới dừng lại.Khuôn mặt nhỏ nhắn đã xanh xao lại càng tái đi, trắng bệch như không còn chút sinh khí.Nàng đưa tay đặt lên ngực,tìm đánh trống từng đợt liên hồi.Trên má vẫn còn lưu lại nóng hổi.

Ban đêm đèn thấp rất nhiều nhưng chỉ là ở gần các cung,tẩm hoặc các cổng Đông,Tây,Nam,Bắc...còn nơi khác chỉ lác đác một vài chiếc đèn lồng để trang trí.Chỗ nàng đứng là một hậu viên bị bỏ hoang,không hề có chút ánh sáng.

Nàng đang lẩn mò trong tối thì đột nhiên từ trong bóng tối có một cánh tay thò ra chụp lấy vai nàng:

-Hiện phi nương nương !!!

Tim nàng gần như phóng ra khỏi lồng ngực.Cuối cùng sau khi đã định thần nàng liền bình tĩnh xoay người lại đối diện.Thứ ánh sáng mờ mờ từ chiếc đèn lồng cầm trên tay hắt lên khuôn mặt của kẻ kia.Nàng lơ mơ nhận ra những đường nét già nua trên khuôn mặt ấy.

-Công công?!

-Phải,phải,chính là lão nô tài.Hoàng thượng chờ nương nương đã lâu nên bảo lão đi tìm.Ồ Khuyết lâu không thấy,hoá ra nương nương đến đây. Hoàng thượng đã sắp xếp ở điện Vĩ Tuyên rồi,chỉ đợi nương nương nữa thôi.

Nàng quay mặt đi chỗ khác:

-Say rồi còn đợi ta làm gì?Ta cũng phải về điện Từ Trúc nghỉ ngơi.

-Ai da,có điều nương nương không biết,điện Từ Trúc bây giờ đâu phải là tẩm điện của nương nương nữa.Nơi đó đã bị niêm phong rồi !

-Tại sao chứ?!Đang yên đang lành lại niêm phong lại,nếu vậy thì ta ở đâu?

Lương công công không dám nói vì Hoàng thượng sợ nàng nhìn thấy cảnh cũ có thể sẽ nhớ ra nên theo lời thái y để nàng thích nghi với một cuộc sống hoàn toàn mới,không hề có bất cứ liên quan gì với ngày xưa.

-Việc này...-Lão ta ngập ngừng- Nương nương cứ đến hỏi trực tiếp Hoàng thượng thì hay hơn,lão nô không dám nói tùy tiện.

Trác Diễm Cơ thờ dãi.Nói tới nói lui, chung quy vẫn phải đến điện Vĩ Tuyên.

-Thôi được,công công dẫn đường đi.

-Hiện phi,để nô tài cầm đèn lồng cho.

Trác Dạ Hàn dù đã ngấm men say nhưng vẫn kiên trì đợi Diễm Cơ.Hai mắt gần như đúi lại mà hắn vẫn cứng đầu,Triệu Từ Mai có khuyên thế nào Dạ Hàn cũng không chịu đi nghỉ,ngược lại còn bảo nàng ta lắng chuyện.Từ Mai nhúng khăn vào nước rồi vò thật sạch đưa cho Dạ Hàn:

-Dạ Hàn,chàng say rồi,mau đi nghỉ sớm đi.Đừng đợi nữa,nàng ta không đến đâu.

-Trẫm không nhớ đã cho phép Hoàng hậu gọi trẫm bằng tên.

Trác Dạ Hàn không muốn bất cứ ai gọi hắn bằng tên trừ nàng.Từ Mai đã chịu đựng sự lạnh nhạt này khá nhiều nên cũng không thấy quá khó chịu:

-Thiếp là Hoàng hậu mà còn không được gọi chàng bằng tên,Trác Diễm Cơ kia thì có thể?!

-Không có Trắc Diễm Cơ nào ở đây cả.

-Không có?!--Nàng cười khinh bỉ--Lấy đâu ra một Hạ Cơ giống như đúc muối muối yêu dấu của chàng vậy?Chàng cho rằng thiếp ngu ngốc đến nỗi không phân biệt được ai với ai sao?Chàng tự huyễn hoặc bản thân rồi sau đó đi lừa dối à?Chàng nghĩ chàng lừa mình lừa người được đến lúc nào?Chàng dù có giỏi che giấu đến mức nào đi chăng nữa,chỉ cần thiếp còn sống,ả cũng sẽ không được yên đâu !!!

Dạ Hàn không ngờ Triệu Tử Mai lại dám nói ra những lời như vậy.Quả thật hấn đã quá nhân nhượng đến mức nàng ta xem trời bằng vung rồi.

-Triệu Tử Mai !!!

Hấn đã gọi nàng ta bằng cả họ và tên,nhưng không phải là thân mật mà cơ hồ chỉ chứa một cỗ giận dữ không thể nào dập tắt.Triệu Tử Mai cũng có chút sợ hãi nhưng nghĩ còn có phụ thân chống đỡ nên đánh liều thu hết can đảm thách thức:

-Thiếp nói sai sao?!

-Càng ngày càng trở nên quá quắt !

-Chàng nghĩ xem thiếp quá quắt vì ai?Vì yêu chàng,vì yêu chàng đấy !Vì thiếp không có được tình yêu của chàng nên thiếp gần như phát điên lên rồi.Thiếp ghen tức với Trắc Diễm Cơ !

Triệu Tử Mai đột nhiên gào lên như một kẻ điên.Các cung nữ giật mình, đứng lăm lết nhìn nhau không ai dám tiến lên ngăn nàng ta lại.Lương công công cùng Trắc Diễm Cơ mới đến thấy cảnh tượng này còn không dám bước vào,chỉ đứng ở trước ngưỡng cửa nói vọng:

-Hoàng thượng,Hiền phi nương nương đến rồi.

Trắc Dạ Hàn thấy xấu hổ thay cho Tử Mai,vẫy tay Yên Lăng ý bảo đưa nàng ta về cung.Yên Lăng cũng ngượng,chỉ biết cúi đầu nhẹ giọng:

-Hoàng hậu,tất cả mọi người đang nhìn chúng ta kìa.

Nàng ta tỉnh ra,mặt đỏ bừng.Nhìn xung quanh ngoài Trắc Dạ Hàn còn có Lương công công,Diễm Cơ cùng bao nhiêu cung nữ đứng đó.Triệu Tử Mai trung bộ mặt cứng đờ,cổ giữ lấy chút thể diện cuối cùng,điềm nhiên bước ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra.

-Thần thiếp cáo lui.

Đội nàng ta biến mất sau cửa,Trắc Dạ Hàn mới quay sang nhìn Trắc Diễm Cơ:

-Nàng đến rồi à?Mau qua đây.

Hấn mỉm cười rồi chia bàn tay trắng ngọc hướng về phía nàng.Trắc Diễm Cơ đưa mắt nhìn hấn,cúi gằm xuống đất,rồi sau đó ngừng lên,tiếp đó lại cúi xuống.Lương công công mới đầu không hiểu tại sao nàng lại hành động như vậy,một thoáng sau mới ngộ ra. Lão vỗ vỗ tay,lập tức mọi người đều ra ngoài hết,cả lão cũng đóng cửa lại "nhốt" hai bọn họ ở trong phòng. Vừa xong đại hôn lễ,đương nhiên phải đến động phòng hoa chúc.

Trắc Diễm Cơ đang lúng túng chưa biết làm gì Dạ Hàn đã đứng trước mặt,có điều hấn còn lúng túng hơn nàng.

-H...Hạ...Hạ Cơ...

Hấn áp úng,nói lấp ba lấp bắp,cái vẻ nghiêm nghị ban nãy hoàn toàn biến mất,thay vào đó là vẻ mặt ngượng ngùng vô cùng đáng yêu.Trắc Diễm Cơ không có phản ứng gì,chỉ vрон tay vuốt vuốt tóc hấn rồi bảo:

-Dạ Hàn,có gì để sau nói,chàng chắc mệt rồi,đi nghỉ sớm đi.Ta về đây.

Hấn nắm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng:

-Về đâu?Nàng còn muốn đi nữa?!

-Thì...về điện Từ Trúc.Chẳng lẽ ta còn dày mặt ở đây quấy rầy chàng được à?! Chàng đổ bệnh nhờ Hoàng hậu quay ra trách ta thì sao!?

Trước vẻ mặt vô cảm của nàng,hấn thầm thở dài.Lẽ nào mắt trí nhớ kèm theo đăng trí sao?Cách đây chưa đầy nửa canh giờ nàng và hấn còn ở Khuyết lâu tổ chúc yến tiệc mừng đại hôn lễ,vậy mà giờ đã quên rồi.Mà cũng không thể trách nàng,từ xưa đến nay chỉ có đêm động phòng với Hoàng hậu,các phi tần khác có lẽ sắc phong cũng chỉ giống như xếp hàng vào hậu cung thôi,không có một đêm riêng tư của riêng mình.

Trắc Dạ Hàn muốn giữ nàng nhưng lại ngại nói ra.Dù thế nào hấn cũng không thể đối xử với nàng tự nhiên được bởi trước kia bọn họ là huynh muội,bây giờ kết làm phu thê dù nàng không nhớ cũng không tránh khỏi có điểm xấu hổ.

-Tiểu Hạ...trời tối rồi,hay nàng ở lại đây đi.

-Cách mấy bước chân thôi mà. Với lại xung quanh đều được thắp sáng,Điện Từ Trúc vẫn không nên bỏ trống.

-Nhưng...

Trác Diễm Cơ không muốn nói nhiều bởi thật sự nàng cũng rất mệt. Cái vị cay nồng rượu ngập trong khoang miệng, đầu óc lâng lâng men say. Chưa bao giờ lại uống nhiều đến thế. Nàng chỉ muốn đi ngủ, đi ngủ mà hẳn chẳng chịu cho nàng về.

Trác Diễm Cơ vịn tay lên khung cửa gỗ định bước ra bỗng cả người bị nhấc bổng lên không trung. Khuôn mặt điển trai kia chỉ cách mặt nàng chưa đầy mười phân. Đôi môi mỏng thốt ra bốn chữ ngắn gọn nhưng khiến nàng phải giật mình:

-Động-phòng-hoa-chúc.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Đến lúc này Diễm Cơ cũng không thể giữ nổi vẻ mặt vô cảm nữa:

-Thả...thả xuống...Dạ Hân !!!

Nàng dùng hết sức giãy giụa, hai tay nắm lại, dấm thình thình vào ngực hắn, đáy mắt loé lên tia sợ hãi. Trác Dạ Hân chẳng thèm đếm xỉa đến lời nói của nàng, cũng quay đi làm ngơ trước đôi mắt chứa đầy vẻ hoảng sợ, mặc cho người trên tay giãy giụa hắn vẫn nhất quyết bế nàng trở vào buồng trong.

Trái tim hắn đột nhiên xót xa. Nàng nhẹ như một chiếc lông vũ vậy. Hắn cũng chưa từng nghĩ rằng nàng lại nhẹ đến đáng thương thế này. Hơn nữa cơ thể mỏng manh của nàng làm cho hắn có cảm giác dù chỉ là dùng lực nhỏ nhất cũng có thể khiến nàng vỡ vụn.

"Trác Diễm Cơ, đau khổ đã giày vò nàng đến mức này ư?!"

Trác Dạ Hân từ từ đặt nàng xuống đất. Đầu hắn hơi cúi:

-Xin lỗi nàng !!! Nàng về đi, ta không giữ nàng nữa.

Trác Diễm Cơ không hiểu nguyên nhân khiến cho hắn đột nhiên đổi ý. Trước khi hắn thả nàng xuống, Diễm Cơ đọc được một tia bi ai trong đôi mắt kia. Dù chỉ là thoáng qua nhưng nàng có thể rõ ràng cảm nhận được sự đau đớn và tội lỗi hằn sâu trên đáy mắt. Quan trọng hơn, đó là ánh mắt hắn nhìn nàng.

-Dạ Hân...

-Nàng chưa đi sao?!

Nàng lắc đầu. Trác Dạ Hân im lặng một lúc lại nói:

-Xin lỗi. Xin lỗi vì đã ép nàng ở lại...

Diễm Cơ trả lời:

-Chàng là đáng thiên tử, căn bản không cần nói lời xin lỗi với bất cứ ai. Hơn nữa chàng cũng không có lỗi.

-Nàng đã không muốn còn bị ta ép nàng ở lại. Chắc hẳn nàng rất sợ. Có lẽ men say làm đầu óc ta mụ mị, nhất thời không làm chủ được bản thân, hành động lỗ mãng làm tổn hại đến nàng. Suýt chút nữa...

"...ta đã không kiềm chế được dục vọng xấu xa và dơ bẩn của mình."

Nói đến đây, cô hòng hắn nghẹn lại. Quả thật, rượu vào lời ra, có lẽ hắn đã vô tình nói ra những điều không nên nói, làm những điều không nên làm. Diễm Cơ đỏ mặt. Trác Dạ Hân ho khan một tiếng:

-Có lẽ ta nói quá nhiều rồi. Nàng đừng bận tâm.

Trác Diễm Cơ im lặng hồi lâu, đã đến ngưỡng cửa vẫn còn quay vào trong vòng tay ôm lấy hắn từ phía sau, làn da vô tình chạm vào mặt hắn lạnh buốt.

-Ta đổi ý rồi.

Nàng gác đầu vào vai hắn, trước mũi phảng phất hương thơm ngây ngất quyến rũ. Hoả dục lại thiêu đốt cơ thể hắn lần nữa.

-Dạ Hàn không muốn ta ở lại đây nữa sao?-Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Phải mất một lúc lâu hắn mới phản ứng được trước sự thay đổi đột ngột này.

-Đừng đi...

Như thường lệ, Trác Dạ Hàn thức dậy rất sớm để chuẩn bị cho buổi thiết triều. Bình thường hắn chẳng lí do gì để nằm lâu nhưng hôm nay hắn lại lưu luyến chưa muốn rời khỏi giường bởi bên cạnh đã có thêm một người. Trác Dạ Hàn chống cằm nhìn người bên cạnh say sưa ngủ, ánh mắt tràn ngập ý hạnh phúc. Trác Diễm Cơ lúc ngủ rất đáng yêu, nàng cuộn tròn người trong lòng Dạ Hàn, thỉnh thoảng lại khẽ cựa mình vì bị tóc hắn chọc vào má. Trác Dạ Hàn mãi mê ngắm nhìn dáng vẻ này mà quên cả giờ giấc, cung nữ đứng chờ lâu quá bèn bạo miệng gọi to:

-Hoàng thượng đã sắp đến giờ rồi.

Trác Dạ Hàn giật mình, sợ như tiếng nói của cung nữ đó sẽ đánh thức nàng dậy. Hắn nhẹ nhàng rời khỏi giường, trừng mắt nhìn kẻ to gan kia:

-Ngươi có biết hậu quả của việc dám làm kinh động đến Hiền phi không?

-Hoàng thượng tha tội !!! Tại...

Hắn đưa tay lên miệng làm động tác yên lặng. Đám cung nữ nhanh chóng xúm lại chài đầu, mặc long bào cho hắn, vừa kịp lúc Lương công công và Mộc Hoan đến:

-Hoàng thượng, người đã chuẩn bị xong chưa?

-Án. Chúng ta đi thôi.

Trác Dạ Hàn đi được một lúc nàng mới tỉnh dậy. Diễm Cơ mắt nhắm mắt mở vung tay sang bên cạnh đã thấy giường trống trơn. Nàng lơ mơ nhận ra đám cung nữ đang vây quanh giường.

-Chúc mừng nương nương !!!!

Nàng chẳng đáp lại.

Chúc mừng cái gì mới được đây? Nói là động phòng nhưng thực ra Trác Dạ Hàn không hề đụng đến nàng, hắn chỉ ôm nàng rồi ngủ một mạch cho đến sáng.

Nàng chẳng biết mà cũng chẳng hề muốn biết Dạ Hàn trong đầu nghĩ gì. Trác Diễm Cơ không quen cảm giác bị ôm ngủ, mặc dù nàng miễn cưỡng vẫn thể chấp nhận. Lúc đầu phải giả vờ nhắm mắt nhưng đầu óc rất tỉnh táo, lén lút mở mắt ra thì thấy Dạ Hàn đang nhìn mình lại nhắm tịt mắt lại. Cuối cùng chẳng biết mình thiếp đi lúc nào.

-Dạ Hàn đâu?

Đám cung nữ vô cùng kinh ngạc. Nàng dám gọi hắn tên của Hoàng thượng, có phải là quá ngông cuồng rồi không?

-Hoàng thượng dậy sớm đã thượng triều từ lâu. Hoàng thượng có dặn dò không được đánh thức Quận...à nương nương.

-Án.

Trác Diễm Cơ gạt đầu. Nàng vợ lấy ngoại sam dưới đuôi giường khoác lên người. Đám cung nữ vội xúm lại:

-Để nô tỳ thay đệm trải giường và y phục cho nương nương.

Rất nhanh nàng đã ngâm mình trong hồ nước mát lạnh, y phục mới được đặt trong khay vàng, cung nữ đứng quanh phục vụ. Trác Diễm Cơ không quen có nhiều người thế này, đành tắm thật nhanh cho xong. Y phục mới đem đến là một bộ váy màu đỏ sậm phối với đai kim tuyến, cổ trễ, lưng khoét sâu, lại bó sát người lộ ra đường cong mê hoặc. Trác Diễm Cơ vừa mặc lên người đám cung nữ đã ồ lên trầm trồ, khen ngợi không dứt. Riêng nàng chỉ thấy quá hở hang, chẳng có chút nào hợp ý mình:

-Ta không thích, các ngươi mau đem một bộ váy khác đến đây.

-Nhưng...-bọn họ áp ứng- Hiền phi nương nương mặc chẳng phải rất đẹp sao?! Tôn đáng, tôn da, lại rất sang trọng quyền quý, hợp với cảnh vàng lá ngọc như nương nương !!!

-Không cần nói nhiều nữa, lệnh của ta các ngươi dám làm trái ư? Không muốn thì tránh ra để ta tự đi lấy !

-Bẩm nương nương, nơi này là điện Vĩ Tuyên, bộ váy này do Hoàng thượng sai người chuẩn bị, ngoài ra không còn bộ nào nữa.

Trác Diễm Cơ cau mày:

-Còn điện Tử Trúc?!

-Từ hôm qua Hoàng thượng đã ra lệnh đóng cửa điện Tử Trúc, chìa khoá cũng do Hoàng thượng giữ. Không có lệnh không ai được bén mảng tới gần.

Nàng bực mình. Đang yên đang lành lại niêm phong điện Tử Trúc lại, có phải muốn nàng không còn chỗ để ở nữa không đây?

Nàng nhìn mình trong gương lần nữa, quả thực bộ váy bó sát người này mặc vào chỉ khiến người ta dán mắt không thôi, nàng lại không chịu được khi bị soi mói hay nhìn chằm chằm.

-Vậy ta không còn bộ đồ nào nữa sao?!

-Nương nương yên tâm.-Một cung nữ tươi cười với nàng.-Tất cả đồ đạc bao gồm cả y trang của nương nương sẽ được thay mới, chuyển đến điện Cẩm Ngọc.

-Điện Cẩm Ngọc?!

-Phải, Hoàng thượng chưa nói cho nương nương biết sao? Đúng là nô tỳ đã nhiều lời rồi.

Trác Diễm Cơ không có bất kì biểu hiện nào khác trên khuôn mặt, nàng liếc nhìn vào gương một lần nữa rồi thở dài bảo:

-Thôi được, ta ra ngoài trước đây.

Nữ tỳ kia lại nhanh nhẹn chạy lên đỡ tay nàng. Thoạt nhìn nàng ta còn rất trẻ, mới khoảng mười tám đôi mươi, khuôn mặt tuy không đẹp nhưng rất dễ nhìn, đường nét thanh thoát mảnh mai. Đôi mắt to tròn đen láy biết nói.

Trác Diễm Cơ rút tay lại:

-Tự ta đi, không cần thiết phải đỡ.

-Hoàng thượng phân phối cho nô tỳ phải hầu hạ nương nương thật tốt.

-Ta đã có Lục Nương.

-Nô tỳ biết. Nhưng Lục Nương chỉ là người hầu trước kia, còn bây giờ nương nương là Hiền phi, đương nhiên phải đổi người khác rồi. Lục Nương cũng đã được phân đến nơi mới, nương nương đừng nên nhớ đến nữa. Nô tỳ tên Mầu Đơn. Nương nương cứ tùy gọi.

Cái gì cũng đều là Trác Dạ Hàn phân phó. Từ y phục đến người hầu kẻ hạ của nàng. Thật quan tâm quá mức rồi !

Diễm Cơ cười hất một cái.

-Ngươi là người Dạ Hàn đã chỉ định ư? Ngươi thì có gì hơn Lục Nương cơ chứ? Nhưng thôi, đã là ý định của Dạ Hàn, ta không nên từ chối. Theo ta.

-Dạ, nương nương.

Trác Diễm Cơ đi đằng trước, theo sau là Mầu Đơn và đoàn cung nữ thái giám tùy tùng. Không biết có phải là do ảo giác hay không, sống lưng nàng đột nhiên lạnh buốt như có một cơn gió lướt qua...

Sau đêm qua ở Khuết lầu, Trác Vũ Hạo như một kẻ điên, xăng xăng đòi đến điện Vĩ Tuyên gặp Trác Dạ Hàn. Thuần vương vốn bị người ta kinh sợ về vụ án mạng Thực phi những năm về trước, khi hồi cung cũng bị người ta xa lánh, bây giờ còn đòi đi tính sổ với Hoàng thượng, không khéo bị trục xuất khỏi Nam Vân quốc chứ chẳng đùa. Nghĩ vậy Xung Tự dùng hết sức kéo Trác Vũ Hạo về điện Thuần vương.

Điện Thuần vương từ khi Trác Vũ Hạo bị đày đến Yên Châu đã không còn ai ở, cả một toà nhà to rộng bỏ hoang, may mà còn có người thỉnh thoảng đến quét dọn. Nơi này không khác xưa là bao, chỉ tội càng ngày càng giống nơi vô chủ.

Trác Vũ Hạo mặc dù có chỗ do Dạ Hàn sắp xếp nhưng hắn vẫn muốn quay lại nơi đã từng gắn bó suốt hơn mười lăm năm qua.

"-Rốt cuộc ngươi muốn gì?

-Thuần vương, thuộc hạ không có bất cứ mục đích nào ngoài việc giúp Thuần vương thoát khỏi Yên Châu.

-Cảm động thay cho sự tận tâm của ngươi ! Ta nên làm gì để trả cho những điều ngươi đã làm cho ta nhỉ.

-Thuần vương, tất cả chỉ vì người mà thôi. Điều gì cũng có cái giá của nó, người không thể thành công mà không có bất cứ sự hi sinh hay mất mát nào.

Trác Vũ Hạo đã chán nghe cái kiểu lúc nào cũng lên mặt dạy đời của Xung Tự. Y luôn miệng nhắc "vì Thuần vương, vì Thuần vương" như thể y trung thành lắm vậy.

-Ngươi bảo cho người thời gian, ta cũng đã tin tưởng ngươi, cuối cùng ngươi lại phản bội lại sự tin tưởng ấy. Chính ngươi đã khiến mọi việc trở thành như

vậy đúng không? Hay cho người ! Giỏi cho người ! Nhờ phúc người mà ta đã mất đi người thân duy nhất-Trác Diễm Cơ !!!

-Người đầu bảo không được làm vậy.

-Người...

-Người không nên để tình cảm lắt léo chi. Quận chúa cũng chỉ là hoàng muội của Thuần vương, Trác Dạ Hàn mới là huynh ruột của người, hơn nữa đó chính là kẻ cần trả thù. Nếu Thuần vương mềm yếu, cái sự mềm yếu đó sẽ giết chết tương lai của người, chôn vùi cuộc đời của người ở vùng Yên Châu hoang tàn đó !!!

-Ta không cần !!!-Hắn gất lên-Ta không thể chấp nhận biến muội ấy thành vật hi sinh.

-Lí do là gì? Đừng bảo vì Quận chúa là hoàng muội của người. Thuần vương biến thành người trọng tình trọng nghĩa từ lúc nào vậy. Người nghe cho rõ đây, bất kể vì lí do gì Thuần vương cũng không được do dự, con đường duy nhất để chiến thắng Dạ Hàn chính là thông qua Trác Diễm Cơ. Quận chúa đã mở đường, chúng ta chỉ có thể tiếp tục bước đi chứ không phải lấp lại con đường đó."

Trác Vũ Hạo như người mất hồn, lang thang đi hết nơi này đến nơi khác. Bỗng hắn bắt gặp một bóng váy đỏ thướt tha. Trong giây lát, hắn nhận ra Trác Diễm Cơ đang đi theo hướng ngược lại.

Nàng mặc một bộ váy màu đỏ rực rỡ ôm sát người, tấm lưng ngọc ngà thành đường cong quyến rũ, tà váy xẻ dọc lộ ra đôi chân thon dài mê người. Suốt tóc đen tuyền được vấn lên gọn gàng, cài thêm một chiếc trâm vàng và bông hoa mẫu đơn tím. Trác Vũ Hạo không thể rời mắt khỏi nàng.

Một Diễm Cơ mà hắn chưa hề biết.

Trác Diễm Cơ cũng vô tình nhìn thấy Vũ Hạo. Nàng bình thân quay lại bảo Mẫu Đơn:

-Mẫu Đơn, đôi hài ta đang mang có vẻ chật, chân ta đau quá !

-Làm sao bây giờ nương nương?!

-Người đợi ở điện Cẩm Ngọc lấy đôi hài khác cho ta, mau đi đi.

Mẫu Đơn chần chừ trong giây lát rồi quay người bỏ đi. Trác Diễm Cơ đợi khi Mẫu Đơn đi hẳn mới ngồi lại dưới đình.

Đúng như nàng nghĩ, Vũ Hạo đã chạy đến ngay sau đó:

-Diễm Cơ !

Đám tùy tùng tròn mắt kinh sợ.

"Thuần vương, người mới vừa nói ra hai từ-cấm-kỵ mà Hoàng thượng đã cấm trên dưới toàn hoàng cung đấy." Đám tùy tùng kêu gào thảm thiết trong lòng.

Trác Vũ Hạo đã thấy bộ mặt tái mét của bọn họ nhưng cố ý ngó lơ, chậm chậm tiến đến bên Diễm Cơ. Nàng không tỏ vẻ khó chịu cũng không có ý muốn tránh mặt hắn. Nàng vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ lạnh nhạt.

-Muội cũng đến đây ư?

Trác Diễm Cơ gơ tay ra hiệu, đám tùy tùng hiểu ý lần lượt lui xuống, tránh ra chỗ khác. Lúc này nàng mới đáp:

-Thuần vương, ở đây không có muội muội Diễm Cơ của ngài, chỉ có Hiền phi Hạ Cơ là ta mà thôi. Mong ngài hãy tôn trọng mà gọi tên ta cho đúng.

-Muội thực sự không nhớ gì? Tên, địa vị, ký ức về phụ hoàng, mẫu phi muội... và ta?

-Ta không nhớ chẳng qua vì ta không phải là Trác Diễm Cơ. Ngài đừng có ngộ nhận, nhờ người ngoài tường thuật sẽ rắc rối vô cùng.

Nàng điềm đạm nói từng chút một, từ từ gạt phẳng những thắc mắc hắn đặt ra. Vũ Hạo không mong sẽ nhận được lời giải thích như vậy.

-Bọn họ đều đang lừa muội !!! Trác Dạ Hàn, mọi người đang che giấu sự thật. Hạ Cơ chỉ là một cái tên giả gán cho muội, muội tên thật là Trác Diễm Cơ, là Cửu Quận chúa của Nam Vân quốc, có cùng phụ hoàng với ta và Dạ Hàn !!!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Đáp lại hần chỉ là tiếng cười nhạt nhẽo vô vị:

-Ngài đừng nói gì nữa.Ngài tưởng ta sẽ tin những lời vớ vẩn này ư?Ngài tưởng ngài là Thuần vương thì muốn nói gì là nói sao?!

-Tin ta,Diễm Cơ.Muội đang bị Trác Dạ Hàn lợi dụng tình cảm,muội lấy hần chính là loạn luân.Nghĩ kĩ đi !!! Hãy cho ta một cơ hội,hãy tin ta lần này.Ta không có ý hại muội,ta chỉ đang giúp muội thoát khỏi tay Dạ Hàn.Muội đáng lẽ không phải rơi vào hoàn cảnh thế này.

Diễm Cơ rung mình,trái tim bỗng thắt lại.Nàng khó nhọc ôm ngực thở dốc, bàn tay run run nắm chặt vạt áo đến nhàu nhĩ.Diễm Cơ gằn lên từng tiếng:

-Im...im đi !

-Diễm Cơ,muội...-Hần luống cuống chạm vào vai nàng.

Có lẽ những lời của hần đã làm tổn thương nàng chăng?!Nhưng nếu bị tổn thương,chẳng phải nàng vẫn không mất trí nhớ đó sao?!

-Đừng chạm vào ta !!! -Nàng hất tay Vũ Hạo ra,lại loạng choạng đứng không vững,ngã nhào vào lòng hần.

Như một phản xạ,hần vòng tay ôm trọn cơ thể bé nhỏ của nàng.Một màu xanh trong quen thuộc hiện ra trước mắt.

Là miếng ngọc bội đó.

Chính miếng ngọc này năm xưa hần từng tận tay đeo cho nàng trước lúc rời khỏi hoàng cung.

Nàng vẫn còn mang theo nó ư?Nàng vẫn còn giữ nó sau ngần ấy thời gian?!Vậy là nàng vẫn còn nhớ hần,vẫn còn nhớ vị ca ca là hần đúng không?

Trác Vũ Hạo vui mừng nhìn nàng:

-Diễm Cơ,muội còn nhớ tam ca,đúng chứ?!Muội chỉ đang giả vờ mất trí nhớ đúng không?!Nói với ta,việc muội mất trí nhớ chỉ là trêu chọc ta thôi !!!

-Ta không biết gì cả.Ta cũng không có tam ca.Ngài mau buông ta ra ! Người đâu !!!

Đám tùy tùng thấy Hiền phi và Thuần vương giằng co kịch liệt nảy giờ nhưng nhất gan sợ mạo phạm nên không dám lại gần,bây giờ nghe nàng kêu cứu mới lao đến lôi Trác Vũ Hạo ra.

-Thuần vương,xin dừng tay !!!

-Thuần vương,xin hãy giữ tự trọng !!!

-Thuần vương !!!

Trong lúc còn giữ nàng trong vòng tay, biết sau lần này khó có cơ hội gặp lại, Trác Vũ Hạo cố gắng ghé tai nàng thì thầm những lời cuối cùng:

-....

Đôi môi ẩm ướt rời đi,vành tai nàng đỏ ửng,trái tim quặn thắt lại như bị bóp nghẹt.Trác Vũ Hạo mỉm cười với nàng, một nụ cười dịu dàng đến hết thảy...

Trở lại điện Thuần vương,Trác Vũ Hạo bảo Xung Tự:

-Về thôi.

-Về?-Y ngạc nhiên.

-Phải,về Yên Châu.

Khó khăn lắm mới có cơ hội trở lại hoàng cung,Xung Tự không thể để cơ hội ấy vụt qua.Nhất định y phải tìm cách giữ Thuần vương ở lại hoàng cung vĩnh viễn trước khi Trác Dạ Hàn có lệnh về Yên Châu.

-Thuần vương,tại sao người lại quay về?Là Hoàng thượng bức người?

-Không phải,là ta tự muốn quay về.Ta không muốn ở đây thêm giây phút nào nữa,ta cũng không muốn chứng kiến cảnh một Trác Diễm Cơ lạnh lùng xa lạ như thế nữa.

Trác Vũ Hạo gần như suy sụp,hần hai tay ôm đầu gục xuống đất.Xung Tự không biết vì sao hần lại có biểu hiện thái quá như vậy.Trong đầu y,thứ duy nhất y có thể nghĩ đến chính là làm sao để lật đổ Dạ Hàn.Trước khi hồi cung Vũ Hạo còn rất mạnh mẽ và đầy thù hận,ây vậy sau khi gặp nhau ở Khuyết lâu hần đã không còn màng đến gì cả. Bây giờ lại còn đòi quay về cái nơi khi ho cò gáy chết tiệt kia nữa.

-Thuần vương,thực sự người đành lòng bỏ qua cơ hội ngàn vàng này sao?

-Có câu quân tử báo thù mười năm chưa muộn.Đời người còn dài,ta không tin sẽ không đánh bại được Dạ Hân.

Xung Tự ngẫm ra,nhất định là đã có chuyện gì xảy ra.Mặc dù Vũ Hạo không nói y cũng biết trong lòng hắn đã xao động,là một việc không hề có lợi cho kế hoạch.Chính vì vậy,y phải tự lo liệu,từ từ đưa Vũ Hạo vào quỹ đạo.Cho nên việc cần thiết nhất là thời gian.Y giữ chân Vũ Hạo ở lại ngày nào hay ngày ấy.

-Thuần vương,mấy ngày nữa là lễ hỷ nhật,đợi sau khi tổ chức xong chúng ta sẽ quay về Yên Châu cũng chưa muộn.

Dù sao Thuần vương cũng là thứ tử của tiên đế,không thể không tham dự.

Xung Tự lấy lý do giữ chân hắn lại.Hắn thừa biết nhưng không thể nào bác bỏ bởi mỗi lời y nói đều hợp tình hợp lý.

Nàng được cung nữ đưa về điện Cẩm Ngọc trong tình trạng vô thức.Khuôn mặt tái nhợt,cả người thơ thẩn như mất hồn,mặc cho Mẫu Đơn lay đến rã tay mà nàng vẫn không hề có phản ứng.

Mẫu Đơn lo lắng hỏi:

-Đã có chuyện gì xảy ra với nương nương?Ta vừa rời khỏi đó có một lúc mà các người đã chăm sóc nương nương thế à?!

-Mẫu Đơn tỷ tỷ !-Đám cung nữ kia lên tiếng.-Lúc đó là Thuần vương nên phận nô tỳ chúng tôi không dám ngăn cản,sợ rằng phạm tội thất lễ.

-Các người sợ thất lễ với Thuần vương chứ không hề sẽ sợ mạo phạm Hoàng thượng ư?Ta nói cho các người biết, Thuần vương chỉ là một tội nhân của hoàng tộc còn nương nương lại là Hiền phi mà Hoàng thượng vô cùng sủng ái.

Mẫu Đơn vành mặt như thể tự hào vì được hầu hạ một chủ tử như vậy.Mẫu Đơn suy nghĩ một lát,nhìn quanh rồi nhỏ giọng thì thầm:

-Hoàng thượng một mực muốn cưới Cửu Quận chúa bất chấp người của hoàng thất và đại thần trong triều phản đối,các người cũng đủ biết vị trí nương nương lớn đến mức nào rồi còn gì.

Đám tiểu thái giám cũng hùa nhau gật lấy gật để rồi lựa lời nói với Mẫu Đơn:

-Mẫu Đơn tỷ tỷ,chuyện ngày hôm nay mong tỷ bỏ qua,đừng mách với Hoàng thượng.

-Việc này ta kham làm sao nói?Nương nương muốn nói với Hoàng thượng ta can được ư?

Đám người Mẫu Đơn đang nói chuyện thì Trắc Diễm Cơ trong điện gọi vọng ra:

-Mẫu Đơn !

-Có nô tỳ.-Mẫu Đơn vội vã chạy vào trong-Các người cũng mau đi làm việc đi.

-Được được.

Có vẻ như Trắc Diễm Cơ cũng đã trấn tĩnh lại.Lúc Mẫu Đơn vào có nhìn thấy nàng đang mân mê miếng ngọc màu xanh lam,đôi mắt vẫn còn vẻ đượm buồn trĩu nặng.Nương nương có tâm sự gì chăng?

Trước khi Trắc Dạ Hân giao cho Mẫu Đơn vị trí này có dặn không được để Thuần vương đến gần Trắc Diễm Cơ, nào ngờ mới hôm đầu tiên đã phạm sai lầm.Nếu Hoàng thượng biết chắc chắn sẽ phạt nàng ta nghiêm trọng.Mẫu Đơn toát mồ hôi.

-Nương nương cần gì?

-Trà.

-Đề nô tỳ đi pha.

Mẫu Đơn nhanh nhẹn cầm chiếc ấm trà trắng men sứ.

Thân ấm trơn láng, nhẵn mịn;hoa văn trên ấm rất tinh xảo, lại trang nhã đẹp mắt,vừa nhìn vào đã biết ngay là đồ quý giá.Tất cả đồ đạc trong tầm diện này đều không phải những thứ đồ vàng bạc tầm thường.Mẫu Đơn biết rõ,tất cả một tay do Hoàng thượng chọn lựa và sắp xếp.Nhiều thứ như vậy mà chuẩn bị xong trong chưa đầy hai ngày,chỉ có thể giải thích rằng vì Hoàng thượng quá yêu Hạ phi.

Mẫu Đơn cảm thấy mình thực sự quá may mắn khi được chọn để hầu hạ cho nàng,mặc dù bị mang tiếng lây.Mẫu Đơn mặc kệ.Có nói cũng chỉ dám thì thầm sau lưng,có kẻ nào to gan dám ho he trước mặt nàng?

-Hiền phi nương nương.-Một tiểu thái giám đứng trước cửa phòng lên tiếng.-Hoàng thượng cho vời nương nương đến điện Khả Nhiên.

Trác Diễm Cơ đeo miếng ngọc bội lên cổ, đoạn gật đầu:

-Ta biết rồi.

Trác Diễm Cơ không vội đứng dậy mà còn đợi Mẫu Đơn pha xong ấm trà, tự mình rót một chén thưởng thức rồi mới đứng đứng rồi khỏi tầm điện. Nàng đi rất chậm, từng bước thong thả như không để tâm đến việc Trác Dạ Hàn đang đợi mình. Mẫu Đơn sốt ruột, sợ Hoàng thượng đợi lâu sẽ tức giận nhưng không dám thúc giục nàng đi nhanh hơn. Vừa nghĩ đến đó Mẫu Đơn đã trông thấy từ phía xa Dạ Hàn sai bước tiến về phía họ.

-Hạ Cơ !!! -Hắn gọi.

Trác Diễm Cơ bình thân ngược mắt nhìn hắn:

-Chẳng phải Dạ Hàn bảo ta đến điện Khả Nhiên sao? Chẳng có việc gì à?

-À-Hắn không dám nói vì đợi lâu quá nên mới chạy đến kiểm tra.-Không có gì.

Nói rồi hắn nắm lấy tay nàng bước về phía điện Khả Nhiên. Dạ Hàn muốn Diễm Cơ đến thực ra chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ là do sự nhớ nhung nàng quá lớn. Không nhìn thấy nàng thì không thể làm việc, nhìn thấy nàng rồi công việc cũng không tập trung được nữa.

Trác Dạ Hàn ngồi trước thư án đang chống cằm nhìn nàng. Bộ váy hắn đích thân chọn quả là đúng đắn. Nàng mặc vào xinh đẹp hơn rất nhiều so với trước kia. Chiếc cổ cao, trắng thanh mảnh như hoa loa kèn cộng với khuôn ngực đầy đặn khiến Dạ Hàn không kìm được.

Trác Diễm Cơ cũng thấy rất xấu hổ khi mặc một bộ váy xê ngang xê dọc như thế này trước mặt nam nhân. Nàng nhẹ nhàng lấy vạt váy dài phủ lên chân, lại xoay người ngồi chếch che đi phần lưng hở.

-Dạ Hàn, chẳng gọi thiếp đến đây có việc gì vậy?

Hắn chẳng thể nói là gọi nàng đến để... ngắm. Nếu nàng biết chắc chắn sẽ nghĩ hắn là một người hám sắc dục. Vì thế Dạ Hàn cười trừ, im lặng không nói gì, lúc sau lại bỗng lên tiếng:

-Sắp đến lễ huy nhật của phụ hoàng chúng ta...

-Phụ hoàng chúng ta?!

-Ý ta là tiên đế. Ông ấy là phụ hoàng của ta, nàng gả cho ta đương nhiên nàng cũng có thể gọi là phụ hoàng. À, sắp đến lễ huy nhật nên ta muốn cùng nàng bàn bạc một số việc.

Trác Diễm Cơ nhìn thẳng vào mắt hắn:

-Dạ Hàn, đây là việc hệ trọng, chẳng nên bàn bạc với các Vương gia, các Quận chúa hay với Hoàng hậu. Ta chỉ là một phi tần nhỏ bé, làm sao có thể can dự vào?

Trác Dạ Hàn bước xuống, nhắc nàng đặt lên chân mình. Hắn cúi xuống nói nhỏ nhẹ vào tai nàng, giọng vắn vắn ngắn gọn khiến Mẫu Đơn đứng kế bên còn ngỡ ngàng mặt thay:

-Nàng nói thế khiến ta đau lòng đấy. Nàng lấy ta là đã trở thành một phần của hoàng thất, là một phần cơ thể ta, là mạng sống, là linh hồn của ta, sao lại nói là không liên quan gì? Từ nay về sau, nàng không được coi thường bản thân nữa nghe chưa? Nàng là thê tử của ta, mọi thứ của ta đều là của nàng một câu nàng nói ra như lệnh của thiên tử, kẻ nào bất tuân lệnh nàng cũng giống mạo phạm đến ta.

-Dạ Hàn, đau.

Bấy giờ hắn mới để ý cảm mình tì vào hõm cổ nàng để lại một vùng đỏ ửng. Dạ Hàn xoa xoa:

-Được rồi, nếu nàng không thích thì thôi, không nói chuyện này nữa. Nói ta nghe, hôm nay có những gì nào?

Trác Diễm Cơ quay lưng lại với Dạ Hàn như thể muốn né tránh ánh mắt của hắn. Nàng không muốn trả lời. Nhưng Mẫu Đơn bên cạnh đã nhảy vào:

-Bẩm Hoàng thượng vừa này Hiền phi nương nương có gặp Thuận vương.

Nàng giữ nguyên tư thế, chẳng nói chẳng rằng gật nhẹ một cái. Trác Dạ Hàn thấp thòm không yên nhưng mặt làm như không có chuyện gì, phẩy tay bảo Mẫu Đơn lui ra trước.

Lúc ra cửa Mẫu Đơn bỗng thấy lưng mình, sống lưng lạnh buốt.

Chương 35

-Hạ Cơ,nàng đến tìm Thuận vương hay Thuận vương đến tìm nàng?

Trác Dạ Hàn lúc nào cũng lo sợ Vũ Hạo sẽ tiết lộ thân phận thật của Diễm Cơ. Hắn tối kỵ không muốn để nàng tiếp xúc với Vũ Hạo,muốn đuổi Vũ Hạo đi càng sớm càng tốt. Vậy mà nàng vừa rời khỏi hắn,Trác Vũ Hạo đã thừa thời cơ chạy đến phá.

-Thuần vương gặp nàng làm gì?-Dạ Hàn sốt ruột hỏi lại.

Nàng bình tĩnh trả lời:

-Thuần vương tình cờ gặp ta khi đi dạo,cũng chỉ nói vài ba câu xã giao bình thường mà thôi.

-Vậy...vậy à?!

Hắn không dám hỏi thêm sợ nàng nghi ngờ,mặc dù rất muốn biết "vài ba câu xã giao bình thường" ấy là gì.

Nếu Trác Vũ Hạo cứ lưu lại hoàng cung e là sớm muộn gì mọi việc cũng bại lộ, nên đuổi về Yên Châu càng sớm càng tốt nhưng lại vướng vào huy nhật của tiên đế,đuổi đi vào lúc này có phần không thoả đáng cho lắm.

-Dạ Hàn,chàng đang nghĩ gì thế?

Hắn gạt mình,nhìn nàng mỉm cười:

-Không có gì.Chúng ta ngồi đây lâu như vậy,nàng thấy chán rồi phải không?Ta bế nàng về tắm điện nhé !

-A...khoan...

Trác Diễm Cơ chưa kịp phản đối,cơ thể đã bị nhấc bổng lên bằng đôi tay rắn chắc của hắn.Dạ Hàn nhìn vẻ cuồng cuồng đáng yêu kia,không kìm được cúi xuống hôn lên môi nàng.

Dạ Hàn ngủ say rồi.

Trác Diễm Cơ ngồi trên giường nhìn hắn một lúc lâu.Nàng đứng dậy kéo rèm lại,tiến đến cửa sổ ngắm trăng.Một bóng người kéo dài trên mặt đất thành một vệt đen dài ngoằn ngoèo đáng sợ.

-Hiện phi nương nương !

Chủ nhân của chiếc bóng ló mỉm cười với nàng.Là cận vệ của Thuận vương-Xung Tự.Nàng thấy nửa đêm y mò đến điện Cẩm Ngọc là quá to gan,lỡ người thức không phải là nàng thì chưa biết số phận của y sẽ ra sao.Diễm Cơ đưa mắt liếc qua phía giường ngủ,sau lớp rèm mỏng Trác Dạ Hàn vẫn đang say sưa ngủ,hơi thở nhẹ nhẽ và đều đặn,có vẻ như rất thoải mái.

Xung Tự vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề sợ ai đó đi ngang qua bất gặp lảng vảng ở đây.Nàng vén tóc nghiêng người thì thầm:

-Người đến đây làm gì?

-Nương nương biết tiểu nhân?-Y hỏi.

-Ta thấy người ở Khuyết lâu cùng với Thuận vương.Người lúc nào cũng như cái bóng của Thuận vương không phải là cận vệ Xung Tự trung thành thì còn ai vào đây nữa?

Xung Tự ngậy người ra một lát,xong đó y lại cười cười:

-Không ngờ lại khiến nương nương để ý.Tiểu nhân quả thật có phúc.Có một điều tiểu nhân mạo muội muốn đến thỉnh nương nương.

Nàng nhướn mày dò hỏi:

-Ban ngày ta rảnh rỗi,bao nhiêu thời điểm thích hợp thì không hỏi,đến tối mới thấy thích hợp để hỏi à?!

-Đúng là ban ngày không tiện,tiểu nhân mặt dày đêm hôm mò đến điện Cẩm Ngọc,mong nương nương lượng thứ. Định phiền nương nương một lát

nhưng tiểu nhân nào ngờ Hoàng thượng cũng ở đây.

-Dạ Hàn ở đây thì làm sao?Ngươi sợ điều sắp nói là bí mật không thể tiết lộ cho người khác?Mà,nói với ta,ngươi không sợ ta nói cho người khác à?!

Xung Tự thấy khi ở Khuyết lâu nàng mang một bộ mặt,khi không có người lại còn bộ mặt khác nữa.Có vẻ không khó đối phó cho lắm,chỉ cần lựa lời mà nói.Xung Tự thoáng nghĩ trong đầu.Y chưa từng gặp trường hợp nào mới rơi xuống nước có một chút đã mất trí nhớ,dù cơ thể nàng bẩm sinh yếu ớt cũng chưa đến mức ấy,vì vậy hôm nay y đến đây là để xác nhận.Một phần nhỏ là vì Vũ Hạo,phần chính là cho kế hoạch mà y dày công chuẩn bị.

-Tiểu nhân theo Thuần vương đã lâu biết Hoàng thượng và Thuần vương có một hoàng muội-Cửu Quận chúa Trắc Diễm Cơ.Tiểu nhân theo Thuần vương đến Yên Châu đã lâu không gặp,dịp này trở về Cửu Quận chúa mất tích,Hoàng thượng lại nạp thêm nương nương. Điều đáng nói ở đây là nương nương có dung mạo y hệt Quận chúa Diễm Cơ.Chẳng hay trên đời lại có sự trùng hợp đến thế?!

Sắc mặt nàng hơi tái đi,không biết vì gặp gió đêm hay vì lời nói của Xung Tự vừa nãy.Nàng thu người lại,dựa đầu vào khung cửa sổ,im lặng nhìn y mà không nói gì.Y cũng nhìn lại.Bốn mắt nhìn nhau.Cuối cùng nàng thờ ắt một tiếng,khoanh tay trước ngực,bảo:

-Ý ngươi rốt cuộc là như thế nào?

-Chẳng gì cả,tiểu nhân chỉ thắc mắc vậy thôi.Cửu Quận chúa đã đi đâu? Nương nương không rõ cũng không thể trách nhưng nương nương là ai chỉ mình mình biết rõ.

Trắc Diễm Cơ chưa kịp phản ứng đã bị tiếng y phục sột soạt làm cho giật mình. Trắc Dạ Hàn tỉnh giấc.Hắn nhanh tay vén rèm lên.

-Nàng đang làm gì vậy?

Cơ thể nàng cứng đờ trong chốc lát, chỉ một việc ngoài đầu lại cũng khó khăn. Dạ Hàn y phục còn chưa thềm chỉnh lại,tiến đến ôm nàng.Diễm Cơ nuốt khan,hơi liếc về phía sau.

Xung Tự đã biến mất từ lúc nào.

-Dạ...Dạ Hàn,ta đứng hóng gió.

Hắn áp người vào lưng nàng,đôi tay ôm nàng chặt hơn:

-Có ai như nàng nửa đêm đứng hứng gió không?Xem này,tay tê cóng rồi, không thềm chú ý lấy thêm áo khoác nữa.

Dạ Hàn xót xa nắm lấy đôi tay lạnh buốt của Diễm Cơ.Nhiệt độ nơi lòng bàn tay dần dần sưởi ấm tay nàng. Nàng chưa kịp nói gì,hắn đã đóng sầm hai cánh cửa sổ,kéo nàng áp sát tường.

Hắn cao hơn nàng rất nhiều,nàng chỉ đứng đứng đến ngực hắn,lúc này do mới ngủ dậy nên y phục chưa chỉnh hoàng,không biết hắn vô tình hay cố ý để lộ nửa thân trên cho nàng thấy. Từng lọn tóc đen tuyền rủ xuống vai, quần quýt cùng mái tóc mềm mại của nàng như dây tơ buộc hai người lại với nhau.Hơi thở dồn dập bên tai,Diễm Cơ ngước lên nhìn hắn,trông có vẻ bình thản nhưng tim đang đánh trống thình thịch trong lồng ngực.Giọng hắn khàn khàn:

-Nàng không ngủ được?

Nàng cúi gằm xuống,mím môi khẽ lắc đầu.Dạ Hàn cúi sát xuống,lần tìm đến tai nàng cắn mút.Nàng cắn môi, cơ thể mềm nhũn suýt nữa không đứng vững. Dạ Hàn thấy phản ứng này vô cùng thích thú,bàn tay không an phận luồn vào bên trong áo,chạm vào tấm lưng mịn màng như ngọc của nàng.Diễm Cơ run lên.

Hắn chuyển từ tai xuống cổ nàng,lại ngược lên môi nàng,mạnh mẽ chiếm hữu.Đầu lưỡi tách hai hàm răng đều đặn,xâm nhập vào trong khoang miệng đùa giỡn với lưỡi nàng.Diễm Cơ không thể chịu nổi,nàng sợ rằng thêm một giây nữa đầu óc nàng sẽ bị dục vọng làm cho lu mờ,vội vàng cựa quậy,tiếc là hai tay đã bị giữ chặt,chân cũng đã bị kẹp lại,thực sự không còn cách nào thoát thân.Bỗng nàng sực nhận ra chiếc lưỡi đang ngo ngoáy trong miệng mình,lấy hết sức cắn thật mạnh.

Vị máu tanh tràn ngập khoang miệng.

Dạ Hàn bị cắn bất ngờ vội buông nàng ra,tay sờ đầu lưỡi,ngón tay dính đầy máu tươi.

Hắn vừa bị nàng cắn.

Dạ Hàn lùi lại vài bước còn nàng thần thờ dựa sát vào tường từ từ ngồi thụp xuống.

Hắn đứng chôn chân tại chỗ,muốn tiến lên nhưng không dám.Diễm Cơ bó gối ngồi lặng lẽ.Không một tiếng thở mạnh.

-Hạ Cơ...-Giọng hắn nhỏ như tiếng muỗi.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn,ánh mắt trống rỗng.Dạ Hàn lặng im một lúc, sau đó đưa tay ra xoa đầu nàng giống khi còn nhỏ:

-Xin lỗi,nàng không thích,ta sẽ không bao giờ làm như thế nữa.

Những ngày tiếp theo, Trác Dạ Hàn buổi sáng ở điện Cẩm Ngọc bầu bạn với nàng, ban đêm về điện Vĩnh Tuyền giống lúc trước. Từ sau đêm hôm đó, hắn đã tuyệt đối tự nhủ sẽ không chạm đến nàng hay làm nàng bị tổn thương nữa. Chỉ cần ngày ngày có thể bầu bạn bên nàng, nghe nàng gọi hai tiếng "Dạ Hàn" là đã mãn nguyện rồi.

Còn Lục Nương, thỉnh thoảng Diễm Cơ cũng bắt gặp. Nàng ta bị phân đi nơi khác, bận rộn suốt ngày, gặp lại nàng cũng chỉ nghiêng đầu cười cười rồi vội vã đi ngay. Dù hơi nhớ Lục Nương nhưng Mẫu Đơn hầu hạ nàng rất tốt, lúc nào cũng cười nói niềm nở với nàng, chỉ có một điều khiến Diễm Cơ không vừa ý là Mẫu Đơn cứ như cái đuôi lèo đèo theo sau, cảm giác như bị giám sát 24/24.

Thuần vương, mỗi khi nhìn thấy đều không nói gì, chỉ nhìn nàng với ánh mắt bi ai, xót xa đến thấu tận tâm can. Nàng nhắm mắt làm ngơ.

Giỗ tiên đế sắp đến, Trác Dạ Hàn bận tối mắt tối mũi, năm ngày rồi chưa tìm đến nàng. Lương công công đến kể lể rằng hắn dù công việc ngập đầu nhưng không quên nhắc lão bảo cho nàng hay một tiếng. Trác Diễm Cơ không để ý lắm, chỉ là một người thường hay xuất hiện trước mặt bỗng dưng không thấy đến nữa, hơi trống trải.

-Hoàng thượng dẫn nương nương phải nhớ giữ gìn sức khỏe, ban đêm đừng ra ngoài kéo nhiễm phong hàn mang bệnh trong người. Với lại lúc nào mọi việc đã thu xếp ổn thỏa, Hoàng thượng sẽ lập tức đến thăm nương nương.

Mẫu Đơn đứng sau lưng nàng khúc khích cười:

-Lương công công, Hoàng thượng thật là, ngày nào cũng kêu công công chạy đi chạy lại thế này ! Công công cứ bảo Hoàng thượng yên tâm, có nô tỳ hầu hạ nương nương rồi mà.

Lương công công nhăn mặt:

-Ngươi chỉ mau miệng, nương nương còn chưa mở lời đã bị ngươi cướp lời rồi.

Đoạn lão quay qua Diễm Cơ:

-Nương nương, công việc còn nhiều, lão nô không dám làm phiền nương nương nữa. Lão nô xin phép cáo lui.

-Phiền công công rồi.

Lương công công nhắc gót rồi đi, cây phát trần giắt ngang hông đung đưa theo bước một. Mẫu Đơn nhìn theo, ghé tai nàng thì thầm:

-Nương nương, nô tỳ thấy ngày nào Hoàng thượng cũng đến, giờ không gặp nương nương thực sự không nhớ sao?

-Nhớ?! Quả là rất nhớ ! Thật mong sớm đến lễ huy nhật tiên đế. Đừng không, Mẫu Đơn?!

Mẫu Đơn đứng sau lưng nàng gật lấy gật để, không để ý trên khuôn mặt kiều diễm kia đang vẽ lên một nụ cười khuynh thành đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Lễ huy nhật tiên đế vô cùng trang trọng. Nó thể hiện lòng biết ơn cũng như tự hào về công lao to lớn của thế hệ trước, bày tỏ sự kính trọng mà cả Nam Vân quốc dành cho tiên đế. Vào ngày này tất cả mọi thành viên trong hoàng tộc đều về để tham dự dù có ở đâu đi chăng nữa, mà Thuần vương là một điển hình. Thuần vương năm xưa là tam hoàng tử, có lần phạm tội sát hại phi tần của tiên đế nên bị đày đến Yên Châu, lúc này cũng đã có mặt từ rất sớm tại buổi lễ.

Đương kim Hoàng thượng Trác Dạ Hàn mời trụ trì chùa Phát Lưu đến làm lễ. Hai vị sư gia bận áo cà sa ngồi trang trọng chính giữa trước tiên, bên cánh phải là Trác Dạ Hàn, Hoàng hậu Triệu Từ Mai, các vị phi tần có tên trong danh sách được mời xếp ngồi phía sau, đứng đầu là Ngũ phi: Thần, Quý, Thục, Đức và Hiền phi. Dưới nữa là Thuần vương, các Vương gia, Quận chúa, các vị hoàng thân quốc thích,...

Bên cánh phải là Tể tướng, Tả Hữu tướng quân, các vị tai to mặt lớn trong triều, cả phu nhân các phủ cũng được mời tới.

Những vị phi tần khác nhìn chăm chăm vào Trác Diễm Cơ. Thần phi, Thục phi và Đức phi cũng không ngoại lệ, bọn họ không hề giữ im lặng mà cứ thì thầm to nhỏ với nhau, thỉnh thoảng lại liếc nàng một cái. Diễm Cơ không nghe rõ nhưng chỉ cần nhìn thái độ cũng đủ biết là họ đang nói xấu nàng.

Hôm ấy trời nóng như thiêu đốt. Trác Dạ Hàn áy náy vì Diễm Cơ buộc phải ngồi giữa trời nóng nên thỉnh thoảng lại không an phận liếc qua chỗ nàng, vô

tình nhìn thấy cảnh tượng không-hề- đẹp-mắt ấy.Đám phi tần lập tức im bật, cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng lên khi ánh mắt sắc lạnh lướt qua.

Trắc Diễm Cơ nhú mày.Dạ Hàn không biết tại nắng chói hay tại hấn nhìn nàng quá nhiều nữa.

Cả lễ đài chỉ còn tiếng tụng kinh cầu phúc của vị trụ trì có tuổi,bỗng giữa đám người đông đúc,một vật xé gió vụt qua mặt Triệu Từ Mai,cắm thẳng vào vai Dạ Hàn.

Phập !!!

-Có thích khách !!! Mau bảo vệ Hoàng thượng và Hoàng hậu !!!

Đám vũ lâm quân la lớn,tuốt đao đứng thành một vòng tròn xung quanh đài, lăm lăm vũ khí,sẵn sàng chém bay đầu bất cứ kẻ khả nghi nào.

Vai trái đau buốt đến thấu xương.Trắc Dạ Hàn cắn chặt răng,trán đỏ mồ hôi.

-Chết tiệt !

Có độc.

Mồ hôi chảy xuống làm nhoè hình ảnh trước mắt,cộng thêm độc tính khiến hấn không còn nhìn rõ bất cứ thứ gì. Trong vòng tay của Triệu Từ Mai hấn còn cố gắng rướn cổ lên tìm kiếm hình bóng Diễm Cơ,sợ nàng xảy ra bất trắc.

-Diễm Cơ...Cơ nhi...nàng đâu rồi?

Nàng biến mất rồi.

Xung quanh thật trống trải khi nàng không còn trong tầm mắt.Hấn giờ tay lên như thể muốn bắt trọn hình bóng nàng,một đôi tay run rẩy khác chụp lấy.Là Từ Mai.Đôi mắt đỏ hoe,miệng run lấy bầy không thốt nên lời.

-Không...Dạ Hàn...

Nàng ta áp tay hấn vào má mình,trên đó còn sót lại một vệt nước mắt nóng hổi.Dạ Hàn mở to mắt nhìn nàng ta đầy ngạc nhiên,sau đó tự động dịch tay chùi đi vệt nước mắt kia.

Triệu Từ Mai đã được thấy nụ cười ấm áp nhất trên thế gian này.

Điện Ngân Bích gần đây nhất,Triệu Từ Mai ra lệnh cho người điu Dạ Hàn về tắm điện của mình.Mùi máu tanh xộc lên khiến nàng ta buồn nôn,trước mặt chỉ thấy toàn một màu đỏ,thoảng chốc trở thành một màn đen.

Chàng trúng độc rồi?!

Triệu Từ Mai rất sợ,sợ rằng hấn một lần nữa giống như lần ở điện Ngân Bích.Lần đó có sẵn thuốc giải hấn cũng phải mất bảy tuần tịnh dưỡng,lần này còn chưa biết trúng phải độc gì,không khéo...không khéo...Nàng ta không dám nghĩ đến nữa.

Nhìn Dạ Hàn đau đớn trên giường,Từ Mai không kìm được nước mắt,Yên Lăng phải nhờ đến Triệu Mạc mới lôi được Từ Mai ra khỏi phòng cho thái y sơ cứu.Triệu Mạc không biết đây là ngẫu nhiên hay đã được ai đó sắp xếp trước nên cứ để mặc cho người khác giải quyết.

Trắc Vũ Hạo trong khi tìm Diễm Cơ đã thấy tên thích khách chạy trốn khi mọi người đang toán loạn tìm cách thoát thân.Hấn định đuổi theo nhưng đột nhiên nhớ ra chính y đã ám sát Dạ Hàn.Nếu bị bắt gặp đứng cùng y chỉ tổ càng thêm bị nghi ngờ.Vì vậy hấn nhắm mắt cho qua,cũng không nói cho ai biết.

Xung Tự thì ngược lại.Tại sao tên thích khách lại chọn thời điểm này để hành động?Chẳng nhẽ y không biết rằng sẽ dễ bị bắt hơn hay sao?Xung Tự kết luận đây không đơn thuần là kẻ muốn lấy mạng Dạ Hàn.Hơn nữa nếu muốn lấy mạng một cách nhanh chóng tại sao không chọn chỗ khác mà lại bắn vào phần mềm bả vai?Xung Tự kiên quyết đuổi theo làm rõ.

Tên thích khách đứng ở hậu hoa viên điện Cẩm Ngọc.Một nữ nhân đi đến, khuôn mặt trắng bệch,dáng vẻ vội vã.

Y nhìn nàng mỉm cười:

-Tiểu nhân thấy nương nương có vẻ rất sợ hãi.Không sao đâu,chỉ là phần mềm tổn thương,không chết được ngay đâu. Có điều ám sát Hoàng thượng thật kích thích.Khuôn mặt đau đớn khi độc tố phát tán còn kích thích hơn.

-Im đi ! -Nàng gắt.

-Được rồi,được rồi.Nương nương trả thù lao,tiểu nhân sẽ đưa giải được.

Nàng lần tìm trong ống tay lôi ra một túi gấm màu đỏ.Y hớn hờ đón lấy,đưa túi bạc lên ngang tai lắc lắc:

-Ha ha,đúng là nương nương có khác. Trà thù lao cũng rất hào phóng.

-Nhiều lời,đưa giải được đây.

Tên thích khách lục trong túi,rút ra đưa cho nàng một tờ giấy cũ kĩ,đã hơi ngả vàng.Nàng tức giận bảo:

-Ta cần thuốc giải !

-Ty được rộng lớn như vậy,lẽ nào không tìm đủ được phẩm để chế giải được cho Hoàng thượng sao?Nương nương yên tâm,toàn những loại dễ tìm thấy ở bất cứ đâu,ít nhất là với tủ thuốc của Ty được. Với lại người nhiễm độc này ít nhất năm ngày mới tử vong.

Nói rồi y quay người đi mất.Nàng cắn môi,nắm chặt tờ giấy trong tay,không biết nên xử lý thế nào.

-Quả nhiên là do nương nương Hạ Cơ đứng sau ! À,mà không,là Trác Diễm Cơ mới đúng.

Xung Tự thò đầu bước ra.Trác Diễm Cơ bàng hoàng.Nàng không còn gì để chối cãi nữa.Lúc hỗn loạn nhân không ai để ý mà trốn về,không ngờ còn bị Xung Tự mò đến tận đây.Nàng cười nhẹ một cái:

-Ta là Hạ Cơ hay Trác Diễm Cơ liên quan gì đến ngươi?

-Nương nương định giả vờ mất trí nhớ rồi âm thầm trả thù một mình Dạ Hàn đúng không?Không dễ thế đâu nương nương ! Bên cạnh Trác Dạ Hàn biết bao nhiêu chân tay,người chỉ có thể liên minh với Thuận vương mà thôi.

Trác Diễm Cơ cười hất một tiếng,biết Xung Tự rất tinh ý,có giấu cũng chẳng thể giấu được nữa,nàng nói thẳng:

-Thuận vương?!Liên thủ với huynh ấy? Tam ca chỉ là một tội nhân bị lưu đày, sống chết do người khác định đoạt thì ta còn có thể trông chờ gì?Nhưng ta lại khác.Ta lấy danh nghĩa phi tử ở bên cạnh nhị ca,cũng là người nhị ca yêu nhất.Ta có vô số cơ hội,hơn hẳn các người-những kẻ chỉ biết ngồi chờ đợi.

Các người chỉ có thể cản đường ta mà thôi !

Xung Tự không nói gì nữa,tần ngần đứng nhìn mảnh giấy ngả vàng trong tay Diễm Cơ.Nàng hơi giật mình,giấu nhanh vào trong tay áo.Xung Tự thần nhiên nói:

-Nương nương,gải được cho Trác Dạ Hàn tính sao?Chẳng lẽ người tự mình điều chế hay liều mạng đến Ty được nhờ giúp đỡ?Lúc đó chẳng phải lộ ra kẻ chủ mưu rồi sao?

-Ngươi muốn gì?!

Xung Tự chẳng kiêng nề chìa tay trước mặt nàng:

-Nương nương,người muốn đưa giải được cho Thuận vương để điện hạ cứu sống Trác Dạ Hàn,sau thì dựa vào công trạng đó giúp điện hạ quay lại hoàng cung đúng không?!

Nàng cứng họng.Cứ như y đọc được ý nghĩ của nàng vậy.

-Nương nương,hiện giờ trong tay người không có thuốc giải,Thuận vương lại say mê y thuật,chế tác thuốc cũng không tòi.Hay là để Thuận vương tự quyết định đi.

Trác Diễm Cơ không còn cách nào khác đành nghiêng rằng liên minh với Xung Tự,đưa y cách điều chế giải được.Y cần mảnh giấy trên tay,miệng nhếch lên đắc ý:

-Nương nương chớ lo lắng,Xung Tự sẽ tự lo liệu với Thuận vương,thân phận của nương nương sẽ không bị lộ đâu.

Tiểu nhân mạn phép đi trước.

Xung Tự vừa rời đi,Mẫu Đơn và Lục Nương đã cùng hồi hà chạy đến,về mặt có thể thấy đang sợ hãi đến tột cùng:

-Nương nương !!!

Mẫu Đơn và Lục Nương nhào đến chỗ nàng.Lục Nương vốn vờ hỏi:

-Nương nương,nương nương có bị thương chỗ nào không?Nghe nói có thích khách,nương nương không thấy đau cả.

Mẫu Đơn xô nàng ta ra bảo:

-Tiện tỳ,có phải đây là nơi người được đến không hả?

-Mẫu Đơn,không được nói vậy,Lục Nương đến vì lo lắng cho ta.

-Nhưng nương nương...-Mẫu Đơn như sắp khóc đến nơi.-Hoàng thượng trúng độc bất tỉnh rồi,thái y nói loại độc này rất kỳ lạ,không biết là loại độc gì.

Điện Ngăn Bích ngoài sân quan viên xếp thành hai hàng dài dằng dặc,phía trong có Mộc Hoan,Tề tướng,tứ phi,Tả Hữu tướng quân cùng Triệu Tử Mai,Lý Uyển Khánh cùng Hữu tướng quân Lý Trình, Triệu Tử Mai cùng Tả tướng quân Triệu Mạc,tất cả đều lo lắng đến tột cùng,Tử Mai còn khóc ngất lên ngất xuống ba bốn lần.Triệu Mạc đỏ dãi mãi nàng ta mới chịu ngừng khóc.Trác Diễm Cơ thấy cảnh đó cảm thấy hơi tội nghiệp,bước nhanh qua bọn họ.

-Hiện phi giờ này mới tới?!Người có biết Hoàng thượng bị thương không?Phi tử kiêu gì thế?!

Thần phi và Đức phi hùng hổ mắng mỏ nàng,còn chặn ngang trước cửa không cho vào.Lý Uyển Khánh liếc xéo:

-Tránh ra,các người định làm loạn chỗ này hả?Không thấy Hoàng thượng đang hôn mê sao?Mau nhường đường cho Hiện phi vào thăm.Muốn gây sự thì mau rút về tẩm cung !!!

Hai người bọn họ bị Uyển Khánh quát không khỏi xấu hổ,bốn mắt nhìn nhau dạt sang hai bên nhường đường cho Diễm Cơ.

-Cảm ơn Quý phi !

-Mau vào đi.

Trác Diễm Cơ vén rèm bước vào.Dạ Hân nằm trên giường,hai mắt nhắm nghiền,da trắng bệch,môi khô nứt nẻ lại thâm tím do trúng độc.Mô hôi thấm ướt đầm một mảng áo.

Nàng nhẹ nhàng lại gần,tay gỡ lọn tóc dính bết trên trán.Bên trong không có ai,chắc có lẽ đã đến Ty dược tìm cách giải độc rồi.Trác Diễm Cơ ngồi bên mép giường,cầm lấy bàn tay lạnh buốt của hân.

"Trác Dạ Hân,đây mới chỉ là một phần nhỏ cái giá mà huynh phải trả thôi.Sau này cứ từ từ mà cảm nhận."

Đôi mắt sâu thẳm thẩm ấy trong chốc lát ánh lên tia dữ dằn.

-Thuần vương !

Xung Tự bước vào điện Thuần vương. Vũ Hạo đang ngồi,trước mặt là một đồng sách về y thuật.Thấy y,Vũ Hạo dừng ngay việc đọc lại.Xung Tự buồn cười hỏi:

-Thuần vương,đã lâu không đụng đến y thuật,sao bây giờ đã có hứng thú trở lại

vậy?

-Ta đang đọc giết thời gian thôi.-Vũ Hạo chống ché.

Xung Tự nhún vai:

-Thuần vương ơi là Thuần vương,rốt cuộc người có muốn báo thù không vậy?Tìm thuốc giải cứu hân làm gì.

Xung Tự giờ giờ mấy quyển sách xem qua,Trác Vũ Hạo rót một ly trà uống cạn rồi chậm chậm nói:

-Ta không phải muốn cứu hân mà vì ta không thể để hân chết dễ dàng như thế được.Chết vì trúng độc,quá hơi cho hân,hân cần một kết cục đau đớn hơn nhiều.

-Thật vậy sao?-Xung Tự hỏi vặn lại.

Thuần vương hoàn toàn không nói gì.

-Được thôi.Tùy Thuần vương quyết định.

Y nhún vai xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Đã ba ngày trôi qua từ khi Dạ Hàn trúng độc tiễn. Nay là ngày thứ tư. Hân lúc tỉnh lúc mê, môi tím tái, người lạnh ngắt, lại liên tục đổ mồ hôi. Sau một đêm ngủ, tỉnh dậy tóc đã bạc hơn phân nửa.

Trác Dạ Hàn hai mắt nhắm nghiền. Vũ Hạo nhốt mình trong phòng. Từ Mai, Uyển Khánh ngày đêm túc trực bên cạnh. Mộc Hoan không biết làm gì ngoài ngồi canh chừng lúc hân tỉnh lại.

Các Vương gia, các vị hoàng thân quốc thích âm ỉ tranh giành quyền lực, xem ai đủ khả năng thay thế vị trí tân đế. Mệnh quan rồi rã, tấu chương chất thành đồng. Tể tướng tát bát gánh vác thay. Các vị thái y lo sợ ngày đêm xem bệnh, cắt thuốc làm giảm độc tố phát tán. Hậu cung than khóc, phi tần lo âu.

Ngoài biên ải không biết các nước láng giềng sẽ có ý đồ xâm lược lúc nào.

Nam Vân quốc bao trùm một màu u tối mờ mịt.

Trác Diễm Cơ cũng bị ảnh hưởng bởi không khí nào nề này. Nàng thử tìm Xung Tự, y bảo rằng yên tâm, giải được sấp hoàn thành rồi, Trác Dạ Hàn không chết dễ dàng được như vậy đâu.

Trong lúc chờ đợi Vũ Hạo hoàn thành giải được, nàng đến thăm Dạ Hàn. Hân chẳng hề hay biết, nằm im lìm như một khúc gỗ vô tri. Hơi thở ngắt quãng nặng nề. Triệu Từ Mai cầm hận nhìn nàng cứ như thể đã biết chính nàng là nguyên nhân gây ra chuyện tày trời này vậy.

Diễm Cơ ngại ngừng hỏi nhỏ:

- Dạ Hàn đã tỉnh lần nào nữa chưa?

Mộc Hoan lắc đầu.

Diễm Cơ sờ đầu Dạ Hàn. Ướt đầm mồ hôi. Lạnh toát. Nàng không tìm được thoáng nhú mảy. Bỗng Dạ Hàn khẽ gọi:

- Diễm Cơ... Diễm Cơ...

Mộc Hoan tái mét mặt. Nàng không có phản ứng gì, chỉ thấp giọng:

- Trong lúc mê sáng còn có thể gọi tên của muội muội mình, Dạ Hàn chắc rất yêu thương nàng ấy. Phải không cận vệ Mộc Hoan?

Đêm ngày thứ tư, thái y bắt mạch cho Dạ Hàn, nói mạch đập rất yếu, độc tố đã ngấm gần như toàn bộ xương tủy, chắc có lẽ không qua khỏi con trăng đêm nay.

Triệu Từ Mai ôm đầu như một kẻ điên,

vừa khóc vừa nguyên rủa Diễm Cơ. Lý Uyển Khánh hai mắt đỏ hoe, gục đầu bên cạnh giường hân. Tể tướng, hai vị Tả Hữu tướng quân, Mộc Hoan cùng các vị đại thần đứng trước cửa điện Vĩ Tuyên chờ đợi một kết cục.

Dưới cái bóng trăng nhuốm sắc bi ai, Trác Diễm Cơ lặng lẽ đứng nép sau cây hoa đào trông trước điện Thuận vương chờ người.

Nam nhân mảnh khảnh mặc bạch phục từ từ bước xuống bậc thang. Hình như gầy đi rất nhiều, hai mắt cũng xuất hiện quầng thâm mờ mờ, có lẽ đã nhiều đêm thức trắng. Nhưng hân không có chút gì gọi là mệt mỏi, trên môi còn thoáng ý mãn nguyện. Vũ Hạo đi lướt qua Trác Diễm Cơ mà không hề biết đến sự tồn tại của nàng. Diễm Cơ đợi hân đi khuất rồi lên ra sau, chạy về phía điện Vĩ Tuyên.

- Chàng mau tỉnh lại đi !!!

Triệu Từ Mai nước mắt đầm đìa nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Dạ Hàn lắc lắc. Nàng ta đã gọi bao nhiêu lần rồi, hân vẫn không thèm trả lời. Bây giờ nàng ta chỉ cầu mong một phép màu xuất hiện.

Có lẽ lão thiên động lòng, Trác Dạ Hàn cuối cùng cũng tỉnh lại. Hân lơ mơ thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của một nữ nhân, nàng ấy luôn miệng gọi Dạ Hàn, Dạ Hàn.

Dạ Hàn đưa tay vuốt ve khuôn mặt ấy rồi gọi:

- Diễm Cơ...

Triệu Từ Mai đang vui mừng khôn xiết bỗng mặt chừng xuống thất vọng:

- Thiếp là Triệu Từ Mai.

- Từ Mai? Còn Diễm Cơ đâu?

Nàng ta thờ dài, cuối cùng ánh mắt trở nên ôn hoà:

-Được rồi,thiếp đi tìm Diễm Cơ cho chàng.Nhưng nếu thiếp đi tìm thì chàng phải nhanh chóng khoẻ lại đây nhé !

Một lát sau,Trác Diễm Cơ được tuyên vào điện,một người khác theo sau. Nàng quỳ xuống bên mép giường hôn nhẹ lên trán hấn một cái:

-Chàng tỉnh rồi.

-Phải,ta đã tỉnh.

-Còn đau không?

-Nàng vừa giúp ta hết đau rồi.

Hai người lại im lặng.Dạ Hàn đang định nói gì thì bỗng nhiên tức ngực, phun ra một búng máu,máu tươi nhiễm đỏ y phục nàng.

Sắc hoa bị ngan như hiện trước mắt.

Mọi người hốt hoảng xô nàng sang một bên,đỡ Dạ Hàn nằm xuống.Máu trong khoang miệng vừa ngọt vừa tanh.Mùi vị của máu làm Dạ Hàn mất dần ý thức. Trước khi mất phủ màu trắng xoá,bóng hình một nam nhân in lên võng mạc.

Quen thuộc đến nghẹt thở.

Trước mặt hấn là dòng Vong Xuyên đỏ thẫm,cây cầu Nại Hà cô độc đứng sừng sững giữa tám thâm đồ khổng lồ kia. Mùi của chết chóc và diệt vong.Trác Dạ Hàn bước xuống dưới dòng Vong Xuyên,để mặc nước chảy đi.Giữa nơi âm khí nặng nề,một luồng sáng mãnh liệt bao quanh thân hấn,một cánh tay nhẹ nhàng nắm lấy tay hấn kéo đi.

Ánh sáng giữa nơi tăm tối ngày càng mãnh liệt...

Trác Dạ Hàn,hấn vừa từ cõi chết trở về.

Mùi trầm hương quen thuộc.

Hấn tỉnh dậy đột ngột trước mặt bao người. Tiếng oà lên vui sướng,tiếng thờ dài thất vọng,âm thanh hợp lại náo động căn phòng.

-Ra ngoài cả đi.

Giọng môi mệť.Mọi người đã tản đi hết cả,Mộc Hoan vẫn trung thành đứng lại mặc dòng người cứ lũ lượt xô qua y.

-Ta còn sống?!

-Phải,Hoàng thượng vẫn còn sống.

-Ai đã cứu ta?

Y lắc đầu:

-Lúc đó thuộc hạ đang ở bên ngoài.

Tay hấn như vẫn còn cảm giác lúc ấy. Cái cảm giác chân thực đến khó tin.

Là ai?

Hấn chắc hấn đã có câu trả lời, chỉ là quá khó để chấp nhận.

Trác Dạ Hàn vốn luyện võ từ nhỏ,sức hồi phục cũng nhanh hơn người.Mới ngày thứ năm,hấn đã có thể tự đi lại bình thường,chỉ là hơi mệt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Dạ Hàn không biết bao nhiêu lần luồn tay vào y phục Diễm Cơ,đều bị nàng ngăn lại.Tuy hấn hơi phật ý nhưng vì lần đầu tiên nàng tự nguyện nên hấn vẫn rất vui.Bây giờ trên chiếc giường êm ái,Diễm Cơ đang gối đầu trên tay Dạ Hàn,còn Dạ Hàn mê mẩn ngắm đôi môi sưng đỏ vì bị chiếm hữu quá lâu của

nàng. Y phục nàng còn nguyên, còn hấn không biết có phải nóng quá hay không, thân trên đã hoàn toàn trần trụi.

Đối diện với lồng ngực rấn ròi, đầy nam tính của Dạ Hàn, Diễm Cơ vừa thẹn vừa ngạc nhiên. Thời gian trôi qua nhanh quá ! Tất cả các huynh đệ tỷ muội đều đã trưởng thành, đều có một số phận riêng như nhị ca Dạ Hàn, tam ca Vũ Hạo và cửu muội nàng. Trác Diễm Cơ nhắm mắt lại, khẽ thở dài một tiếng.

Dạ Hàn vòng tay phải ôm lấy nàng:

-Sao vậy?

-Dạ Hàn, ta có thắc mắc này. Thuận vương Trác Vũ Hạo, điện hạ mắc phải tội gì mà phải đi đày ở Yên Châu?

Trác Dạ Hàn giật mình:

-Thuận vương?! Thuận vương là hoàng đệ ruột của ta. Năm ấy phạm tội sát hại cố Thục phi-mẫu phi của bọn ta.

Không khí trở nên lắng xuống.

-Dạ Hàn, điện hạ là hoàng đệ ruột của chàng, sao chàng không cứu điện hạ?!

Ta thấy điện hạ là người rất hiếu thuận nhìn thế nào cũng không giống kẻ có thể nhẫn tâm như vậy được. Và lại điện hạ cũng đã cứu chàng...

Trác Dạ Hàn trừng mắt, nắm chặt lấy cánh tay nàng:

-Hạ Cơ, đang yên đang lành sao nàng lại lôi chuyện này ra?!

-Ta...ta...

-Có phải Trác Vũ Hạo đã nói cho nàng nghe gì rồi không? Nói !!!

-Không phải, thực sự không phải !

Cái ánh mắt mới đáng sợ làm sao. Diễm Cơ không khỏi có phần run sợ, đôi mắt diễm lệ ứ nước, chỉ chực cho nàng chớp một cái là lệ sẽ tuôn thành dòng. Diễm Cơ thôn thức:

-Sao chàng lại tức giận chỉ vì ta nói tốt cho Thuận vương?! Ta chỉ không muốn huynh đệ tương tàn, Thuận vương lại là hoàng đệ của chàng, là người chàng có thể tin tưởng nhất, nếu có thêm Thuận vương về phía chàng sẽ như hổ mọc thêm cánh. Chàng mới khỏi chưa được bao lâu, ta sợ chàng không đảm đương hết mọi thứ nên mới gợi ý Thuận vương cho chàng, nếu chàng không thích thì thôi, sao lại dữ tợn như vậy?!

Nàng buộc phải nói cho thật giống, nếu không Dạ Hàn sẽ nghi ngờ. Đúng là không uống công, sau khi nghe nàng nói hấn lập tức nguôi giận. Không ngờ nàng lại quan tâm đến hấn như vậy. Trác Dạ Hàn mỉm cười nhìn nàng:

-Được rồi ! Nín đi ! Ta xin lỗi nàng, tiểu Hạ ! Là ta nói sai. Ta chỉ ghen bởi nàng đang nằm trong vòng tay ta lại có thể đi nói tốt cho Thuận vương. Xin lỗi ! Nàng đừng khóc nữa !

Nhưng thực sự không phải ghen là tất cả. Hấn đương nhiên biết Diễm Cơ không có tình cảm với Vũ Hạo. Điều lo lắng nhất chính là sự xuất hiện của Vũ Hạo mà thôi.

-Ta về đây.

Diễm Cơ đẩy hấn ra, giả vờ giận dỗi bỏ về. Ngay lập tức hấn túm lấy ống tay áo của nàng:

-Tiểu Hạ, là ta sai. Ta biết sai rồi. Ở lại đây, đừng đi đâu cả. Nàng đợi ta một chút. Ta muốn cho nàng xem cái này.

Sau khi chắc chắn nàng sẽ không rời đi, Dạ Hàn cời trần ngồi vào thư án, cầm bút lông lên chậm rãi viết. Nàng không nhìn thấy hấn viết cái gì, chỉ mơ hồ đoán ra theo cử động của tay. Cuối cùng hấn đặt bút xuống, cầm long ấn đặt lên tờ giấy, để lại một ấn hiệu màu đỏ tươi.

Trác Dạ Hàn cuộn lại đưa cho nàng:

-Coi như là ta chuộc lỗi với nàng. Đừng giận ta nữa.

-Có ai giận chàng đâu. Ta cũng không ép chàng phải viết cái này. -Diễm Cơ hết sức vui mừng nhưng lại giả vờ như không.

-Là do ta tự nguyện, tự ta quyết định.

Hấn đi lại chỗ nàng ngồi, xoa đầu nàng âu yếm:

-Giờ thì không được dỗi nữa nhé ! Đêm nay ở lại chỗ ta.

Mới sáng sớm đã có người đập cửa phòng Lương Tề. Lão lồm cồm bò dậy khỏi giường, đại áo cẩn thận bước ra. Là Mộc Hoan. Hắn đưa cho Lương công công một chiếu thêu chỉ vàng:

-Biệt viện Thuần vương ở Yên Châu.

Dạ Hàn ngồi bên mép giường ngắm nàng. Diễm Cơ nằm trong, mắt khép hờ, thực ra nàng đã dậy từ lâu rồi. Quả thật Dạ Hàn đã chiều ý nàng, đưa thánh chỉ cho Mộc Hoan. Diễm Cơ biết việc này rất nguy hiểm nhưng đành đánh liều một phen, dù hắn có nghi ngờ cũng chỉ là vô căn cứ.

Lương công công treo lên mã xa lên đường ngay sau đó. Lão cầm thánh chỉ trên tay, miệng lầm bầm than thở rằng bắt lão đi xa như vậy để giao tận tay Thuần vương, chắc chắn là có biến rồi.

Kết quả còn hơn dự đoán của Dạ Hàn. Trác Vũ Hạo sau khi nhận thánh chỉ xong liền túm cổ Lương công công lại tra khảo một hồi mới chịu thả người. Hắn còn đe dọa Dạ Hàn nếu đang treu đùa hắn thì thôi ngay đi, đừng để đích thân hắn vác kiếm đến tận hoàng cung lấy thủ cấp đi. Lương công công sợ vãi ra quần, vất chân lên cổ chạy biến.

Trác Vũ Hạo cầm tờ thánh chỉ ném vào người Xung Tự:

-Không phải ngươi đang giở trò gì đấy chứ?!

Xung Tự nhặt lên, đọc xong lắc đầu:

-Không liên quan đến tiểu nhân. Điện hạ cũng xem qua rồi còn gì. Đây đích thực là thánh chỉ Trác Dạ Hàn chiếu xuống. Trong này còn ghi rõ điện hạ có công cứu giá, cả Nam Vân quốc đều mang ơn. Hắn muốn xóa bỏ tội danh cho điện hạ, khôi phục tước vị và của cải. Hắn còn bảo điện hạ quay về kinh thành ngay lập tức.

Vũ Hạo khinh khỉnh:

-Ta còn lạ gì Dạ Hàn. Hắn ta đâu phải loại người dễ dàng bỏ qua như vậy. Chưa biết chừng lần này về đao đã mài, lưới đã giăng, chỉ đợi Thuần vương ta sơ sẩy sẽ tóm gọn.

-Đằng nào thánh chỉ đã đến, chỉ bằng điện hạ cứ hồi cung. Dạ Hàn giở trò chúng ta sẽ đối phó sau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Trác Vũ Hạo chấp hai tay sau lưng, mắt hướng ra chỗ khác:

-Có lẽ vậy.

-Vương gia, ngài có yêu Trác Diễm Cơ không?

Vũ Hạo đột ngột dừng bước, trừng mắt nhìn nàng ta. Từ Mai vội vàng chữa lại:

-Ý...ý...bản cung là Vương gia vẫn thương yêu Trác Diễm Cơ cho dù nàng ấy chỉ là muội muội cùng cha khác mẹ với ngài?

Vũ Hạo trầm mặc lúc lâu, sau đó mới mở lời:

-Trác Diễm Cơ là người ít tuổi nhất trong số các hoàng muội của ta, cũng là người ta quan tâm đến nhất. Nhưng bây giờ muội ấy đã lớn rồi, có lẽ đối với muội ấy ta cũng chỉ là một tội đồ hoàng huynh không hơn không kém. Ta chắc sẽ dành thời gian làm nhiều việc mà ta chưa thể làm. Thí dụ như là đi dạo với Hoàng hậu chẳng hạn.

Từ Mai không khỏi bất ngờ với lời mời như thế này. Nàng ta bây giờ chỉ có một mình, Yên Lăng đã về điện Ngân Bích dọn dẹp, nếu cùng Vũ Hạo thế này e là không hợp cho lắm. Vũ Hạo như đoán được tâm tư của nàng ta, hắn bảo:

-Hoàng hậu sợ đi dạo với ta sẽ bị mọi người bàn tán à?! Vậy ta đi trước.

-Khoan đã !!!-Nàng ta dứt khoát.-Bản cung đi cùng ngài. Dù gì bây giờ nếu về cũng chỉ chôn chân ở điện Ngân Bích.

Triệu Từ Mai trầm nghĩ, chắc hắn muốn moi thông tin của Trác Diễm Cơ từ mình đây mà.

Trác Vũ Hạo khoan thai đi trước, Từ Mai chạy theo sau. Hắn đi được một đoạn không thấy nàng ta đâu mới dừng lại. Từ Mai đuổi đến nơi liền hậm hực:

-Ngài bảo đi dạo mà cứ đi như gió vậy, bản cung đuổi theo còn chẳng kịp.Thật là...

-Xin lỗi,ta đang mãi suy nghĩ không để ý đến Hoàng hậu.Từ giờ sẽ đi chậm lại.

Hai người lại tiếp tục đi.Lần này quả thật hẳn đi rất chậm,chậm đến nỗi Từ Mai phải đi chậm lại để ngang bằng hẳn.Bọn họ suốt dọc đường chẳng nói với nhau câu nào,không gian xung quanh chỉ là một khoảng vắng lặng.

-Này,Nhị Vương gia !

-Ân?

-Nhị Vương gia,ngài biết rồi đúng không?!Chuyện Cửu Quận chúa là Hạ phi.

Hắn im lặng khiến nàng ta thấy khó xử, kiểu như mình là một kẻ vô duyên ăn nói không biết suy nghĩ.

-Hoàng hậu đồng ý đi dạo với ta vì nghĩ ta muốn dò hỏi thông tin từ Hoàng hậu sao?!

Triệu Từ Mai trừng tim đen không giấu nổi sự bối rối.Chẳng lẽ lại không phải vậy?

-Vậy tại sao ngài lại đề nghị đi dạo cùng bản cung?

-Vì sao ư?-Vũ Hạo đáp.-Ta chỉ muốn đi dạo cùng Hoàng hậu thôi mà.

Câu trả lời dù nghe giống một lời biện bạch vụng về nhưng quả thật nó khiến cho Triệu Từ Mai đứng sững tại chỗ. Nàng ta cảm nhận được một cổ ám áp đang tràn ngập trong lồng ngực.

Những ngày sau,Trác Dạ Hàn thường triệu Trác Vũ Hạo vào cung để cùng bàn bạc chính sự nên cũng thường xuyên chạm mặt Triệu Từ Mai.Rất lâu về sau,Trác Vũ Hạo mới biết đó không phải là tình cờ.Triệu Từ Mai lúc nào cũng dành thời gian để đợi Vũ Hạo đi qua rồi giả vờ như chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Nàng ta run sợ lùi lại đến khi lưng chạm vào bức tường lạnh lẽo.Dạ Hàn dẫn Từ Mai vào góc tường,từ tốn nói:

-Triệu Từ Mai ! Người quả là rất ngu ngốc.Hết lần này đến lần khác tự cho mình thông minh rồi đối đầu với ta.Ta nói cho người biết: Không dễ dàng như vậy đâu.Ngoan ngoãn ở lại hậu cung chống lưng cho phụ thân người đi.Còn về Trác Vũ Hạo,người nghĩ hẳn thực sự yêu người đến mức trước mặt bản dân thiên hạ nước người về à?!Hoàng tâu giả cho đệ đệ của Hoàng thượng,người không sợ mất mặt ư?Hắn thì có đấy !

Triệu Từ Mai nhắm tịt mắt lại,không dám nhìn hắn đến nửa giây.Còn Dạ Hàn,hắn nói một lèo,nói xong tự khắc lùi ra,xô cửa đi mất.

Hắn không đánh đập cũng chẳng mắng mỏ,thế nhưng cứ nhẹ nhàng như vậy còn khiến Từ Mai sợ hơn gấp trăm lần.

Tiếng cười mỉa mai đầy ám ảnh lại vang bên tai.

Ngay ngày hôm sau,Trác Vũ Hạo được triệu vào cung.Khi Vũ Hạo đến,trong chính điện gồm có bốn người:Trác Dạ Hàn,Lương công công,Thượng thư Thẩm Khương và một nữ nhân còn rất trẻ.

Thấy Vũ Hạo đến,Dạ Hàn liền nhanh chóng giới thiệu Thẩm Khương và nữ nhân kia.Thì ra đó là tiểu thư Thẩm Lưu Ly,ngọc nữ của Thẩm Thượng thư.

Lương công công đem chiếu ban hôn trao cho Vũ Hạo,và trong khi hắn còn đang ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì thì Thẩm Khương đã chủ động hỏi thăm hắn,còn nói là sau này Thẩm Lưu Ly giao hết cho hắn.

Triệu Từ Mai nghe tin trong lòng vô cùng hoang mang,vội chạy đi tìm Vũ Hạo hỏi cho ra.Lúc đó Trác Vũ Hạo đang ngồi trong phòng,thánh chỉ còn vút trên bàn.

-Nhị Vương gia,Hoàng hậu đến !

Triệu Từ Mai ngồi ngay ngắn trên ghế, mắt chăm chăm nhìn vào thánh chỉ.Vũ Hạo nhìn Từ Mai,không nói một lời. Mãi sau nàng ta mới khó nhọc mở lời:

-Nhị Vương gia,Hoàng thượng...đã ban hôn cho ngài và Thẩm tiểu thư rồi đúng không?Ngay sáng nay ấy.

Vũ Hạo gật đầu.Từ Mai thấy tim mình sắp ngừng đập đến nơi.

-Thẩm tiểu thư kia,ngài đã bao giờ gặp mặt chưa?Chắc ngài không thích đúng không?Ngài không thích Thẩm tiểu thư đúng không?!--Sống mũi Từ Mai đã hơi cay cay.

-Hoàng hậu đang nói gì vậy?!

Đột nhiên Triệu Từ Mai chồm người lên về phía trước,hai tay chụp lên vai Vũ Hạo,mặt ghé sát lại thì thầm:

-Vũ Hạo,chàng tuyệt đối không được đồng ý.Chàng không thích Thẩm tiểu thư mà,phải chứ?!Chàng thậm chí còn không hề quen.Nàng ta không xứng với chàng,không xứng làm Nhị Vương phi của chàng !!!

Trác Vũ Hạo vội xô nàng ta ra,chỉnh lại y phục:

-Ta lấy ai đâu phải là việc của Hoàng hậu ! Hoàng hậu nói vậy có ý gì?

-Có chứ ! Vì ta yêu chàng ! Ta không muốn ai được phép quyến rũ chàng ngoài ta ra ! Cả đời này chỉ có ta mới xứng làm Vương phi của chàng ! Chàng cũng yêu ta mà,đúng không?!

Vũ Hạo bấy giờ mới vỡ lẽ.Thì ra là do Triệu Từ Mai hiểu lầm nên mới ngộ nhận mối quan hệ viển vông này.Hắn có phần thương cảm nàng ta,nhưng đây không phải chuyện đùa,Vũ Hạo cần nói rõ ràng mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Dạ Hàn vừa đi khỏi.

Hắn mang đến cho nàng chiếc lồng chim dát vàng-cống phẩm của nước Tề.Nó hót rất hay,lại có vẻ ngoài sắc sỡ ưa nhìn,hắn nghĩ rằng Diễm Cơ sẽ rất thích.Thực ra thì nàng chẳng hề thích chút nào.

Đúng là ngày trước nàng có sở thích như vậy,giờ nàng lại muốn được yên tĩnh.

-Mẫu Đơn,ngươi đem lồng chim sang phòng khác treo.

-Nương nương không thích à?

-Ân điển của Hoàng thượng lớn quá,ta không dám nhận.

Từ lúc Trác Dạ Hàn tặng nàng đến giờ, Diễm Cơ không thèm liếc lấy một lần. Thích yên tĩnh là một phần,tuy nhiên cũng chỉ là cái có.Thực ra mà nói nàng ghét tất cả những gì của hắn.Ngay cả những thứ trước kia nàng thích bây giờ cũng không thích nổi nữa rồi.

Điện Cẩm Ngọc ban đầu định xây gần điện Khả Nhiên nhưng cuối cùng lại đổi thành thông đường với điện Từ Trúc.Do đó,từ phía Nam điện Cẩm Ngọc có thể nhìn thấy khuôn viên đầy hoa cỏ thơm ngát mà trước kia,chính tay Cửu Quận chúa nàng chăm sóc.

Trác Diễm Cơ nằm dài trên sàn gỗ,mắt hướng ra bên ngoài kia,vô tình thấy một nữ nhân qua ô tường.Vẫn đọc một bộ thanh y quen thuộc như ngày nào,nàng ta đang mài miết bên khóm diên vĩ,không hề hay biết có người dõi theo.

Diễm Cơ nhồm dậy chạy ra cửa điện, theo con đường đá trắng dẫn tới khuôn viên.Đôi chân trần nhỏ nhắn thoăn thoắt bước đi,chốc lát thanh y nữ nhân kia đã ở trước mặt:

-Lục Nương !!!

-Hiền phi !-Lục Nương quá đổi ngạc nhiên.

Hai chữ "Hiền phi" không quen,lúc đầu Lục Nương còn suýt nữa gọi Diễm Cơ bằng "Quận chúa".Trác Diễm Cơ hình như không hài lòng,rất nhẹ gật một cái.

-Ai phân công người ở đây?Dạ Hân à?!

Lục Nương lắc đầu:

-Là Hoàng hậu.Chính Hoàng hậu bảo nô tỳ đến nhỏ cỏ và tưới nước,cả quét dọn khuôn viên ngay cổng Tây.Nô tỳ thấy điện Tử Trúc không có ai nên định vào dọn dẹp đôi chút.

Như chợt nhớ ra điều gì đó,Lục Nương thò vào ống tay áo,đảo mắt nhìn quanh, nhanh nhẹn lôi ra một phong bì thư nhét vào tay Diễm Cơ:

-Ai đưa cho người?

-Một cung nữ xưng là người ở phủ Nhị Vương gia.

Nàng nhìn hồi lâu,lặng lẽ nhét vào ống áo.Lục Nương đứng ngây ra,chẳng biết nên nói gì nữa.

-Người chưa được xuất cung à?-Diễm Cơ đột nhiên hỏi.

-Nô tỳ quá tuổi từ lâu rồi,sợ rằng có xuất cung cũng khó mà gả đi nữa.Nô tỳ đã xin Hoàng thượng được ở lại trong cung,được ân chuẩn rồi.-Ngưng một lát thì tiếp tục.-Nương nung thật may mắn,được Hoàng thượng yêu thương như vậy,nương nung phải sống thật tốt đây !

-Ấn.Ta sẽ sống tốt.

Trác Diễm Cơ đang định nói thêm thì tiếng Mẫu Đơn vang lên.Nàng vội từ biệt Lục Nương rồi đi để tránh Mẫu Đơn phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

-Chàng làm gì vậy?!Buông ra !!!

Trác Diễm Cơ bị kéo đi một mạch về điện Cẩm Ngọc.Nàng càng vùng vẫy muốn thoát,hắn càng xiết chặt không cho nàng thoát.Hai người một nam một nữ ồn ã,làm động đến cung,tẩm khác,nén đốt sáng trưng.Lương công công cuống cuống đuổi theo,Mộc Hoan cũng tìm cách kiềm chế cơn giận của hắn:

-Hoàng thượng bớt giận ! Hiền phi bị kinh sợ rồi kìa !

Trác Dạ Hân trong cơn giận dữ bỏ ngoài tai mọi lời khuyên can,lôi xềnh xệch nàng vào trong phòng rồi khoá trái cửa lại.Tiếng kim loại va vào nhau khiến nàng thảng thốt,lao đến đập cửa:

-Dạ Hân ! Mau mở cửa ra ! Mẫu Đơn ! Mở cửa cho ta !

Hai bàn tay đập thành thịch lên cánh cửa gỗ tro li tạo ra thứ âm thanh hỗn loạn.Trong phòng chưa thắp nến,trời tối,cửa sổ cũng đóng kín.Nàng khiếp sợ cảm giác bị giam giữ trong một căn phòng tối mịt.Diễm Cơ gào lên đòi ra ngoài:

-Dạ Hân ! Cho ta ra ngoài ! Dạ Hân !

Nhưng không ai đáp lại.Nàng cũng chẳng thể gọi nữa.

Trác Dạ Hân khoá cửa xong liền giao chìa khoá cho Mẫu Đơn.Nàng ta còn chưa hết bàng hoàng trước cảnh tượng khi nãy,tim vẫn đập thành thịch trong lồng ngực.

-Hoàng thượng,nô tỳ sợ rằng nương nung...

-Trẫm đã dặn dò người phải để ý đến nàng,người đã quên mất nhiệm vụ của mình rồi à?!!!

Mẫu Đơn quỳ sụp xuống chân hắn:

-Hoàng thượng bớt giận,là nương nung kêu đói,bảo nô tỳ đi làm chút đồ ăn khuya,đến lúc quay lại đã không thấy người đâu nữa.Nô tỳ tưởng người đã toàn tâm toàn ý với Hoàng thượng, ai dè...

-Ngu xuẩn !!!

Dạ Hàn định mắng nhưng vì sợ Diễm Cơ nghe được nên kìm lại. Hắn cố gắng hạ thấp giọng:

-Đồ vô dụng nhà ngươi, thật tổn com của trẫm ! Trẫm sẽ xử lí ngươi sau.

Hắn đi đến trước cửa phòng ngủ của nàng thờ hất một tiếng, giọng nói có phần lạnh lẽo nghiêm nghị:

-Nàng cứ ở đây suy nghĩ cho kĩ, khi nào nghĩ thông thì cho người đến điện Vĩ Tuyên vời ta. Ta sẽ chờ nàng.

Cuối cùng, không thấy nàng đáp lại, hắn cùng Mộc Hoan rời đi.

Suốt những ngày sau đó, Dạ Hàn không hề gặp mặt Từ Mai, cho dù có đến tận điện Vĩ Tuyên cũng không thể nào gặp được. Nàng ta không phải không đoán được vì lí do gì, có điều không ngờ hắn lại phản ứng thái quá như vậy.

Dạ Hàn như người mất hồn từ hôm đó đến giờ. Hắn lúc thượng triều cũng ngơ ngẩn, các quan báo cáo gì cũng không nghe lọt tai, thỉnh thoảng lại "ờ" một cái nhạt nhẽo, đến tối lại lục hết tất cả mọi tấu sớ buổi sáng ra xem và phê duyệt lại. Cứ như thế, lúc nào hắn cũng chỉ nghĩ đến nàng, muốn đến điện Cẩm Ngạc thăm nàng nhưng lòng tự tôn không cho phép. Mộc Hoan biết được ý nghĩ đó nên đã mạnh dạn đề nghị:

-Hay là Hoàng thượng cứ đến điện Cẩm Ngạc. Thuộc hạ chắc rằng Hiền phi cũng rất mong.

-Ai khiến ngươi quan tâm đến chuyện của nàng? Ta đến nơi không cần ta đề làm gì cơ chứ? !- Dạ Hàn chặn họng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Chờ trời tối, Triệu Từ Mai mới đến chỗ ngự Thiện phòng. Từ Mai căn đúng lúc cung nữ đem thuốc bỏ lên điện Vĩ Tuyên, chặn đầu lại, nói là muốn tự tay bưng lên cho Hoàng thượng. Cung nữ kia đầu dấm trái lời Hoàng hậu, ngoan ngoãn giao ra. Từ Mai lén lúc không có ai bên cạnh liền lấy thứ bột trắng trắng gi đó thả vào bát, khuấy thật đều rồi mới đem đến chỗ Dạ Hàn.

Đến cửa, Triệu Từ Mai bị Lương công công chặn lại. Nàng ta bướng bỉnh không nghe, còn dọa nếu thuốc mà đổ thì coi như lão xong đời. Lương công công coi mình là phận nô tài hèn kém đầu dấm có ý kiến gì, đành lui bước nhường đường để nàng ta hiên ngang vào tận ngoạ thất của Dạ Hàn.

Lúc đó hắn đang thay áo.

Dạ Hàn cau mày khi thấy Từ Mai đứng lù lù trước cửa phòng:

-Hoàng hậu phải chăng đi nhầm chỗ rồi? Đây là điện Vĩ Tuyên, không phải điện Ngân Bích.

Nàng ta nhát thời dờ dẫm vì đã quá lâu không được nhìn thấy cảnh tượng này.

Lúc này đây Từ Mai cực kỳ khao khát được áp mặt vào lồng ngực rắn chắc của hắn, khao khát được vuốt ve tấm lưng trần đầy ma mị kia, khao khát cảm nhận sự mát mẻ khi hai cơ thể trần trụi quấn quýt lấy nhau.

Nhất thời không thể thờ nổi !

-Hoàng hậu?

-À, thần thiếp... thần thiếp mang thuốc bỏ đến cho Hoàng thượng. Tiện thể thăm chàng.

Hắn nhìn bát thuốc trên tay Từ Mai, khẽ gật đầu:

-Cảm ơn Hoàng hậu.

Nói rồi cầm lên uống một hơi hết sạch. Vị thuốc ngai ngái dần dần trôi xuống cổ họng. Hắn đặt bát vào khay rồi bảo:

-Hoàng hậu có thể về được rồi.

-Thần thiếp cáo lui.

Dạ Hàn lấy làm lạ. Hôm nay Triệu Từ Mai nàng ta không đòi hỏi cái gì, cũng chẳng hề đề nghị ở lại điện Vĩ Tuyên. Nán lại một chút cũng không. Cảm giác hình như nàng ta muốn rời đi càng sớm càng tốt.

Đêm ngủ.

Trác Dạ Hàn bỗng nhiên cảm thấy khó chịu. Cụ thể là cả người nóng rực. Bên dưới tự nhiên cứng lên. Hắn đổ mồ hôi. Chẳng lẽ do lâu nay kiềm chế nên bây giờ mới thành ra thế này?!

Dù sao cũng là đêm hôm khuya khoắt, Trác Diễm Cơ không ở đây, hắn càng không thể tìm một nữ nhân khác để phát tiết được.

Trác Dạ Hàn rời khỏi giường, đến bên bàn rót nước uống, uống đến ba, bốn cốc mà cổ họng vẫn khát khô. Hắn khôn khéo, loay hoay tìm cách khống chế.

Đúng lúc đó, có cung nữ báo rằng Triệu Tử Mai đến. Dạ Hàn chưa kịp nói gì thì nàng ta đã xuất hiện. Dưới ánh nến mờ ảo, cơ thể đẹp như mộng ẩn hiện sau lớp ngoại sam mỏng manh. Hai má ửng hồng e lệ, Tử Mai nhẹ nhàng tiến lại gần hắn.

Hắn vội ngồi sụp xuống giường, thấy xấu hổ vô cùng. Triệu Tử Mai đã nhìn thấy rồi. Hắn giả vờ bình thản:

-Sao giờ này Hoàng hậu còn tới đây?

-Chẳng phải vì chàng sao?!-- Tử Mai ngại ngùng.

Không đợi Dạ Hàn phản ứng, Tử Mai mỉm cười, hai tay chạm lên áo hắn rồi luồn vào trong. Người hắn run lên. Da thịt mát lạnh tiếp xúc với cơ thể đang hừng hực như lửa đốt, Dạ Hàn không kìm được, dù biết trước mắt là Triệu Tử Mai nhưng vẫn chẳng ngăn nổi dục vọng của bản thân, hắn ôm nàng ta ngã xuống giường.

Hắn chủ động hôn nàng ta, đầu lưỡi quấn quýt với nhau trong khoang miệng. Tử Mai cũng nồng nhiệt đáp trả lại. Hơi thở dồn dập vang lên trong căn phòng tĩnh lặng.

Quần áo vứt ngổn ngang, vương vãi khắp sàn nhà. Trên giường một nam một nữ quấn lấy nhau, chần dậm sớm bị giầy vò trở thành một mớ nhàu nhĩ. Dưới thân Dạ Hàn, Triệu Tử Mai thở không ra hơi, hai tay bầu vịu lấy lưng hắn, ra sức vuốt ve. Thình thoảng Dạ Hàn không làm chủ được bản thân, ra vào vô cùng thô bạo khiến nàng ta đau chảy cả nước mắt, rên rỉ không ngừng.

Triệu Tử Mai nằm trên người Dạ Hàn, chậm rãi vuốt ve ngực hắn. Tóc xoã tung, dính bết mồ hôi trước trán. Dạ Hàn mắt nhìn trần trần lên trần nhà, không nói một lời, hơi thở nặng nề. Hắn cứ giữ nguyên tư thế như vậy một lúc lâu, tay chân cũng không thêm động đậy.

Tử Mai ngược mắt nhìn Dạ Hàn, chỉ thấy trong ánh mắt ấy một sự lạnh lẽo vô hồn. Cảm giác sung sướng cũng biến mất cùng hơi thở mỗi lúc một nhẹ dần. Tử Mai rúc đầu vào ngực hắn thờ thề:

-Dạ Hàn...

Hắn không trả lời. Nàng ta nhẫn nại gọi lần nữa:

-Dạ Hàn...

Lần này hắn đã quay sang, nhưng vẫn không đáp lại.

-Hôm nay thiếp rất vui ! Đã lâu lắm rồi chàng không nồng nhiệt như vậy ! Tự ý đêm khuya đến đây...--Nàng ta nuột khan.-...vì nhớ chàng.

Dạ Hàn nhìn thẳng vào mắt nàng ta, đôi mắt như xoáy tận cùng tâm can, như đọc được những suy nghĩ thầm kín chỉ dám che giấu trong lòng. Không dịu dàng, cũng chẳng mãnh liệt như khi nãy, đôi mắt chỉ đọc một ý niệm dò xét. Tử Mai chẳng lấy làm lạ. Nhưng rốt cuộc vẫn khiến nàng ta run sợ.

-Hoàng hậu thoải mái rồi chứ?!

Dạ Hàn đột nhiên nhếch mép cười.

-Hoàng thượng, chàng nói vậy là có ý gì?

-Không có gì, trẫm mệt rồi.

Tử Mai nhìn lên đã thấy Dạ Hàn ngủ say. Dạ Hàn rõ ràng biết, nhưng lại không hề nói gì, điều này càng làm cho lòng Tử Mai trĩu nặng như đá đeo. Tử Mai kéo chăn lên trùm qua cổ, vòng tay ôm lấy Dạ Hàn rồi thiếp đi.

Sáng mai tỉnh dậy, Trác Dạ Hàn đã chuẩn bị lên triều. Triệu Tử Mai không muốn hắn biết mình đã tỉnh nên vẫn giả vờ như đang ngủ say, khẽ cựa mình quay sang phải để lên ngắm hắn. Tử Mai nhớ lần đầu tiên, điều nàng ta thấy ngay sau khi mở mắt cũng chính là như vậy. Nàng ta sung sướng ngắm nhìn dáng vẻ mê người của Dạ Hàn khi khoác long bào lên mình.

Triệu Tử Mai nghĩ rằng hắn được định sẵn sinh ra là để làm Hoàng đế, bởi không một ai hợp với long bào hơn hắn cả.

Nằm trên giường, Triệu Tử Mai còn nghe được Mộc Hoan nói với Dạ Hàn:

-Hoàng thượng,để Hoàng hậu ở lại điện Vĩ Tuyền có sao không?Tiểu nhân sợ Hiền phi...

-Đợi khi nào Hoàng hậu tỉnh lại lập tức đưa về điện Ngăn Bích,gọi thái y đến kê đơn rồi làm như trước.Nhớ đừng để Triệu Tử Mai phát hiện ra.Cũng không được để Diêm Cơ biết chuyện này.

Nàng ta giận run người.Thì ra "thuốc bổ" Dạ Hân ban cho lần trước chính là thứ thuốc đó.Thảo nào Tử Mai không thể hoàn thai.

Nàng ta đợi sau khi hai người họ hoàn toàn rời khỏi điện Vĩ Tuyền mới nhô dậy.Toàn thân ê ẩm,Tử Mai miễn cưỡng dựa lưng vào đầu giường,con tức nghẹn ở cổ họng không tài nào nuốt trôi được.Nàng ta sờ lên bụng, toát mồ hôi khi nghĩ đến câu nói vừa nãy của Dạ Hân.

Lẽ nào mọi việc nàng ta làm lại trở thành công cốc?!

Không được !

Không thể để tên thái y chết tiết nào ngăn cản chuyện này !

Triệu Tử Mai mím môi,hai tay đan chặt vào nhau,cố gắng suy nghĩ nên làm gì tiếp theo.Nếu nghe theo lời hấn thì mất con,trái lại ý hấn thì kháng chỉ,thật tiến thoái lưỡng nan.

Bỗng có một cung nữ vén rèm lên:

-Hoàng hậu nương nương đã dậy từ lúc nào vậy?

Tử Mai nói dối:

-Bản cung vừa mới.

-Vậy để nô tỳ đi chuẩn bị nước nóng.

Nàng ta tần ngần đứng bên mép hồ. Nước trong hồ bốc lên hơi ẩm,gạch men xanh lát bên trong lòng hồ toả ánh nhạt dịu,mặt hồ rải đầy những cánh hoa nho nhỏ trắng muốt.

Triệu Tử Mai muốn tắm bằng chỗ của Dạ Hân,cung nữ cũng chiều theo ý bởi nàng ta đã nói sẽ chịu trách nhiệm Tử Mai nhúng ngón tay xuống nước,đưa một cánh hoa lên xem,sau đó quay lại bảo đảm người đứng bên cạnh:

-Lui ra,bản cung muốn thư giãn.

Đám người kia lẳng lẳng nhìn nhau phân vân,rồi cũng đóng cửa ra ngoài. Khi chỉ còn một mình,nàng ta dùng tay vớt hết đám hoa trắng trắng ra ngoài,được đầy một chậu.

Tử Mai căm hận nhìn chiếc chậu chứa đầy hoa kia.Nàng ta dù là nữ nhi nhưng cũng được học hành không thua kém bất cứ nam tử nào.Hiểu biết cũng rất rộng.Loài hoa tưởng chừng như vô hại kia chính là Vô Tử.Chỉ cần ngâm xuống nước,độc tố ở cánh hoa sẽ tiết ra làm cho phụ nữ không thể mang thai,có thai rồi tắm thử nước ấy cũng sẽ sảy thai.

Vì thế,nàng ta càng quyết tâm hơn.

Mới bỏ vào,độc tố chưa bị hoà tan nên không nguy hiểm.Tử Mai khoan thai ngâm mình trong nước,tắm xong mới đổ đám hoa kia vào nước,vứt cả cái chậu xuống hồ.Nàng ta gọi cung nữ vào mặc y phục giúp mình như không có chuyện gì xảy ra.Đám cung nữ thấy hoa còn nguyên trong hồ thì thở phào nhẹ nhõm.

Thái y lại đến điện Ngăn Bích.Y đem thuốc đi sắc,lát sau trở lại với chiếc bát ngọc nho nhỏ,bên trong là chất lỏng màu nâu đỏ sóng sánh.Y dặn:

-Đây là thuốc bổ thần sắc riêng cho Hoàng hậu,mỗi ngày một lần,uống trong một tuần.Xin Hoàng hậu nhớ dùng đều đặn.

Triệu Tử Mai không chút sợ sệt cầm bát thuốc lên uống cạn trước con mắt sững sờ của thái y.Y ngăn ra.Yên Lăng bảo:

-Hoàng hậu uống xong rồi,đại nhân nên về đi thôi.

-À,phải,phải,hạ quan cáo lui.

Gã thái y rời khỏi,Yên Lăng vội quát:

-Mang chậu đến đây !

Triệu Tử Mai nôn hết số thuốc đang ngâm ở cuống lưỡi ra,súc miệng bằng nước trắng lã lã.Vị thuốc đắng ngắt vẫn còn trong miệng,Yên Lăng xót xa:

-Hoàng hậu không sao chứ?!

-Không...bản cung không sao...Đem đồ đi,nhớ đừng để ai nhìn thấy.

Những ngày sau đều như vậy.Thái y đem thuốc đến,Tử Mai giả vờ uống rồi lại nhổ hết ra.May là không bị ai phát hiện.

Trong khi Triệu Tử Mai đang khốn khổ với thái y thì Trác Diễm Cơ vẫn im hơi lặng tiếng trong điện Cẩm Ngọc, không ra khỏi phòng dù chỉ là nửa bước, cũng không ăn, không uống gì cả. Bữa sáng, bữa trưa, bữa tối Mẫu Đơn đem đến, nàng không hề đụng. Y phục đem đến, nàng chẳng thèm liếc. Cứ như vậy đã gần một tuần rồi.

Trác Dạ Hàn đã đến điện Cẩm Ngọc. Tuy không được trực tiếp gặp nàng nhưng ngày nào hắn cũng đứng trước cửa phòng đợi nàng mở cửa. Mà Mẫu Đơn sợ bị Dạ Hàn mắng nên không hề dă động đến việc nàng tuyệt thực, chỉ âm thầm mỗi ngày đưa thức ăn đến rồi lại mang thức ăn về.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Cho đến gần hai ngày sau đó, không thấy động tĩnh gì, Mẫu Đơn sợ quá liền thành thực khai báo với Dạ Hàn. Số là mọi khi nàng ta gõ cửa đều có tiếng lịch kịch đáp lại, nhưng hôm nay đến cả một thờ hơi cũng không nghe được.

Trác Dạ Hàn đang ngồi đọc sách, tròng mắt nhìn Mẫu Đơn một cái. Hắn nổi cơn thịnh nộ:

-Lôi ra ngoài đánh đủ trăm trượng cho trẫm, sau đó đem phơi nắng. Còn sống thì tha, nếu chết vứt xác trôi sông.

Mẫu Đơn tái mặt, quỳ lạy cầu xin, vô vọng nhìn Dạ Hàn bước ra ngoài. Chưa đầy khắc sau, Mẫu Đơn đã bị Mộc Hoan trực tiếp giải đi.

-Hạ Cơ !!!

Trác Dạ Hàn xô cửa điện Cẩm Ngọc chạy vào. Cung nữ thái giám ngơ ngác nhìn hắn, không ai bảo ai đều hết sức hoang mang.

-Hiện phi đâu?

-Bẩm Hoàng thượng, nương nương nào có ra ngoài dù chỉ một lần.

Dạ Hàn chạy đến trước cửa phòng nàng, lấy chùm chìa khoá treo trên giá mở khoá. Khoá đồng rơi xuống đất kêu chói tai.

Hắn bàng hoàng thấy Diễm Cơ gục đầu bên bàn trang điểm, tay buông thõng, dưới chân là chiếc vòng đá vỡ vụn. Trên tay nàng có vết xước bầm tím.

-Hạ Cơ ! Hạ Cơ !

Hắn bế xác nàng lên, để khuôn mặt nhợt nhạt vui trong lòng mình. Hắn có cảm giác nàng đã gầy đi rất nhiều. Mái tóc mềm mại trở nên xơ cứng vì không được chăm sóc cẩn thận. Y phục cũng là bộ đồ như đêm hắn bắt gặp nàng và Vũ Hạo, nàng cần bản chưa hề thay ra.

Trác Diễm Cơ không phải tuyệt thực, nàng không ngu ngốc đến mức tự làm tổn thương bản thân chỉ vì bị Dạ Hàn hiểu lầm.

Do Mẫu Đơn đã quên mất cửa bị khoá.

Nàng ta đặt đồ ăn trước cửa nhưng lại không hề mở cửa, thành ra nàng không thể ra ngoài bê đồ ăn vào. Định đến lúc Mẫu Đơn đem bữa sau đến sẽ gọi nhưng thật không may, nàng ta đi rất nhẹ đến nỗi nàng không biết được Mẫu Đơn tới lúc nào, đi lúc nào.

Mẫu Đơn hầu hạ nàng nhưng không hề quan tâm đến nàng, cái nàng ta quan tâm chính là theo dõi nàng. Chẳng trách đến chia khoá cũng quên mở ra. Trác Diễm Cơ đói nhưng không dám kêu vì sợ mất mặt, thành ra bị hiểu nhầm là tuyệt thực. Hôm nay đề dờ thấy còn cào nên ép mình ngủ một lát, nào ngờ mở mắt dậy đã thấy mình nằm trên long sàng.

Diễm Cơ hé mắt nhìn trần nhà trạm trổ hình long phượng tinh xảo. Nàng không cần nghĩ cũng đoán ra được đây là đâu.

Nàng khẽ cựa mình. Lưng mỏi nhừ, đầu đau đến tê dại, hơn nữa là rất, rất đói. Diễm Cơ kéo chăn xuống tìm miếng ngọc Vũ Hạo tặng nhưng không thấy, lại phát hiện y phục đã thay đổi, cơ thể cũng được lau sạch sẽ. Bộ y phục này không phải của nàng, nó rộng thùng thình, hơn nữa rất giống của nam nhân.

Của nam nhân ư? Lẽ nào...

Nàng đỏ mặt.

Đúng lúc đó, Trác Dạ Hàn bước vào. Ánh mắt tràn ngập ý lo sợ và hối hận. Thấy nàng đã tỉnh, hắn mừng rỡ quỳ xuống cạnh long sàng, nắm lấy bàn tay

gây của Diễm Cơ:

-Tha lỗi cho ta.Thạ lỗi cho ta.Ta không cố ý nhót nàng.Là ta nhất thời hồ đồ ! Là ta đã quá nóng giận nên mới trách nhảm nàng !

Diễm Cơ không hề nói gì.Nàng trơ mắt nhìn hấn,giọng nói đến tai nàng cũng trở nên mơ hồ.

-Tiểu Hạ,nàng giận ta cũng được,trách ta cũng được,nhưng xin nàng hãy đối đãi bản thân thật tốt.Nàng ghét ta,bắt ta nhịn ăn cũng chẳng có gì lạ,đằng này tự mình nhịn đói,hại ta sợ đến bủn rùn chân tay.May mà ta đến kịp,nếu không chắc ta sẽ ân hận cả đời.

Diễm Cơ nghĩ hấn không phải làm quá như thế,dù sao cũng chỉ đói bụng mà ngất xỉu.Nàng định mở miệng thanh minh,bỗng thấy không còn cần thiết nữa.

-Tiểu Hạ ! Mẫu Đơn chăm sóc nàng không tốt,bị đánh chết rồi.Ta sẽ chọn cho nàng một cung nữ thân cận,chăm sóc nàng thật tốt những lúc ta không ở bên cạnh.

Ngừng một lát,hấn tiếp lời:

-Tiểu Hạ à,là ta hồ đồ.Từ nay về sau ta sẽ chỉ tin lời một mình nàng,dù người khác có nói gì,nàng cho đúng thì là đúng,sai thì là sai,ta nghe hết.Chỉ cần nàng không gặp Trác Vũ Hạo nữa,Triệu Tử Mai cũng không thể kiếm chuyện bắt bẻ nàng.

Trác Dạ Hàn thao thao bất tuyệt,nàng nghe xong chỉ đáp lại đúng một từ:

-Được.

Hấn không biết cái "được" của nàng có nghĩa là gì nhưng hấn cũng chẳng tiện hỏi thêm.Diễm Cơ chợt nhớ ra vấn đề gì đó,chỉ vào bộ y phục đang mặc:

-Dạ Hàn,bộ đồ này là...?

-Không có sẵn đồ của nàng ở điện Vĩ Tuyên nên đành lấy tạm.

Hấn nghĩ ngợi hồi lâu rồi lại bổ sung:

-Ta không làm gì cả.

-Còn miếng ngọc?

Dạ Hàn đặt lại miếng ngọc bội vào tay nàng.Diễm Cơ cẩn thận đón lấy,chùi cho thật sạch rồi đeo lại bên hông.Hấn cảm thấy nghi hoặc:

-Hạ Cơ,ta chưa thấy vật này bao giờ. Đồ của nàng một tay ta chọn lựa,lẽ nào ta lại sót mất thứ này?Ta thấy hơi quen quen,hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải.

-À...Ta không biết.Ta thấy trong hộp trang sức nên đeo thử.Chàng chắc từng xem qua nhưng nhiều quá nên không thể nhớ nổi ấy mà.Không cần bận tâm

Trác Dạ Hàn gật đầu.Dù gì cũng không nên quá đa nghi.Nàng đối với hấn chưa có nửa điểm giả dối,hấn tin là vậy.Thế nên Dạ Hàn gạt tất cả sang một bên, nhòm người lên long sàng hôn nàng một cái.

-Thật tốt khi nàng tỉnh lại.

-Ta không cần về điện Cẩm Ngọc sao?

Hấn lắc đầu:

-Để nàng một mình ta không yên tâm. Ở đây có ta,có Mộc Hoan,có rất nhiều cung nữ hầu hạ,nàng sẽ được chăm sóc tốt hơn.Nghỉ đi,ta không làm phiền nữa.Sau khi khoẻ lại ta sẽ đưa nàng về điện Cẩm Ngọc.

-Được.

-Nghe nói Diễm Cơ bị ngất?

-Hả?-Dạ Hàn ngừng đầu lên.

Trác Vũ Hạo đứng trước mặt hấn,chắp tay ngang ngực.Vũ Hạo nghe người trong cung nói rằng thấy Dạ Hàn bế Diễm Cơ từ điện Cẩm Ngọc chạy ra,sắc mặt nàng trắng bệch.Vũ Hạo không khỏi lo lắng.

Dạ Hàn thân nhiên cầm bút lông vạch đồ lên tấu chương,nét mặt không chút cảm xúc:

-Đúng vậy.

-Hoàng thượng không chút áy náy à?

Đường bút lập tức khựng lại,Dạ Hàn đặt bút lên bàn.Hắn không viết nữa.

-Vũ Hạo,nếu ngươi lo cho Diễm Cơ thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt nàng nữa,ít nhất cũng đừng trò chuyện thân mật hay gặp gỡ nhau thường xuyên. Hiện giờ Diễm Cơ đã gả cho ta rồi,nên đổi cách xử sự đi.Ngươi cứ tiếp tục quấy rầy nàng thế này không phải càng làm rối rắm thêm sao?!

Vũ Hạo nhìn Dạ Hàn rồi cười khinh bỉ:

-Huynh ở đâu ra ý nghĩ tự cho mình cái quyền cảm đoán ta vậy?!Diễm Cơ mãi mãi là Diễm Cơ,dù huynh có trăm phương ngàn kế cũng không biến Diễm Cơ thành Hạ phi của huynh được.Và lại,huynh có hơn gì ta?Chỉ là hạng người đạo đức giả ! Đừng tưởng huynh đối xử với Diễm Cơ như vậy là muội ấy biết ơn huynh.

Dạ Hàn trừng mắt nhìn Vũ Hạo,hắn thách thức nhìn lại.Sau cùng Vũ Hạo bật cười trào phúng:

-Có lẽ ta đã chỉ trúng tim đen của ai đó chăng?!

Trác Vũ Hạo ngông nghênh đi ra, trên tay còn thoải mái phe phẩy chiếc phiến như không hề biết tới khuôn mặt hắc ám sau lưng.

Lúc sau Vũ Hạo tình cờ bắt gặp Lục Nương.Nàng ta trông già thêm vài tuổi vậy.

-Nô tỳ tham kiến Nhị Vương gia.

Vũ Hạo biết Lục Nương đã không còn hầu hạ bên cạnh Trác Diễm Cơ nên không tiện hỏi,vậy mà nàng ta đã mở lời trước:

-Vương gia,Hiền phi có sao không?

-Việc trong cung ta cũng không rõ nữa, nhưng chiếu theo sắc mặt Dạ Hàn có lẽ muội ấy ổn.Nếu có chuyện gì hẳn đã sớm lòng lộn lên rồi.

Lục Nương thờ phào một cái:

-Thật là may quá !

Vũ Hạo vỗ vỗ vai nàng ta:

-Ngươi không cần quá lo lắng.Dạ Hàn không để cho cửu muội chịu thiệt thòi đâu.Và lại nếu Dạ Hàn dám làm thế thì vẫn còn ta cơ mà.

-Vương gia nói vậy là nô tỳ yên tâm rồi.

-Tốt ! Ta đi trước đây.

Những ngày sau, trong cung đã rộ lên tin Hoàng hậu được sủng hạnh trở lại, còn ở lại điện Vĩ Tuyên cả đêm.Ai cũng cảm thấy ngạc nhiên.Có kẻ ghen tỵ với may mắn ấy,có kẻ lại lạc quan hơn cho rằng chỉ là bên ngoài diễn trò nhằm củng cố địa vị để Triệu gia yên lòng thôi.

Trác Dạ Hàn biết rõ bị hạ được nhưng không hề vạch trần Triệu Tử Mai.Bởi nếu nói ra sẽ càng mất mặt,hơn nữa nếu mọi người biết chắc chắn sớm muộn cũng đến tai Diễm Cơ.Vì vậy hắn tha cho Tử Mai lần này nhưng đồng thời quyết không cho nàng ta đạt được mục đích.

Thái y đã báo cáo lại Triệu Tử Mai đã ngoan ngoãn uống thuốc,còn cảm ơn vì đã ban cho đặc ân này.Dạ Hàn nghe vậy thấy có vẻ đã xong xuôi nên bèn bảo thái y không cần cấp thuốc nữa,còn mình ung dung ngồi đọc tấu chương.

-Hoàng thượng,đến giờ rồi.-Lương công công đứng cạnh nhắc nhở.

Hắn nhanh chóng sắp xếp lại mớ lộn xộn trên thư án rồi đẩy ghế bước ra. Mộc Hoan đứng canh cửa thấy thế liền hỏi:

-Hoàng thượng,người định đến điện Vĩ Tuyên ư?Tấu chương tiểu nhân vừa đem đến chắc chắn Hoàng thượng chưa đọc xong,hơn nữa ngày mai còn phải xuất cung đến Trường Võ,e là thời gian sẽ chẳng kịp.

Trác Dạ Hàn nhìn Mộc Hoan một cái, Mộc Hoan nhìn lại hắn một cái,cuối cùng vẫn phải thờ dãi:

-Để tiểu nhân đi cùng Hoàng thượng.

Trác Diễm Cơ buồn chán ngồi tựa lưng ngưỡng cửa,đưa mắt nhìn tán cây đào đầy hoa đỏ thắm nhô lên từ phía sau bức tường.

Giữa ngày nắng ấm,tay nàng vẫn lạnh toát.Khuôn mặt nhỏ nhắn dùng vai làm điểm tựa,hai mắt khép hờ tựa hồ như đang rất mệt mỏi.Đã mấy ngày không ra khỏi phòng nữa bước.Đúng hơn là Dạ Hàn không cho nàng bước xuống giường,suốt ngày nằm đến phát chán.

Nhân lúc không có Dạ Hàn ở đây,nàng có thể ngồi ở đây một lát.

Bổng Diễm Cơ nghe thấy tiếng chổi quét phát ra từ cây hoa đào kia. Hắn là đang có người quét hoa rơi. Tiếp đó lại có tiếng hai nữ nhân nói chuyện với nhau:

-Này,hôm nay ta thấy vị quan thái y túc trực ở điện Ngân Bích quay trở lại Ty được làm việc rồi.

-Thật không?Hoàng hậu sướng thật đấy,thị tẩm xong lại còn được Hoàng thượng quan tâm đến vậy.

-A,ngươi thật ngốc,Hoàng thượng trước nay đâu sủng ái Hoàng hậu như vậy.Người Hoàng thượng sủng ái chính là Quận chúa Diễm Cơ.Ta e thứ mà Hoàng hậu uống đó không đơn thuần là thuốc bổ đâu.

-Cũng phải ! Không biết sau khi Quận chúa biết chuyện Hoàng hậu được thị tẩm thì sẽ như thế nào nhỉ?!Chắc chắn sẽ ghen tức không thôi cho mà xem.

-Ha ha,thật đáng đời ! Ai bảo dám đem lòng yêu Hoàng thượng đến mức bất chấp tất cả phản đối để làm Hiền phi. Có tâm yêu ruột thịt,thật kinh khủng ! Nếu là ta thì ta đã cắn lưỡi tự sát từ lâu rồi.

-Suyt ! Bé bé cái mồm thôi.Kèo người khác nghe thấy.

Trác Diễm Cơ dường như bùng tỉnh.Có lẽ thường ngày đứng ở một nơi quá cao để nhìn xuống,nàng đã quên mất những lời dè bĩu khinh thường kia vẫn tồn tại song song và chưa hề bao giờ biến mất.

Những lời cay độc đó,duy chỉ có một tác dụng duy nhất:Nhắc nhở nàng về mối thù nhất định phải trả cho Trác Dạ Hàn.

Nhưng lâu không nghe,nàng tự nhiên có cảm giác rằng mình đã buông lỏng bản thân quá nhiều,nhất là còn tự do hưởng thụ cái an nhàn từ chính Dạ Hàn tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Dạ Hàn đứng đằng sau ngơ ngẩn nhìn nàng. Mùi hoa đào phảng phất trong gió nhẹ,cánh hoa rụng đưa đáp xuống tóc mơ.

Hắn đến sát sau lưng nàng rồi quỳ xuống,vòng tay qua cổ ôm nàng.Diễm Cơ hơi giật mình,nhưng cũng không nói gì,cứ để yên cho hắn ôm như vậy.

Dạ Hàn mở lời trước:

-Sao lại ngồi một mình thế này?Buồn à?

-Dạ Hàn không ở điện Ngân Bích với Hoàng hậu,đến đây làm gì?

Nói xong Diễm Cơ mới giật mình.Tại sao những lời hờn dỗi đó lại phát ra từ miệng nàng cơ chứ?!Chẳng lẽ vì sự ghen tỵ sau khi vô tình nghe được câu chuyện phía sau bức tường kia?!Nhưng chẳng có lí do gì để nàng ghen cả.Nàng không giống những nữ nhân kia,không lấy Dạ Hàn vì tình yêu.

Trác Diễm Cơ nàng cũng không cần Dạ Hàn sủng nịnh,bởi nàng còn thấy ghê tởm hơn cả.

Trác Dạ Hàn chẳng hiểu tự nhiên sao Diễm Cơ lại nói ra câu khó nghe ấy nhưng vẫn cố không để bụng:

-Đây chẳng phải tẩm điện của ta ư?Hơn nữa còn có cả nàng ở đây.Sao hả?! Muốn đuổi ta đi?

-Ai dám đuổi đáng thiên tử cơ chứ?Ta vẫn chưa muốn chết.Mà ta cũng đã lưu lại ở đây lâu rồi,không nên làm phiền Dạ Hàn nghỉ ngơi nữa.Ta sẽ về điện Cẩm Ngọc.

-Tiểu Hạ,trước nàng đã nói là tha thứ cho ta,sao giờ lại có thái độ như thế?! Ta làm gì phật ý nàng à?

Diễm Cơ đột nhiên chống tay đứng lên, bảo:

-Không có,Chàng luôn đối xử với ta... RẤT LÀ TỐT !

Nàng không ở lại thêm một giây nào nữa,cùng tùy tùng của mình trở về điện Cẩm Ngọc.

Dạ Hàn không thể hiểu được tính khí thất thường kia của nàng do đâu mà có cho đến khi tình cờ nghe được đám cung nữ đang túm tụm tia lá ở ngự hoa viên tán chuyện với nhau.

Trác Dạ Hàn lộ khí xung thiên,hằm hằm đứng sau lưng hai nữ tỳ kia lên tiếng:

-Người nói cái gì?!

Hai cung nữ kia giật mình quay lại thì bị dọa cho suýt ngất tại chỗ.Bọn họ nói không thành tiếng,giọng cứ tắc nghẹn ở cổ họng.

-Nô...nô tỳ...

-Nói mau !!!

-Hoàng thượng tha mạng ! Nô tỳ nói ! Hoàng thượng...là Hoàng hậu...Yên Lăng tỳ tỳ ở điện Ngân Bích nói cho chúng nô tỳ biết...Mới cách đây có vài ngày.

Trác Dạ Hàn không thể tin được.Rõ ràng là thái y đã tận mắt thấy Triệu Tử Mai uống thuốc cơ mà.Sao lại có thể mang thai rồi?

Hắn lập tức lôi cổ tên thái y kia lên điện Ngân Bích xác thực.

Yên Lăng ba chân bốn cẳng chạy vào, mặt cắt không còn giọt máu.Ả quỳ trước mặt Tử Mai,run rẩy nói:

-Hoàng hậu,nguy rồi ! Hoàng thượng và thái y đại nhân đang trên đường đến đây.

Triệu Tử Mai hốt hoảng ôm bụng sợ hãi.Rốt cuộc cũng đã đến rồi.

-Mau đi mời phụ thân ta đến đây.

Yên Lăng học tốc đi tìm Triệu tướng quân,mong rằng ông ta sẽ cứu được Hoàng hậu.Ả mới rời khỏi không lâu thì Trác Dạ Hàn đã đến.

Triệu Tử Mai thu hết can đảm,tươi cười với hắn:

-Hoàng thượng,con gió nào đưa chàng đến vậy?Thiếp không ngờ có ngày Hoàng thượng lại chủ động đến điện Ngân Bích thăm thiếp.

Trái với vẻ tươi cười kia,sắc mặt Dạ Hàn u ám như mây đen.Hắn không biết nên bắt đầu từ đâu,bởi nếu nói thẳng ra sẽ lộ chuyện đưa thuốc tránh thai cho Triệu Tử Mai uống.Còn nếu không nói chẳng lẽ ra về công cốc?!

-Triệu Tử Mai,trẫm nghe mọi người trong hoàng cung nói rằng Hoàng hậu đã có hỉ.Sao trẫm không thấy Hoàng hậu báo cho trẫm một tiếng?

-Tại...tại vì...-Tử Mai chống chế.-Là tại vì...Không phải thiếp không muốn cho Hoàng thượng biết.Thiếp cũng mới biết cách đây một,hai hôm.Thiếp thấy khó chịu trong người nên mới nhờ thái y bắt mạch,nhờ vậy mới biết có long chủng.Thiếp định đợi trong người khoẻ lên đôi chút sẽ đích thân báo tin này cho Hoàng thượng.

-Là ai bắt mạch cho Hoàng hậu?

-Bẩm,là Trung Thừa thái y.

-Cảnh Hàm thái y trẫm phái đến tại sao Hoàng hậu không nhờ y bắt mạch cho tiện?

-Thiếp...thiếp sợ phiền đến công việc của Cảnh Hàm thái y nên không dám nhờ.

Triệu Tử Mai không dám ngẩng đầu lên đối diện với Dạ Hàn.Trong lòng như lửa đốt,tại sao giờ này Yên Lăng còn chưa quay về.Nếu để thêm ít nữa Tử Mai sợ sẽ bị Trác Dạ Hàn nhét ngay một liều mã tiền vào mồm.

Trác Dạ Hàn quay lại nhìn Cảnh Hàm xanh mặt đứng đó,y bảo y lui trước.Y mừng rỡ lật đật chạy ra ngoài,sau đó khép chặt cửa lại.

Tử Mai mở to mắt nhìn cửa phòng bị đóng lại.Hai chân mềm nhũn.Trên đầu nghe tiếng Dạ Hàn:

-Triệu Tử Mai,người còn gì để nói không?

Triệu Tử Mai quỳ xuống chân hấn,run rẩy bám vào vạt áo hắn,miệng lắp bắp cầu xin:

-Hoàng thượng,thiếp biết sai rồi.Xin Hoàng thượng khai ân,đừng giết con của chúng ta.Nó không có tội gì cả.Nó còn chưa thành hình người,nó không làm gì sai cả.

-Đúng,nó không sai,nhưng người sai. Người là Hoàng hậu mà không nắm rõ cung quy.Trong cuốn "Hậu phi tắc" có ghi rõ mà người không chịu làm theo,nay người còn dám lừa gạt cả trẫm !

-Hoàng thượng,sớm muộn gì chàng cũng biết,thiếp giấu chàng làm gì cơ chứ?!Thiếp xin chàng,để thiếp giữ lại nó,đừng bắt thiếp phải bỏ nó !!!

Trác Dạ Hàn nhìn Triệu Tử Mai quỳ dưới chân mình khóc lóc van xin,dù không có bất cứ biểu hiện nào nhưng trong lòng cũng cảm thấy mình có phần

hơi quá đáng.

Hắn thiết nghĩ, Triệu Mạc liên kết với Trác Vũ Hạo từ lâu, nếu để Triệu Từ Mai sinh hoàng tử chắc chắn Triệu gia sẽ được lợi hơn. Cho nên, hắn không muốn Triệu Từ Mai mang long chủng.

Hắn biết, Triệu Từ Mai không nghĩ sâu xa được thế. Từ Mai hẳn nghĩ rằng vì hắn không yêu nàng ta nên mới không muốn có con.

Dạ Hàn thầm thở dài vì lỗi suy diễn trẻ con đó. Thực ra, hắn không quan trọng lắm về việc có bao nhiêu hoàng tử, công chúa. Bởi ý Dạ Hàn đã định trước Thái tử tương lai rồi.

Đang đứng lúc hắn định đỡ Từ Mai dậy thì bên ngoài vang lên tiếng hỗn loạn của Mộc Hoan:

- Tuyệt đối không thể vào !

- Mau rút ra !!!

- Không được, Hoàng thượng đang ở trong đó !

Bốp !!!

Sau đó không còn nghe tiếng Mộc Hoan nữa.

Trác Dạ Hàn chưa kịp nhận thức được điều gì đang xảy ra ngoài kia thì một người to lớn đã xông tới giáng một cú trời đánh vào giữa mặt Dạ Hàn khiến hắn ngã dúi dụi xuống sàn.

Người kia vội vàng đỡ Từ Mai dậy:

- Mai nhi, đứng lên đi bảo bối, con tuyệt đối không phải quỳ trước mặt hắn !!!

- Phụ thân.- Nàng ta khiếp đảm nhìn Dạ Hàn mũi bê bết máu nằm gục dưới sàn nhà.

Trác Dạ Hàn cảm giác như đầu bị bổ đôi, máu mũi chảy không ngừng dính hết lên mặt. Hắn loạng choạng ôm mũi đứng dậy:

- Triệu tướng quân...

Triệu Mạc mặt đỏ phừng phừng tức giận, chỉ thẳng vào Dạ Hàn mà hét lên:

- Hoàng thượng, người thực là loài cầm thú ! Hồ dũ không ăn thịt con, tại sao Hoàng thượng lại nỡ bắt Mai nhi phá thai chứ?! Nó đâu có lỗi gì ! Có phải là Hiền phi xúi giục người không?

- Triệu tướng quân, không liên quan đến Hiền phi, trẫm cũng chưa từng nói là sẽ bắt Hoàng hậu bỏ đứa bé trong bụng. Trẫm muốn bàn bạc với Hoàng hậu.

- Hừ!- Lão cười lạnh.- Bàn bạc cái gì nữa trong khi đã rõ mười mươi như vậy? Hoàng thượng bây giờ chỉ cần trả lời một câu: Giữ hay không giữ?!!!

Giữ- Hoàng thượng lo mà chăm sóc Mai nhi cho tốt !

Không giữ- Thần tự tay đem Mai nhi về nhà chăm sóc !!!

Trác Dạ Hàn nuốt khan, suy nghĩ một lát rồi hạ giọng:

- Được, trẫm đồng ý.

Triệu Mạc chưa nguôi giận, ngược lại còn mỉa mai nói với hắn:

- Thần không ép Hoàng thượng phải đồng ý.

Trác Dạ Hàn không nói thêm câu nào, ôm mặt lão đảo đi ra khỏi điện Ngân Bích. Lương công công và Mộc Hoan nhìn thấy khuôn mặt bê bết máu kia, vội vàng lấy khăn lau cho hắn.

- Hoàng thượng không sao chứ?!

- Hơi ê ẩm một chút.

Rốt cuộc cũng đuổi được Dạ Hàn đi, trong lòng Triệu Mạc trút được phần nửa gánh nặng. Lão vỗ vai Từ Mai an ủi:

- Là phụ thân không tốt, năm xưa mù quáng gả con cho tên hôn quân Dạ Hàn ấy. Bây giờ con phải chịu khổ rồi.

-Phụ thân đừng lo,từ giờ chàng chắc sẽ không dám nhắc đến chuyện này nữa đâu.

-Ừ,nhưng cẩn thận vẫn hơn.Chuyện hậu đình phụ thân không tiện nhúng tay vào,phải tự bảo trọng.Lúc đám hán một cái phụ thân cũng chẳng thể nghĩ nhiều,may mà hán nhắm mắt cho qua, nếu không e là giờ đầu phụ thân cũng chẳng còn trên cổ nữa.

Triệu Tử Mai rơm rớm nước mắt,cố gắng để không khóc trước mặt Triệu Mặc:

-Phụ thân về đi,người không nên ở lại đây lâu.

-Được.Con nhớ bảo trọng,có gì hãy bảo Yên Lăng truyền tin cho phụ thân.

Thượng triều hôm sau, Triệu tướng quân cáo việc nên không đến,ngay cả Hoàng thượng cũng lệnh huy bỏ buổi chiều.Một năm ba trăm sáu lăm ngày hai người họ chưa bao giờ vắng mặt,ắt hẳn mọi người suy đoán rằng đã có chuyện gì đó xảy ra.Nhưng không một ai biết nguyên do.Suy đoán vẫn cứ là suy đoán.

Điện Ngân Bích chật cứng người.Các phi tử trong hậu đình nghe tin Triệu Tử Mai mang long thai liền nhân cơ hội lấy lòng, tranh thủ nói xấu Trắc Diễm Cơ.

Triệu Tử Mai đối với hành động này cũng cảm thấy vô cùng hân diện.Coi như vớt vát chút thể diện cho mình,đỡ mang tiếng là một Hoàng hậu hữu danh vô thực.

Hết đám này đến đám khác.

Váy áo trang sức đủ sắc xoay vòng vòng trước mặt Tử Mai khiến nàng ta chóng cả mặt.Nhân sâm ngàn năm,linh chi Thiên Sơn,...toàn những thứ đại bổ chất thành đống trong phòng.Nhưng nàng ta không hề đụng đến dù chỉ một chút.

Tử Mai sợ bị người khác hăm hại.

Trong lúc điện Ngân Bích nườm nượp kẻ ra người vào thì Lý Uyển Khánh và Trắc Diễm Cơ lại lang thang ở hồ Vọng Sơn.Chính tại nơi đây cuộc đời của nàng đã bước sang trang mới.

-Hạ Cơ,ngươi đang nghĩ gì vậy?

Uyển Khánh hỏi vu vơ.Trắc Diễm Cơ là người đã đề nghị đi dạo cùng nàng ta nhưng suốt từ lúc đó đến giờ chưa một lần mở miệng.

-Ngươi đang nghĩ đến Triệu Hoàng hậu đúng không?

Diễm Cơ lắc đầu.Mặc dù đúng là nàng đang nghĩ đến chuyện này thật.

Từ lúc nàng dọn khỏi điện Vĩ Tuyên,đi đâu cũng nghe người ta bàn tán vô cùng sôi nổi.Nào là phúc đức của Triệu thị,nào là Hoàng thượng đã hồi tâm chuyển ý,nào là Hiền phi cuối cùng cũng hết quyền rũ nổi Hoàng thượng,...

Nàng chỉ muốn xông đến tát vào mặt những kẻ láo xược kia.Những thứ xấu xa đều là bọn họ gán cho nàng.Trong mắt họ,nàng mãi mãi là một Quận chúa lẳng lơ,vô giáo dục,suốt ngày bám lấy hoàng huynh mình,làm trái với luân thường đạo lý.Còn những người gây ra tội ác tày trời như Trắc Dạ Hàn lại được mọi người trọng vọng,kính nể, tôn thờ như một vị thánh.

Cuộc đời này thật quá bất công.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Ngươi không đến điện Ngân Bích thỉnh an Triệu Hoàng hậu sao?

Lý Uyển Khánh hình như đang cố chọc tức Diễm Cơ,chờ xem nàng sẽ phản ứng thế nào.Trái với tưởng tượng của Uyển Khánh,Diễm Cơ chỉ nhàn nhạt nói:

-Lý Quý phi,chẳng phải Quý phi đã từng bato rằng những việc không cần thiết thì không nên làm sao?

-Ngươi đang bao biện cho sự đổ kị của mình à?

-Ta thấy căn bản là không cần đến.Và lại,có khi Hoàng hậu thấy ta lại tức giận sinh bệnh,thế chẳng phải hoá ra đã tự biến mình thành tội nhân rồi sao?!

-Hạ Hiền phi miệng lưỡi thật sắc bén.

-Không dám.

Lý Uyển Khánh đi trước, Trác Diễm Cơ đi sau.Đột nhiên Uyển Khánh đứng khựng lại,dạt sang một bên,người hơi cúi:

-Tham kiến Hoàng thượng !

Trác Diễm Cơ giật mình giẫ lên vấy Uyển Khánh khiến nàng suýt ngã dúi dụi,may mà cánh tay rắn chắc kia đã kịp thời vươn ra cứu nguy.

-Cẩn thận !

Lý Uyển Khánh ngẩng đầu,trong giây lát thất sắc,trợn tròn mắt nhìn Dạ Hàn. Nàng ta định hỏi gì đó nhưng lại thôi.

-Hoàng thượng,thần thiếp đi trước.

Lúc này Diễm Cơ mới ngẩng đầu lên, phát hiện sống mũi bầm tím của hấn. Khuôn mặt đẹp tựa tranh vẽ bỗng có một vết bầm xấu xí nằm chính ình ngay chính giữa.

-Dạ Hàn,mặt chàng..

Hấn ngại ngần lấy tay che mặt.

-Không có gì.Tại hôm qua ta sợ ý va vào cột chống.Nàng thấy khó coi lắm sao?

-Không.Ta không có ý đó.Ta nghe nói chàng không thương triều,thì ra là vì cái vết bầm này.Đau không?

-Nàng thấy có đau không?!

Trác Dạ Hàn không bỏ qua cơ hội này, biến thương tích trên mặt thành có lợi cho mình,vòi vãnh nàng bôi thuốc hộ.

Trác Diễm Cơ bảo điện Vĩ Tuyên có rất nhiều người,tại sao không nhờ họ mà lại nhờ nàng?

Trác Dạ Hàn trả lời nàng cứ than vãn buồn chán,việc gì hấn cũng không cho làm.Nay là đang tạo công ăn việc làm cho nàng.

Kết quả giờ Dạ Hàn đang ở trong điện Cẩm Ngọc,kê đầu lên chân nàng chờ bôi thuốc.Mộc Hoan sau khi mang thuốc đến liền bị đuổi đi không thương tiếc.

Diễm Cơ không hề để ý đến vẻ mặt vui sướng của người đang ung dung gối đầu trên đùi mình,cứ từ tốn hoàn thành công việc.Dạ Hàn định chớp mắt thì bị nàng vỗ cho một cái:

-Xong rồi.

-Nhanh như vậy đã xong rồi sao?!

-Ấn.-Nàng gạt đầu xác nhận,đồng thời hai tay đẩy đầu hấn ra.

Trác Dạ Hàn ngán ngẩm Tưởng rằng có thể ngắm nàng thêm ít nữa,nào ngờ chớp mắt đã xong rồi.

-Ta có thể ở lại tối nay không?

Vài lọn tóc nàng rũ xuống vai hấn,che bớt một phần đôi mắt sáng như ngọc kia.Dạ Hàn nhìn không rõ,cũng không cảm thấy biểu hiện bất thường ở khuôn mặt nàng.

Trác Diễm Cơ như không suy nghĩ,đưa tay gạt tóc ra phía sau rồi gạt đầu nhẹ như không:

-Được thôi.

Trác Dạ Hàn không nói thêm bất cứ điều gì,an tâm nhắm mắt lại rồi tiếp tục gối lên đùi nàng ngủ thiếp đi.

Tĩnh dậy.Đã quá nửa đêm.

Trác Diễm Cơ đã ngủ say,có điều chân vẫn để cho hấn kê đầu.Dạ Hàn ngồi dậy ôm nàng vào giường,vô tình khiến nàng tỉnh giấc.

-Dạ Hàn,chàng làm gì vậy?

Hấn tỉnh bơ đặt nàng xuống giường rồi trèo lên theo.

-Ngủ ở ngoài kia không tốt.

-Nhưng ngoài kia mát hơn.

-Còn ta.Ta quạt cho nàng.

Dạ Hàn xuống giường lấy chiếc quạt tròn phe phẩy cho nàng,Diễm Cơ nằm im nhìn hấn, hấn vừa quạt vừa nhìn nàng mà cười:

-Ta quạt chưa đủ mạnh sao?

-Lát nữa có môi tay cũng đừng bắt ta quạt lại.

-Đã biết.

Hấn cúi xuống hôn nàng một cái thật sâu.Mùi thảo mộc nhẹ dịu quen thuộc như nàng vẫn thường ngửi thấy những lúc sà vào lòng hấn nũng nịu.Dạ Hàn vút quạt sang một bên,gục đầu xuống sát mặt nàng,cánh môi ép chặt với nhau.

Diễm Cơ không phản kháng,cũng chẳng cuồng nhiệt,đôi mắt kia vẫn mở to không chớp.

Khi nàng cảm thấy không còn không khí để thở mới đẩy nhẹ hấn sang bên. Dạ Hàn vẫn chưa hết tham lam,còn muốn nhiều hơn thế nữa.

Hấn lườn tay qua thắt lưng của nàng, giọng khàn đục:

-Hạ Cơ,sinh cho ta một hoàng tử.

Nàng lạnh lùng gạt tay hấn ra:

-Dạ Hàn,chàng có Hoàng hậu rồi.Hơn nữa còn đang mang long thai.

Trác Dạ Hàn ôm eo nàng,xoay người nàng đối diện với hấn:

-Hạ Cơ,thì ra nàng giận ta vì chuyện Triệu Tử Mai mang thai ư?

-Ta không có.Ta chỉ nhắc chàng nên dôn tâm trí cho hai mẫu tử Triệu hậu đi.

Hấn không biết nên vui hay buồn đây. Nàng ghen mà không chịu nhận.Hơn nữa đang nằm trong lòng hấn mà lại nhắc đến nữ nhân khác.

Dạ Hàn phả từng đợt hơi thở nóng bỏng vào tai nàng:

-Tiểu Hạ,đó là chuyện ngoài ý muốn. Triệu Tử Mai giấu ta.Ta không phải...

Hấn chưa nói xong đã bị nàng ngắt lời:

-Thế chẳng lẽ chàng không có ý muốn sao?

Hấn nghẹn lời.Đang muốn giải thích về chuyện bị hạ dược nhưng lại thôi.Dạ Hàn tập trung dỗ dành Diễm Cơ:

-Ta hồ đồ,đáng lẽ ta không nên làm vậy.Ta xin lỗi nàng,tiểu Hạ.Nếu nàng muốn,ta sẽ cùng nàng tạo ra một đứa, hai đứa,thậm chí là nhiều hơn thế cũng được.

Diễm Cơ cảm thấy Dạ Hàn thật vô liêm sỉ.Ít nhiều cũng từng là huynh muội với nhau,nói ra những lời này hấn thực sự không thấy ngại sao!?

-Đừng nói bậy.

-Tiểu Hạ,chúng ta kết thành phu thê đã lâu rồi,nàng còn ngại gì nữa chứ !

Diễm Cơ đỏ mặt,né tránh ánh mắt của hấn.Nàng biết hấn dù sao cũng là nam nhân,có thể kiềm chế đến mức này đã là quá xuất sắc rồi.Nhưng nàng không muốn lên giường cùng hấn.Nàng ghê tởm mỗi lần hấn chạm vào cơ thể nàng mà mỗi ngày nàng đều phải cắn răng chịu đựng.Tất cả chỉ vì bảo thù.

Trác Diễm Cơ mắt nhắm nghiền,hai tay tự ôm bản thân thật chặt như thể nàng sợ Dạ Hàn sẽ làm hại mình vậy.

-Ta buồn ngủ rồi.

Một lần nữa vì sợ nàng tổn thương hấn lại cắn răng chịu đựng.Dạ Hàn không tức giận vì nàng từ chối,hấn chỉ buồn vì nàng không chấp nhận hấn.Cảm giác bất an.Buồn bực.Khó chịu.

Hấn linh cảm rằng còn nhiều chuyện hấn vẫn chưa hề hay biết.

Mấy tháng sau Trác Dạ Hàn tổ chức đi săn. Hắn gọi ý Diễm Cơ đi cùng. Hắn nhớ rõ trước đây nàng rất thích cưỡi ngựa, từng ao ước có một tuấn mã thật đẹp, thật khoẻ để cùng phụ hoàng đi săn. Ngày nào cũng vò vãnh phụ hoàng nhưng vì là thiên kim công chúa nên không được phép, thường mò đến điện Lạc vương mượn hân ngựa để cưỡi. Rồi một lần sơ sẩy bị ngã để lại sẹo ở đùi, từ đó trở đi không dám leo lên lưng ngựa nữa.

Lần này, nàng quên hết chuyện cũ, đối với ngựa chắc cũng không còn dè chừng nên Dạ Hàn đã đặc biệt chuẩn bị riêng cho nàng. Khi Mộc Hoan dắt ngựa trao cho Diễm Cơ, hắn thấy mặt nàng tái xanh, tay cầm cương run lẩy bẩy, mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay.

- Tiểu Hạ, nàng sao vậy?

Nàng cười gượng với Dạ Hàn:

- Dạ Hàn, ta bỗng cảm thấy hơi mệt, chắc không cầm nổi dây cương đâu.

- Không sao, nàng có thể đi cùng ta.

- Không được, ta sẽ làm gián đoạn cuộc vui của mọi người mất. Hay là cứ để ta hồi cung trước đi.

Chưa kịp để hắn phản ứng, nàng đã leo lên xe về tẩm điện. Ngồi trong xe, nàng không hề nói một lời, tay cứ đặt lên đùi, miết đi miết lại một cách vô thức.

Có phải nàng cả nghĩ hay là do Dạ Hàn thực có dụng ý? Diễm Cơ ngẫm nghĩ, nàng chưa hề có hành động nào đáng ngờ, bên phía Xung Tự cũng bảo nàng chờ đến lúc chuẩn bị xong lễ nào Dạ Hàn đã nghi ngờ nên mới thử nàng?!

Không đâu.

Chắc chắn là không phải.

Hắn còn tin nàng hơn cả tin bản thân cơ mà.

Trác Diễm Cơ tự trấn an mình. Dạ Hàn từ xa nheo mắt nhìn cổ kiêu lộng lẩy chập chạp đi về phía bìa rừng.

Mộc Hoan thúc ngựa lại gần chỗ hắn đứng:

- Hoàng thượng tiếp tục hay không?

- Tiếp tục đi.

Trác Diễm Cơ hồi cung, vừa hay gặp Thẩm Lưu Ly từ điện Thuận vương đi ra.

- Tham kiến Hiền phi nương nương!

- Thẩm Vương phi không cần đa lễ.

Thẩm Lưu Ly hai mắt to tròn, long lanh sóng nước nhìn có nét giống nàng lúc trước - khi còn là một Cửu Quận chúa vô lo vô nghĩ. Diễm Cơ hi vọng rằng nàng ta sẽ không lâm vào cảnh giống Triệu Tử Mai, với lại nghe nói mối quan hệ giữa Nhị Vương gia và Nhị Vương phi rất tốt, chắc hẳn nàng ta đang rất hạnh phúc.

Nàng mỉm cười hỏi Lưu Ly:

- Vương phi đến điện Thuận vương làm gì vậy?

- Muội chỉ muốn xem xem nơi ngày trước của Nhị Vương gia như thế nào thôi. Ở trong phủ một mình thật chán ngắt! Nhị Vương gia thường ngày không tại phủ, lúc nào cũng có việc bận ra ngoài, muội hỏi cũng không nói. - Lưu Ly nãy nê kể lại.

Diễm Cơ đoán, Vũ Hạo mấy nay ngoài giờ thượng triều đều không có mặt ở hoàng cung, chắc hẳn đã cùng Xung Tự đến trại quân làm việc.

- Chắc Vương gia còn nhiều việc quan trọng, Vương phi nên thông cảm. Nếu buồn có thể đến hoàng cung thăm ta.

Lưu Ly ồ lên sung sướng, mừng rỡ nắm lấy tay nàng:

- Cảm ơn Hiền phi, Hiền phi đối với muội thật tốt. Sau này gọi Hiền phi là hoàng tẩu được không?!

Diễm Cơ chưa xót cười.

Là tẩu tẩu hay muội phu mới đúng đây?!

Nàng không biết Lưu Ly có ý chế giễu mình hay chỉ là một lời nói thật lòng. Tuy vậy nàng vẫn gật đầu đồng ý.

Thẩm Lư Ly bất ngờ kéo tay nàng cùng chạy.

-Vương phi,muội định đi đâu?-Diễm Cơ hét lên thất thanh.-Coi chừng trước mặt !!!

Lời chưa dứt,Lư Ly đã đâm sầm vào một người.Đám cung nữ theo hầu hốt hoảng đỡ người kia dậy:

-Hoàng hậu ! Hoàng hậu không sao chứ?!

Triệu Tử Mai mang thai được gần năm tháng,bụng đã to,lúc này lại bị Thẩm Lư Ly húc vào nên đứng không vững, loạng choạng ngã về phía sau,may mà có Yên Lăng đứng sau kịp thời đỡ nàng ta.

Tử Mai sợ hết hồn,đưa tay ôm bụng kêu đau.Yên Lăng cũng tái mét mặt,kêu người đưa Tử Mai về điện Ngân Bích. Nhưng chính nàng ta đã ngăn lại,nhăn nhó mặt hét lên với Lư Ly:

-Tiện nhân chết tiệt,ngươi dám đâm vào người bản cung !!!?

Nàng ta chợt nhận ra,đó là Thẩm Lư Ly,chính thê của Trác Vũ Hạo.Sau lưng còn có thêm Trác Diễm Cơ.

Triệu Tử Mai không đau nhưng lại giả vờ kêu đau làm khó hai người họ. Thẩm Lư Ly lúng túng,cúi đầu xuống đất:

-Ta không cố ý đụng vào Hoàng hậu. Chỉ tại mãi chơi nên không thấy Hoàng hậu phía trước. Thực sự xin lỗi !

-Ngươi tưởng một câu xin lỗi là xong à?Ngươi tưởng ngươi là Nhị Vương phi thì muốn làm gì thì làm à?Bản cung mang long thai,nếu có mệnh hệ gì thì đừng nói là ngươi,kể cả phủ Nhị Vương gia cũng đừng hòng yên ổn.Chi cần đụng đến một sợi tóc của bản cung,liệu mà giữ lấy đầu mình !!!!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Diễm Cơ biết Tử Mai ngoài miệng nạt nộ Thẩm Lư Ly nhưng thực ra ngầm cảnh cáo nàng đừng giờ trò. Quả thực nàng chẳng có lí do gì để hãm hại hai mẫu tử bọn họ, và nàng cũng ước rằng mình sẽ không hạ thủ với họ. Ít nhất là khi Tử Mai không cản đường nàng hay gây khó dễ cho kế hoạch của nàng.

Trác Diễm Cơ đứng ra giải vây cho Lư Ly:

-Hoàng hậu chẳng phải kêu đau bụng sao? Ta khuyên Hoàng hậu nên tuyên thái y đến điện Ngân Bích kiểm tra đi. Nhị Vương phi đã nhận lỗi rồi, nếu có gì xảy ra, nàng ta sẽ tạ tội với Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Tử Mai cũng hơi chột dạ, không biết đứa bé trong bụng có làm sao không.

-Lần sau bản cung sẽ không nhân nhượng nữa đâu. Coi như hôm nay các ngươi thoát được một lần.

Nói rồi vịn tay Yên Lăng cẩn thận bước từng bước một.

Đến hôm sau Trác Dạ Hàn gọi Thẩm Lư Ly vào cung. Trác Vũ Hạo nhân đó đưa nàng ta đi, thực chất để đến gặp Trác Diễm Cơ. Không ngờ là Trác Diễm Cơ cũng ở điện Ngân Bích với Dạ Hàn và Triệu Tử Mai.

Trác Vũ Hạo đẩy cửa vào, theo sau là Thẩm Lư Ly. Hắn thấy Dạ Hàn đứng ở cuối giường cùng Diễm Cơ, có vẻ như rất mệt mỏi. Trên giường Triệu Tử Mai cứ ôm bụng kêu đau, vị thái y mái tóc hoa râm toát mồ hôi quỳ sụp dưới chân Dạ Hàn nói:

-Bẩm Hoàng thượng ! Hạ quan vô dụng, không làm sao hiểu được Hoàng hậu chỉ bị đụng nhẹ lại đau bụng đến mức chết đi sống lại thế này?!

Thẩm Lư Ly đứng sau Vũ Hạo tái mét, mặt cắt không còn giọt máu. Rõ ràng nàng ta nhớ rằng Triệu Tử Mai hôm trước còn hùng hổ nằng nặc, hôm nay đã như con mèo bệnh lăn lộn trên giường.

-Nhị Vương gia và Vương phi đến thật đúng lúc, vừa hay thái y chẩn bệnh cho Hoàng hậu xong.

Trác Diễm Cơ thần nhiên nhìn Triệu Tử Mai. Nàng biết là giả vờ, bởi nếu là thật thì Tử Mai đã bù lu bù loa đòi thái y tìm cho bằng ra nguyên nhân và phương pháp chữa trị. Đằng này chỉ rên rĩ ôm bụng hồng hồng dòn Thẩm Lư Ly vào chỗ chết. Có lẽ Trác Dạ Hàn cũng chẳng tha thiết hay quan tâm cho lắm, không muốn nói ra chắc vì để giữ thể diện cho Triệu Tử Mai mà thôi.

Vũ Hạo nghiêm mặt nhìn Lư Ly:

-Nàng biết Hoàng thượng gọi nàng đến vì có liên quan đến Hoàng hậu đúng không?

Lưu Ly không nói gì, khẽ gật đầu, mặt cúi gằm xuống đất trông rất tội nghiệp. Vũ Hạo đẩy nhẹ nàng ta về phía trước:

-Mau quỳ xuống nhận tội đi !

Thẩm Lưu Ly mắt đỏ hoe quỳ xuống chân Dạ Hàn, cả người run rẩy khiếp sợ lên nhìn Diêm Cơ cầu cứu. Dạ Hàn cao giọng:

-Nhị Vương phi Thẩm Lưu Ly, người đã biết tội của mình chưa?

-Hoàng thượng tha mạng ! Hoàng hậu tha mạng ! Lưu Ly biết lỗi rồi ! Là Lưu Ly lỡ gây ra sự tình này. Nhưng thực sự Lưu Ly không hề cố ý !!! Nếu không tin Hạ Cơ tỷ tỷ có thể làm chứng !

-Đứng dậy đi. -Dạ Hàn đỡ nàng ta lên. -Nhị Vương phi biết lỗi là tốt. Người tội đáng trách, nhưng xét cho cùng chỉ là vô tình. Hơn nữa có Hạ Cơ làm chứng, người chỉ đụng khẽ, chưa đến nỗi gây ra nguy hiểm. Hoàng hậu cũng hơn một ngày sau mới đau bụng, ắt hẳn là có nguyên do khác. Chuyện này đến đây là chấm dứt, từ nay về sau không nhắc đến nữa. Về phần Hoàng hậu, trẫm đã ra lệnh cho thái y đốc sức điều trị, Vương phi cũng đừng quá áy náy.

Triệu Tử Mai đang giả vờ ôm bụng nghe vậy liền bật dậy:

-Hoàng thượng ! Không thể tha thứ dễ dàng vậy được !!!

Trác Vũ Hạo này giờ đứng ngoài xem kịch, bấy giờ mới cười như không cười:

-Hoàng hậu hết đau bụng rồi ư?

Tử Mai xấu hổ không dám nói thêm một lời, nhanh chóng bị mọi người phát hiện ra là giả vờ. Nàng ta chỉ có thể lấp liếm bằng việc nói là đã đỡ hơn. Trác Dạ Hàn nhếch miệng cười:

-Hoàng hậu thấy đỡ hơn là tốt rồi. Tạm thời trẫm và mọi người không nên làm phiền Hoàng hậu tịnh dưỡng nữa.

Đoạn hán quay lại cầm tay Diêm Cơ:

-Tiểu Hạ, nàng đứng lâu như vậy mỏi chân không? Ta đưa nàng về.

Mộc Hoan ở cửa điện nhắc nhở:

-Hoàng thượng, ở chính điện còn Lý tướng quân và Tề tướng đang đợi.

-Dạ Hàn, chàng mau đi đi, ta sẽ về một mình. -Diêm Cơ gỡ tay hán ra.

Trác Vũ Hạo quay qua nhìn Thẩm Lưu Ly rồi nhanh chóng bước đến:

-Hoàng thượng, chính sự quan trọng hơn, ta đưa Hạ phi về.

Trác Diêm Cơ chớp chớp mắt nói:

-Chẳng phải còn Thẩm Vương phi hay sao?! Vương gia cũng cần đưa nàng ấy về.

-Xe đợi sẵn trước cổng, Lưu Ly có thể đi trước đợi ta.

Dạ Hàn chưa kịp mở lời phản đối, Vũ Hạo đã kéo nàng đi, để Dạ Hàn cùng Lưu Ly ngơ ngác nhìn theo. Mộc Hoan sốt ruột giục:

-Đi thôi Hoàng thượng !!!

Dạ Hàn nghiêng răng tự nhủ:

-Giới thì thử đựng vào tiểu Hạ của ta xem. Ta cho tên "hoàng đệ" ngông cuồng nhà người sống không bằng chết !

Về phần Thẩm Lưu Ly, nàng ta vẫn còn đang sốc vì phu quân bỏ mình bơ vơ một mình, lại dám nắm tay hoàng tẩu trước mặt bao nhiêu người kéo đi như vậy. Từ lúc kết hôn, Vũ Hạo chưa bao giờ chủ động nắm tay hay hôn nàng ta. Đột nhiên trong lòng trở nên khó chịu.

Trác Diêm Cơ được Trác Vũ Hạo "tháp tùng" về điện Cẩm Ngọc. Đi bên cạnh nàng, Vũ Hạo có cảm giác bình yên khó tả. Con đường phía trước như trải dài vô tận.

-Này... -Vũ Hạo đột nhiên mở lời.

-Cái gì?

-Nàng...trông gầy hơn trước. Nước da cũng có phần nhợt nhạt. Hoàng thượng không quan tâm đến nàng ư?

Diễm Cơ phì cười:

-Vương gia để ý kĩ đến vậy sao? Chính ta còn chẳng nhận ra điều đó nữa là.

-Ta để ý đến nàng rất lâu rồi.

-Rất lâu là bao lâu?

-Lâu đến mức ta cũng không thể nhớ chính xác được ta để ý nàng từ khi nào. Chỉ nhớ rằng ngày nào ta không trông thấy nàng ngày đó sẽ không yên.

Nàng lặng thinh một lúc lâu. Bước chân có phần chậm dần. Vũ Hạo theo nàng chậm lại. Hai bàn tay vẫn đan chặt vào nhau, chưa hề rời khỏi một khắc. Vũ Hạo ngược ngón xoa đầu nàng như Trác Dạ Hàn và hần xưa vẫn thường làm:

-Thật là ngốc !

Trên đầu, hoa sưa đã nở trắng xoá. Gió cuốn theo màu trắng dịu dàng và tinh khiết đáp lên tóc nàng. Khoảnh khắc môi hần chạm vào môi nàng, thời gian như dừng lại vĩnh viễn...

Trác Vũ Hạo trở ra xe, Thẩm Lưu Ly đã đứng sẵn ở đó. Nàng ta chạy lại ôm lấy tay hần:

-Nhị gia, chàng đi lâu quá, thiếp tìm mà chẳng thấy đâu.

Vũ Hạo như kẻ mất hồn, hất tay Lưu Ly ra vén màn bước lên xe. Mắt hần nhắm nghiền, chẳng thém nói năng gì, ngồi bất động đến khi xe dừng lại trước cổng phủ.

Tối cũng đóng cửa nằm trong phòng, cơm nước không hề đụng đến. Xung Tự qua lời kể của Lưu Ly biết ngay là có chuyện. Y tức tốc mở cửa vào phòng hần hỏi:

-Nhị Vương gia, có phải người...?!

Vũ Hạo đang mê mẩn con hạc gấp bằng giấy vàng trên tay, nghe y hỏi liền gật đầu xác nhận.

-Ta suy cho cùng cũng giống như Trác Dạ Hàn mà thôi. Thật nực cười phải không? Ta luôn cho rằng mọi việc ta làm đều đúng, mọi thứ ta nghĩ đều không sai, đến hôm nay ta đã hoàn toàn không tin tưởng bản thân được nữa rồi.

-Vương gia có nói gì với Cửu Quận chúa không?

-Nàng nghe hay không đâu còn quan trọng. Nàng biết ta có ý niệm dơ bẩn đó rồi !

Thẩm Lưu Ly đứng ngoài cửa phòng đã nghe thấy tất cả. Nàng ta lo cho Vũ Hạo nên nhờ nhà bếp làm cơm bung lên tận phòng, nào ngờ vô tình biết được cuộc đối thoại này.

Nhưng Cửu Quận chúa là ai? Nàng ta đâu biết. Nhưng nghe giọng điệu của Vũ Hạo có lẽ rất yêu vị Cửu Quận chúa đó. Hoá ra lại yêu chính muội muội, Lưu Ly thật không ngờ đến. Thảo nào muốn đưa Hiền phi tỷ tỷ về, thì ra để tách nàng ta đi gặp Cửu Quận chúa.

Lưu Ly rón rén quay xuống nhà bếp, thầm nghĩ phải hỏi Hiền phi tỷ tỷ về Cửu Quận chúa kia mới được.

Vùng Khương Ích xảy ra hạn hán, Dạ Hàn nhân cơ hội đẩy Trác Vũ Hạo ra xa khỏi nàng. Lần này có Lý tướng quân, Tứ Vương gia và Vũ Hạo đi ứng cứu, tầm khoảng một, hai tháng mới trở về được.

Trước khi đi, Diễm Cơ có đến tìm hần nhưng không cho Dạ Hàn biết. Vùng Khương Ích quanh năm dân nghèo khổ lại thêm đợt hạn hán này càng hung hăng hơn. Lần này đi không biết Vũ Hạo còn gặp phải bao nhiêu nguy hiểm nữa đây. Nàng lo lắng vô cùng. Diễm Cơ nghĩ rằng mình phải đến, không vì bị cưỡng hôn mà e ngại gặp mặt. Đối với một kẻ đã ở dưới đáy bùn dơ bẩn như nàng thì còn gì để mất nữa chứ.

Nàng đến. Vũ Hạo lại cư nhiên trốn tránh nàng. Xung Tự thay hần cảm ơn, sau đó nhân tiện bàn bạc với nàng.

-Triệu tướng quân dạo này đổi ý, có vẻ không muốn gặp mặt chúng ta. Có lẽ vì con gái Triệu tướng quân đang mang thai, ông không muốn lúc này lại làm liên lụy đến nàng ta.

Diễm Cơ không mấy ngạc nhiên, bởi lựa chọn của lão không phải là không đúng. Dù sao lão cũng không nỡ đánh đổi cuộc sống đứa con yêu quý của lão chỉ để giúp người khác tranh quyền đoạt vị.

-Triệu tướng quân biết nhiều như vậy, người vẫn tin rằng kế hoạch sẽ không lộ ra ngoài?!

-Lão không giúp cũng sẽ không hại. Tiểu nhân chắc chắn. Có điều tình hình bất lợi rồi. Triệu Mạc rút lui, Triệu Tử Mai mang long thai. Nếu một công chúa thì còn đỡ, là hoàng tử thì ắt sẽ thành Thái tử tương lai. Trắc Dạ Hàn có người kế thừa hợp pháp, chỉ cần Thái tử còn sống thì long ấn nhất định phải được Hoàng thượng trực tiếp giao lại mới có giá trị. Chiều theo tính cách Dạ Hàn, có chết cũng không cam chịu đưa cho Vương gia đâu.

-Nếu Thái tử không tồn tại chẳng phải mọi chuyện được giải quyết hay sao?!

Xung Tự bắt ngờ:

-Quận chúa nghĩ vậy à? Quả là Quận chúa thay đổi đến chóng mặt !

-Ta cũng rất muốn có dũng khí để thực hiện ý nghĩ ấy nhưng e là người phải lợi dụng ta theo cách khác thôi.

-Tiểu nhân biết, Trắc Dạ Hàn không muốn giao quyền cho Vương gia nhưng theo truyền thống hoàng thất từ xưa đến giờ, Hoàng thượng mất khi chưa lập Thái tử vẫn có thể nhượng quyền cho Hoàng hậu, giống tiên đế với cố hậu Lưu thị.

-Nhưng ta đâu phải Hoàng hậu? Người nói với ta phỏng có ích gì?

Xung Tự nở nụ cười đầy ẩn ý. Nàng rõ ràng không phải không hiểu, chỉ là muốn ý trực tiếp nói ra. Xung Tự úp ụp mở mồm:

-Có ích hay không, tất cả đều nhờ vào Quận chúa. À không, phải gọi là Hiền phi nương nương tôn quý mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Trắc Diễm Cơ cho xe dừng ở nơi khuất người, cách cổng Tây không xa, một mình chạy về. Tường chừng như đã trót lọt, nàng mới thở nhẹ một cái, sửa sang lại y phục rồi từ tốn bước đi như không có gì xảy ra. Nào ngờ Trắc Dạ Hàn lù lù từ điện Cẩm Ngọc đi ra, khi đó nàng còn chưa qua khỏi cổng.

Dạ Hàn xong việc đã ngay lập tức đến thăm nàng. Điện Cẩm Ngọc không thấy, cung nữ cũng không biết chủ tử đi đâu, hẩn lại đi vài vòng tìm nàng cũng không thấy. Trong cái hoàng cung này, nàng có thể đi đâu được cơ chứ.

Cuối cùng nghĩ ngợi thế nào, hẩn ở điện Cẩm Ngọc đợi nàng. Rốt cuộc Dạ Hàn nhìn thấy nàng từ ngoài về, lại không cho người hầu hạ trong tầm điện biết nên tò mò:

-Tiểu Hạ, nàng vừa ra ngoài?!

Diễm Cơ bối rối nhìn hẩn, không biết nên nói thế nào cho phải.

-Tiểu Hạ?!-Dạ Hàn gọi tên nàng.

-Ta...ta...Nhị Vương phi có mời ta đến phủ chơi. -Nàng nhanh chóng nghĩ ra một lí do nào đó phù hợp.

Trắc Dạ Hàn lặng lẽ nhìn nàng, Diễm Cơ không có gan nhìn hẩn bởi lẽ đôi mắt nàng có thể hiện lên tất cả. Dạ Hàn lại là người giỏi đọc suy nghĩ của người khác, nàng không muốn để hẩn nhìn vào mắt nàng mà đoán ra nàng đang nói dối.

Ánh mắt gay gắt của hẩn chợt dịu lại. Dạ Hàn nắm lấy cánh tay kéo nàng lại gần, giọng nhẹ nhàng:

-Sao nàng không nói ngay từ đầu?! Có phải nàng buồn chán nên mới đến phủ Nhị Vương gia đúng không? Thế mà ta cứ tưởng...

-Tưởng gì?!

-Không có gì. Nàng quay về là tốt rồi.

Đúng vào thời khắc nàng thở phào nhẹ nhõm thì Thẩm Lưu Ly không biết từ đâu xuất hiện, bên cạnh còn có Lý Uyển Khánh.

Thẩm Lưu Ly thấy nàng thì không còn dáng vẻ vồ vập, phấn khởi như trước, trái lại còn có vẻ chán ghét nàng. Uyển Khánh cùng Lưu Ly cúi đầu hành lễ với hẩn:

-Hoàng thượng vạn tuế !

Dạ Hàn quay sang hỏi nàng:

-Tiểu Hạ, vừa nãy nàng bảo đến phủ Nhị Vương gia tâm sự cùng Vương phi, sao Vương phi lại đã ở đây rồi?! Lẽ nào trò chuyện chưa đủ?

Thẩm Lưu Ly liếc nàng một cái, lạnh lùng nói:

-Bẩm Hoàng thượng, đúng là Hiền phi nướng nướng có đến phủ thần thiếp. Lúc nướng nướng về có bỏ quên một món đồ, thần thiếp tìm đến điện Cẩm Ngọc trả cho nướng nướng. Nếu được Hoàng thượng cho thần thiếp "mượn" Hiền phi một lát.

Dạ Hàn thấy ánh mắt Lưu Ly khác lạ nên không khỏi chột dạ. Lúc này Diễm Cơ nhẹ nhàng bảo:

-Cảm ơn Nhị Vương phi ! Chúng ta đi thôi.

Lưu Ly quay đầu đi phía trước, Diễm Cơ từ tốn đi sau. Trác Dạ Hàn nhìn theo hai người bọn họ, miệng hỏi người bên cạnh:

-Uyển Khánh, nàng đã nói gì với Thẩm Lưu Ly?!

Lý Uyển Khánh hơi cúi đầu, chỉ cười cười hỏi rằng:

-Hoàng thượng nghi ngờ thiếp nói xấu Hiền phi ư?

Thẩm Lưu Ly đi rất nhanh, một sải chân bằng ba bước của nàng. Nàng ta trông có vẻ rất tức giận, cả quãng đường đi chẳng hé miệng lần nào. Khi biết đám Dạ Hàn đã ở rất xa, và không có một ai ở đó, Thẩm Lưu Ly đột nhiên quay phắt lại, tát một cái thật mạnh vào má nàng.

Trác Diễm Cơ quay cuồng, suýt nữa ngã dúi dụi xuống đất. Nàng ôm mặt, không hiểu mình bị đánh vì lý do gì.

Thẩm Lưu Ly ném cho nàng cái nhìn đầy khinh bỉ:

-Ngươi là đồ nữ nhân đê tiện nhất mà ta từng gặp. Lúc đầu ta còn tưởng ngươi hiền lành, biết đạo lý, hoá ra cũng chỉ là phường lăng lợ ! Vô liêm sỉ !

Bị xúc phạm, Diễm Cơ từ ngạc nhiên chuyển thành giận dữ. Nàng dùng hết sức nắm lấy cổ áo Thẩm Lưu Ly nhấc lên, mắt sắc như dao găm:

-Ngươi vừa nói cái gì?! Nói lại lần nữa cho ta nghe !!!

Trác Diễm Cơ cao hơn Thẩm Lưu Ly gần cả cái đầu nhưng chẳng khoẻ hơn là bao, lúc nắm cổ áo xóc lên hai tay còn run run, thực sự trông quá yếu ớt. Vậy mà ánh mắt kia đáng sợ vô cùng. Đôi mắt sâu thẳm ấy đang nổi sóng, một cơn sóng có thể cuốn phăng bất cứ ai và bất cứ lúc nào.

Thẩm Lưu Ly nào ngờ nàng lại biến ra thế này, trong lòng có phần sợ hãi nhưng nghĩ đến cảnh phu quân mình tình nồng ý mật với người trước mặt, nàng ta lại không kim được.-Ngươi chưa nghe rõ? Được. Ta nói lại cho ngươi nghe ! Ngươi là một nữ nhân vô liêm sỉ nhất mà ta từng gặp. Ngươi đã bất tuân cung quy, làm trái đạo lý, quyến rũ ca ca ruột, làm bại hoại thanh danh hoàng tộc. Ngươi chưa thoả mãn, giờ lại tiếp tục đùa giỡn với phu quân ta ! Vì ngươi mà trong lòng chàng chẳng còn chỗ cho ta nữa rồi!!!

Cái cảm giác ghê tởm lại ứ nghẹn cổ họng. Mỗi lần nghe người khác nhắc đến, nàng lại buồn nôn. Nhưng lần này nàng nôn không nổi, trái lại còn buông cổ áo nàng ta ra, che miệng cười ngặt nghẽo.

-Ngươi cười cái gì mà cười?! -Lưu Ly bắt giặc lùi về hai bước.

Trác Diễm Cơ cười rất lớn, sau đó nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bật. Nàng không cười nữa. Nàng ngược đôi mắt hạnh nhìn Lưu Ly:

-Nhị Vương phi, ngươi nói ta đê tiện, nhưng ngươi lại ghen với ta, hoá chẳng phải là thêm muốn thói đê tiện của ta sao?! Phải đấy. Nhờ đê tiện nên ta mới có những thứ ta muốn. Ta lăng lợ nhưng vẫn có người yêu ta. Còn ngươi ? Ngươi thì sao?! Ngươi đến phu quân mình còn chẳng giữ được, lấy đâu ra tư cách nói người khác !!!

-Nhưng...nhưng họ đều là ca ca của ngươi. Ngươi vì mất trí nhớ mà Hoàng thượng thương hại lấy ngươi, chúng ta không trách. Giờ ngươi đã biết, mau chóng rời xa Vương gia, nếu không thì ta sẽ tố cáo mối quan hệ này của ngươi.

Nàng lại bật cười trước đề nghị vớ vẩn này. Mất trí? Thương hại? Tố cáo? Chẳng biết Lý Uyển Khánh đã nói cho Thẩm Lưu Ly kia biết những gì mà nàng ta dám hùng hồn tuyên bố như vậy.

-Có vẻ ngươi lầm rồi. Nhưng nếu ngươi thích tố cáo ta đến vậy thì mau làm đi. Có điều hậu quả thế nào bất quá cũng chỉ mình ngươi gánh. Đừng quên sau lưng ta có cả Hoàng thượng và Nhị Vương gia chống đỡ.

-Ngươi...rõ ràng ta đã có lòng tốt cho ngươi biết, ngươi lại không chịu tiếp thu. Nhị Vương gia là ca ca của ngươi, ngươi lại vô si yêu Vương gia, đến giờ ngươi vẫn không chịu chấp nhận sự thật ngươi là muội muội của bọn họ ! Tính lại đi, bọn họ chỉ đang thương hại ngươi thôi !!!

Diễm Cơ gất lên:

-Ta chưa bao giờ yêu bọn họ, trước đó cũng vậy, ta thành thân với Trác Dạ Hàn chỉ vì bị ép buộc, ta không thể làm khác. Còn Nhị Vương gia, ta luôn coi huynh ấy là ca ca thôi !

Nói xong nàng mới biết mình lỡ lời. Luru Ly giận run người, chỉ tay vào mặt nàng:

-Thì ra ngươi già vờ mất trí nhớ. Ta...ta sẽ bầm báo lên Hoàng thượng.

Nàng ta vùng chạy về phía chính điện. Trác Diễm Cơ vội vàng đuổi theo. Nếu để Dạ Hàn biết coi như công sức mấy năm nay tan thành mây khói. Khó khăn lắm mới có thể qua mặt một kẻ đa nghi như Dạ Hàn, nhất định không thể để bất cứ ai phá hỏng !

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, trong lúc cấp bách, Trác Diễm Cơ rướn người đẩy mạnh nàng ta một cái..

Thầm Luru Ly mất đà ngã chúi về phía trước, đập đầu vào phiến đá cạnh. Trước trán lõm xuống,máu từ vết thương chảy lênh láng. Hai con ngươi tròn tròn.

Trác Diễm Cơ giật mình.

Khi nhận thức được mọi chuyện, Thầm Luru Ly đã nằm im bất động. Diễm Cơ hồn vía lên mây, luống cuống không biết làm thế nào để thoát tội bởi đi với Luru Ly chỉ có nàng, nàng không thoát được tội giết người.

Đang lo sợ thì chợt nhớ ra trong người còn đoản dao phòng thân, nàng rút đoản dao gươm lên, lưỡng lự một chút.

Trác Diễm Cơ nhắm mắt, tay phải cầm chắc chuôi dao, nhắm đăm thẳng một phát vào bả vai trái.

Phập !!!

Đầu nhọn cắm vào da thịt từa máu tươi, trán chảy mồ hôi ròng ròng. Nàng nhịn đau cố hết sức hết lên:

-Người đâu ! Thầm Luru Ly định giết ta ! Cứu với !!!

Sau đó, nàng khụy xuống đất, tay giữ chặt vết thương. Máu từ miệng vết đâm nhỏ giọt rơi xuống y phục trắng tinh của nàng, loang ra thành một vết cong kì quái giống hạt nọ cười quỷ dị vừa thoáng qua trên gương mặt trắng bệch của nàng.

Khi tận mắt nhìn thấy người ta khiêng xác Thầm Luru Ly đi, nàng mới yên tâm để Trác Dạ Hàn bế về.

Con dao đã được lấy ra, nàng đề nghị rửa sạch và giữ lại bên mình. Hấn hỏi tại sao nàng còn muốn để lại vật suýt lấy đi tính mạng mình, nàng trả lời rằng đoản dao ấy là di vật của Thầm Luru Ly, nàng không muốn vứt đi bởi bọn họ từng là tỷ muội tốt.

Đương nhiên Trác Dạ Hàn rất hài lòng, còn khen nàng vị tha,độ lượng.

Thượng thư Thầm Khương biết tin con gái ngã vỡ đầu chết không cảm được nước mắt, lúc trao trả thi hài về gia đình ông khóc như mưa như gió, Thầm phu nhân ngất lên ngất xuống.

Thầm Khương chỉ có mỗi một nữ nhi duy nhất mà lại chết oan uổng, ông quyết sống quyết chết đòi lại công bằng cho con. Nghe người ta kháo nhau rằng Hiền phi vì đem lòng yêu Nhị Vương gia nên khi Thầm tiểu thư được lập làm Nhị Vương phi đã sinh lòng ghen tức, rắp tâm hãm hại nàng ta. Thầm Khương liên tục dâng sớ tố cáo Trác Diễm Cơ, ông luôn miệt thị đòi giết nàng bằng được.

Diễm Cơ không dám bước chân khỏi tầm điện nửa bước như thể sợ rằng mọi người sẽ làm hại nàng. Ban đêm cũng liên tục bị ám ảnh, cứ đặt lưng xuống lại mơ thấy Thầm Luru Ly mặc áo nhuộm màu máu tươi,trán lõm biến dạng,mồm liên tục kêu gào đòi mạng. Nàng mất ăn mất ngủ, cả người gầy rộc. Trác Vũ Hạo đến thăm, nàng không dám đối mặt, hấn cứ đội chán rồi lại về.

Cả hoàng cung xôn xao bàn tán, trước đây mọi người đã không ưa nàng, nay cộng thêm án giết Thầm tiểu thư của Thượng thư Thầm Khương, đồng thời là Nhị Vương phi, nàng càng bị mọi người xa lánh, lảng mạ sau lưng. Tất cả đại thần trong triều đều nhân cơ hội này dâng tấu xin phế nàng, đến cả Triệu tướng quân cũng là một trong số đó. Ông nghĩ rằng không có Trác Diễm Cơ, ông vẫn có khả năng giúp Trác Vũ Hạo, nếu cứ để Trác Diễm Cơ ở lại trong cung thì e là con gái ông sẽ phải chịu khổ, huống hồ bây giờ Diễm Cơ đã mất trí nhớ.

Triệu Mạc khi biết Diễm Cơ vì mất trí nhớ nên mới đồng ý gả cho Dạ Hàn mới nhận ra mình đã hiểu nhầm,gây ra cơ sự như ngày hôm nay.Đáng ra hôm đó ông không nên nói đỡ cho Diễm Cơ, nếu ông không làm vậy thì hậu cung giờ đã chẳng có Hạ phi nào tranh sủng với con gái ông nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

-Hiền phi nướng nướng mau ăn chút gì đi. Nương nương đã nhịn đói hai ngày nay rồi. Nô tỳ sợ người không chịu nổi.

-Ta không đói. Ngươi mang đi đi.

Cung nữ thờ dãi dọn đồ ăn trên bàn, tiếc rẻ bỏ từng thứ vào khay. Người muốn ăn thì chẳng được ăn, ngược lại thức ăn dâng tận miệng còn chê ỏng chê eo. Hầu hạ nàng còn bị mang tiếng, suốt ngày bị các cung nữ, thái giám khác khinh thường, bắt nạt.

Không ăn thì thôi !

Người cung nữ đó hứ một tiếng nhỏ, nhưng vẫn đủ để Trác Diễm Cơ nghe thấy. Săn đang khó chịu, nàng vịn có bắt bẻ trút giận:

-Tiện tì, ngươi vừa có thái độ gì vậy?!

Nàng ta cúi gằm mặt xuống đất:

-Nô tỳ không nói gì cả.

Trác Diễm Cơ không thèm để ý đến câu trả lời kia, phát tay bảo Linh Lam-nữ tỳ trước hầu hạ Dạ Hàn lôi cung nữ đó ra ngoài và vào miệng. Linh Lam đang bực mình vì không thể tiếp tục ở lại hầu hạ Hoàng thượng, nghe nàng nói vậy liền xông đến lôi ra ngoài, vừa hay có thể xả tức. Cung nữ đó nước mắt nước mũi kêu nàng nương tay. Đáng tiếc, nàng nghe không lọt tai.

Đúng lúc Linh Lam kéo người ra thì Dạ Hàn bước vào, nàng ta đâm sầm vào người hắn. May mà hắn nhanh tay vịn vào cửa, tay kia cũng đỡ lấy Linh Lam:

-Hoàng thượng không sao chứ?! -Linh Lam hốt hoảng.

-Trẫm không sao. Lần sau cẩn thận.

Linh Lam vành tai ửng hồng, lách qua người Dạ Hàn, kéo người chạy mất. Trác Diễm Cơ ngồi chống cằm cười nhạt, đáy mắt lạnh lùng không chút cảm xúc:

-Dạ Hàn, chàng đến đây vì chuyện Nhị Vương phi sao?

Dạ Hàn quả thực là như vậy. Mỗi ngày này thượng triều đều rất áp lực, các quan lại không ngừng tìm cách nhắc khéo sang chuyện của Thẩm Khương, mặc dù không liên quan đến mình nhưng bọn họ vẫn không biết điều, ngày ngày gây áp lực buộc hắn phải phớt nàng.

Hắn không muốn rời xa nàng, hắn muốn bảo vệ nàng, nhưng thực sự khó đến vậy sao? Ai cũng ép nàng đến bước đường cùng, ai cũng đều có lý do chính đáng. Kẻ làm thiên tử như hắn là người đứng đầu một đất nước, không thể mang tiếng xét tình riêng để xử việc công.

Nhưng nếu làm vậy lại phụ nàng. Hắn chẳng biết phải xử lý làm sao? Hắn ngày đêm nghĩ cách giúp nàng thoát tội nhưng lại không có ai là nhân chứng chứng minh Thẩm Lưu Ly hành thích nàng trước, cộng thêm những thành kiến trước đây, tội nay thật khó có thể chối cãi.

-Ta biết đó không phải lỗi của nàng. Là do Nhị Vương phi kia có ý định hãm hại nàng trước.

-Mình chàng nói thì ai sẽ tin?Chàng nghĩ bọn người Thẩm Khương sẽ tin sao, khi mà Thẩm Lưu Ly đã chết ! Dạ Hàn, chính chàng cũng nghi ngờ thiếp, đừng nói là không phải !!!

Dạ Hàn lặng người.

Không sai. Hắn đã từng nghi ngờ nàng. Mặc dù lúc đầu hắn nghĩ là nàng đang nói dối, nhưng khi thấy vết thương trên vai nàng đáng sợ thế nào, hắn ngay lập tức từ bỏ suy nghĩ đó, quả quyết cho rằng đúng là Thẩm Lưu Ly gây ra.

Có điều hắn giấu kỹ như vậy, nàng vẫn có thể nhìn ra.

-Tiểu Hạ, nàng đừng bi quan như vậy,ta chắc chắn sẽ bảo vệ nàng đến cùng. Ta sẽ không để ai đụng đến nàng !

Bỗng nhiên Trác Diễm Cơ đứng phắt dậy, đập bàn một cái bồng rất tay:

-Hoàng thượng, chàng lại hứa ! Hứa nhưng đã bao giờ chàng thực hiện được chưa?! Trước kia cũng thế, chàng đâu có bảo vệ được ta !!! Ta chán nghe chàng hứa lắm rồi !!!

Dạ Hàn ngạc nhiên:

-Tiểu Hạ, nàng nói gì vậy? Trước kia là thế nào?!

Nàng đột ngột vùng chạy trước khi bị hắn hỏi thêm lần nữa.

-Đứng lại !-Dạ Hàn đuổi theo,nắm lấy cổ tay nàng.

Chát !!!

Diễm Cơ giằng tay ra, chạy vào phòng đóng cửa lại. Bàn tay ấy vừa mới tát hấn, khi mà nàng biết mình đã làm hỏng mọi chuyện...

Nàng mắng hấn, không phải vì hấn thất hứa, căn bản vì nàng không thể tin lời hấn mà vì nàng đang lo sợ. Lo sợ một khi nàng bị đuổi đi, mọi công sức của tam ca cũng sẽ theo nàng biến mất.

Nàng không thể rời khỏi hoàng cung !

Nhưng chắc chắn cũng không thể thoát khỏi thói đa nghi của Dạ Hàn.

Trác Dạ Hàn gục đầu bên bình rượu rỗng, mắt khép hờ như ngủ nhưng thực chất vẫn còn rất tỉnh táo. Mộc Hoan thấy cửa sổ vẫn còn mở liền đi đến đóng lại để phòng gió lạnh, sau đó thu dọn đồng tấu chương bị vứt bừa bãi trên thư án.

Rất nhiều năm rồi, công việc mỗi tối của y đều là thế này.

-Hoàng thượng đã nghĩ ra cách nào chưa?

Hấn buồn bã lắc đầu, tuyệt nhiên không hề nói ra chuyện ban chiều. Hấn còn đang suy nghĩ về một lí do khác, hợp lí để giải thích câu nói của nàng. Nhưng chẳng có gì đúng hơn ngoại trừ việc nàng còn nhớ tất cả. Và nếu nhớ tại sao nàng lại đồng ý lấy hấn?!

Dạ Hàn thực sự đau đầu.

Hấn có nên hỏi nàng không? Nàng sẽ không nói đâu. Hay là âm thầm điều tra? Hấn sẽ thấy trái với lương tâm, cũng thể hiện hấn không tin tưởng nàng.

-Mộc Hoan, ta nên làm gì?

-Hoàng thượng, thuộc hạ không hiểu được trong lòng Hoàng thượng đang nghĩ gì, cũng không dám đưa ra bất cứ ý kiến gì. Có điều người là thiên tử, quyền lực đều thu tóm trong tay, miễn Hoàng thượng khiến cho Nam Vân quốc trở nên hùng mạnh, hưng thịnh thì việc gì cũng có thể tự quyết định, xá chi chuyện cho người nào đi, giữ kẻ nào lại. Hơn nữa bọn họ hoàn toàn không có chứng cứ chứng minh Hiền phi phạm tội.

Trác Dạ Hàn sau khi nghe một hồi liền trầm ngâm suy nghĩ, sau đó đứng phắt dậy vớ lấy ngoại sam vắt trên tấm bình phong rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Mộc Hoan im lặng nhìn theo.

Có lẽ đêm nay sẽ là một đêm thật dài...

Trác Dạ Hàn không cho bất cứ ai đi theo, một mình khoác y phục mỏng manh đi trên những con đường lát đá yên tĩnh. Thành thoảng có một hai tốp lính đi trực đêm cúi đầu chào hấn.

Dạ Hàn hít một hơi thật dài, bước từng bước lên điện Cẩm Ngọc. Linh Lam đang đứng ngoài cửa nhác trông thấy hấn thì cả mừng, vội vội vàng vàng chạy đến hành lễ:

-Hoàng thượng vạn tuế ! Đêm rồi mà Hoàng thượng còn đến thăm nương nương, nương nương thật là tốt số !

-Nàng còn thức không?!

-Nương nương vẫn.

-Tốt. các người về nghỉ ngơi đi. Đêm nay không cần đứng đây canh nữa.

Linh Lam ậm ừ vâng dạ rồi luyến tiếc rời đi cùng các vị thái giám và các cung nữ khác đang đứng trực.

Ánh nến hắt lên soi rõ bóng người sau cửa. Trác Diễm Cơ nghe động đứng nép sát vào cánh cửa, giọng nói này biết ngay là của Dạ Hàn. Hơn nữa, hấn đã đuổi hết mọi người đi.

Hấn lên tiếng:

-Nàng còn thức?!

-Án. Chàng lại đến đây làm gì?

-Ta đến vì có chuyện muốn nói.

-Có gì để hôm khác cũng chưa muộn. Hơn nữa ta không muốn gặp chàng.

Trác Dạ Hàn thờ dãi đặt tay lên cửa:

-Ta có thể giúp nàng tránh tội, chỉ cần nàng hứa với ta một điều. Đây cũng coi như điều kiện trao đổi giữa chúng ta.

Nàng rất đỗi ngạc nhiên. Theo tính cách hần chắc chắn sẽ giúp nàng vô điều kiện, ấy vậy mà giờ đây còn muốn cả công nữa. Chẳng giống cách nói chuyện thường ngày tí nào.

Diễm Cơ bắt đầu lo lắng, không biết hần như thế này là có ý gì, chỉ biết rằng đã là điều kiện trao đổi chính hần đề nghị thì cái giá còn đắt gấp trăm ngàn lần việc người khác muốn hần làm.

Nàng suy nghĩ lúc lâu, cuối cùng đánh liều đáp:

-Được !

Một chữ "được" nàng nói ra, kết quả là nàng phải đánh đổi cả cuộc đời.

Thứ hần muốn trả công, chính là cơ thể của nàng.

Lời đã nhận, nàng không thể lật lọng, chỉ có thể cắn răng âm thầm chịu đựng nhằm thoả mãn con thú hoang đang thềm khác nhục dục dơ bẩn kia.

Trác Diễm Cơ không nhớ hai bọn họ đã làm bao lâu, chỉ biết rằng rất lâu, rất lâu, thời gian như kéo dài thêm vạn thế kỉ. Nàng không sao quên được cái cảm giác ghê tởm khi Dạ Hần chạm vào người nàng, cả những nụ hôn ướt át phủ lên môi nàng, tất cả nàng đều nhớ như in. Suốt từ đầu đến cuối, nàng nhắm cả hai mắt lại, mặc kệ cho Dạ Hần phát tiết bên trong cơ thể, đau đến chết đi sống lại vẫn không hé lấy một câu. Nàng nuốt máu và nước mắt vào trong, tự nhủ rằng mình phải thật mạnh mẽ và kiên cường, dù hần có chà đạp thế nào đi chăng nữa vẫn phải cố gắng mà sống tiếp.

Gần sáng Trác Dạ Hần mới buông tha cho nàng, cả người Diễm Cơ và hần đều ướt đầm mồ hôi. Dạ Hần gục đầu lên đôi gò bồng đảo tròn đầy phập phồng của nàng, thoả mãn thì thầm:

-Tiểu Hạ, ta rất vui...

Thấy nàng không có phản ứng gì, chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ gấp gáp của nàng, Dạ Hần mỉm cười gạt lọn tóc dính bết trước trán sang một bên.

Hần không cần biết nàng suy nghĩ như thế nào. Đối với chuyện nàng đồng ý trao thân cho hần đã là chuyện ngoài sức tưởng tượng rồi. Dạ Hần còn tưởng nàng sẽ mắng hần đê tiện, bỉ ổi rồi đuổi hần về, không ngờ nàng lại chấp nhận đề nghị của hần.

Lúc cơ thể nàng phơi bày trước mắt Dạ Hần, dục vọng kiềm chế bấy lâu nay phút chốc trào lên, đem tất cả đặt lên nàng. Từng tác da thịt mềm mại ép sát vào người hần, hoà dục phút chốc đến đỉnh cao. Bất chấp người trước mặt từng là muội muội của mình, bất chấp mối quan hệ loạn luân sai trái, Dạ Hần vẫn tiếp tục lún sâu thêm nữa vào vùng bùn tội lỗi không lối thoát.

Trác Diễm Cơ gạt tay hần ra, vén chăn lên khắp khiêng bước xuống giường. Nhưng giờ đến đi cũng không nổi. Mỗi bước là một lần đau rất, hai chân mềm nhũn không chút sức lực.

-Nàng còn đi đâu?

-Chàng mặc kệ ta !

Diễm Cơ vừa nói dứt lời thì nhận ra có thứ gì lạnh lạnh chảy xuống chân. Nàng cúi xuống nhìn, bất giác đỏ mặt. Dạ Hần cũng xấu hổ, vội vàng bế nàng trở lại giường.

-Ngoan, tiểu Hạ. Ngủ đi !

Sáng mai khi nàng thức dậy, hần vẫn còn ngủ rất say. Nàng gạt cánh tay rắn chắc đè nặng trước ngực mình ra, vén màn gọi người hầu:

-Các người chuẩn bị nước nóng. Ta muốn đi tắm.

Bọn họ vâng lời làm theo. Trác Dạ Hần tựa mình thức giấc, thấy nàng đã tỉnh từ lâu.

-Nàng dậy sớm vậy?!

-Àn. Ta thấy hơi mỏi. Ngủ cũng không thoải mái.

-Có lẽ tại đêm qua...-Hần cười gượng.

Nàng lập tức chặn họng:

-Chàng còn nhớ hôm qua đã hứa gì với ta chứ?!

-Còn, đương nhiên là còn. Nhưng nàng không có gì muốn nói với ta ư?

-Ta có ư?

Dạ Hàn ngược lên nhìn nàng, lắc đầu:

-Ta chỉ muốn hỏi vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Chuẩn bị nước nóng xong, đám cung nữ quay sang hỏi Linh Lam:

-Linh Lam tỷ tỷ, giờ có nên báo cho nương nương hay không? Chúng nô tỳ sợ ảnh hưởng đến Hoàng thượng và nương nương.

-Các người còn sợ phá đám gì chứ !? Lũ nhát gan ! Tự ta sẽ gọi.

Linh Lam từ chỗ bồn tắm đi lên, đứng sau rèm thưa nhỏ:

-Hoàng thượng, Lương công công dẫn tỳ tùng đến cửa điện Cẩm Ngọc đợi Hoàng thượng cũng khá lâu rồi.

Hắn sức nhớ ra, vội vàng bật dậy:

-Bảo bọn họ đem y phục vào đây cho tắm !

Diễm Cơ liếc hắn một cái rồi để thêm vào:

-Chàng mau đi đi, kéo bắt bọn họ đợi lâu. Buổi thiết triều cũng sắp bắt đầu đấy.

Dạ Hàn vẫn còn luyến tiếc chưa muốn rời, trước khi đi còn dặn dò Linh Lam đôi câu nhưng nàng không nghe rõ, chỉ thấy sắc mặt Linh Lam trầm xuống vô cùng khó coi.

Đợi khoảng một tuần trà, Trác Diễm Cơ bước xuống giường, vớ lấy y phục nhàu nhĩ quần quanh người rồi đi đến nhà tắm. Lúc bước vào nàng đập phải một cái lọ sứ nhỏ màu trắng nằm lộn ngược ngay cửa ra vào hình như bị ai đó ném, vỡ mất một miếng.

Cung nữ luôn tay khuấy nước trong bồn, thấy nàng đến thì có vẻ giật mình. Diễm Cơ làm như không để ý, đuổi hết tất cả ra ngoài, trút sạch y phục vào giỏ đựng, để lộ dấu vết hoan ái khắp cơ thể.

Nàng cúi xuống vốc nước lên rửa mặt, rửa tay, rửa cả những dấu vết đáng hổ thẹn kia. Cả người hoàn toàn chìm vào làn nước ấm, nàng khò sò dùng tay kì cọ hết những vết đỏ trên người. Tuy nhiên nàng càng làm như vậy nó lại càng lộ ra rõ ràng hơn đến khi nhiễm một màu đỏ chói mắt. Nàng cơ hồ nhận ra vị tanh ngọt đang hoà lẫn trong nước.

Rất lâu sau, Diễm Cơ mới rời khỏi bồn tắm. Lúc này cơ thể nàng hoàn toàn là những vết cào ngang dọc, đỏ hồng trông đến kinh người. Nàng không cảm thấy đau đớn, càng không than lấy một lời, từ từ mặc y phục như bình thường rồi rời khỏi phòng.

Ty được cùng một lúc có hai quý nhân đến thăm. Một là Triệu Hoàng hậu, một là Hạ Hiền phi. Diễm Cơ vừa bước chân vào thì Triệu Từ Mai cũng đến nơi. Nàng ta bụng vượt mặt, đi lại cũng cảm thấy rất khó khăn nhưng vẫn không sao quên được so đo với nàng:

-Hạ Cơ, thấy bản cung mà không chịu hành lễ?

Nàng bắt đầu đi khom lưng hành lễ. Suy cho cùng thì Từ Mai đang mang thai, nhường nhịn một chút cũng không mất mát gì.

Thái y chuyên chăm sóc cho Triệu Từ Mai đang già thuốc phải bỏ cả xuống bàn, vội vã chạy lại xuyết xoa:

-Hoàng hậu, sao Hoàng hậu không cho gọi hạ quan mà lại đích thân xuống tận Ty được này? Nhờ Hoàng hậu có làm sao hạ quan biết ăn nói thế nào với Hoàng thượng !

Triệu Từ Mai liếc mắt về phía Diễm Cơ làm như vô ý:

-Tiếc là bản cung không được cái phúc phận ấy.

Tên thái y không hiểu ý tứ của nàng ta, cứ tuân tợ kiểm tra như bình thường. Khi ông ta gật đầu một cái, Yên Lăng cùng Từ Mai mới thở phào nhẹ nhõm. Yên Lăng đỡ nàng ta dậy khỏi ghế, lúc đi qua mặt nàng còn nói câu có vẻ quan tâm lắm:

-Hiện phi hầu hạ Hoàng thượng thật tốt giúp bản cung. Lúc này bản cung không tiện, tất cả đều nhờ người đây !

Thực chất là mĩ mai nàng chỉ là vật thay thế cho Dạ Hàn khi Triệu Từ Mai mang thai mà thôi. Nàng đối với thể loại này cũng miễn nhiễm từ lâu, làm như không có gì xảy ra quay sang nói với người trông coi tù thuốc:

-Ta bị thương, có thuốc nào bôi ngoài da mà không để lại sẹo không?

Người kia chắc cũng không có mấy thiện cảm với nàng, hần ta gật đầu một cái, lẳng lặng đi lấy thuốc cho nàng.

Đoạn đường về, nàng nhìn thấy Trác Dạ Hàn cùng Mộc Hoan đứng cạnh mã xa, trên người còn mặc nguyên long bào. Chưa kịp thay y phục mà đã đi ra ngoài ắt là có việc quan trọng.

Đúng như nàng nghĩ, buổi thượng triều kết thúc Dạ Hàn đã vội vã sai người chuẩn bị xe ngựa đến phủ Nhị Vương gia. Hần cũng không muốn nhờ vả Vũ Hạo nhưng vì đã hứa với Diễm Cơ nên đành dày mặt tìm đến.

Nhị Vương phi mới lập chưa lâu đã mất nhưng trong phủ không hề treo vải trắng, cũng không hương khói, tất cả đều giống như thường ngày.Điều duy nhất khác biệt chính là yên tĩnh hơn mọi ngày một chút. Chỉ một chút thôi.

Hoàng thượng đến, đương nhiên mọi người phải ra nghênh đón. Thế nhưng Nhị gia lại chẳng thấy đâu. Hần hỏi nô bộc trong phủ, bọn họ trả lời:

-Bẩm Hoàng thượng, Nhị Vương gia đang ngồi ở hậu viên.

Hần không nói không rằng đi ra phía sau phủ. Mới từ xa đã nghe thấy tiếng đàn thánh thót du dương như rót vào tai. Thêm vài bước, Dạ Hàn bỗng không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì nữa. Thì ra Vũ Hạo đã ôm đàn đến trước mặt Dạ Hàn.

-Hoàng thượng hôm nay hạ mình đến phủ ta là có chuyện gì?

-Trẫm muốn nhờ đệ giúp một việc.

Xung Tự mới từ doanh trại về đã thấy xe của Trác Dạ Hàn rời khỏi phủ. Xung Tự biết hần đến chẳng mang đến tốt đẹp gì nên tìm Vũ Hạo hỏi rõ. Lúc này Vũ Hạo đang ngồi trước thư án đọc sách.

-Nhị Vương gia, vừa nãy là Hoàng thượng sao?

-Phải.

-Hần đến đây làm gì?

-Ngươi giống như cung hầu ta vậy.

-Tiểu nhân chỉ lo Dạ Hàn giờ trò.

Trác Vũ Hạo thờ hất, đứng dậy vỗ vai y một cái:

-Xung Tự, ta biết ngươi cũng chỉ vì lo lắng cho sự an nguy của ta. Nhưng từ giờ Dạ Hàn sẽ không làm gì được ta đâu. Đừng lo.

Chiều hôm đó, Thẩm Khương lại dâng đơn xin xử lại vụ án về Thẩm Lưu Ly. Trác Dạ Hàn lần này không những không trốn tránh mà ngược lại, chấp nhận lá đơn của ông ta. Hần cho vời Trác Diễm Cơ, Trác Vũ Hạo và Thẩm Khương đến nơi thẩm án.

Nàng vừa tới ngưỡng cửa đã phát hiện ra sát khí ngút trời. Thẩm Khương nhìn nàng chăm chăm như thể muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Trác Diễm Cơ tự trấn tĩnh lại mình, từng bước từng bước đi vào.

Trác Dạ Hàn và Trác Vũ Hạo ngồi vào hai chiếc ghế đặt sẵn ở phía phải, trên thư án là Phùng Chức-trưởng quan sự ở Hình bộ, cũng là người trước đây xử vụ án của cố hậu Lưu thị. Ông ta hắng giọng:

-Mời Hiền phi nương nương và Thẩm đại nhân ngồi.

Thẩm Khương hần học nhìn nàng, do không thể mắng chửi cung phi trước mặt Hoàng thượng nên ông ta chỉ có thể mắng chửi trong lòng. Trác Diễm Cơ biết Thẩm Khương đang nghĩ gì, nơi này cũng không phải thích nói là nói, nàng cúi gằm mặt, im lặng cho đến khi Phùng Chức lên tiếng:

-Hiền phi nương nương không phải lo lắng. Nếu nương nương không có tội ắt hạ quan sẽ tìm mọi cách trả lại sự trong sạch cho nương nương.

Câu nói đó, cũng có nghĩa nếu nàng thực sự là hung thủ, lão ta sẽ trừng trị thẳng tay.

Nỗi sợ hãi lại trở dậy, bỗng có một bàn tay khác nắm lấy đôi tay đang run rẩy của nàng. Trác Diễm Cơ nghe thấy tiếng thì thầm: "Đừng sợ, mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Nàng thở phào.

Đúng rồi. Còn Dạ Hàn cơ mà. Hắn sẽ giúp nàng thoát tội. Nàng không cần phải lo gì cả.

"Ta tin nàng."

Tưởng chừng như gánh nặng đá đeo trong lòng đã được gỡ bỏ, nào ngờ phút chốc lại trĩu nặng đến lạ thường bởi ba chữ "Ta tin nàng". Quả thật, con người khi vướng vào tình cảm thì trở nên vô cùng si ngốc đến không tưởng. Nàng ước mình sẽ không bao giờ phải lâm vào hoàn cảnh tương tự như Trác Dạ Hàn.

Với sự trợ giúp của Trác Vũ Hạo, Trác Diễm Cơ đã nhanh chóng thoát tội. Có Vũ Hạo làm chứng, hẳn là phu quân của người bị hại, đương nhiên lời nói sẽ có trọng lượng hơn, Phùng Chức cũng không thể không dựa vào đó để xử án.

Chỉ có điều Thẩm Khương không chịu tin, làm ầm ĩ cả lên, nói rằng Trác Vũ Hạo là đồ bội bạc, tình nghĩa phu thê kết tóc không bằng mấy lượng vàng hối lộ bản thủ của Trác Diễm Cơ. Sau đó còn nói Phùng Chức ngu dốt, chỉ biết nghe theo lời dối trá của Vũ Hạo, khẳng khái đòi Trác Dạ Hàn lấy lại công bằng cho con gái lão.

Trông lão lúc này hoàn toàn là một kẻ lỗ mãng thô tục.

Đương nhiên, Trác Dạ Hàn đòi nào đồng ý, hắn trao cho Phùng Chức quyền làm chủ, một lời phán xét của Phùng Chức chính là tuyệt đối.

Về phần Phùng Chức, ông cảm thấy rất khó xử. Tang chứng vật chứng Trác Vũ Hạo đưa ra rất đáng tin, hơn nữa lời khai của gia nô trong phủ trùng khớp với lời khai của Vũ Hạo, nếu không đúng tuyệt đối cũng phải đúng tám, chín phần. Ngay cả thân cận của Thẩm Lưu Ly cũng khai báo rằng Thẩm Lưu Ly này luôn căm ghét Diễm Cơ, giữ con dao bên mình miệng lầm bầm dọa giết.

Hơn nữa, Phùng Chức biết rằng bản tính Trác Diễm Cơ vốn lương thiện, sẽ không bao giờ có hành vi độc ác và dã man như vậy. Dù bây giờ mất trí nhớ cũng không thể thay đổi tính cách đột ngột như vậy. Có trách chắc cũng chỉ có thể trách số Thẩm Lưu Ly không tốt mà thôi.

-Trưởng quan sự Phùng Chức ta, tuyên bố Hiền phi vô tội !!!

Thẩm Khương biết làm gì cũng không thay đổi được kết quả. Ông đã thua kiện trong khi con gái ông hoàn toàn không có tội. Ông lão đảo ra vẻ, ôm ngực đau khổ than rằng:

-Chỉ vì một nữ nhân mà các người nữ đồi trắng thay đen, ăn không nói có, vu oan cho người vô tội. Chỉ khổ cho con gái ta. Một chút sơ sẩy đã phải đổi đi mạng sống trong khi kẻ có tội lại nhởn nhơ ngoài pháp luật. Than ôi, một nữ nhân như độc xà như vậy sớm muộn cũng sẽ thành cái họa mất ! Đòi này ta quyết sẽ không giao du với những kẻ như thế một lần nào nữa ! Nếu ông trời có mắt, các người nhất định sẽ bị quả báo !!!

Nghe nói sau đó Thẩm phu nhân quá đau buồn nên phát bệnh chết gục trong phòng. Thẩm Khương cáo lão từ quan về vùng nông thôn sống, đến khi chiến tranh nổ ra đã bị thiếu cháy cùng làng mạc.

Triều đình mất đi một nhân tài. Ai cũng lắc đầu ngán ngấm tiếc cho số phận của hai cha con Thẩm gia, chết thảm dưới tay một nữ nhân nhỏ bé nơi hậu cung.

Tất cả đều lo lắng cho vận mệnh Nam Vân quốc trong tay Dạ Hàn cũng như về những điều gì mà Hiền phi nương nương sẽ đem đến sau này...

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52

Ít lâu sau, ngày Triệu Tử Mai sinh được định sẵn đã đến. Điện Ngân Bích chật ních người ra ra vào vào, tất bật bung những khăn, chậu to nhỏ.

Tại buồng riêng của Tử Mai.

-Hoàng hậu, cố gắng lên ! Hít thở thật sâu vào !

Bà đỡ vén những sợi tóc loà xoà giắt vào mang tai, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Đối với Triệu Tử Mai đây là lần đầu tiên sinh nở nên chưa có kinh nghiệm, còn đang lúng túng sợ sệt, cộng thêm cơn đau dữ dội khiến nàng ta không dám động mạnh, đã rất lâu rồi vẫn chưa thuận lợi sinh hạ.

Triệu Tử Mai kêu la ầm ĩ, bên ngoài Trác Dạ Hàn đứng ngồi không yên. Mặc dù Trác Dạ Hàn không yêu thương gì Tử Mai nhưng nói thế nào đi chăng nữa con của nàng ta cũng là con của hắn, kẻ lần đầu làm cha làm sao tránh khỏi bồn chồn lo lắng.

Dạ Hàn nghe tin Tử Mai trở dạ liền vội vàng phi đến điện Ngân Bích, bỏ mặc Diễm Cơ ngồi một mình trong điện Vĩ Tuyền.

Tuy vậy, trong lòng hắn vẫn có chút khó chịu.

Có chút gì đó không cam lòng.

Trong phòng vang lên tiếng oa oa của trẻ con.

Bà đỡ nhanh chóng cắt dây rốn, tắm rửa bằng nước ấm rồi bọc đứa bé lại bằng chăn mềm, đưa cho Triệu Từ Mai. Nàng ta xúc động ôm lấy hình hài bé bỏng kia ghì vào lòng, đúng lúc Trác Dạ Hàn bước vào.

-Hoàng thượng...

Nàng ta đã nghĩ hắn sẽ không đến, hắn sẽ bỏ mặc, hắt hủi nàng ta, vậy mà lúc này đây Dạ Hàn đang đứng ở ngay trước mặt, lại còn ngồi xuống bên cạnh ngắm đứa bé.

Trác Dạ Hàn rõ ràng đã rung động khi nhìn thấy đứa trẻ bụ bẫm ấy. Thế nhưng hắn không để lộ bất cứ cảm xúc nào, mặt lạnh tanh nhìn nó.

-Hoàng thượng, đây là con của chúng ta.

-Ân, Hoàng hậu đã vất vả rồi.

Từ Mai phút chốc lòng chùng xuống bởi hắn không hề nhắc gì đến đứa bé. Như biết được nàng ta đang nghĩ gì, Dạ Hàn bồi thêm một câu:

-Nó thật bụ bẫm. Và có đôi mắt rất đẹp.

Từ Mai cười tươi như hoa, nắm tay hắn nũng nịu:

-Vậy Hoàng thượng đặt tên cho con chúng ta đi.

Hắn im lặng suy nghĩ, cuối cùng bảo với nàng ta rằng:

-Ta mong nó sau này lớn lên trở thành một hiền tài, có thể giúp ta trị vì Nam Vân quốc, có ích cho giang sơn. Gọi là Phù Quân. Trác Phù Quân.

Ngay lúc hắn nói ra cái tên, Triệu Từ Mai đã biết đời này kiếp này, con của nàng ta mãi mãi không thể ngồi lên ngai vàng, suốt đời núp dưới cái bóng "phù quân"...

Có con rồi, Dạ Hàn cũng chẳng hề thay đổi cách đối xử lạnh nhạt với Triệu Từ Mai. Chỉ là thỉnh thoảng có gặp thì hỏi thăm ba câu, còn lại chưa từng đặt chân đến điện Ngân Bích kể từ sau khi nàng ta sinh hoàng tử.

Trác Dạ Hàn mỗi ngày đều ở bên Trác Diễm Cơ bởi hắn sợ nàng sẽ đem lòng ghen ghét khi thấy Từ Mai sinh hạ con trai. Hắn cố tỏ ra không quan tâm đến hai mẫu tử Triệu Từ Mai, cốt sao cho nàng đừng để ý đến bọn họ.

Đêm hắn không về điện Vĩnh Tuyên nghỉ ngơi mà lại ở lại điện Cẩm Ngọc cùng nàng. Hắn không gan to đến mức ép nàng, chính nàng tự nguyện cho phép hắn lưu lại.

Dạ Hàn cũng không hiểu lý do. Lẽ nào lại vì muốn tranh sủng mà để hắn tiếp cận?! Lòng dạ nữ nhân thật khó đoán.

Ngày qua ngày, sau mỗi lần mây mưa hắn lại sai người pha thuốc vào nước tắm của nàng nhằm khiến nàng nhanh hoàn long thai, ấy vậy mà mãi nàng vẫn không thấy có tin vui liên sinh nghi, nhiều lần lết lút theo dõi nàng mà vẫn chẳng thu được kết quả gì.

Triệu Từ Mai sinh con rồi vẫn chưa an tâm, thấy Diễm Cơ cùng Dạ Hàn quấn quýt không rời, sớm tối bên nhau, sợ rằng một khi nàng mang thai sẽ cướp đi tình cảm của Dạ Hàn dành cho con trai nàng ta. Thế nên mỗi ngày đều tìm cơ hội tách hai người bọn họ ra nhưng đến gặp mặt Dạ Hàn đối với Từ Mai còn khó hơn lên trời. Hắn suốt ngày ở chính điện hoặc điện Khảm Nhiên làm việc, được chút thời gian rảnh thì lại ngồi miết trong điện Cẩm Ngọc cùng với Diễm Cơ.

Triệu Từ Mai lúc này đang quỳ trước nội nói chuyện với con trai:

-Quân nhi, con tính xem đã bao nhiêu ngày phụ hoàng không đến thăm con rồi? Quân nhi chắc rất nhớ phụ hoàng phải không? Mẫu hậu cũng rất nhớ phụ hoàng, tiếc rằng bây giờ bị con hồ ly tinh kia mê hoặc, chắc chẳng chẳng nhớ đến mẫu hậu và Quân nhi đâu.

Yên Lăng mang nước ấm lên rửa chân cho Từ Mai, tình cờ nghe thấy liền vội vàng nhắc nhở ngay:

-Ấy chết, sao Hoàng hậu lại nói với tiểu hoàng tử như vậy?! Tiểu hoàng tử còn nhỏ, nghe nhiều sẽ ảnh hưởng về sau đấy !

Triệu Từ Mai không vừa lòng, trừng mắt lườm Yên Lăng, lại còn to miệng nói lớn như thể muốn cho cả thiên hạ nghe vậy:

-Bản cung chỉ nói đúng sự thật ! Chẳng đã một lần nào chủ động đến thăm ta chưa?! Chưa kể Quân nhi cũng chưa nhận được bất cứ sự quan tâm nào từ chàng. Người nói xem như thế có bất công không !!!

-Hoàng hậu không biết đó thôi, Hoàng thượng khi nghe tin nương nương sắp sinh liền vội vã chạy đến điện Ngăn Bích, bỏ cả Trắc Diễm Cơ ngồi một mình. Sau đó, bên ngoài khi chờ nương nương sinh, Hoàng thượng có vẻ rất bồn chồn lo lắng, thì thoảng còn lên nhìn vào trong. Cho nên...cho nên nô tỳ nghĩ rằng Hoàng thượng chắc không muốn Diễm Cơ ganh tỵ mới tránh gần gũi với nương nương và tiểu hoàng tử. Triệu Tử Mai nghe xong con giận hoàn toàn tan biến. Mắt sáng lấp lánh, mừng rỡ nói:

-Thật sao?! Thật là Hoàng thượng như vậy? Thế tại sao người không nói cho bản cung biết sớm hơn hả?!!!

-Hoàng thượng nhất định phải như vậy rồi. Nương nương yên tâm, chắc ít hôm nữa Hoàng thượng sẽ đến thăm nương nương và tiểu hoàng tử thôi.

Triệu Tử Mai hi vọng như vậy. Mặc dù là quá viễn vông với nàng ta. Và ngay lập tức Tử Mai lại nghĩ ra ngay một vấn đề khác.

-Yên Lăng, bản cung nghe nói Hoàng thượng đêm nào cũng ở lại điện Cẩm Ngọc. Có đúng không?

-Nương nương...đã biết rồi?!

Nàng ta hừ lạnh một cái, tỏ vẻ khinh bỉ:

-Hừ ! Bản cung nói không sai. Lúc đầu ả tỏ ra thanh cao, không màng hậu cung tranh đấu,giờ mới lộ rõ bản chất thật. Người cũng dám giết, còn dày mặt bám lấy Hoàng thượng để khỏi bị xử tội. Một kẻ như thế cũng dám tranh thánh sủng với bản cung ư? Đêm nào cũng ôm ấp, chưa biết chừng giờ này đã có thêm một tiểu hồ ly tinh cũng nên.

Yên Lăng là thân cận của Tử Mai. Nàng ta được sủng ái, đương nhiên ả cũng được hưởng kẻ lợi lộc. Nàng ta thất sủng, Yên Lăng không thoát khỏi bị kẻ khác khinh thường, thí dụ như ả vừa bị Linh Lam "bắt nạt".

Chính vì vậy,Trắc Diễm Cơ càng được Dạ Hàn sủng ái, Yên Lăng càng ghét nàng hơn. ả dụ dỗ Triệu Tử Mai:

-Hoàng hậu nói đúng ! Diễm Cơ này được ban ơn mưa móc nhiều như vậy, thứ lỗi cho nô tỳ, không sớm thì muộn, kiểu gì ả cũng mang long thai cho mà xem. Đến lúc đó, không những Hoàng hậu bất lợi, nếu nó là con trai thì tiểu hoàng tử của chúng ta sẽ có đối thủ tranh đoạt vị trí Thái tử mất !!!

Trong lòng nàng ta cũng thầm lo sợ. Nhờ đúng như Yên Lăng nói thì sao?Trắc Diễm Cơ được cung chiều lâu nay, không biết nếu có thêm một tiểu hoàng tử thì Dạ Hàn sẽ sủng ái đến mức nào nữa đây!?

-Giờ bản cung nên làm gì đây?

-Hoàng hậu yên tâm, nô tỳ sẽ thu xếp thỏa đáng.

Yên Lăng về phòng mình lấy từ ngăn kéo ra một hộp phấn, trong đó chứa thứ bột trắng trắng gì đó. ả giấu vào ống tay áo rồi sang gõ cửa phòng bên cạnh-nơi ở của Linh Lam.

Linh Lam mở cửa thấy Yên Lăng thì héch mặt lên:

-Người tìm ta làm gì?

-Có chuyện mới làm phiền người.

Linh Lam biết lòng dạ Yên Lăng thế nào, vì vậy nàng ta cũng không muốn quan hệ nhiều với Yên Lăng.

-Nếu là liên quan đến Hiền phi thì về đi, ta sẽ không tiếp đầu. Coi như ta chưa hề gặp người.

-Khoan đã !!! Thực ra người rất thù ghét Trắc Diễm Cơ đúng không?!

Linh Lam mặt lạnh tanh ngồi xuống bàn, đoạn rót một cốc nước đầy đặt trước mặt Yên Lăng:

-Nói ! Hoàng hậu sai người đến?

-Không phải, là ta thấy bất bình thay cho Hoàng hậu. Nương nương đủ công dung ngôn hạnh, là đệ nhất mỹ nhân mà phải xếp sau một nữ nhân tầm thường thì quả là đáng tiếc. Chính vì vậy ta mới cần đến sự giúp đỡ của người đây Linh Lam !

Linh Lam nhếch miệng cười nhạt:

-Ta là người Hoàng thượng phân phó đến điện Cẩm Ngọc hầu hạ Hiền phi, người không sợ ta cho Hoàng thượng biết à?

-Không hề. Bởi ta biết người vô cùng ghét Diễm Cơ, thậm chí còn mong cô ta chết đi không chừng.

-Nói láo !!!-Linh Lam quát.

-Hừ ! Ta ở trong cung lâu như vậy lẽ nào còn không rõ người nghĩ gì? Người yêu Hoàng thượng, muốn ở cạnh hầu hạ nhưng lại phải làm tỳ nữ cho kẻ Hoàng thượng yêu. Đau lòng lắm phải không?! Trắc Diễm Cơ chết rồi, người sẽ được trở về điện Vĩ Tuyền hầu hạ Hoàng thượng. Người giúp ta, ta sẽ

không tố cáo người yêu thầm Hoàng thượng. Hơn nữa Trắc Diễm Cơ không còn thì Hoàng hậu lại được sủng ái, khi đó nương nương sẽ nâng người lên làm Ngự nữ hoặc Tài nhân, người sẽ trở thành người của Hoàng thượng. Người đẹp như vậy, từ một Ngự nữ sẽ nhanh chóng được cân nhắc lên địa vị cao hơn thôi.

Yên Lăng nói không sai.

Quả là Linh Lam yêu Trắc Dạ Hàn. Nàng ta vào cung cùng lúc với Yên Lăng, lần đầu nhìn thấy Dạ Hàn đã say mê vô cùng, từ đó ngày đêm cố gắng, cuối cùng Nội thị cục cũng đã phân đến điện Vĩ Tuyên. Nhờ sự lanh lợi, thông minh của mình, Linh Lam trở thành Nhất đẳng cung nữ ngày ngày theo sau Dạ Hàn hầu hạ.

Linh Lam nguyện mãi mãi làm một cung nữ ngoan ngoãn hầu hạ trong điện Vĩ Tuyên, không nuôi mộng làm phi bởi Linh Lam biết hai từ "phi tử" không bao giờ dành cho kẻ thấp hèn. Mọi việc cứ như một giấc mơ cho đến khi Trắc Diễm Cơ gả cho Dạ Hàn, trở thành chủ nhân điện Cẩm Ngọc. Linh Lam bị điều đi chỗ khác, do chính Dạ Hàn đề nghị.

Linh Lam căm thù Diễm Cơ, muốn nàng biến mất khỏi thế gian nhưng chưa từng nghĩ có ngày tự tay lấy mạng nàng. Hôm nay, có người mang đến cho nàng ta một cơ hội ngàn vàng, vừa loại bỏ được người nàng ta ghét, vừa có thể trở thành phi tử của người nàng ta yêu.

Nhưng nếu Linh Lam nhận lời, đồng nghĩa với việc phản bội Trắc Dạ Hàn, phản bội lại sự tin tưởng của Trắc Dạ Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Nửa đêm là khoảng thời gian thân mật nhất của hai người. Sau tấm rèm mỏng là cảnh tượng xuân sắc mê người.

Trắc Diễm Cơ nằm dưới thân Dạ Hàn, thi thoảng lại rên lên khe khẽ. Làn da non mịn trắng bóc kia xuất hiện những mẩn đỏ hoan ái, càng làm cho nàng trở nên gợi tình, kích thích thú tính trong cơ thể bùng phát.

Dạ Hàn gần như phủ phục lên cơ thể nàng, gât gao ôm hôn nàng từ phía sau, tóc đen vấn vít hoà làm một. Diễm Cơ lim dim mắt, tưởng chừng như nàng đã bị nhấn chìm hoàn toàn vào khoái cảm khi hân tàn phá bên trong. Nàng gần như thở không ra hơi, gò bồng đảo phập phồng, thi thoảng lại yếu ớt đẩy nhẹ hân ra nhằm tìm cho mình chút không khí. Hầu như giữa nàng và hân không hề có khoảng cách.

-A...a...

Trắc Diễm Cơ xoay người lại, cảm giác hạ thân ê ẩm như mới đầu chưa hoàn toàn biến mất, thêm vào đó là đôi tay nóng bỏng không an phận di chuyển khắp cơ thể bằng một lực rất mạnh nhưng nàng chẳng hề cảm thấy có chút đau đớn, ngược lại cơ thể nàng còn muốn tiếp nhận nhiều hơn thế nữa.

Rõ ràng lý trí bảo không được nhưng cơ thể lại không làm theo, một mực muốn đắm chìm trong sự sung sướng triền miên, có muốn dứt ra cũng chẳng thể.

Cứ mỗi lần khi nàng có lại ý chí, chỉ cần một cái chạm nhẹ vào nơi mẫn cảm hay một nụ hôn như chuồn chuồn đập nước cũng đủ khiến đầu óc nàng trở nên quay cuồng.

-Tiểu Hạ...tiểu Hạ...-Dạ Hàn gọi tên nàng âu yếm.

Hắn trân trọng từng khoảnh khắc được ở bên cạnh nàng, hoan hỉ nghe hơi thở nóng bỏng, ngắt quãng và dồn dập phả từng đợt vào tai.

Cùng nàng ân ái, hắn chỉ mong thời gian vĩnh viễn dừng lại, mãi mãi không bao giờ trôi...

Trắc Diễm Cơ nằm trong vòng tay rắn chắc của hắn, hai mắt nhắm chặt. Cứ thế bọn họ không hề hé miệng nửa lời, im lặng cho đến lúc thiếp đi.

Trời sáng.

Trắc Dạ Hàn vận y phục chỉnh tề, lập tức ra ngoài. Nhưng hắn không vội lên chính điện thượng triều mà nấp ở một nơi nào đó khuất tầm nhìn, lén lút theo dõi.

Một tiểu nha đầu khoảng mười hai tuổi rón rén đi vào điện Cẩm Ngọc, nhìn trước nhìn sau xem có kẻ nào bám theo không rồi chạy tót vào phòng Diễm Cơ. Trên tay có cầm một chiếc bát gốm sứ.

Dạ Hàn cảm thấy nghi ngờ. Tiểu nha đầu kia hắn chưa hề nhìn thấy, hơn nữa quần áo cũng là đồ ở bên Ty được. Một kẻ như thế thì chạy vào điện Cẩm Ngọc để làm gì?

Trừ khi có người cần đến.

Hắn như ngộ ra điều gì, xông vào tắm điện mở cửa phòng Diễm Cơ khiến nàng không kịp trở tay, tay bê chiếc bát gốm trắng khựng lại giữa không trung.

Trác Diễm Cơ có vẻ hơi hoảng:

-Dạ Hân, sao chàng còn quay lại?

Hắn hết nhìn thứ chất lỏng màu nâu đỏ đặc quánh trong bát lại nhìn tiểu nha đầu kia mặt mày tái xanh sợ sệt.

-Ta để quên lệnh bài. Sao thế, làm nàng giật mình à?!

-Không...tại chàng xuất hiện đột ngột.

Diễm Cơ nghe giọng điệu bình thản kia mà lòng lại hồi hộp không thôi, lồng ngực đánh trống liên hồi. Hắn có sốt sắng hỏi như thường ngày nàng còn đỡ sợ, đằng này cứ làm mặt lạnh tanh chẳng chút cảm xúc. Có vẻ như lần này hắn đã coi là cực kì nghiêm trọng.

Dạ Hân không nhìn nàng nữa, quay sang nhìn tiểu tỷ nữ kia. Lần đầu tiên gặp thiên tử nhưng lại đúng cái lúc làm chuyện lén lút, thần kinh căng lên như dây đàn. Nó sợ rằng nếu ngừng đầu lên thiên tử sẽ không còn được nhìn thấy lão thiên nữa.

-Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng !!!

-Ngươi ở Ty được?!

Việc này không thể chối cãi, tiểu nha đầu cúi nhìn y phục rồi lặng lẽ gật đầu.

-Ngươi đem thuốc gì cho Hiền phi uống vậy? Ty được sai người?

Trác Diễm Cơ căng thẳng nhìn nó, đưa mắt ra hiệu nhưng tiểu nha đầu lại không thấy được ám hiệu của nàng, lúc sợ hãi lại đi nói lung tung với hắn:

-Không phải nô tỳ ! Nô tỳ không biết ! Không phải Ty được điều đến !

-Thế tại sao ngươi lại đem đến trong khi không có sự cho phép của trưởng quân sự ở Ty được? Mà trẫm cũng không hề hay biết?!

Tiểu nha đầu ngớ người ra, biết mình đã hồ đồ nói ra những điều không nên nói, vô tình "lạ ông tôi ở bụi này".

Tuy nhiên, khác với những gì nó tưởng tượng, vị Hoàng thượng này lại dễ dàng bỏ qua, không truy cứu nữa, ra lệnh cho nó quay lại Ty được làm việc.

Tiểu nha đầu vẫn còn nghĩ mình đang mơ, trong lòng sung sướng vì may mắn thoát chết. Còn vị Hiền phi kia phải ở lại chịu trận thay nó, nghĩ đến dáng vẻ của Hoàng thượng lúc này, tiểu nha đầu không khỏi cho chút thương xót.

May mà Hoàng thượng không truy ra nó đã đem thuốc đến điện Cẩm Ngọc bao nhiêu hôm, nếu truy ra nó nhầm tính cũng phải quá hai mươi lượt.

-Nàng bị bệnh sao không nói cho ta biết, ta sẽ đem loại thuốc tốt nhất cho nàng. Nàng không tin tưởng ta đến thế sao?! Hay...căn bản thuốc này không dùng để chữa bệnh?!

Trác Diễm Cơ biết mình không thể nào chối cãi được nữa, tang chứng vật chứng rõ ràng rành, chỉ cần đưa cho Ty được kiểm chứng sẽ ra ngay. Đến lúc đó còn thêm tội lừa dối, không biết chừng tội chồng thêm tội.

Nàng đã định tự thú, nhưng không hiểu sao nàng lại không đủ can đảm. Nàng từ bao giờ lại hèn nhát đến mức này? Hay là trước đây vì nàng chưa từng làm chuyện gì lén lút sau lưng người khác?!

-Chàng nói thế là có ý gì? Chàng nghi ngờ sao? Cái này...-Nàng vừa nói vừa giơ bát thuốc lên-...là thuốc bổ.

-Thuốc bổ?

-Phải, nha đầu đó bảo do chính mẫu thân ta ở kinh thành gửi đến Ty được, nhờ họ sắc cho ta uống. Nó còn thuật lại lời mẫu thân, dặn ta đủ thứ.

Trác Diễm Cơ nói không chút ngập ngừng, đôi mắt long lanh ngược nhìn hắn, tuyệt chẳng có chút giả dối nào được che giấu.

Dạ Hân né tránh ánh nhìn của nàng, trong lòng cũng dụi đi đôi chút. Ít nhất nàng vẫn còn thanh minh, hắn vẫn còn lí do để tin tưởng nàng.

-Được rồi.-Hắn cầm lấy bát thuốc của nàng.-Cái này nàng không cần uống nữa. Ta sẽ sai người đem cho nàng khi khác. Giờ ta có chút việc, không ở lại đây nữa.

Nàng rất bình tĩnh gật đầu,sau đó còn chìa tay trước mặt hắn:

-Lệnh bài của chàng !

-Phải rồi,cảm ơn.-Hắn nhận lấy rồi quay ngoắt đi,tuyệt nhiên không ngoái đầu nhìn lại.

Hắn đi rồi, trong phòng cũng không còn người, nàng mới đổ người xuống sàn, lấy ống tay áo dài rộng che miệng cười.

Diễm Cơ lúc đầu còn khúc khích, lúc sau mới phá lên ngất nghẻo, nụ cười theo đó cũng méo mó đi.

Nàng không ngờ mình lại có thể diễn đạt đến thế, có thể nói dối không chớp mắt, đổ tội cho người khác như một bản năng. Nàng ghê tởm chính bản thân. Thế nhưng nếu nàng không tự cứu mình thì ai sẽ cứu bản thân nàng đây?!

Tiếng cười quái dị như nuốt trọn cả không gian, ngoài kia bầu trời giống đã đen thêm mấy phần.

Tiểu nha đầu tưởng mình đã thoát nên rất vui. Nó mới được tuyển vào cung cách đây không lâu, thực sự không có gan làm mấy chuyện sau lưng thiên tử như vậy nếu không bị đồng vàng mà vị Hiền phi kia đem đến làm mờ mắt.

Nó nghe nói Hiền phi rất được Hoàng thượng sủng ái, lại thấy nàng có vẻ hiền lành thật thà nên nhận lời.

Tiểu nha đầu theo phân phó đến chỗ vườn thuốc đào mấy củ tam thất, gần đến nơi thì thấy Diễm Cơ từ từ đi ra. Nha đầu vui vẻ hỏi thăm nàng:

-Nô tỳ tham kiến Hiền phi nương nương ! Hoàng thượng không truy cứu nương nương chứ? Vừa nãy thực là nguy hiểm, nô tỳ lo cho nương nương quá !

Nàng mỉm cười hiền hậu:

-Thật sao? Ngươi thật biết lo lắng cho ta. Lúc nãy quả là nguy hiểm

-Phải rồi !!!-Nó tán thành.

-Nếu như không có ngươi, mọi chuyện còn an toàn hơn gấp nhiều lần.

Tiểu nha đầu đánh rơi cái "bộp" giỏ thuốc, mặt mày tái xanh, vội sụp xuống chân nàng, ngược đôi mắt trong veo nhìn người trước mặt:

-Nương nương...

-Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm khó ngươi đâu. Chỉ là phòng hờ thôi. Nếu bị ép đến mức đường cùng, hãy tự giải quyết bằng cái này.

Bàn tay trắng trẻo chìa ra gói thuốc, nhẹ nhàng nhét trước ngực áo nó. Đoạn, nàng tiếp:

-Ngươi nhất định phải giữ miệng, nếu ngươi có mệnh hệ gì, gia đình ngươi đã có ta, đảm bảo họ sẽ được hưởng cuộc sống sung sướng. Ngươi giúp ta, coi như là ân nhân của ta, mà ta không phải là hạng ăn cháo đá bát. Ta xin lỗi ! Thực ta cũng rất muốn giữ ngươi lại,tại hoàn cảnh không cho phép nên bắt buộc ta mới phải dùng đến cách này.

-Nhưng mà...

-Đừng sợ. Chỉ là một giấc ngủ thôi.

Tiểu nha đầu nước mắt ngấn nước mắt dài, mãi không thốt ra nổi một từ. Nó còn nhỏ như vậy đã phải chết. Người ta nói tiền cung như vào hang cọp quả không sai. Thảo nào mẫu thân nó lại khóc lóc thảm thiết đến vậy.

Biết mình không thể tránh khỏi, nó nuốt nước mắt hỏi nàng:

-Nương nương, có thể cho nô tỳ gấp lại mẫu thân không?

-Không thể ! Nhưng ta có thể hứa sẽ trao trả ngươi toàn vẹn về gia quyến.

Quả nhiên sau đó, Ty được báo cáo lên Dạ Hàn, trong bát thuốc có một lượng mã tiền rất rất nhỏ, tuy không đủ giết người nhưng lại đủ để làm nữ nhân không thể hoàn thai. Dạ Hàn cho lục soát chỗ ở của tiểu nha đầu kia nhưng không thấy gì, trước lúc bị áp giải đi đã được phát hiện tự cắt cổ tự vẫn ngay tại phòng.

Dù không điều tra ra bất cứ điều gì chứng minh nàng chủ mưu hay bị hại nhưng Dạ Hàn không hề quan tâm, điều duy nhất hắn chú ý chính là thái độ của nàng. Nàng không hề có bất cứ biểu hiện gì lo lắng, sợ hãi hay hối hận khi nghe tin tiểu nha đầu kia chết vì sợ dụng hình. Hắn thật không biết phải xử trí thế nào trước cái thái độ vô cảm như vậy.

Trác Diễm Cơ không phải là vô cảm mà nàng sợ phải bộc lộ cảm xúc của mình. Quả thật nhất nhất cũng không ngờ tiểu nha đầu kia lại dùng cảm tự vẫn bằng cách cắt cổ. Thứ thuốc nàng đưa tchỉ có tác dụng làm người uống chết già, vài canh giờ là tỉnh lại. Nàng định sau khi tiểu nha đầu rơi vào trạng thái chết già sẽ bí mật đưa về gia đình.Nào ngờ, con bé hiểu lầm, sự việc lại thành thế này...

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Dạ Hàn ra lệnh cho Linh Lam theo dõi nàng thật chặt, nhất cử nhất động đều phải báo lại. Hắn biết làm thế này có lỗi với nàng nhưng hắn lại không yên tâm.

Còn Linh Lam, nàng ta nghĩ đã thông, mặc dù phải làm trái lệnh hần nhưng vì tương lai của mình nàng ta chấp nhận. Linh Lam không thể dễ yên cho Diễm Cơ. Nàng ta không cam lòng.

Dù có làm quân cờ dưới tay Triệu Từ Mai cũng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Việc ăn uống của nàng được kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt. Mỗi lần đều phải có người thử độc trước, nếu không có biểu hiện gì bất thường thì coi như đã an toàn. Chính vì vậy, Linh Lam biết cơ hội hành động là rất hiếm.

Xung quanh bao vây toàn người hầu kẻ hạ, thức ăn qua năm lần bảy lượt kiểm tra. Một mình Linh Lam làm sao có thể lọt qua chứ?!

Nàng ta mất rất lâu suy nghĩ, cuối cùng lại mạo hiểm chọn ngay hôm đến phiên mình bưng đồ lên điện Cẩm Ngọc để ra tay.

Nàng ta thay tất cả bát, đĩa,...bạc bằng sứ, đến đĩa cũng đổi thành đĩa trúc để phòng độc tố không làm xin màu đồ dùng.

Linh Lam hồi hộp bưng đồ lên điện Cẩm Ngọc. Trác Diễm Cơ khi ấy đang tía máy chậu cây trưng ngoài sảnh.

-Nương nương, bữa trưa đã đem lên rồi, nương nương dùng luôn hay là để lát nữa?

Nàng nhìn mấy khay đồ ngập thịt cá, phút chốc ngao ngán buồn kéo ra, rửa tay sạch sẽ rồi bảo:

-Để nguội đi càng dở tệ.

Người thử độc hôm nay không hiểu sao chẳng thấy, kim bạc cũng không đầy đủ, nô tỳ định đi tìm thì bị nàng ngăn lại:

-Được rồi. Không cần nữa. Ra ngoài hết cho ta.

Đám nô tỳ lùi thui bước ra, riêng Linh Lam toan đi thì bị nàng gọi giật lại:

-Ngươi. Ở lại.

Linh Lam hơi chột dạ nhưng không nghĩ rằng nàng có bản lĩnh phát hiện nhanh như vậy.

-Nương nương có gì phân phó?

-Ta chán ngấy những thức cao lương mỹ vị rồi. Nếu bỏ bữa Dạ Hân sẽ trách ta mất. Chi bằng ngươi ngồi xuống đây, ăn giúp ta. Ta thấy từ sáng đến giờ chắc ngươi cũng đói rồi.

Thực ra cái này chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên. Nàng không có ý nghi ngờ Linh Lam, chỉ tại nàng chán ngấy mấy món này nên muốn có người ăn hộ. Nàng nghĩ Linh Lam vào cung nhưng chưa chắc đã được ăn ngon, để Linh Lam hưởng một chút vẫn hơn là đồ hết đi.

Nhưng Linh Lam nào đâu nghĩ vậy. Nàng ta tưởng rằng Diễm Cơ đã nhận ra trong thức ăn có độc.

-Nương nương...Không được đâu. Đây là những thứ dành riêng cho nương nương, kẻ làm nô tỳ như Linh Lam sao dám đụng vào?

-Không sao, ngoài ta với ngươi không ai biết cả.

Linh Lam cố gắng nài nỉ:

-Nương nương, nếu không ăn sẽ ốm mất. Nương nương càng không thể để người khác ăn hộ.

Diễm Cơ thấy hơi lạ.

Mọi ngày Linh Lam có vẻ không ưa nàng, việc sinh hoạt cũng chẳng bao giờ nhúng tay vào, dùng bữa lúc nào, nghỉ ngơi lúc nào đều không quan tâm, mặc kệ nàng quyết định. Hôm nay tự nhiên lại quan tâm đến thế.

Nàng có dự cảm không lành.

-Nếu không ăn thì đem đồ đi. Đừng đứng đực ra đấy nữa.

Linh Lam thoát chết trong gang tấc.

Nàng ta như người sắp chết đuối vớ được cọc gỗ, cuống quýt thu dọn bàn ăn rồi rời đi.

Chỗ thức ăn đó, Linh Lam bí mật đưa vào Lãnh đình-nơi tội nhân bị giam cầm.

Su một đêm, lính gác đến kiểm tra đã chết gần chục người. Chẳng một ai biết lí do. Cũng chẳng ai muốn biết.

Trác Diễm Cơ thoát được một lần.

Linh Lam vẫn chưa từ bỏ. Mỗi giây phút nàng còn sống, mỗi giây phút Linh Lam còn phải hầu hạ Diễm Cơ là một lần lòng ghen tỵ phá hủy cơ thể nàng ta.

Trong lúc này, Trác Diễm Cơ vẫn hoàn toàn chưa biết gì.

Thứ duy nhất nàng phát hiện ra chính là thái độ khó chịu của Linh Lam với mình. Không ngờ đó chính là nguyên nhân khiến nàng phải đối mặt với nguy hiểm từ lưỡi dao mang tên "Đồ kỵ".

Trác Dạ Hàn nhận được tin báo rằng gần biên giới xảy ra bạo loạn.

Hắn nhân cơ hội đẩy Trác Vũ Hạo đi, không đoái hoài gì đến việc Vũ Hạo đã giúp hắn trước kia.

Trong thâm tâm, Dạ Hàn có lẽ sẽ chẳng bao giờ dám đem tình nghĩa huynh đệ ra đặt cược vào quyền lực. Lần này đi, nếu thất bại, Vũ Hạo sẽ phải bỏ mạng ở vùng biên cương lạnh lẽo ấy, hoặc ít nhất bị trị tội khi về.

Ngược lại, nếu thành công, coi như lập công lớn cho Nam Vân quốc, hắn sẽ có lí do giám sát Vũ Hạo chặt chẽ hơn, cách li Vũ Hạo ra khỏi Xung Tự và đám quân "phản quốc" kia.

Một mũi tên trúng hai đích.

Thế nhưng mọi chuyện không được như theo ý muốn của Dạ Hàn.

-Thế này là thế nào?!

Trác Dạ Hàn một thân long bào lộng lẫy uy nghiêm ngự trên ngai vàng, vẻ mặt anh tuấn không giấu nổi vẻ giận dữ.

Đại thần trong triều hai hàng nghiêm chỉnh, tất cả đều không dám hé răng nói một tiếng, căng thẳng chờ xem thái độ của thiên tử.

Trác Vũ Hạo ngay khi vừa được khôi phục tước vị đã lập được công lớn, dù có nhìn thế nào đi chăng nữa cũng chỉ thấy một Nhị Vương gia tận tụy, hết lòng phò tá Hoàng thượng. Trác Dạ Hàn cũng hứa ban cho hắn một nguyện vọng. Chỉ cần nằm trong khả năng Dạ Hàn có thể đáp ứng. Nhưng Vũ Hạo chưa vội. Hắn nói khi nào quyết định xong sẽ truyền đạt lại cho Lương công công.

Hôm nay, Vũ Hạo làm đúng theo lời hứa, giao cho Lương công công tấu sớ dâng lên Dạ Hàn.

Trong đó viết rằng việc Dạ Hàn giao cho liên quan đến sự an nguy của một quốc gia, không thể làm qua loa đại khái, càng không thể tùy tiện giao cho bất kì ai.

Trác Vũ Hạo tự nhận mình còn non kém, kinh nghiệm chưa thể bằng các võ tướng khác, sợ sẽ múa rìu qua mắt thợ.

Hơn nữa, Vũ Hạo lấy lí do Nhị Vương phi quy tiên chưa lâu, không hợp để ra ngoài. Vì vậy mong Dạ Hàn sẽ thu hồi mệnh lệnh. Tấu chương viết riêng cho mình Dạ Hàn, dưới cùng còn đề thêm một dòng chữ nhỏ nhỏ: "Hoàng huynh là thiên tử, tại sao không thử làm gương cho người đệ này học hỏi?!"

Trác Dạ Hàn không thể nào phản bác.

Những lời Trác Vũ Hạo nói đều là sự thật, và đều có lí lẽ. Nhưng thánh chỉ đâu phải vật có thể tùy tiện ban ra rồi thu hồi lại?

Nếu đề giải thích cho động cơ dâng tấu này, chỉ có thể hiểu rằng tên Trác Vũ Hạo này chẳng coi hắn ra gì.

Lương công công nhắc nhở:

-Hoàng thượng, Nhị Vương gia kháng chỉ, có thể quy vào tội chết !

-Ta không thể nuốt lời.

-Vậy...Hoàng thượng có chủ ý thế nào?!

Trắc Dạ Hàn nghĩ ngợi hồi lâu.

Triệu Mạc và Lý Trình giữ số quân như nhau, nếu giờ một trong hai đi thì thế lực còn lại chắc chắn sẽ nhân cơ hội chiếm đoạt quyền lực của thế lực còn lại.

Và lại bọn họ đang không ở kinh thành, bỗng nhiên lại gọi về thì không hợp cho lắm. Hơn nữa, ngoài hai người bọn họ, các võ tướng, võ quan khác đều thuộc dạng hữu dũng vô mưu, kẻ lắm mưu mẹo thì lại nhất gan, không dám lộ mặt ra ngoài kia.

Cuối cùng, hắn phải nghiêng răng bảo:

-Các vị khanh gia, Nhị Vương gia hiện giờ trăm nghĩ không thích hợp để nhận trọng trách này. Tả Hữu tướng quân cũng đang không ở kinh thành, lần này trăm quyết định tự mình thân chinh.

Đám người kia kinh hãi dập đầu:

-Hoàng thượng là đáng thiên tử, làm sao kẻ bề tôi chúng thần lại để Hoàng thượng đích thân chinh chiến nơi biên cương hẻo lánh nguy hiểm kia được?!

Vẫn nên để người khác đi thay.

-Không cần !!!-Hắn đứng dậy bãi triều ngay lập tức.

Lương công công không biết chữ, Dạ Hàn đọc thế nào thì biết thế đó, đương nhiên không biết dòng chữ nhỏ dưới cùng kia có nghĩa là gì. Càng không biết lí do hắn quyết định đi thay Vũ Hạo.

Sau khi bãi triều, Mộc Hoan cuối cùng đã được phép vào chính điện.

Ngày xưa y vẫn tự do ra vào nhưng từ khi vấp phải sự phản đối từ các đại thần trong triều, chỉ ngoài giờ thượng triều y mới được vào trong.

-Thuộc hạ nghe các vị đại nhân kháo nhau rằng Hoàng thượng đích thân thân chinh đến biên cương dẹp loạn. Có thật là như thế không?

-Phải.

-Thuộc hạ tưởng Hoàng thượng điều Nhị Vương gia Trắc Vũ Hạo?! Hắn ta đã làm gì ư?

-Im miệng ! -Trắc Dạ Hàn không muốn nghe bất cứ lời nào nhắc đến Vũ Hạo nữa.

Lương công công thấy không khí căng thẳng liền mạo phạm chen ngang, đánh trống lảng sang chuyện khác:

-Hoàng thượng thứ lỗi cho nô tài lảm nhảm. Nô tài nhớ đã lâu Hoàng thượng chưa đến điện Ngăn Bích. Vừa hay hôm trước Hoàng hậu nương nương có gửi lời mời Hoàng thượng nhưng do thấy Hoàng thượng còn bận nhiều chuyện nên nô tài chưa dám chuyển lời.

-Thật là như thế sao?

-Vâng. Hoàng thượng...sẽ đến chứ?!

Điện Ngăn Bích.

Triệu Tử Mai bế đứa bé ngồi chơi bên hồ, cá cảnh nhiều màu sắc sở ẩn hiện dưới làn nước trong xanh. Đứa bé có vẻ rất vui, thỉnh thoảng lại cựa mình, đưa bàn tay mũm mĩm lên sờ chớp mũi Tử Mai. Nàng ta nắm lấy một ngón tay ngắn ngủn của đứa bé cười bảo:

-Quân nhi, con có thích không? Ngày nào mẫu hậu cũng đưa con ra ngoài này chơi nhé !

Yên Lăng nhẩm tính đã rất lâu Hoàng thượng chưa đến điện Ngăn Bích, số lần thăm Hoàng hậu và tiểu hoàng tử đếm trên đầu ngón tay. Yên Lăng cảm thấy xót xa thay cho chủ tử, ngày nào cũng thui thủi có mỗi một mình.

-Hoàng hậu !!! Hoàng hậu !!!

Một cung nữ hốt hải chạy đến la to khiến đứa bé giật mình khóc thét lên. Yên Lăng cho người kia một cái bạt tai:

-Ngươi làm kinh động đến tiểu hoàng tử, ngươi thật có lá gan lớn quá mà.

-Nô tỳ không dám, Yên Lăng tỳ tỳ.

-Có chuyện gì trông ngươi có vẻ hốt hải vậy? Nói mau.

Cung nữ kia vâng vâng dạ dạ:

-Hoàng thượng...Hoàng thượng đến thăm Hoàng hậu. Hiện đang đợi ngoài kia.

Triệu Tử Mai đỡ dàng đứa bé, tiếng khóc của nó át cả tiếng của cung nữ kia:

-Người nói lại đi, bản cung nghe không rõ.

-Hoàng thượng đang ở trong điện Ngân Bích.-Người kia nhanh chóng nói lại.

Triệu Tử Mai đứng phắt dậy, trao tiểu hoàng tử cho nữ hầu rồi cùng Yên Lăng chạy vào phía sảnh trong. Nàng ta còn không tin cho đến khi tận mắt nhìn thấy một Trắc Dạ Hàn bằng xương bằng thịt đứng trước mặt mình.

Triệu Tử Mai quá đỗi ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột này. Giọng nàng ta hơi run run:

-Hoàng thượng, chàng đến đây có việc gì?

Không giống như dự đoán của nàng ta, Trắc Dạ Hàn chấp hai tay sau lưng, nói bằng giọng lãnh đạm:

-Đã lâu rồi trẫm không đến điện Ngân Bích thăm Hoàng hậu và Phù Quân. Hôm nay có thời gian, trẫm nghĩ cũng là nên ghé qua một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Trong khi Triệu Tử Mai đang còn ngẩn ngơ vì câu nói của hắn, Trắc Dạ Hàn đã đưa mắt nhìn quanh:

-Phù Quân đâu?

Nữ hầu bế đứa bé từ từ bước vào, vui mừng trao cho Dạ Hàn:

-Bẩm Hoàng thượng, tiểu hoàng tử rất khỏe mạnh.

Đứa bé hình như đã quen được Triệu Tử Mai và Chu nữ hầu bế nên lúc này không quen Dạ Hàn, vùng vẫy đòi ra.

Trắc Dạ Hàn cứ thế lóng ngga lóng ngóng, hết đỡ lại nâng mà đứa bé vẫn không chịu để yên. Cuối cùng Triệu Tử Mai phải tiến đến:

-Đề thiếp.

Nàng ta thuận thực ôm đứa bé vào lòng. Quả nhiên nó không quấy đạp nữa. Cái miệng nhỏ lại cười toe toét.

Trắc Dạ Hàn cùng Triệu Tử Mai bế Phù Quân ngồi nói chuyện. Chỉ là vài ba câu hỏi bình thường nhưng trong lòng Tử Mai cảm thấy rất vui, luôn miệng nói cười, hai mắt cười tít.

Hắn nhìn đứa bé nằm ngoan ngoãn trong vòng tay Tử Mai, lòng dịu đi phần nửa về chuyện ban nãy. Dạ Hàn vươn tay ra vuốt má, chăm chú ngắm khuôn mặt bụ bẫm của nó.

-Hoàng hậu.

Triệu Tử Mai giật mình ngược lên:

-Hoàng thượng gọi thiếp sao?

-Trẫm sẽ rời khỏi hoàng cung đến biên cương dẹp loạn khoảng một, hai tháng. Trong lúc trẫm không ở hoàng cung, Hoàng hậu nhớ giữ gìn sức khỏe, chăm sóc tốt cho Phù Quân, mọi chuyện hậu đình đều nhờ cả vào Hoàng hậu.

Triệu Tử Mai không dám tin:

-Chàng đến nơi xa xôi nguy hiểm như biên cương làm gì? Sao không cử người khác đi thay. Phụ thân thiếp có thể mà. Lý tướng quân cũng được.

Nàng ta biết Dạ Hàn dù có giỏi giang đến mấy cũng chỉ biết dùng mưu, dù có võ công cũng còn trẻ người non dạ, đâu thể có kinh nghiệm sa trường như các võ tướng ngày ngày đối mặt với khó khăn gian khổ.

Hơn nữa, Dạ Hàn lại là người đứng đầu một đất nước, kẻ khác nhìn vào sẽ đánh giá Nam Vân quốc không có người tài, phải để thiên tử đích thân ra mặt.

Như hiểu được Triệu Từ Mai nghĩ gì, Dạ Hân tìm cách trấn an:

-Hoàng hậu không phải lo lắng, trầm tư có cách giải quyết. Trước mắt Hoàng hậu cứ hoàn thành nghĩa vụ của mình đi đã. Chăm sóc Phù Quân thật tốt, đến lúc trầm trở về hãy đưa nó đến điện Vĩ Tuyên chơi.

Nàng ta chần chừ một lát, sau cùng gật đầu:

-Ý Hoàng thượng đã quyết, thần thiếp nào dám ngăn cản. Chỉ mong Hoàng thượng bình an trở về, thần thiếp mãn nguyện. Lần này đi đến nơi xảy ra bạo loạn chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, khô sở, Hoàng thượng tự bảo trọng, ăn uống đầy đủ, đừng để tổn hại đến long thể. Có thể những kẻ ở lại như thần thiếp trong hoàng cung mới có thể an tâm được.

Những lời Triệu Từ Mai nói đều chứa đựng tình cảm chân thật từ tận đáy lòng.

Hắn biết.

Thế nhưng thà rằng nàng ta cứ căm ghét hắn còn hơn là ngốc nghếch dành tình cảm cho người không yêu mình như vậy. Làm thế càng khiến hắn cảm thấy tội lỗi hơn.

Trác Dạ Hân thờ ắt một cái, toan đứng dậy ra về thì một bàn tay khác nhanh hơn chụp lấy góc áo hắn.

Triệu Từ Mai ngược đôi mắt phượng đông đầy sự khẩn cầu tha thiết:

-Hoàng thượng, chẳng có thể ở đây lâu thêm một chút không? Chỉ một chút thôi cũng được.

Trác Diễm Cơ vừa mới tắm xong. Mái tóc còn đang ướt, nước nhỏ giọt xuống sàn. Linh Lam nhanh nhẹn đỡ nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm khăn lau tóc cho nàng. Các cung nữ khác cũng xúm lại xoa bóp tay chân.

Trác Diễm Cơ hai mắt khép hờ, thoải mái hưởng thụ.

Linh Lam bỏ chiếc khăn sang một bên sau khi tóc chỉ còn hơi ẩm. Nàng ta cầm chiếc lược bằng ngà, lướt một đường trên mái tóc nàng. Từng lọn tóc mềm mại trượt qua răng lược rơi xuống tay Linh Lam. Chẳng mấy chốc tóc nàng đã chải xong, Linh Lam vén sang một bên, kẹp lại bằng một cài hoa lan hồ điệp.

-Hiện phi nương nương, đã xong rồi.

Nàng tự ngắm mình, thấy gương mặt kia rất đẹp, chính gương mặt này đã quyến rũ biết bao nhiêu trái tim nam nhân, trong đó có Trác Dạ Hân. Nhưng vẻ đẹp thánh thiện, hiền lành đó đâu đủ để che giấu đôi mắt sâu thẳm biết nói mà như vô hồn; che giấu đi sự hận thù đang lần lần át về dịu dàng.

Trác Diễm Cơ không nói không rằng, cầm bút kẻ đôi lông mày lá liễu xéch ngược lên, đuôi mắt còn điểm màu hoa lựu cho thêm phần sắc sảo. Linh Lam xuất xoa khen nàng:

-Nương nương, người để kiểu trang điểm này thật hợp, tại sao lúc trước lại không để chúng nô tỳ làm giống như thế chứ?

Đúng lúc đó, một cung nữ bẩm báo có người ở điện Ngân Bích muốn gặp nàng. Diễm Cơ bảo:

-Không nhất thiết phải vào đây. Có gì người hãy truyền đạt lại cho ta nghe.

-Vâng.

Lát sau cung nữ ấy quỳ dưới chân nàng nói nhỏ:

-Nương nương, Hoàng thượng sai cung nữ ở điện Ngân Bích đến, nói rằng tối nay nương nương cứ đi nghỉ trước đi, không cần phải đợi Hoàng thượng nữa.

Linh Lam quỳ trước bàn trang điểm sắp xếp lại từng chiếc trâm cài tóc, khi vô tình ngược lên đã thấy nàng nhìn chăm chăm xuống đất, mi dài gầy che kín đôi mắt, không nhìn rõ ấy là ánh mắt thể hiện điều gì.

Đã gần hết giờ Ty, trời càng về đêm càng trở lạnh. Ngoài kia, hàng cây bằng lăng khẳng khiu run rẩy đang trước gió, thi thoảng lại có một hai chiếc lá lìa cành. Tiếng lá chạm mặt sân xào xạc, vang lên giữa không gian yên tĩnh.

Những ngôi sao hôm nay đã lặn đi không ít, trên bầu trời chỉ còn le lói thứ ánh sáng hiếm hoi.

Trác Dạ Hân ngược nhìn trời, hắn đoán rằng mai sẽ là một ngày mưa. Hắn kéo rèm chắn gió, đoạn quay lại nhìn hai mẫu tử Triệu Từ Mai đang ngủ ngon lành trên chiếc giường lớn.

Chần bị tuột hơn phân nửa, hắn kéo lên đắp ngang người bọn họ, sau đó mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng, không quên thổi bớt nền trên giá đỡ.

Dạ Hân định bụng sẽ về thẳng điện Vĩ Tuyên, không làm phiền Trác Diễm Cơ nữa. Tầm áo choàng đen khoác hờ trên vai, gió thổi tung theo từng bước

tiêu sái. Lương công công cầm đèn soi trước đường đi, thi thoảng phải đi thật chậm để đợi Dạ Hàn. Mộc Hoan theo sát bên cạnh. Sau y còn thêm hai hàng tùy tùng.

Đến lối rẽ vào điện Cẩm Ngọc, Dạ Hàn cố ý đi thật chậm, nhìn xem bên trong có còn sáng không. Đám lính canh cổng thấy Hoàng thượng đi qua, đồng loạt cúi đầu hành lễ. Hần chân chừ trước cửa ít lâu.

-Đêm khuya rồi, Hoàng thượng có ý lưu lại điện Cẩm Ngọc không?-Một tên lính tiến đến hỏi nhỏ.

-Hiện phi đi nghỉ rồi, trẫm không nên làm phiền nàng nữa. Chỉ cần mai người báo cho nàng một tiếng, trẫm có việc phải rời kinh thành, chắc một hai tháng này không thể thăm nàng được. Bảo nàng giữ gìn sức khoẻ nữa.

-Tuân lệnh.

Ngày hôm sau Triệu Tử Mai dậy rất sớm, giao tiểu hoàng tử cho Chu nữ mẫu rồi tắt bật chạy đến cổng chính hoàng cung. Tiết trời sáng sớm hơi lạnh lạnh, hoa hải đường đã nở rộ lối đi, mưa ngẫu một trận trút xuống khiến cảnh vật trở nên mờ ảo một bức tranh xoá nhạt nhòa.

Triệu Tử Mai đứng từ trên lầu cao nhìn xuống chỉ thấy người ngựa chen nhau, tiếng binh khí và giáp phục va chạm chói tai dù đã bị át đi bởi tiếng mưa. Trác Dạ Hàn vận áo giáp dừng mãnh, thuận thực leo lên lưng ngựa trong tiếng hô kinh người.

Lý Uyển Khánh từ phụ thân mình Lý Trình, biết được Trác Dạ Hàn lần này cầm quân dẹp loạn, lòng cũng vạn phần lo âu. Nàng ta cùng đến tiễn, cũng leo lên cùng một gác lầu nơi Triệu Tử Mai đã đứng trước đó.

Lý Uyển Khánh cung kính hành lễ:

-Tham kiến Hoàng hậu nương nương.

-Quý phi cũng đến đây ư? Bản cung tưởng Quý phi phải xuống tận dưới kia với Hoàng thượng chứ.

Triệu Tử Mai cho rằng từ sau vụ án Thảm Lưu Ly, Dạ Hàn không còn coi trọng Lý Uyển Khánh như trước, nghĩ rằng Uyển Khánh không dám gặp mặt trực tiếp, chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn. Quả như Tử Mai dự đoán.

Uyển Khánh không lấy làm hổ thẹn, cứ khoan thai mà rằng:

-Hoàng thượng lần này đích thân ngự giả cầm quân, hi vọng đám phản loạn sẽ bị đập tan, quân ta đại thắng trở về. Chỉ cần có lòng cầu nguyện, có gặp hay không cũng như nhau cả thôi.

Trác Dạ Hàn trên lưng ngựa phóng tầm mắt ra xa, chỉ lờ mờ thấy điện Cẩm Ngọc của nàng như đang dần biến mất sau màn mưa. Hần không mong Diễm Cơ nàng đến tiễn nhưng điều hần nuối tiếc nhất lúc này lại chính là không thể gặp lần cuối trước khi ra trận.

Mộc Hoan thấy tất cả đã chuẩn bị xong, thúc ngựa đến trước mặt hần chấp tay bảm báo:

-Hoàng thượng, tất cả chỉ còn chờ lệnh xuất phát.

-Bắt đầu đi.

Mộc Hoan quay đầu hô lớn:

-Xuất phát !!!

Người ngựa đã rời đi, cổng thành được mở ra đã đóng lại như cũ, không còn dấu vết gì cho thấy có một cuộc tập hợp xảy ra. Triệu Tử Mai và Lý Uyển Khánh lặng lẽ đứng đó, tầm mắt hướng về phía xa.

Mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn.

Nước mưa đọng từ mái chảy xuống tí tách, vô tình làm ướt hiên. Linh Lam sai vài cung nữ ra lau khô nhưng Diễm Cơ đang đọc sách gần đó liền ngăn lại:

-Không cần, chút nữa nắng lên sẽ tự khô.

Nàng nằm dài trên vông, vén tóc sang một bên để Linh Lam tiện chải đầu.

Không hiểu tại sao những ngày gần đây số lần đau đầu liên tục tăng, mỗi lần đau càng kéo dài. Có khi trước mắt toàn sao, đau đến phát khóc mà không dám hé răng than thở vì sợ Dạ Hàn cất cử người trông nom, mọi hoạt động sẽ bị kiểm soát chặt chẽ hơn. Trác Diễm Cơ bấy giờ đang bí mật theo dõi tình hình chính sự trên đại điện thông qua nội gián làm việc ở bộ Nội vụ nhằm tìm khe hở, đưa người của Trác Vũ Hạo lên chính điện. Nếu bị gián đoạn ắt dẫn đến nhiều hệ lụy.

Sáng nay khi vừa thức dậy đầu óc rất minh mẫn thoải mái, định lôi vài quyển ra đọc thì Linh Lam đề nghị chải đầu cho nàng. Tất nhiên nàng không hề nghỉ ngơi, thế nhưng bắt đầu chải đầu lại đau dữ dội.

-Linh Lam dừng lại ! Đầu ta đau quá !

Nàng đánh rơi quyển sách xuống đất, tay ôm đầu nhăn nhó. Đám cung nữ vội vàng đỡ lấy, diu nàng vào trong. Linh Lam luôn miệng quất mắng nhẹ tay kéo nàng đau, nhân lúc không ai để ý giấu chiếc lược vào ống tay áo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Nàng lỡ tay đánh rơi cuốn sách, Linh Lam giúp nàng nhặt lên thì thấy có rất nhiều vết gạch đỏ chi chít, hình như đó là những chỗ rất quan trọng.

Khổ nỗi Linh Lam không biết chữ, nhìn vào chỉ thấy toàn nét là nét rồi tung cả lên. Nàng ta bực bội cất sách vào giá, định đem đồ đi giặt lại phát hiện ra có người đã nhanh tay hơn, bụng toàn bộ chỗ y phục đó đi đâu mất.

Cung nữ kia kệ nệ xách giỏ đồ mang tới phòng giặt đồ ở Ty y-nơi giặt đồ cho cả hoàng cung. Vì thế mà rất nhiều người làm việc nhưng vẫn không xuê. Cung nữ kia nhìn một hồi thấy ai cũng bận tới mắt tới mũi, cứ đứng chờ xem có ai đến bụng đi không.

Mãi một lúc sau mới có người đến hỏi:

-Xin hỏi tỷ tỷ hầu hạ ở cung nào? Có phải đem đồ cần giặt đến không?

Cung nữ kia quay lại.

Đó là một nữ nhân khoảng tầm hai bảy, hai tám tuổi, vẻ mặt hiền lành.

-Ta là người ở điện Cẩm Ngọc. Nếu người làm việc ở đây thì mau đem số y phục này đi giặt đi.

Người kia mở to mắt ngạc nhiên:

-Điện Cẩm Ngọc? Chẳng phải là tắm điện của Hiền phi nương nương sao?

-Đúng vậy.

Nàng ta mừng rỡ nhận lấy giỏ đồ, định hỏi thêm vài ba câu người kia đã chạy mất. Không ai khác ngoài Lục Nương.

Lục Nương ôm đồ ra một góc ngồi giặt. Thường ngày không hề bị bất kì vấn đề gì, ấy vậy mà Lục Nương vừa nhúng tay vào nước ngâm đồ thì da tay nổi đám đỏ ngứa ran giống hệt dị ứng.

Da Lục Nương vốn cực kì nhạy cảm.

Thấy lạ, Lục Nương liền báo lên trưởng quân sự ở Ty y. Vì đây là hoàng cung, thủ đoạn hại người nhiều vô kể, phạm là liên quan tới những cung phi ở hậu cung thì càng nghiêm trọng, nhất là khi chuyện xảy ra với Hạ Hiền phi-phi tử được sủng ái nhất trong tam cung lục viện.

Trưởng quân sự ngay lập tức gọi người đến xem xét, phát hiện chất có lẫn trong y phục của Diễm Cơ là chất độc nguy hiểm, tuy chỉ có lượng nhỏ nhưng đã được dùng nhiều lần, sẽ gây ra các bệnh như đau đầu, các bệnh ngoài da, các bệnh liên quan đến phổi, tim,...

Lục Nương hết sức hoang mang lo sợ, không biết kẻ độc ác nào dám hành động mất nhân tính như vậy. Hãm hại cả một người mất trí nhớ chân yếu tay mềm, bất hạnh đến vô cùng.

Lục Nương cố gắng nhớ lại dung mạo của cung nữ đã đem đồ đến cho nàng ta rồi báo cáo lên trên.

Sự việc âm ỉ trong Ty y rất may đã ngăn chặn kịp thời.

Linh Lam bấy giờ đang hối hả chạy đến Ty y để lấy lại giỏ đồ với hi vọng chưa bị ai phát hiện.

Trên đường đi gặp cung nữ trong điện Cẩm Ngọc, biết giỏ đồ đã được đưa cho người ta giặt thì mặt tái xanh, cắt không còn giọt máu.

-Linh Lam tỷ tỷ có chuyện gì vậy?

-Ta...ta bỗng nhiên nhớ ra khăn tay của nương nương đang để lộn trong đồng đồ kia, phiền người đến Ty y chuyển nữa.

-Vâng.

Cung nữ kia đồng ý đi ngay mà không biết rằng mình sắp trở thành vật thể thân cho người nàng vừa gọi là "Linh Lam tỷ tỷ".

Trắc Diễm Cơ yếu ớt nằm trên giường, tay day day thái dương, khuôn mặt tái nhợt đi vì đau đớn. Mỗi lúc đau một dữ dội, nàng tưởng chừng như có hàng trăm ngàn con ong làm loạn trong đầu mình. Đám cung nữ sợ hãi định chạy đi mời thái y thì bị nàng ngăn lại:

-Không cần...Các người lui ra ngoài. Ta muốn yên tĩnh nghỉ ngơi.

-Nhưng cứ thế như vậy rất nguy hiểm..

Diễm Cơ vẫn chưa biết tin Dạ Hân không còn ở trong hoàng cung, cứ đinh ninh rằng hân vẫn còn đang thượng triều:

-Các người đừng cho ai biết, cũng đừng để Hoàng thượng biết được.

Đám cung nữ ngạc nhiên:

-Nương nương, Hoàng thượng đã đi đến biên cương từ sáng sớm rồi mà.

Nàng gắng gượng ngồi dậy, lời nói có chút không tự nhiên:

-Tại sao ta không biết?

-Có một vũ lâm vệ bảo Hoàng thượng dặn dò như vậy...như vậy..., Linh Lam tỷ tỷ đã nói để mình tỷ ấy truyền đạt lại cho nương nương. Linh Lam tỷ tỷ chưa cho nương nương biết ư?

Trắc Diễm Cơ không nói thêm bất cứ lời nào, ra hiệu cho tất cả lui xuống. Nàng không buồn, cũng chẳng vui, điều duy nhất chính là nàng cảm thấy hơi bất ngờ bởi Trắc Dạ Hân lần đầu tiên quyết định rời khỏi hoàng cung, tự cầm quân đánh trận.

Hân đi rồi ai sẽ thay thế hân điều hành chính sự? Ai sẽ thay hân thượng triều? Ai là người hân tin tưởng đến mức có thể giao quyền hành tuyệt đối?

Lẽ nào lại là tam ca?

Nàng lập tức gạt bỏ suy nghĩ ấy.

Nếu hân có thể tin tưởng tam ca thì trên đời này chẳng có gì là không thể xảy ra.

Trắc Diễm Cơ suy nghĩ thật kĩ lần nữa.

Nàng đã biết là ai rồi.

Trắc Diễm Cơ nén đau ngồi dậy đi xác nhận, ngay lập tức một tiểu thái giám phục vụ ở Ty y bước vào:

-Bẩm Hiền phi nương nương, ở Ty y xảy ra chút chuyện cần nương nương xác nhận. Mong nương nương bỏ chút thời gian đến Ty y cùng nô tì.

Nàng rất đau đầu, nhưng nhìn qua vẻ mặt của tên thái giám đó đoán chừng rất nghiêm trọng, vì vậy đành cắn răng lết đến Ty y, gác lại việc xác minh sau.

-Oan cho nô tỳ ! Oan cho nô tỳ quá !

Trưởng quân sự Ty y ngồi trên bàn, vẻ mặt giận dữ luôn miệng thét đánh. Một cung nữ bị trói tay vào cột, hai bên thị vệ cầm gậy đánh tới tấp vào lưng, vào chân nàng ta. Trắc Diễm Cơ mới đến đã phải chứng kiến cảnh tượng kinh khủng này, hơn nữa phát hiện ra đây chính là cung nữ phục vụ tắm điện của mình.-A Xuân !

Cung nữ tên A Xuân nghe tiếng chủ tử thì mừng rỡ vô cùng:

-Nương nương hãy cứu nô tỳ ! Nô tỳ bị oan !!!

Lục Nương không biết từ đâu bước ra, mang theo một bộ đồ của Diễm Cơ đến trước mặt nàng. Lục Nương giờ bộ đồ lên ngang ngực, đoạn chỉ tay về phía A Xuân:

-Nương nương, cung nữ này to gan lớn mật, dám dùng độc dược bôi vào y phục hãm hại nương nương. Nương nương xem, đây là bằng chứng.

Trắc Diễm Cơ bán tín bán nghi nhìn bộ y phục trên tay Lục Nương. Trưởng quân sự lúc này mới từ tốn rời ghế lại chỗ nàng hành lễ:

-Hạ quan tham kiến Hiền phi nương nương. Dám cả gan hỏi vài câu, mong được nương nương thành thật trả lời.

-Cứ hỏi.

-Tạ nương nương. Cho hạ quan hỏi gần đây nương nương có cảm thấy chóng mặt, đau đầu hay khó thở không?

Nàng ngạc nhiên:

-Sao ngươi lại hỏi vậy?

-Bẩm nương nương, cung nữ Lục Nương ở Ty y đang giặt đồ thì phát hiện y phục của nương nương mà cung nữ này đem đến có vấn đề. Hạ quan cho người đến khám xét mới biết y phục nương nương có lẫn chất độc. Thứ này không thể gây tử vong ngay. Nó thấm qua da khi mặc đồ và gây nên nhiều triệu chứng như hạ quan đã liệt kê, dẫn đến cơ thể suy nhược rồi kiệt sức mà chết.

Nàng rung mình một cái. Quả là một âm mưu thâm độc. Nàng nhìn A Xuân, ánh mắt khẩn cầu ấy nàng biết không phải là A Xuân làm.

Đã có kẻ khác đổ tội cho A Xuân.

Diễm Cơ hỏi:

-A Xuân, có phải ngươi hại ta?

-Không phải nô tỳ. Không phải. Dù có cả trăm nghìn cái mạng nô tỳ cũng không dám !

-Vậy theo ngươi ai đáng nghi nhất?

A Xuân lắc đầu. Nàng vẫn hỏi mặc dù đã chắc chắn đến chín phần kẻ đứng sau là ai. Nàng không có quá nhiều kẻ thù.

Trác Diễm Cơ cuối cùng ra lệnh:

-Các ngươi hãy thả cung nữ này ra. Lỗi ta quản người không nghiêm, vẫn nên để điện Cẩm Ngọc tự xử lí. Chuyện hôm nay không nên làm lớn, tránh kinh động đến các cung điện khác. Ta chỉ yêu cầu như thế, các ngươi liệu có làm được không?

-Xin nghe theo Hiền phi nương nương phân phó.

Linh Lam đứng ở ngoài cửa không dám vào, bồn chồn không biết tình hình bên trong thế nào. Diễm Cơ bước ra, theo sau còn có A Xuân dù bị đánh rất nặng nhưng vẫn có thể miễn cưỡng đi được.

Trác Diễm Cơ cao giọng quát hỏi:

-Ngươi không ở lại đôn đốc mọi người làm việc, chạy đến Ty y làm gì?

-Nô...nô tỳ lo cho sức khỏe của nương nương. Bệnh đau đầu đã đỡ chưa ạ?!

-Nhờ lòng tốt của ngươi...-Nàng không nói hết câu, lấp lửng giữa chừng làm Linh Lam hoang mang.

Nàng không thèm để ý đến Linh Lam nữa, khoan thai bước lướt qua nàng ta. Lúc đi ngang nàng có nói nhỏ:

-Quản lí không nghiêm, để kẻ gian hãm hại chủ tử. Phạt ngươi mười trượng, lao dịch ở Lành đình một tháng như những tội nhân khác.

Linh Lam không dám cãi lời, cắn răng cúi đầu:

-Nô tỳ đáng trách. Nô tỳ xin chịu phạt.

Linh Lam lén lút chạy đến điện Ngân Bích gặp Yên Lăng. Nhưng vừa đến cửa đã bị chặn lại.

-Tránh ra, ta muốn gặp Hoàng hậu.

-Ngươi là nô tỳ cung nào mà dám đến điện Ngân Bích náo loạn?- Đám cung nữ đứng ngoài cửa giờ giọng bẻ trên.

-Ta phụng mệnh Hoàng hậu, các ngươi mau cho ta vào.

Yên Lăng thấy bên ngoài ầm ĩ nên ra xem, quả đúng như dự đoán, Linh Lam đã đến.

Linh Lam sốt hết cả ruột, cứ tưởng Yên Lăng ra giải vây, nào ngờ ả chỉ thân nhiên nói đúng một câu:

-Hoàng hậu không biết ngươi, lại dám mạo danh làm loạn tôn ti trật tự ở tẩm điện Hoàng hậu. Người đâu, mau lôi kẻ này ra ngoài cho ta !

Tức thì quân lính xông đến, mỗi người một bên xách Linh Lam đá ra ngoài. Xong việc Yên Lăng trở vào báo cho Triệu Tử Mai:

-Hoàng hậu, nô tỳ đã tống cổ Linh Lam đi rồi. Việc lần này Trác Diễm Cơ đã nhắm đến Linh Lam, liệu có cần nô tỳ...

Yên Lăng làm bộ đưa tay lên cổ. Tử Mai cười đáp:

-Làm thế càng khiến ả nghi ngờ hơn. Tất cả chỉ là tự suy diễn, không có gì chứng minh được bản cung đứng sau chuyện này nên người không cần lo.

-Vậy...chúng ta nên xử lý thế nào ạ?

-Thời gian còn nhiều, ắt có cách trị được con tiện nhân đó.

Trước vẻ mặt bối rối của Yên Lăng, Triệu Tử Mai cười nhẹ, lẩm bầm trong miệng như thể đang cảnh báo Dạ Hàn:

-Sau khi hồi cung, cứ đợi mà ôm xác sùng phi của chàng đi, Trác Dạ Hàn !

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Tất cả đã đi vào dĩ vãng...

Trác Diễm Cơ thở dài một tiếng, lần bước vào bên trong. Cảm giác trống trải vô cùng. Cây đàn Trác Vũ Hạo tặng nằm lạng lè một góc phòng, bụi phủ kín. Trác Diễm Cơ cảm lên, không ngần ngại dùng ống tay áo lau bụi bám trên đó.

Nếu không đến đây, có lẽ sẽ không còn nhớ đến nó nữa.

Nàng đưa cho A Xuân dặn dò:

-Người mang về lau sạch bằng khăn mềm rồi cất giữ cẩn thận cho ta.

A Xuân cầm cây đàn thích thú reo lên:

-Nương nương, đàn thật đẹp. Thân đàn nhắn mịn, bóng loáng, chỗ này còn chạm trổ hoa văn cực tinh xảo. Nô tỳ không biết rằng nương nương lại sở hữu một cây đàn tranh tuyệt mỹ như vậy. Hẳn là âm thanh phát ra cũng phải rất hay.

-Người thích?

-Vâng.

-Vậy mỗi tối người đến, ta sẽ đàn cho người nghe một khúc.

Từ hôm đó, A Xuân thường xuyên trực đêm để được nghe Diễm Cơ đàn. Mọi người gần đó cứ mỗi tối trở nên thành quen, coi tiếng đàn như lời ru chìm vào giấc ngủ.

Trác Diễm Cơ là nữ nhân trong hậu cung, không được phép can dự đến việc triều chính nên khó lòng vạch mặt Mộc Hoan. Nàng bèn nhờ đến sự giúp đỡ của Xung Tự. Nhưng vì không tiện gặp mặt trong cung hay phủ Nhị Vương gia nên nàng đã nhờ người chuyển giúp lá thư đến tay Xung Tự.

Xung Tự đọc xong lá thư kia lập tức báo tin cho Vũ Hạo:

-Vương gia, trong cung có người mật báo, Mộc Hoan chính là kẻ can thiệp vào chính sự những ngày qua.

Trác Vũ Hạo không lấy làm ngạc nhiên cho lắm, chỉ thở dài một tiếng:

-Ta cũng ngờ ngờ đoán ra, chỉ là không ngờ Trác Dạ Hàn lại tin tưởng Mộc Hoan đến mức ấy.

-Nhị Vương gia, chỉ cần vạch mặt Mộc Hoan, người của ta trên triều sẽ dựa vào đó để đề bạt Vương gia thay thế. Khi ấy về lý lẽ đương nhiên phe ta sẽ chiếm ưu thế, người của Dạ Hàn có muốn biện minh cũng khó, chắc chắn sẽ phải nhượng quyền lại thôi.

-Ta cũng có ý như vậy nhưng chưa tìm được cơ hội vạch trần Mộc Hoan.

Xung Tự quỳ xuống trước mặt Vũ Hạo nói:

-Việc còn con này không cần Vương gia bận tâm. Nhị Vương gia chỉ cần ngồi đợi tin tốt của tiểu nhân thôi.

Trác Vũ Hạo đương nhiên không thể hoàn toàn tin vào Xung Tự, bởi lẽ y đã làm quá nhiều chuyện sau lưng hắn. Ngoài mặt làm như tin tưởng phó thác toàn bộ cho Xung Tự nhưng bên trong lại ngầm ngầm theo dõi. Có điều Vũ Hạo không ngờ, Xung Tự đã sớm nghĩ đến tình huống ấy nên trong khoảng

thời gian này mọi liên lạc với Trắc Diễm Cơ đều bị cắt đứt.

Việc này chẳng ảnh hưởng gì lớn, dù sao Diễm Cơ cũng không thể giúp thêm được gì.

Vài ngày sau trong cung loan truyền tin tức nói rằng cận vệ bên cạnh Hoàng thượng nhân thời cơ ngại vàng bỏ trống liền chuyên quyền, tự coi mình phụng mệnh thiên tử, bí mật can dự vào quốc gia đại sự, tự ý sử dụng điện Khả Nhiên. Đương nhiên, không chỉ là tin đồn, bằng chứng cũng đã rõ ràng.

Có người thấy tên cận vệ đó tự gỡ khoá cửa vào điện Khả Nhiên, mãi đến tối mới mới bước ra. Còn có khi người ở Trung thư sảnh đem tấu sớ lên, phát hiện Mộc Hoan cầm long ấn.

Mọi người đều cảm thấy lòng tự trọng bị hạ thấp. Đường đường là một trong những quốc gia hùng mạnh và giàu có nhất trong khu vực mà lại để cho một tên cận vệ hèn kém quyết định mọi việc.

Dù cho Hoàng thượng có tin tưởng y đến mấy thì khi giao long ấn cho y, Hoàng thượng có nghĩ đến cảm giác của các quan viên trong triều hay không?!

Bọn họ phần nộ.

Bọn họ không cam chịu để một tên cận vệ nhỏ bé cười trên đầu.

Bọn họ đứng bên ngoài cửa điện Khả Nhiên đòi xác nhận xem tin đồn đó là đúng hay sai.

Lương công công một mình không thể chống lại hơn trăm người cùng lúc. Lão tuổi già sức yếu, lá gan cũng teo lại rồi, đành phải nhượng bộ, lựa lời nói với đám đông trước mặt:

-Các vị đại nhân đều là người có học vấn thâm, cư xử đúng mực hơn người thường, lẽ nào chỉ vì việc này mà làm náo loạn điện Khả Nhiên hay sao? Hà tất phải làm khó nhau?

-Chỉ vì việc này? Đây là quốc gia đại sự ! Liên quan tới thể diện của một quốc gia !!!-Ai đó bất chấp tôn nghiêm gào lên.

-Hôm nay nhất định phải làm cho rõ ràng! Nhất định phải trình diện trước mặt tất cả chúng ta !-Đám khác lại nhao nhao.

Mộc Hoan biết việc này sớm muộn cũng sẽ bại lộ, không ngờ còn chưa đến nửa tháng đã bị vạch trần. Y sắp xếp lại số tấu chương lộn xộn trên bàn, đặt bút và nghiêng mực về vị trí cũ.

Xong xuôi đầu đó y mới phui áo đứng dậy, bước ra mở cửa với dáng vẻ hiên ngang. Mộc Hoan mở lời:

-Các vị đại nhân có gì bất mãn thì từ tốn nói chuyện, hà tất gì cứ phải kéo đến đây mới được?!

Một vị tam phẩm hùng hổ bước ra, bất mãn ra mặt, chỉ tay mắng mỏ Mộc Hoan:

-Ngươi chỉ là một tên cận vệ bé nhỏ, lấy quyền gì mà dám ngồi trong điện Khả Nhiên để điều hành chính sự quốc gia?! Nếu xảy ra sơ suất thì ngươi có biết chúng ta sẽ phải lãnh hậu quả gì không ?

-Tiểu nhân vạn nhất sẽ không để xảy ra sơ suất.-Y khẳng định chắc nịch.

-Nực cười ! Ngươi lấy cái gì mà khẳng định như vậy? Ngươi có phải gánh chịu hậu quả đâu mà dám cuồng ngôn như thế ?!!!

-Nhưng Hoàng thượng đã giao long ấn cho tiểu nhân, mọi việc đều phải nhất nhất tuân theo. Bây giờ một lời tiểu nhân nói ra cũng giống như Hoàng thượng vậy, không thể bất tuân !

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Tể tướng đứng cùng Trắc Vũ Hạo bấy giờ mới từ tốn rẽ đám đông tiến về phía trước. Lão một tay đặt sau lưng, tay kia vuốt chòm râu bạc, chậm rãi thốt ra từng từ:

-Ngươi nói ngươi giống Hoàng thượng nhưng ngoài việc ngươi giữ long ấn thì còn có điểm nào chung nữa không? Cho dù Hoàng thượng có tin tưởng mà giao long ấn cho ngươi, ngươi cũng không có quyền điều hành chính sự, nhất là khi trong triều còn biết bao nhiêu người bất mãn với cách thức và suy nghĩ của ngươi. Ta biết Hoàng thượng rất coi trọng ngươi, nhưng điều đó không có nghĩa ngươi được phép coi chúng ta là không khí. Tốt hơn hết, ngươi nên giao quyền lại cho một người có năng lực làm vừa lòng tất cả ở đây.

Mộc Hoan không thể nào đáp lại lí lẽ của Tể tướng. Trong lòng y lúc này vừa có chút nể phục vừa có chút kính sợ. Nếu cứ ngoan cố không giao ra, chắc chắn phần thiệt sẽ thuộc về y. Nhưng nếu bất buộc nhượng quyền lại cho người hợp ý tất cả ở đây, tất cả đều có thể, trừ Trác Vũ Hạo. Hoàng thượng đã dặn không được để long ấn rơi vào tay hắn.

- Chẳng hay theo Tể tướng, người nào mới được coi là phù hợp đây?

Mắt lão đầy ý cười, nheo nheo nhìn thẳng vào Mộc Hoan:

- Ta không cần nói thì hẳn lòng ngươi cũng đã rõ. Phần còn lại, ngươi hãy suy nghĩ cho kĩ đi rồi quyết định.

Nói đoạn, lão quay lưng một mạch bỏ đi. Mọi người cũng tản dần, điện Khả Nhiên trở lại yên tĩnh. Mộc Hoan đứng bất động trước cửa điện. Mọi việc xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi y không xử lí kịp.

Lúc bấy giờ Trác Vũ Hạo mới khoan thai đi đến, vỗ vỗ vai Mộc Hoan cười bảo:

- Ngươi chỉ là một cận vệ nhỏ nhoi trong hoàng cung này, Hoàng thượng quá đề cao ngươi rồi. Tốt hơn hết hãy từ bỏ cái hi vọng viễn vông ấy đi. Bởi lẽ ngươi sẽ không trụ lâu thêm được nữa đâu. Bản vương đợi tin tốt của ngươi.

Trác Diễm Cơ biết chuyện hôm nay xảy ra ở điện Khả Nhiên là do Xung Tự truyền đạt lại. Nàng không trực tiếp lộ mặt bởi lẽ nỗi lo sợ sẽ bị người khác nhìn thấy mà ngại ngùng. Trác Diễm Cơ đột nhiên nhếch môi cười, A Xuân tưởng nàng vui bèn lên tiếng:

- Nương nương, người thường ngày không hay cười, đây là lần đầu tiên nô tỳ thấy người cười đó. Sau này nương nương phải cười nhiều một chút, đừng ừ ọt sẽ sinh tâm bệnh mất.

Nàng bật cười thành tiếng trước lời lẽ thật thà của A Xuân. Tâm trạng tốt hơn một chút, nàng định đàn cho A Xuân nghe thì nàng ta bỗng lắc đầu nguẩy nguẩy:

- Nương nương ! Hôm nay nô tỳ bận rồi, không có phúc được nghe người đàn. Để hôm khác có được không?

Nàng thoáng ngừng lại một lát, nhưng rất nhanh đôi tay đã đã lấy lại nhịp ban đầu. A Xuân lặng lẽ đi ra ngoài, buông rèm khép cửa cho nàng. Tiếng đàn vẫn vang vọng lên thứ âm thanh trong trẻo và mảnh liệt giữa đêm khuya thanh tịnh.

- Nương nương, nô tỳ vào thay hương liệu trong đỉnh.

Trác Vũ Hạo chưa vội về phủ, hắn cứ đi xung quanh hoàng cung, dự định nán lại đến cuối giờ Tuất. Vũ Hạo đi lang thang trên đường dẫn đến cổng phía Tây, chợt nghe văng vẳng thứ âm thanh quen thuộc đến lạ kỳ. Tiếng đàn tranh vừa êm ái vừa dạt dào, khuấy động bên trong tiềm thức của hắn những kỉ niệm thơ ấu. Vũ Hạo nhận ra là khúc nhạc ngày xưa hắn dạy nàng, cũng chính là khúc nhạc hắn đã đàn cho nàng nghe không biết bao lần.

Bóng người in rõ lên cánh cửa. Nàng và hắn chỉ cách chỉ một bức tường nhưng Vũ Hạo lại thấy vô cùng xa vời. Hắn muốn lại gần nàng, muốn ngắm nhìn vẻ chăm chú khi đánh đàn. Nhưng tốt hơn hết, những gì Vũ Hạo nên làm lúc này chỉ là yên lặng dõi theo bóng nàng từ xa.

Bỗng một âm thanh chói tai vang lên đánh thẳng vào tai Vũ Hạo. Tiếp đó là tiếng của một vật va chạm với mặt đất. Trác Vũ Hạo dán mắt vào khung cửa, bóng nàng đã biến mất chỉ trong tích tắc. Lính canh cũng nghe thấy giống Vũ Hạo, xông đến trước cửa hỏi vọng vào nhưng không có tiếng đáp trả.

Biết xảy ra chuyện chẳng lành, Vũ Hạo lập tức xô cửa.

Cửa đã bị khoá trong.

Trác Vũ Hạo trong lòng như lửa đốt liền một cước đạp tung cửa phòng trước sự ngỡ ngàng của đám lính canh. Tiếng kim loại rơi xuống "cạch" một cái.

- Diễm Cơ !!!

Trác Vũ Hạo thấy nàng nằm im bất động trên mặt sàn, bên cạnh là cây đàn tranh bằng gỗ Tử Đàn-món quà hắn tặng nàng ba năm về trước. Căn phòng tràn ngập một mùi hương ngọt dịu khiến đầu óc Vũ Hạo lâng lâng. Hắn sực tỉnh, nhanh chóng bế xốc nàng lên, để đầu nàng tựa vào ngực rồi chạy ra ngoài.

Cây đàn tranh nằm chơ vơ trên mặt đất.

Trác Diễm Cơ sau khi nhận ra mùi hương bất thường toả ra từ đỉnh thì đã muộn. Hai mí mắt nặng trĩu, cơ thể bỗng cứng đờ, mắt thẳng băng rồi đổ ập xuống sàn lạnh lẽo. Nàng trong lòng vô cùng hoảng loạn, chỉ nhớ mang máng giọng của cung nữ đã vào phòng thay hương liệu trong đỉnh cho nàng. Trác Diễm Cơ biết thứ này không đơn giản chỉ là mê dược khiến đầu óc rơi vào trạng thái hỗn loạn mà còn là một chất độc, khi hít vào sẽ làm cho các cơ quan tê liệt dẫn đến tử vong. Bằng chứng là nàng đang cảm thấy khó thở vô cùng. Muốn lên tiếng kêu cứu nhưng không tài nào phát ra thành tiếng được. Cứ như thế nàng dần dần mất đi sự tỉnh táo...

Lúc tỉnh dậy Trác Diễm Cơ đã nằm yên vị trên giường. Trên người còn có tấm chăn mỏng đắp ngang ngực. Rèm buồng túm phía. Phòng đã không còn chút dấu hiệu của mê hương kia.

Là ai đã cứu nàng?!

Diễm Cơ không hề biết. Điều duy nhất nàng nhận thức được vào lúc này chính là mình vẫn còn sống. Nàng cảm thấy việc mình còn sống sót sau khi trúng mê hương trong một căn phòng khoá kín là quá thần kì.

Khẽ trở mình lật dậy, cả người ê ẩm vì giữ nguyên một tư thế khá lâu. Diễm Cơ nhắm mắt, chống tay ngồi dậy, lơ mơ nhìn qua cửa sổ thấy trời đã sáng từ lâu. Nàng hấp tấp xuống giường, vớ lấy ngoại sam vắt trên tấm bình phong rồi mở cửa bước ra.

Cung nữ đứng canh bên ngoài vội chạy lại đỡ nàng:

-Nương nương đã tỉnh rồi?

-Tối qua là ai đã cứu ta?

-Bẩm, tối qua khi nghe động, Nhị Vương gia đã xông vào cứu nương nương đang bất tỉnh ra ngoài. Lúc ấy đã bắt đầu sang giờ Hợi, mọi người gần như đã ngủ cả. May mà có Nhị Vương gia...

Nàng giờ ngón trở đặt lên miệng ý bảo im lặng. Cung nữ kia không dám ho he nữa lời.

-Trong cung có biến gì không?-Diễm Cơ đột nhiên hỏi.

Cung nữ kia lắc đầu.

-Có hỏi chưa chắc người đã biết. Thôi được rồi, ta muốn ra ngoài hít thở không khí một lát. Người không cần đi theo ta đâu.

Trắc Diễm Cơ vừa đi được vài bước đã nhìn thấy Vũ Hạo từ xa lại gần.

-Diễm Cơ !- Vũ Hạo không kìm được nói lớn, sau lại nhớ ra không được nhắc đến cái tên này đành sửa lại.-Hạ Cơ ! Nàng đã tỉnh rồi sao?

-Thì ra là Nhị Vương gia. Cảm ơn ngài đã cứu mạng.-Nàng khách sáo, chấp tay bái tạ.

-Nàng không cần phải như vậy. Người ta giúp đỡ nhau là chuyện thường tình mà. Không cần khách sáo.

Hai người họ chẳng còn gì để nói với nhau, đứng đây chỉ càng thêm ngượng ngùng.

-Chắc Vương gia còn việc quan trọng cần làm, vậy ta không dám làm phiền nữa.

Nói rồi nàng lập tức quay lưng bỏ đi. Vũ Hạo biết tính nàng nên cũng không muốn giữ lại, cùng Xung Tự đến chính điện ngay sau đó.

Không nằm ngoài dự đoán của mọi người, long ấn cuối cùng cũng đã được giao lại cho Trắc Vũ Hạo. Những kẻ đi theo Dạ Hân muốn phản đối nhưng không thể mở miệng ngăn cản. Bọn họ sợ rằng một khi Trắc Vũ Hạo lên nắm quyền sẽ lần lượt thanh trừng tất cả, cái mạng con con của mình không biết sẽ bị xoá sổ bất cứ lúc nào.

Quyền hành nằm chắc trong tay, Trắc Vũ Hạo không khác gì một vị Hoàng đế thực sự. Cho dù Vũ Hạo không ngồi lên ngai vàng, cũng không được quyền điều hành buổi thiết triều giống Dạ Hân nhưng mọi việc lớn nhỏ đều phải qua tay Vũ Hạo, có sự đồng ý của hắn mới được thực hiện. Dần dần triều đình bị hắn chi phối toàn bộ, hoạt động của quan lại cũng nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Mộc Hoan tìm mọi cách báo tin cho Trắc Dạ Hân, khó khăn lắm mới có một bức thư lọt tai mắt mà Vũ Hạo dày công tạo ra nhằm ngăn cản liên lạc với bên ngoài.

Lá thư đến tay Dạ Hân, đúng lúc mọi việc ở biên cương đã sắp hoàn tất. Lời lẽ ngắn gọn, chỉ có hai, ba dòng, có lẽ viết trong tình huống vô cùng cấp bách nhưng Dạ Hân vẫn nắm rõ được tình hình.

Trắc Dạ Hân nghiêng răng ken kết, giận đến nổi bóp nát chén trà trong tay. Binh lính hoảng hốt nhắc nhở:

-Hoàng thượng, máu...

Hắn không biết đau đớn là gì, chỉ kịp lau cái thứ đo đỏ đang chảy từ vết thương ở lòng bàn tay vào áo rồi tức tốc sai người chuẩn bị ngựa, thu quân về thẳng tiến đến hoàng cung.

Trung tướng làm theo mệnh lệnh mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra:

-Hoàng thượng ! Về gấp như vậy. Làng mạc còn sửa sang hoàn tất, lương thực mới cấp phát được một nửa. Bỏ về giữa chừng thì có hơi...

Hắn tức mình gất lên:

-Trên triều đình có biến, trẫm ra lệnh toàn quân rút về. Người có giỏi thì một mình ở lại mà giúp bọn họ !!!

Trung tướng vừa nghe triều đình có biến, mặt mũi lập tức tái xanh. Ông ta là người đi theo Trắc Dạ Hân, ai cũng biết, sợ nhất là người chống lưng bị thất

thể. Giờ Dạ Hàn không ở trong cung, việc tranh quyền đoạt vị ắt sẽ xảy đến, mà đối thủ đáng gờm nhất không ai khác ngoài Nhị Vương gia Trác Vũ Hạo.

Biên cương doanh trại mọc lên như nấm, chớp mắt đã thành bãi hoang không còn một móng người. Dạ Hàn thu quân trở về còn chưa đến một canh giờ.

Cả đoàn kỵ binh phóng như vũ bão, hộc tốc trở về hoàng cung. Trác Dạ Hàn mặc giáp, cả người gần như phủ phục trên lưng ngựa, hai mắt đỏ ngầu thét ngựa phi nước đại. Trong lòng hỗn loạn khi nghĩ đến cục diện trước mắt, lại thầm chửi rủa Mộc Hoan bất tài vô dụng, uổng công hấn tin tưởng y bấy lâu. Nhưng cũng may là Trác Vũ Hạo nên tạm thời hậu cung chắc chắn chưa bị ảnh hưởng, Cơ nhi cũng sẽ an toàn.

Tất cả đều dồn mọi tâm trí và tầm nhìn vào con đường trước mặt, không ai để ý đến hai bên đường cây cối um tùm, vách núi hiểm trở, cứ thế lao đi với tốc độ kinh hoàng cho đến khi Trung tướng bắt chợt la lên:

-Hoàng thượng cẩn thận !!!

Trước khi nghe trọn câu nói kia, ngực trái của Dạ Hàn đã nhói lên. Một mũi tên xuyên qua giáp, cắm sâu vào ngực. Trác Dạ Hàn mặt mũi tối sầm, mất thăng bằng ngã từ lưng ngựa, rơi xuống vách núi sâu hun hút không thấy đáy trước sự chứng kiến của mọi người.

-Hoàng thượng !!!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

-Bẩm, Hoàng thượng đã trở về rồi.

Vũ lâm vệ ba chân bốn cẳng chạy vào chính điện báo tin. Tất cả mọi người có mặt ở đó, bao gồm cả Trác Vũ Hạo đều phải nhanh chóng đến cổng chính nghênh đón Dạ Hàn.

Triệu Tử Mai và Lý Uyển Khánh được báo tin từ sáng sớm, đã đứng đợi sẵn ở trên lầu cao trước cổng hoàng cung rồi.

Cổng thành được kéo lên, người ngựa lần lượt tiến vào nhưng ai nấy mặt mũi đều như đưa đám, chẳng có vẻ gì là vui mừng khi được trở về từ biên cương cách xa vạn dặm đường.

Bọn họ cứ ngóng mãi vẫn chưa thấy bóng dáng vị Hoàng đế tôn kính đâu.

Thông thường Trác Dạ Hàn phải dẫn đầu, chẳng lẽ hôm nay lại lui về sau cùng sao?

Người cuối cùng đã đặt chân vào thành, cổng cũng đã được khép lại mà vẫn chưa thấy thiên tử.

Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi?

Mọi người vô cùng hoang mang.

Trung tướng vừa tèo xuống lưng ngựa đã quỳ phủ phục dưới đất, than khóc như mưa:

-Là mặt tướng bất tài vô dụng, không thể bảo vệ chu toàn cho Hoàng thượng khỏi đám tiểu nhân dê hèn đánh lén. Ôi ! Dù mặt tướng có mấy trăm cái đầu để chém, có mấy trăm cái mạng để đổi, cũng không thể đền hết tội trạng của mình !!!

Ai nấy phút chốc liền hiểu ra vấn đề. Có người bàng hoàng. Có người đau buồn. Cũng có kẻ cười thầm trong bụng. Tuy nhiên trong lòng ai cũng thắc mắc: Lẽ nào lại trùng hợp đến như vậy?

Một lần nữa mọi nghi ngờ lại đổ dồn về phía Trác Vũ Hạo. Có điều mọi người không biết rằng, hắn cũng bất ngờ.

Vô cùng bất ngờ.

Bởi lẽ hắn không phải là kẻ ra tay.

Triệu Tử Mai thấy tình hình dưới kia không rõ ràng, lại thấy Trung tướng kêu khóc thảm thiết, trong lòng bội phần hoang mang, lồng ngực như thiêu đốt.

-Hoàng thượng đâu? Sao bản cung không thấy chàng?

Tiểu bạch miêu trong lòng Uyển Khánh kêu ngoa ngoa như cũng muốn hỏi. Lý Uyển Khánh lần đầu biết sợ hãi là gì.

-Hay là chúng ta xuống dưới đó?-Nàng ta đề nghị.

Triệu Tử Mai cũng lo lắng không kém, chân trước chân sau bước xuống cầu thang chạy lại chỗ đám đông đang nhón nháo ở kia. Hai người rẽ đám đông chen vào chỗ Trung tướng đang quỳ mà hỏi:

-Trung tướng sao lại khóc lóc thảm thiết như vậy? Hoàng thượng đâu rồi?

Trung tướng ngẩng đầu lên, giọng càn lác đi:

-Hoàng hậu nương nương ! Quý phi nương nương ! Hoàng thượng...Người bị đánh lên...Roi xuống vực rồi !!!

Triệu Tử Mai nghe tiếng sét nổ "đoàng" bên tai. Nàng ta mặt mũi tối sầm, chân mềm nhũn khụy xuống đất, may mà Lý Uyển Khánh ở ngay phía sau nhanh tay đỡ lấy.

-Hoàng hậu ! Hoàng hậu !

Tin Hoàng thượng bị roi xuống vực sâu đã lan truyền ra khắp hoàng cung.

Ai cũng không tin đó là ngẫu nhiên, lên kháo nhau rằng đây là bẫy của Nhị Vương gia tạo ra nhằm chiếm giữ lấy ngai vàng.

Trác Vũ Hạo đi đâu cũng bị người ta bàn tán, nói to nói nhỏ sau lưng. Hắn biết nhưng cũng đành chịu, bởi lẽ có giải thích bọn họ cũng cho là hắn nguy hiểm.

Trác Vũ Hạo suy nghĩ rất lâu mà vẫn chẳng đoán ra được kẻ nào lại có động cơ để hành động như vậy. Nếu chính hắn không phải là Trác Vũ Hạo, hắn cũng sẽ nghĩ do Vũ Hạo làm.

Ngoài hoàng đệ của Hoàng đế, còn ai vào đâu nữa cơ chứ?

Vũ Hạo thấy nếu bỏ qua những lời gièm pha kia thì đây quả là cơ hội ngàn năm có một. Thế nhưng bây giờ Vũ Hạo cũng chưa thể có hành động gì, kể cả phát tang. Lúc này làm gì cũng chỉ khiến mọi người nghi ngờ thêm thôi.

Mộc Hoan xin Tể tướng và Nhị Vương gia cắt cử người đến khu vực vách núi kia tìm kiếm, được Vũ Hạo chấp nhận.

Một phần là để chứng tỏ mình là người rộng lượng.

Một phần vì Vũ Hạo biết vách núi đó hiểm trở vô cùng. Đừng nói là một thiên tử, dù có mười thiên tử rơi xuống cũng chỉ tan xương nát thịt mà thôi.

Một điều nữa cũng khiến Vũ Hạo bận tâm, đó là thái độ của Trác Diễm Cơ. Kể từ ngày cứu nàng, hắn chưa từng gặp thêm lần nào, bây giờ càng không dám gặp vì tin đồn mưu hại giết Hoàng đế.

Trác Vũ Hạo tưởng tượng ra rất nhiều thứ, nhưng đến khi trực tiếp đối diện với nàng lại hoàn toàn không có bất cứ gì giống như trong tưởng tượng.

Nàng không oán trách. Cũng chẳng buồn bã, khóc lóc. Giọng nàng nhẹ nhàng, nghe được chút gì đó thanh thản và vô tư:

-Nhị Vương gia chắc hẳn những ngày qua ngài đã rất bận rộn tiếp quản chính sự.

-Nàng không oán trách gì ư?

Diễm Cơ cười nhạt:

-Oán trách? Trách ai? Trách cái gì?Mệnh trời đã định, có trách cũng chỉ có thể trách số Hoàng thượng đã tận. Ngài vẫn còn bận tâm vì cái chết của Hoàng thượng sao?

Trác Vũ Hạo hoàn toàn bất ngờ trước lời nói của Diễm Cơ. Hắn không biết trái tim nàng làm từ sắt đá hay nàng chỉ đang che giấu vẻ yếu đuối bằng những lời nói sắt đá kia.

-Thật sự là không sao chứ?!

-Yên tâm đi.-Trác Diễm Cơ mỉm cười.

Khi nghe tin Trác Dạ Hàn rơi xuống vực, đáng lẽ nàng phải thấy vui. Rất vui là đằng khác. Nhưng niềm vui ấy chẳng bao lâu lại biến thành nỗi khó chịu, tức tối trong lòng.

Chẳng lẽ Dạ Hàn chết quá dễ dàng nên nàng mới không cam chịu?

Diễm Cơ không nghĩ như vậy. Nhưng nàng cũng không thể lí giải nổi thứ cảm giác kì lạ này. Có một chút vui. Một chút buồn. Một chút mất mát...

Rốt cuộc nàng đang bị làm sao vậy?

Ngay cả bản thân nàng cũng chẳng hiểu nổi.

Triệu Tử Mai được đưa về điện Ngân Bích, xúc động đến nỗi ngất đi hơn một ngày trời. Khi tỉnh dậy tinh thần bất ổn, vẫn luôn miệng gào lên đòi Trác Dạ Hàn. Đứa bé trong nôi quấy khóc cũng chẳng thêm để ý, Tử Mai thần thờ tựa lưng vào đầu giường trông ra cửa sổ.

Những tia nắng hiếm hoi cuối ngày gần như bị dập tắt, càng làm cho cảnh hoàng hôn trở nên heo hút ảm đạm đến sâu thẳm.

Các Vương gia và những vị hoàng thân quốc thích trước kia bị Dạ Hàn điều đi xa khỏi kinh thành, nay từ nhiều vùng khác nhau trở về hoàng cung, dựa vào việc ngai vàng bị bỏ trống mà tạo nên một cuộc nội loạn chưa từng xảy ra trong lịch sử.

Mọi hoạt động của hoàng cung đều cấm truyền bên ngoài. Nhưng ít nhiều các nước lân bang đã có nội gián báo mật tin, ý định thừa nước đục thả câu dần được hình thành.

Là người giữ long ấn, cũng là hoàng đệ ruột của Hoàng đế, Trác Vũ Hạo luôn giữ vững vị trí của mình, thẳng tay diệt trừ bất cứ kẻ nào dám uy hiếp mình.

Nhưng không phải lúc nào cũng tốt. Bọn họ nhận ra thế lực của Vũ Hạo rất mạnh, đánh riêng là không thể nào thắng được bèn ngầm ngầm liên thủ với nhau chống lại Vũ Hạo. Lúc đầu chỉ là hai, ba người; Lúc sau đã lên tới hơn chục người, Trác Vũ Hạo mỗi ngày đều rất khó khăn tiếp nhận từng đợt tấn công cũng như sức ép bọn họ tạo ra.

Trên chính điện lúc này không khác chiến trường là bao.

Hậu cung không còn Hoàng đế làm chỗ dựa nhưng trước giờ cũng không can dự vào việc triều chính của nam nhân, hiện tại không có ảnh hưởng gì lớn. Triệu Tử Mai thân làm chủ hậu cung nhưng vì đang còn sốc trước cái chết của Dạ Hàn nên đã đóng cửa tẩm điện, nhất quyết không chịu lộ mặt ra ngoài.

Dương Thần phi quá bi quan lo sợ đã thất cổ tự tử trong phòng riêng. Còn lại Lý Uyển Khánh là Quý phi chỉ đứng sau Hoàng hậu, cũng coi như người lớn tuổi nhất ở hậu cung này, đang cố gắng trấn tĩnh những phi tần khác.

Riêng điện Cẩm Ngọc vẫn yên tĩnh như cũ, kẻ hầu người hạ dường như không có một chút để tâm đến tình hình bên ngoài.

Trác Diễm Cơ ngồi bên bàn trang điểm chải tóc.

Bây giờ Trác Dạ Hàn đã chết, mục tiêu trả thù của nàng cũng tan biến theo, những việc xung quanh nàng không còn bận tâm nữa. Mỗi ngày dậy ngắm bình minh, tới đến bầu bạn cùng trăng sáng, sống hết cuộc đời trong chiếc lồng son cô độc này.

Cứ khoảng bốn, năm ngày lại có người đến dọn dẹp cung tẩm nào đấy, an táng cho những phi tần buồn rầu sinh bệnh mà chết. Cảnh lặp lại nhiều thành quen, riết rồi không ai buồn nhắc đến nữa.

Lại nói đến Mộc Hoan.

Từ ngày Trác Dạ Hàn mất tích, y vẫn huy động quân lính dốc sức tìm kiếm. Dù ngày nắng hay ngày mưa vẫn kiên trì từng chút một. Mộc Hoan không hi vọng Dạ Hàn còn sống nhưng chỉ ít vẫn thân xác còn giữ được nguyên vẹn.

Lại một ngày công cốc trở về. Yên Lăng đợi ở cổng thành từ rất lâu rồi, mãi mới thấy bọn họ trở về. Yên Lăng lần la lại đám lính hỏi chuyện:

- Thế nào rồi các vị đại ca?

Rốt cuộc câu trả lời cũng chỉ là một cái lắc đầu. Yên Lăng thở dài một cái, buồn bã nói:

- Tội nghiệp Hoàng hậu ! Hoàng hậu ngày nào cũng cầu nguyện cho Hoàng thượng bình an trở về, liền mấy ngày trời không ăn không ngủ, người gầy rộc xanh xao trông thấy.

Mộc Hoan đứng gần đó nghe xong cũng chỉ đáp lại hời hợt:

- Ngươi về hãy động viên Hoàng hậu, bảo nương nương cố gắng giữ gìn sức khỏe. Hoàng thượng sẽ không sao đâu.

- Vâng. Nô tỳ sẽ dặn Hoàng hậu như vậy.

- Khoan đã ! - Mộc Hoan bỗng gọi giật.

- Đại nhân còn gì muốn nói?

Mộc Hoan biết là không nên hỏi nhưng y không thể tự tiện vào hậu cung, đành phải thông qua Yên Lăng.

- Hiền phi nương nương... thì thế nào?

Nhắc đến Trác Diễm Cơ, Yên Lăng lại không giấu nổi vẻ mỉa mai:

-Hiền phi? Hiền tại Hiền phi đang nhàn nhã ngồi thưởng nguyệt sau hậu viên điện Cẩm Ngọc. Nhìn vào trông rất vui vẻ thoải mái. Đại nhân không cần phải lo lắng cho sức khỏe của Hiền phi đâu.

Mộc Hoan nắm chặt hai tay, vội vàng quay đi vì không muốn cho người khác thấy vẻ mặt lúc này của mình:

-Vậy cũng tốt.

Trác Vũ Hạo gần đây về phủ khuya, hầu hết thời gian đều ở trong hoàng cung. Gia nhân trong phủ nhắc nhở hắn mới nhớ ra đã đến ngày giỗ đầu của Thẩm Lưu Ly. Thực ra bọn họ đã làm xong xuôi hết rồi, chỉ nhắc hắn thấp một nén nhang an ủi linh hồn Thẩm Lưu Ly thôi.

Nếu không nói, Vũ Hạo chắc cũng không nhớ trong phủ đã từng có một Nhị Vương phi tên là Thẩm Lưu Ly. Nói là Vương phi nhưng chưa một lần chung chăn gối. Tuổi thanh xuân của nữ nhân tội nghiệp ấy đã chôn chặt dưới nắm mồ cô quạnh.

Hắn cầm nén nhang lên lư hương, thờ dài nhìn bài vị trên bàn thờ. Thẩm Lưu Ly từ ngoại hình, tính cách đến gia thế đều không chê vào đâu được. Có điều số không tốt, vô phúc gả cho một người không yêu mình.

Trác Vũ Hạo định phui áo đứng dậy, ai dè lại nghe thấy giọng nói quen quen phát ra từ buồng bên cạnh.

Hắn áp tai vào tường nghe cho kĩ

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Giọng nhỏ như muỗi kêu, Vũ Hạo phải căng tai lên mới nghe được người phòng bên cạnh đang nói gì.

-Mọi việc người cần chúng ta đã làm xong, mau giao tiền ra đây.

-Nhưng ta cần biết chính xác hắn đã chết hay vẫn còn sống. Ngộ nhờ hắn vẫn còn sống, Mộc Hoan tìm được thì mọi chuyện chẳng phải đổ xuống sông xuống biển hết sao?!

-Đừng lo. Rơi từ chỗ cao như vậy không tan xương nát thịt thì cũng bị thú rừng xé xác. Chúng ta đảm bảo Hoàng thượng có ba đầu sáu tay cũng không thể sống sót mà quay về được đâu.

-Sau khi tìm ra xác hắn, ta sẽ trả tiền cho người. Còn bây giờ người mau đi đi, đừng đứng ở đây kì kèo với ta, Nhị Vương gia mà phát hiện thì ta với người coi như xong.

Trác Vũ Hạo rõ ràng nghe ra tiếng của Xung Tự.

Hắn toát mồ hôi.

Lẽ nào tất cả đều do Xung Tự dàn xếp?

Hắn không ngờ Xung Tự lại dám làm cái việc tày trời này. Thậm chí còn chẳng thèm hỏi ý kiến hắn.

Vũ Hạo định tóm gọn cả hai người bọn họ nhưng không may quơ tay đụng phải giá nến, gây ra tiếng động lớn.

Đến khi Vũ Hạo nhìn vào đã chẳng còn một bóng người.

-Chết tiệt !!!

Dưới vách núi là dòng sông đang mùa chảy xiết, bất kể có thoát khỏi cảnh thịt nát xương tan cũng sẽ bị nước cuốn đi ra biển.

Mộc Hoan phán đoán như vậy, ra lệnh cho quân lính tìm dọc từ thượng nguồn trở xuống, điều động thuyền bè khuấy đảo một vùng.

Nhưng, người tỉnh không bằng trời tỉnh, Trác Dạ Hàn sau khi rơi xuống đã vướng vào cành cây, cả người được giữ lại nhưng bị treo lơ lửng giữa vách núi toàn đá nhọn lởm khòem.

Dạ Hàn mất máu khá nhiều, mất mùi cứ mờ dần đi, hầu không còn khả năng cử động, đành phó mặc cho số phận đưa đẩy.

Nằm ở trên cành cây đó gần hai ngày trời không được chút gì bỏ bụng. Dạ Hàn hấp hối chỉ còn chút hơi tàn. Máu khô đi, thâm đen đóng mảng trên bộ giáp mà mũi tên vẫn chưa được rút bỏ. May mà mũi tên không đâm trúng tim hay chỗ hiểm, nếu không giờ ắt hẳn hắn chỉ còn là một cái xác lạnh lẽo.

Vết thương sâu, Dạ Hàn lo sẽ bị nhiễm trùng. Dạ Hàn cảm tưởng như đang có thứ gì đó đang quấy đạp trong vết thương, dần dần bòn khoét xuống tận xương tủy.

Hắn lấy hết chút sức tàn còn sót lại, chặt vật cựa mình nhưng lại sợ cành cây không đủ sức bám trụ sẽ gãy làm đôi. Mất một khoảng thời gian khá lâu, hắn mới đặt chân được lên đất, nằm vật ra rìa vực thờ dốc. Dạ Hàn chưa hề nghĩ tới việc có thể tèo vào, nhưng bằng tinh thần thép và ý chí phi thường hắn đã làm được.

Ngay sau đó, Dạ Hàn lại nhận ra nơi này cũng là một cánh rừng, căn bản là không có người qua lại, có bò được vào cũng chỉ chờ chết, làm mồi cho thú dữ thôi.

Trác Dạ Hàn nhắm nghiền mắt lại, tự cười chế giễu mình. Đường đường là một Hoàng đế tối cao nắm trong tay quyền sinh tử, không ngờ lại có ngày chết thê thảm giữa nơi rừng núi hoang vu này. Điều hối hận hơn nữa là hắn sẽ không còn được gặp lại Trác Diễm Cơ nữa.

Ý thức dần dần mất đi. Hơi thở yếu ớt ngắt quãng. Trong giây phút cuối cùng khi còn nhận thức, hắn bắt gặp một bàn tay đang sờ trán mình.

Hơi ấm từ bàn tay ấy truyền đi khắp cơ thể làm hắn dễ chịu hơn rất nhiều, vết thương cũng đỡ nhức nhối.

"Diễm... Cơ..."

Nhạc Tổ Liên sống một mình, ngày ngày kiếm củi đổi lấy lương thực sống qua ngày. Nàng ta trước đây có theo học một vị đạo sư, cũng biết chút ít y thuật, thỉnh thoảng vào rừng hái thuốc chữa bệnh cho dân làng dưới chân núi.

Hôm trước trong nhà đã hết gạo, Tổ Liên dự định sẽ xuống chân núi hành nghề kiếm chút tiền. Vừa hay khi đi thu thập cây thuốc liền phát hiện có một nam nhân nằm bên rìa vực. Tổ Liên lại gần mới biết hắn ta bị thương, hơn nữa còn rất nặng. Đang hấp hối.

Tổ Liên không thể bỏ mặc làm ngơ liền đỡ hắn ta về nhà trị thương.

Nhân lúc hắn còn chưa tỉnh, Tổ Liên đã coi bỏ giáp phục, mạnh tay rút mũi tên ra rồi băng bó cẩn thận. Xong xuôi đầu đuôi mới chạy xuống chân núi vay ít gạo về nấu cháo cho hắn ăn khi tỉnh dậy.

Trác Dạ Hàn nằm mê man trên giường tre hơn một ngày đêm vẫn chưa tỉnh lại. Tổ Liên lo lắng bởi bất tỉnh lâu như vậy sẽ có khả năng bị mất trí mất. Nàng ta không còn cách nào khác, đành dùng đến phương pháp châm cứu xem có thể thức tỉnh được hắn không.

Ba canh giờ sau, may mắn là đã hiệu quả. Trác Dạ Hàn dần dần đã có nhận thức trở lại.

Tổ Liên vui mừng hươu hươu bàn tay trước mặt hắn:

-Này, ngươi có nhìn thấy rõ không?

Dạ Hàn sau khi khẳng định mình vẫn còn sống thì hết sức vui mừng, không quên cảm ơn nàng ta. Tổ Liên cười bảo:

-Ngươi không cần cảm ơn. Ta là thầy thuốc, cứu người là lẽ đương nhiên.

Thấy Dạ Hàn vẫn còn mệt, Tổ Liên dặn dò thêm dăm ba câu nữa rồi đi ra ngoài để hắn nghỉ ngơi.

Tối đến, Tổ Liên bụng cháo lên, múc cho hắn một bát đầy. Dạ Hàn lần đầu nếm thử, cảm thấy rất khó nuốt bởi cái vị nhạt nhẽo vô cùng, khác xa với những thứ trong hoàng cung.

Nhưng hắn không nói gì, bởi hắn biết giữa nơi hoang vắng này, kiếm được một bữa ăn thật chẳng dễ dàng.

Tối đi ngủ, cả căn nhà nhỏ chỉ độc một chiếc giường tre, Dạ Hàn ngại không muốn tranh chỗ, có ý muốn để Tổ Liên nằm nhưng nàng ta vội xua đi, bảo rằng người bệnh nên được ưu tiên.

Cứ như thế, Dạ Hàn lưu lại chỗ Tổ Liên gần tháng trời, vết thương cũng đã lành miệng.

Ngày ngày Tổ Liên ra ngoài kiếm củi sinh nhai, khi về đã quen có một hình bóng khác đợi sẵn ở nhà. Lâu cũng thành quen, Tổ Liên ngày càng cảm thấy sống chung với Dạ Hàn cũng là một loại hạnh phúc vui vẻ.

Dạ Hàn ở nhà một mình chẳng biết phải làm gì. Hắn nôn nóng muốn được về hoàng cung, hoặc chí ít phải tìm cách liên lạc với Mộc Hoan.

Tổ Liên một hôm trở về nhà đã thấy Dạ Hàn đang chuẩn bị rời đi.

-Huynh định đi đâu?

-Ta có việc quan trọng cần làm.-Hắn đáp.

-Nhưng vết thương của huynh chưa chắc đã khỏi hẳn, huynh đi như vậy sẽ gặp nguy hiểm lắm.

Tổ Liên ở chung với Dạ Hàn, ban đầu chỉ là thấy kẻ gặp nạn thì tương trợ cứu giúp nhưng sau đã bị vẻ ngoài của hắn cuốn hút, đem lòng yêu mến Dạ Hàn. Nàng ta giữ hắn lại, không đơn thuần chỉ vì lo cho vết thương tái phát mà vì muốn giữ hắn bên cạnh. Sợ rằng hắn đi rồi, cả đời này sẽ không tìm được người thứ hai như vậy.

Nhưng Dạ Hàn trong đầu chỉ nghĩ đến việc tìm cách quay lại hoàng cung, đối với những lời nói của Tổ Liên cũng chỉ có chút cảm kích thông thường.

-Đa tạ cô nương đã quan tâm. Sau này gặp lại ắt sẽ báo đáp.

Trác Dạ Hàn nói xong liền mở cửa bước đi. Nào ngờ Tổ Liên nhanh tay ôm lấy Dạ Hàn:

-Đừng đi, Dạ Hàn ! Muội không cho huynh đi đâu cả. Ở lại đây với muội. Nếu huynh muốn báo đáp thì hãy ở lại đây cưới muội. Chúng ta sẽ sống hạnh phúc. Muội sẽ sinh cho huynh thật nhiều đứa con !

Trác Dạ Hàn bị Tổ Liên ôm bất ngờ liền xô nàng ta ra:

-Xin lỗi cô nương, ta đã có thê tử rồi.

-Nam nhân có tam thê tứ thiếp là điều bình thường. Muội không trách huynh. Chỉ cần huynh bằng lòng ở lại.

-Xin lỗi. Ta mạng ơn cô rất nhiều, ta sẽ trả ơn. Cô nương muốn gì cũng được nhưng trừ điều này là không thể.

Bị cự tuyệt thẳng thừng, Tổ Liên ôm mặt khóc lóc, vọt chạy vào trong rừng. Dạ Hàn định đuổi theo nhưng nghĩ lại việc trở về không thể chậm trễ, thiết nghĩ tình cảm của Tổ Liên chỉ là bông bột, đợi qua một thời gian tự nhiên sẽ biến mất nên đã bỏ đi ngay sau đó.

Trác Dạ Hàn chột vạt tìm đường xuống phía dưới chân núi, hi vọng Mộc Hoan sẽ cắt cử người tìm kiếm ở gần đó.

Trời ngả về chiều, mặt trời trải sắc đỏ thắm bao phủ toàn bộ ngọn núi và mặt sông, hiện lên cái vẻ ảm đạm của một ngày sắp tàn.

Mộc Hoan thu kiếm, ra lệnh cho binh lính ngừng lại. Y nhắm tính gần một tháng trời qua, chắc giờ tìm nữa cũng vô dụng bèn ra lệnh thu quân hoàn toàn, dừng mọi hoạt động tìm kiếm lại.

Định leo lên ngựa trở về hoàng cung, bỗng nghe tiếng loạt soạt sau lưng, Mộc Hoan quay lại đã thấy Trác Dạ Hàn đang rẽ lối bước ra.

-Hoàng thượng !!!-Mộc Hoan hét lên.

Tất cả binh lính đều ngoái đầu nhìn về sau, bỗng chốc sững người, nhất loạt quỳ xuống:

-Hoàng thượng vạn tuế ! Vạn tuế ! Vạn vạn tuế !!!

Mộc Hoan không thể tin nổi.

Một người mất tích gần một tháng giờ đã trở về. Hơn nữa còn hoàn toàn lành lặn. Mộc Hoan tưởng mình đang mơ, nhưng thực sự người đó hiện tại đang đứng ngay trước mặt y.

Dạ Hàn trở về vừa kịp lúc nhưng do quá gắng sức, vết thương cũ lại nứt toác ra, máu rỉ ra y phục:

-Hoàng thượng sao lại bị thương thế này? Mau đưa Hoàng thượng hồi cung !!!

Dạ Hàn khập khiễng bước dựa vào người Mộc Hoan. Lúc bước lên xe Mộc Hoan có nói:

-Hoàng thượng từ cõi chết trở về quả là không dễ dàng gì. May mà lão thiên phù hộ.

-Quả là vậy.

-À, phải rồi. Những ngày qua Hoàng thượng đã ở đâu vậy?

Trác Dạ Hàn sực nhớ, ghé tai Mộc Hoan thì thầm. Chỉ thấy sắc mặt y biến chuyển vô cùng kinh ngạc, lập tức đốt đuốc cho người lên núi.

Tổ Liên khóc sấp cạn nước mắt, khóc đến nỗi hai mắt sưng húp, mũi đỏ lựng. Nàng ta trách Dạ Hàn quá vô tình. Có sống có chết rồi bỏ nàng ta, dù cho có hạ mình xin gả cho hắn thì hắn cũng chẳng bằng thê tử của huynh sao?! Huynh mau trả lời muội đi chứ !!!

-Huynh nói huynh đã có thê tử, chẳng lẽ không được phép cưới thêm nữ nhân khác ư? Thê tử của huynh đã làm được những gì mà khiến huynh say đắm đến mức không màng hiểm nguy để được trở về bên nàng ta? Muội cứu sống huynh. Ngày ngày chăm sóc cho huynh. Com huynh ăn là do muội nấu. Áo huynh mặc là do muội dệt. Chẳng lẽ tất cả những việc muội làm chẳng bằng thê tử của huynh sao?! Huynh mau trả lời muội đi chứ !!!

Đáp lại nàng ta chỉ có tiếng gió xào xạc thổi qua mái tranh, bốn bề trống vắng. Tổ Liên tủi thân, lại ôm mặt khóc oà lên nức nở:

-Dạ Hàn đáng ghét ! Muội cô đơn lắm ! Huynh mau quay lại đây với muội !

Bỗng nhiên Tổ Liên nghe văng vẳng từ xa có tiếng người, chạy ra xem thì thấy một toán người đốt đuốc sáng trưng, còn luôn miệng gào tên nàng ta:

-Tổ Liên cô nương ! Tổ Liên cô nương !

Tổ Liên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, định không ra mặt nhưng lại có kẻ tinh mắt nhanh chóng phát hiện ra:

-Cô nương khoan đi đã !

Đám lính hồ hởi tiến lại phía Tổ Liên, Mộc Hoan nhìn nàng ta rồi lên tiếng:

-Xin hỏi có phải cô nương là Tổ Liên?

Tổ Liên e dè gật đầu.

-Vậy tốt quá, mời cô nương theo chúng tôi.

Tổ Liên chưa kịp phản ứng thì đã bị đám lính xông đến "áp giải" xuống chân núi, đẩy lên xe rồi chở thẳng về hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Trác Vũ Hạo thấy thời cơ đã chín muồi, lại nhận được mật báo Mộc Hoan đã hoàn toàn bỏ cuộc, dự định ngày mai sẽ hạ cờ.

Quốc tang.

Hoàng cung độc một màu trắng u uất. Các vị đại thần từ nhất phẩm đến bát phẩm trên người đều bận vải trắng, nối đuôi nhau xếp hàng quỳ trước Diệp Lộ đài. Phi tử trong hậu cung, đứng đầu là Hoàng hậu Triệu Tử Mai cũng chỉ mặc bạch phục, trên đầu toàn bộ trang sức đều được trút bỏ. Các Vương gia, Quận chúa, các vị hoàng thân quốc thích có người đến, có người không, lũ lượt ra vào thấp nhang.

Trác Vũ Hạo đương nhiên là người chỉ đạo ở Diệp Lộ đài, lúc này đang đứng trên chỗ cao nhất nhìn xuống dưới, chuẩn bị bắt đầu nghi thức tang lễ.

Triệu Tử Mai khóc lên khóc xuống, biển nước mịt mù, khóc đến thê lương khiến ai nấy đều cảm động thay cho tình cảm sâu sắc thủy chung của Hoàng hậu dành cho Dạ Hàn.

Giọng Trác Vũ Hạo vang lên:

-Hoàng đế là một minh quân sáng suốt, hết lòng vì con dân, đã lập nên bao nhiêu chiến tích vĩ đại, phát triển Nam Vân quốc thành một đế chế hùng mạnh như bây giờ. Nay Hoàng đế đã quy tiên...

Hắn nhường chỗ cho vị công công đã trạc tuổi bước lên Diệp Lộ đài, mở thánh chỉ đọc to:

-Nay Hoàng Thần Đại Đế đã quy tiên, tất phải có một tân đế khác thay thế. Tuyên theo phượng chỉ của Triệu Thái hậu, tuyên bố lập Nhị Vương gia...

-Khoan đã !!!

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn về phía sau, ngay cả Vũ Hạo đang tiến lên Diệp Lộ đài nhận thánh chỉ cũng phải dừng bước.

Trác Dạ Hàn từ tốn đi giữa hai hàng người, nét mặt bình thản ấy hiện hữu chút ý cười đắc ý. Hắn dẫn theo một đoàn quân tinh nhuệ trang bị vũ khí tiến vào Diệp Lộ đài. Mọi người không thể tin nổi vào mắt mình. Mộc Hoan chưa kịp để mọi người định hình đã quát to:

-Thiên tử trước mắt còn không mau cúi đầu hành lễ !!!

Tất cả quỳ rạp xuống đất, mặt mũi ai nấy đều bàng hoàng:

-Hoàng thượng vạn tuế !!! Vạn tuế !!! Vạn vạn tuế !!!

Trác Vũ Hạo nhìn Dạ Hàn như thể hắn là một sinh vật lạ. Cái nhìn mang theo sự nghi ngờ lẫn ghen ghét. Chợt Dạ Hàn nhếch miệng cười:

-Các khanh thật là chu đáo, đã chuẩn bị hậu sự cho trẫm cơ đấy ! Rồi còn lỗi cả niên hiệu Hoàng Thần Đại Đế của trẫm ra thờ nữa ! Quà là rất có lòng. Nhưng tiếc rằng trẫm chưa chết, giờ trẫm đã hồi cung, mau dừng tất cả lại, kể cả việc lập tân đế kia đi. Đến lúc long ấn trả về chủ rồi đấy !

Xung Tự không ngờ Mộc Hoan đã tìm thấy Trác Dạ Hàn, hơn nữa còn lành lặn không một vết xước. Lão thiên thật thích trên người mà.

Xung Tự không thể để Dạ Hàn phục vị. Thức ăn dâng đến miệng rồi lẽ nào lại để đổ mắt?

Không được !

-Triệu Thái hậu đã ban ra thánh chỉ, không thể tùy tiện thu hồi. Mong rằng Hoàng Thần Đại Đế sẽ suy xét lại, lập Nhị Vương gia làm tân đế.

Trác Dạ Hàn không cười nữa, đôi thành vẽ mặt hung ác vô cùng:

-CÂM MỒM !!! TRẫm VẪN CÒN SỐNG, VẪN CÒN GIỮ LỆNH BÀI KIM ĐẾ*, DỰA VÀO CÁI GÌ MÀ NGƯỜI DÁM GỌI HOÀNG HẬU LÀ TRIỆU THÁI HẬU, ÉP HOÀNG HẬU LẬP NHỊ VƯƠNG GIA LÀM TÂN ĐẾ?!!!

Lệnh bài Kim Đế-ấn tín hoàng gia, tượng trưng cho quyền lực và địa vị của đương kim Hoàng đế. Năm xưa, để tránh việc tranh chấp ngôi vị, Nam Vân Thái Tổ đã đặt làm lệnh bài này, chỉ có Hoàng đế mới biết chỗ cất giấu. Người nào vẫn còn giữ ấn tín này thì vẫn còn là thiên tử, không ai có thể truất ngôi được, trừ khi là tự nguyện giao cho người kế nhiệm.

Xung Tự không dám nói gì thêm, bắt lực ngược nhìn Vũ Hạo. Hắn cũng sợ ý chưa tính đến tình huống này, quả thực là một bước đi sai lầm.

Vấn cớ này hẳn lại tiếp tục bại dưới tay Dạ Hàn nữa rồi.

-Huỷ đi.

-Dạ?

-Ta bảo người huỷ thánh chỉ này đi !!!

Lão công công ngơ ngác vâng vâng dạ dạ, cuộn thánh chỉ lại rồi giao cho tiểu thái giám huỷ đi. Trác Vũ Hạo bước xuống, cay đắng quỳ trước mặt Dạ Hàn:

-Hoàng thượng nghênh giá !

-Nghênh giá !!!

Tất cả đối với Triệu Tử Mai như là một giấc mơ. Người đã mất tích hơn nửa tháng đột ngột trở về, đứng ngay trước mặt nàng ta. Tử Mai không kìm được xúc động, vút bỏ lễ nghi thông tục, nhào đến ôm chầm lấy Dạ Hàn:

-Hoàng thượng ! Chàng đã về rồi !

Trác Dạ Hàn vỗ vỗ vào lưng nàng ta:

-Ân. Trẫm về rồi.

-Thần thiếp cứ tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại chàng nữa. Thiếp rất sợ. Sợ đến nỗi không ngủ được. Đêm nào cũng gặp ác mộng.

-Được rồi, buông trẫm ra đi, vãn vũ bá quan đều đang nhìn chúng ta đây.

Triệu Tử Mai như bừng tỉnh, vội buông hắn ra. Dạ Hàn sai Yên Lăng đưa nàng ta về điện Ngân Bích nghỉ ngơi.

-Hoàng thượng nhớ phải đến thăm Quân nhi đấy. Nó cũng rất nhớ chàng.-Triệu Tử Mai lưu luyến không rời.

-Được. Trẫm khi khác sẽ đến.

Triệu tướng quân đang làm nhiệm vụ nên không thể có mặt, hôm nay chỉ có Lý tướng quân đến. Ông ta lại trước mặt Trác Dạ Hàn, chấp tay bảo:

-Hoàng thượng an toàn trở về là phúc muôn dân. Lần này may mà cục diện không bị hoán đổi.

Lý Uyển Khánh đứng sau Lý Trình này giờ đột ngột xuất hiện:

-Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng ! Lần này quả thật rất nguy hiểm, Hoàng thượng có thể vượt qua đúng là vận khí tốt.

-Thời gian qua ở hậu cung có chuyển biến gì không?

-Bẩm, Dương Thần phi đã treo cổ tự vẫn vì kích động. Trọng Tiệp dư, Hoa Mỹ nhân và Vũ Chiêu nghi do quá đau buồn nên đã lâm bệnh qua đời. Dạ

Hắn không ngờ lại có loại nữ nhân ngu ngốc đến mức chết vì một nam nhân đến mặt mũi ngang dọc thế nào cũng chẳng biết. Ngược lại Dạ Hàn cũng chẳng hề biết họ là ai, thậm chí cái tên cũng chưa nghe qua lần nào. Nhưng dù gì bọn họ đều là những tiểu thư các phủ, không thể dễ dàng như vậy.

-Vậy phiền Quý phi cử hành tang lễ cho bọn họ chu đáo, những việc này một phần lỗi cũng do trẫm.

-Hoàng thượng không cần bận tâm. Đã vào hậu cung thì đều là người của Hoàng thượng, sống chết của họ đều nằm trong tay Người.

Trác Dạ Hàn bỗng nhớ ra, vội hỏi Lý Uyển Khánh:

-Quý phi, nàng có thấy Hiền phi không?

-Hiền phi? Lúc này còn đứng cạnh thần thiếp, thoáng một cái đã không thấy đâu nữa. Hoàng thượng..

Lý Uyển Khánh quay lại đã không thấy Trác Dạ Hàn đâu nữa. Có lẽ lại chạy đi tìm Diễm Cơ rồi.

Trác Diễm Cơ đi thẳng một mạch từ Diệp Lộ đài về điện Cẩm Ngọc trong trạng thái sốc cực độ. Mặt nàng tái xanh trông nhợt nhạt hết như một u linh.

Dạ Hàn trở về rồi.

Dạ Hàn trở về rồi.

Dạ Hàn trở về rồi.

Hắn đã thực sự quay lại rồi !!!

-Đáng ghét !

Nàng cảm hận tại sao hắn lại tốt số đến như vậy? Đáng lẽ hắn đã phải trở thành một bộ xương mục ở chốn hoang vu nào rồi, sao lại có thể đường hoàng quay trở lại như vậy? Nàng oán trách lão thiên không có mắt. Một kẻ độc ác giết hại biết bao nhiêu người vô tội lại nhởn nhơ sống, dễ dàng qua khỏi bao kiếp nạn. Nhưng..

Có phải lão thiên đang trêu đùa nàng không?! Khi mà tận sâu trong trái tim, ẩn trong sự tức giận căm ghét xấu xa ấy nàng vẫn cảm nhận thấy có chút khác lạ.

Phải chăng đó là một phần còn sót lại trong nhân cách vốn có của nàng?

Dạ Hàn đoán lúc này Diễm Cơ đã trở về tắm điện nên liền chạy đến đó. Quả nhiên thấy nàng đi cùng một cung nữ nhưng không phải là Linh Lam.

Dạ Hàn chạy đến, ôm lấy nàng vào lòng:

-Ôi ! Tiểu Hạ ! Tiểu Hạ của ta ! Ta đã rất nhớ nàng ! Ta cứ nghĩ sẽ không bao giờ có thể gặp lại nàng nữa.

Trác Diễm Cơ đột ngột xô hắn ra, bỏ chạy vào trong điện Cẩm Ngọc, đóng sầm cửa lại. Hắn không biết tại sao nàng lại có hành động cự tuyệt hắn, chẳng lẽ việc hắn trở về lại khiến nàng sốc như thế sao?!

Hắn nghiêm mặt quay sang nhìn cung nữ bên cạnh:

-Người tên là gì? Linh Lam đâu? Hiền phi không khỏe ở điểm nào à?

Hắn hỏi quá nhiều nên A Xuân chỉ có thể từ từ trả lời từng ý một:

-Bẩm Hoàng thượng, nô tỳ là A Xuân. Linh Lam tỳ đã bị Hiền phi nương nương phạt đến Lãnh đình một tháng, hiện nô tỳ đang thay thế Linh Lam tỳ.

Trác Dạ Hàn nghĩ ngợi một lát, thăm đánh giá A Xuân qua vẻ ngoài, thấy nàng ta chắc cũng vô hại nên ra lệnh:

-Người thay Linh Lam nhớ chăm sóc Hiền phi cho tốt, bằng không đừng trách trẫm.

Nói xong hắn liền bỏ đi. A Xuân khúm núm nhìn theo mãi đến lúc không còn thấy người đâu nữa.

Nhạc Tổ Liên sau khi bị tống lên xe ngựa về hoàng cung liên tục gào thét đòi quay về. Đám lính cứ làm thinh, áp giải nàng ta vào nội cung.

Triệu Tử Mai cùng các phi tần đang thưởng ngoạn ở gần đó, nhìn thấy cảnh một nữ nhân ăn mặc tầm thường bị đám người áp giải lại luôn miệng kêu la sợ hãi thì tặc lưỡi bảo rằng:

-Chắc chắn, chỉ là một nô tỳ, không biết ả đã gây ra chuyện gì khiến Nội phủ phải điều cả một toán lính áp giải như vậy?!

-Hoàng hậu nương nương đâu cần bận tâm đến cái con tiện tỳ kia. Hôm nay là ngày vui, tỳ muội chúng ta nên dành thời gian để tụ tập cùng nhau mới phải

chứ !

-Phải ! Muội ấy nói đúng ! Mà Nội phủ thật sai sót khi để chuyện này cắt đứt mạch vui của tỷ muội chúng ta.

Thế rồi không ai còn để ý đến Tổ Liên. Nàng ta bị lôi xềnh xệch vào một tấm cung, nhờ trước kia báii sư học nghệ, đi lang bạt khắp nơi nên cũng biết chút ít chữ nghĩa, đọc được chữ trên tấm bảng kia trước khi bị kéo hẳn vào trong Thủy Kính cung.

Tổ Liên còn chưa hết sợ hãi lại tiếp tục bị dọa cho giật mình. Có đến bốn nữ nhân mặc thanh y cùng nhau tiến lại, thêm một nam nhân dẫn đầu:

-Chúng nô tham kiến Nhạc cô nương !

Tổ Liên nghi ngờ chỉ tay vào mình:

-Các người bảo ta sao?

-Vâng !-Mặt mũi ai nấy đều hớn hờ.

Cùng lúc đó, một vị công công già đem đến thánh chỉ, Tổ Liên được nhắc nhở phải quỳ xuống. Lão công công giở ra, cẩn thận đọc từng từ:

-Nhạc Tổ Liên tuy xuất thân là thường dân nhưng hiểu rõ lễ nghĩa, tài sắc vẹn toàn, biết lấy chữ "đạo" làm trọng, đã có công cứu giá Hoàng đế Nam Vân quốc, làm rạng rỡ tổ tiên. Nay được đặc ân tuyển vào cung hầu hạ thiên tử, sắc phong làm Nhạc tiếp dư. Khâm thử.

Công công đưa nó cho Tổ Liên, nàng ta ngỡ vự đón lấy, tự hỏi đây liệu có phải một trò đùa hay không. Có công cứu giá?Hoàng đế Nam Vân quốc? Hầu hạ thiên tử?

Lẽ nào...

Nàng ta mới nghĩ đến đây, những cung nữ và thái giám đột ngột quỳ xuống:

-Cung hỉ Nhạc Tiếp dư nhận được ân sủng của Hoàng thượng !!!

-Vậy, nơi này chính là...

-Bẩm Tiếp dư, là hoàng cung ạ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Bấy giờ Tổ Liên mới nhận ra rằng mình đang ở trong một tiền sảnh lớn trải thảm nhung, thấp nền lung linh, đồ đạc sắp xếp bắt mắt. Có những thứ nàng ta chưa hề được thấy bao giờ.

Từ sảnh chính còn dẫn đến ba, bốn căn phòng khác. Tổ Liên tưởng mình đang mơ, tự nhéo một cái.

-Đau quá ! Thực sự không phải mơ.

Nhạc Tổ Liên vui mừng reo lên. Thì ra Trác huynh là Hoàng đế. Thì ra người nàng ta yêu chính là thiên tử tối cao.

Nhạc Tổ Liên từng ước sẽ được vào hoàng cung một lần, ngắm cái thế giới mà cả thiên hạ gọi là "chốn bồng lai". Nàng ta ngưỡng mộ những người được diện thánh, ngưỡng mộ những người đã từng đến hoàng cung. Tổ Liên chẳng thể tưởng tượng được rằng bây giờ nàng ta đã đạt được ước nguyện, hơn nữa còn có thể vĩnh viễn ở đây, ở bên cạnh Trác huynh mà nàng ta yêu say đắm.

Tổ Liên mừng rỡ, trang trọng đặt thánh chỉ lên nóc tủ rồi chạy khắp Thủy Kính cung, tò mò khám phá mọi ngõ ngách trong cung.

Ngoạ thất có kê một chiếc giường lớn đặt ở trung tâm, bên phải là bàn trang điểm, còn có một tủ rất nhiều y phục rực rỡ. Phòng bên cạnh có thư án, hình như đã có tình sắp xếp các loại sách y thuật để tiện cho sở thích của Tổ Liên.

Nàng ta lần đầu tiên cảm nhận được một cuộc sống trong nhung lụa đúng nghĩa là như thế nào.

Nhạc Tổ Liên tắm gội sạch sẽ, vừa thay y phục xong đã bị ấn xuống ghế để cung nữ chải tóc. Lúc đầu không quen, còn cảm thấy vấy quá nhiều lớp, đầu cài nhiều đồ nặng trĩu. Tổ Liên kêu lên ai oán:

-Thật biết cách hành hạ người ta mà.

-Tiệp dư chịu khó. Tiệp dư xinh đẹp như vậy, trang điểm lên càng thêm rực rỡ, lát nữa diện thánh ắt hẳn Hoàng thượng sẽ say mê Tiệp dư như Hiền phi nương nương cho mà xem.

-Hiền phi?

-Phải. Hạ Hiền phi điện Cẩm Ngọc là người được Hoàng thượng sủng ái nhất trong tam cung lục viện này.

Cung nữ kia vừa dứt lời, tiểu thái giám đã hối hả chạy vào thông báo:

-Nhạc Tiệp dư mau nghênh đón Hoàng thượng, Hoàng thượng đến cửa rồi !

Nhạc Tổ Liên mắt sáng như sao, vội vã nâng váy chạy ra tiền sảnh, còn suýt va vào giá nến.

-Tiệp dư xin cẩn thận !-Đám cung nữ ôm ngực hốt hoảng.

-Tiệp dư định chạy đi đâu vậy?

Trắc Dạ Hân đã đứng đợi ở cửa trước khi Tổ Liên kịp chạy ra đón. Hân chưa vận long bào và cũng chẳng đội mũ, nhưng vẫn thể hiện được dáng dấp uy nghiêm của bậc đế vương trước mặt Tổ Liên. Nàng ta ngăn người nhìn Dạ Hân hồi lâu, có vẻ như là ngượng quá đỏ cả mặt. Tổ Liên lấp bắp:

-H...Ho...Hoà...n...

-Được rồi, không cần đa lễ. Chúng ta đâu phải xa lạ. Tiệp dư thấy nơi này thế nào?

Ánh mắt không giấu nổi vui sướng, Tổ Liên hồ hởi bảo:

-Ở đây cái gì cũng có. Căn nhà xưa thiếp ở chắc chưa bằng một góc của Thủy Kính cung này. Đồ đạc cũng toàn đồ tốt, ắt hẳn đã phải tiêu tốn không ít ngân lượng vào đó. Hoàng thượng đối với thiếp thật tốt. Thiếp còn tưởng rằng Hoàng thượng sẽ không quay lại nữa.

-Mạng trăm là do Tiệp dư cứu, chút việc còn con con này có là gì. Sau này, Tiệp dư cứ thoải mái ở đây, cần gì trăm sẽ đáp ứng.

Nhạc Tổ Liên e thẹn, gần như dán sát vào người Dạ Hân:

-Hoàng thượng đừng gọi thiếp là Tiệp dư, thiếp nghe không quen.

-Ồ, vậy thì trăm nên gọi thế nào đây?

-Tiểu Liên. Hãy gọi thiếp là tiểu Liên.

-Được.

Nhạc Tổ Liên vào cung, không lâu sau đã quên mất cách cư xử như thế nào mới là phải trái, ý thế được Trắc Dạ Hân coi trọng đâm ra kiêu căng, không coi ai ra gì. Ở tròn ba tháng mà chỉ biết mặt mỗi Triệu Hoàng hậu và Lý Quý phi.

Mỗi đầu tháng đều phải đến thỉnh an Hoàng hậu một lần, Tổ Liên không muốn đi nên bày đặt lý do lý trầu, Dạ Hân gạt đầu cho miễn.

Tự tiện sai người đào hết một góc hoa cúc ở ngự hoa viên đem về Thủy Kính cung trồng khiến Lý Uyển Khánh vô cùng tức giận, khi bị mắng ngang nhiên gân cổ lên cãi, sau đó còn giả vờ khóc lóc mách Dạ Hân. Hân đã phải khuyên Uyển Khánh không nên chấp nhặt, còn hứa sẽ trồng lại toàn bộ, đến lúc đó mới êm xuôi.

Nhạc Tổ Liên cứ nghĩ rằng Trắc Dạ Hân đã hoàn toàn bị mê hoặc nên mặc sức nũng nịu và làm càn. Thực sự mà nói ở Dạ Hân đối với Tổ Liên chỉ có cái gọi là "nghĩa", không phải là "tình". Hân nhân nhượng, coi trọng Tổ Liên bởi nàng ta đã từng cứu hân chứ không phải vì bị sắc đẹp của nàng ta mê hoặc.

Còn bởi vì trong mắt hân chỉ có duy nhất Trắc Diễm Cơ mà thôi.

Trắc Dạ Hân có việc phải rời cung một hai ngày, trong khoảng thời gian đó Vũ Hạo thường xuyên kiểm soát vào cung, chính là để gặp gỡ Diễm Cơ. Khi thì hân mang đến điểm tâm, khi lại túi trà, có hôm tặng nàng chiếc vòng phi thủy màu ngọc bích. Diễm Cơ rất vui. Thế nhưng nàng vẫn giữ khoảng cách và tiếp đón hân như những người bình thường khác.

Hôm đó Trắc Vũ Hạo vừa ra về đã chạm mặt Tổ Liên ngay trước cửa điện Cẩm Ngọc. Nàng ta tưởng Vũ Hạo chỉ là một nam nhân bình thường và Diễm Cơ chỉ là một phi tần vô danh tiểu tốt nào đó liền nguyền dãi một cái tò vò về khinh bỉ, sau đó đợi Vũ Hạo đi mới ra về bâng quơ nói rằng:

-Hôm nay Nội phủ lại có một nam nhân lai vãng đến đây sao? Bỏn Tiệp dư nhớ không lầm thì nam nhân đâu thể tùy tiện vào đây, sao lại xuất hiện lén lút như thế không biết?

Diễm Cơ hiểu rõ là Tổ Liên đang nói mình, cũng biết đây là Nhạc Tiệp dư mà Trác Dạ Hàn trước đây từng nhắc đến. Nàng tốt nhất không muốn dây dưa với loại người phiền phức này liền giả điếc quay đi.

Tổ Liên xấu hổ vì Diễm Cơ bỏ ngoài tai nên đã hung hăng chặn đường:

-Này ! Ta nói ngươi điếc sao?

Nàng khó chịu đẩy Tổ Liên ra, nào ngờ càng khiến Tổ Liên nóng máu, trong lúc tức giận đã xô ngã nàng. Diễm Cơ ngã xuống, hông đập vào bậc thềm đau điếng.

Tổ Liên chống hông, điệu bộ vô cùng dữ dằn, lấy việc mắng người làm vui:

-Nhân cơ hội Hoàng thượng rời cung mà lên lút qua lại với lũ nam nhân bản thiu bên ngoài, ngươi đúng là đồ dám phụ ! Thật là bản mắt bọn Tiệp dư. Liệu chừng có ngày bọn Tiệp dư trình lên Hoàng thượng !

Nói xong ngúng nguẩy bỏ đi.

Diễm Cơ nín đau, vì không có ai bên cạnh đành tự đứng dậy lần bước vào trong.

Tối đến, Trác Dạ Hàn ở lại điện Cẩm Ngọc, trong lúc thoát ý phát hiện ra vết bầm tím bên hông. Hắn coi cơ thể nàng chính là một tuyệt phẩm, kẻ nào lại dám to gan phá hoại tác phẩm đó.

-Tiểu Hạ, vết bầm này từ đâu mà có?

-Ta không cẩn thận bị đụng.

Dạ Hàn sờ lên vết bầm tặc lưỡi bảo:

-Thật là, nàng phải cẩn thận chứ ! Có đau lắm không?

-Không sao. Chẳng không phải lo.

Sau hôm đó, Trác Diễm Cơ đã có thành kiến với Nhạc Tổ Liên. Đi đâu cũng nghe người khác phàn nàn về nàng ta. Có khi là một cung nữ, một tiểu thái giám, lúc khác lại là một phi tần cùng sống trong hậu cung.

Ai ai cũng cảm thấy khó chịu trước cái lối hành xử ngang ngược của Nhạc Tổ Liên.

Riêng Diễm Cơ còn bị Tổ Liên gây sự hết lần này đến lần khác. Nàng nhìn bởi không muốn làm to chuyện, Tổ Liên lại cứ tưởng nàng không dám chống cự tự huyền hoặc bản thân rằng Diễm Cơ không dám bởi đã bị bắt gặp khi đang hồng hạnh vượt tường.

Khi thì ngang nhiên cho người lấy hết chậu cảnh trưng ngoài điện Từ Trúc, khi lại đến Ty y đòi đòi y phục từ điện Cẩm Ngọc. Diễm Cơ biết hết nhưng vì Tổ Liên là bậc hậu bối nên đành bỏ qua để khỏi mang tiếng.

Đến một hôm thì đã không thể kiềm chế được nữa.

Trác Dạ Hàn lâu lắm mới ghé qua điện Ngân Bích một đêm, cũng chỉ vì Diễm Cơ khuyên nên để ý đến Triệu Từ Mai một chút. Thế là sáng hôm sau mặt mày hớn hờ, đầu tháng liền mời các vị phi tần đến thỉnh an mình cùng tới Thủy đình tụ họp.

Có khoảng năm sáu người, ai cũng từ tam phẩm trở lên nhưng toàn là hữu danh vô thực, ít ai từng một lần được lâm hạnh. Thế nên nhân dịp này, ai nấy thi nhau lấy lòng Triệu Từ Mai và Trác Diễm Cơ. Ngay cả Thục phi và Đức phi trước kia từng gây khó dễ cũng phải hạ mình tăng bốc nàng. Triệu Từ Mai cứ thoải mái ngồi nghe đám phi tần nịnh bợ, lâu lâu lại che miệng tủm tỉm cười hình như đắc ý lắm.

Dĩ nhiên, Nhạc Tổ Liên coi thường không đến vấn an Triệu Từ Mai như lệ cũ trong cung, vô tình cũng đi đến Thủy đình nơi bọn họ đang ngồi.

Tổ Liên cười một cái, uyển chuyển đi đến trước mặt mọi người. Nàng ta đứng thẳng người hành lễ:

-Nhạc Tiệp dư tham kiến Hoàng hậu.

Nàng ta khi chào không khom lưng, cũng không thi lễ với bề trên ngoài Hoàng hậu nhưng lại tỏ vẻ thách thức như thể muốn nói rằng ta muốn làm gì thì làm, ai dám can ta. Diễm Cơ đang uống trà cũng phải ngừng lại, neho mắt nhìn Tổ Liên.

Nhạc Tổ Liên giả vờ thân thiện, cầm lấy ấm trà trắng men xanh rót trà vào chén từng người. Diễm Cơ ngồi cuối cùng, lúc đặt chén trà xuống bàn ý chờ Tổ Liên rót thêm vì không muốn nàng ta bề mặt vì bị từ chối thì Tổ Liên lại không biết điều. Đến lượt Diễm Cơ, nàng ta đột nhiên gợn ấm trà trước mặt nàng rồi thản nhiên buông một cái:

-Hết trà rồi.

Cung nữ đứng hầu cạnh đó nhanh nhẹn bước lên định đi thay ấm trà mới liền bị Tổ Liên lườm một cái. Nhạc Tổ Liên thản nhiên ngồi xuống cạnh nàng,

trung ra cái giọng làm như vô tình:

-Hết trà rồi, người không phiền nếu đi pha thêm ấm khác chứ?

Tổ Liên không hề gọi nàng bằng tước hiệu mà luôn miệng "ngươi", "ngươi", chứng tỏ nàng ta không biết Trác Diễm Cơ là ai. Triệu Tử Mai không có ý nhắc nhở, cứ để xem Diễm Cơ ứng xử như thế nào.

Nàng không nói không rằng, cũng không hề tỏ ra khó chịu, định giờ tay cầm thì Tổ Liên đột ngột buông tay, ấm rơi xuống đất vỡ tan:

-Ồ, ta lỡ tay. Người chịu khó đi lấy cái khác đi.

Trác Diễm Cơ điềm tĩnh nhìn ấm trà bị vỡ dưới đất, đứng dậy mà không hề một lời đôi co với Tổ Liên. lát sau nàng trở lại, đến trước mặt Tổ Liên ngó ý mời trà:

-Nhạc Tiệp dư này giờ nói nhiều chắc cũng khát rồi, để ta mời Tiệp dư một chén.

Nhạc Tổ Liên tưởng thật, mỉm cười để chén lại gần, Trác Diễm Cơ lập tức mở nắp ấm, đổ toàn bộ chỗ trà mới pha vào tay Tổ Liên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Bàn tay phải của Tổ Liên bốc khói nghi ngút, chỗ da bị bỏng đỏ rực và rộp lên khiến nàng ta vô cùng đau đớn. Tổ Liên ôm tay kêu la vẳng trời.

Mọi người vô cùng khiếp đảm. Không ngờ Trác Diễm Cơ lại trả thù độc ác đến vậy chỉ vì một chút vô lễ.

Triệu Tử Mai dù không ưa Diễm Cơ nhưng nếu phải so với Tổ Liên thì còn ghét hơn vạn phần. Tử Mai vô trách Diễm Cơ:

-Hiện phi sao lại bất cẩn như vậy? Để trà đổ hết vào tay Nhạc Tiệp dư rồi.

Ai cũng nhìn thấy rõ ràng Diễm Cơ cố ý đổ vào tay Tổ Liên, ấy vậy Triệu Tử Mai lại có ý bao che, hiểu ra là ngầm đồng tình. Mọi người bấy lâu nay bất bình trước Tổ Liên nên lần này mặc nàng ta với bàn tay bị bỏng rộp, chẳng ai thêm quan tâm hay hỏi han.

Nói đúng hơn chẳng ai đại chống đối Triệu Hoàng hậu cả.

Lý Uyển Khánh đứng ngoài cuộc, quan sát vẻ mặt lạnh như tiền của Diễm Cơ. Không ngờ nha đầu này nhìn bề ngoài dường như vô hại nhưng khi bộc phát lên lại khiến người ta thật bất ngờ.

Lý Uyển Khánh tiến lại chỗ Tổ Liên:

-Nhạc Tiệp dư, người chỉ là một tam phẩm Tiệp dư mà lại dám bất kính với nhất phẩm, biết tội của mình chưa?

-Nhất phẩm?-Tổ Liên ngơ ngác.-Ai cơ? Lẽ nào lại là người kia?

-Phải. Nàng ấy là Hạ Hiện phi điện Cẩm Ngọc. Lẽ nào người không biết?!

Bấy giờ Tổ Liên mới vỡ lẽ.

Ra những ngày gần đây Hoàng thượng luôn lạnh nhạt với Tổ Liên, nguyên do chính từ việc gây chuyện với Diễm Cơ.

Trác Diễm Cơ không nói nhưng hẳn vẫn có thể biết tường tận, chưa động đến bởi thấy Diễm Cơ không muốn làm to chuyện mà thôi.

Thì ra đây chính là Hiện phi mà mọi người hay nhắc đến. Chỉ tại vị Hiện phi bí ẩn này không hay ra ngoài nên Tổ Liên không biết, cứ nhầm tưởng nàng chỉ là một phi tần vô danh tiểu tốt nên mới chuốc phải hậu quả thế này.

Tổ Liên biết chuyện này không thể đem ra kể cho Dạ Hân, thế nên đành phải nén đau, hạ mình cầu hoà với Diễm Cơ:

-Hiện phi nương nương, Tổ Liên có mắt như mù, không nhìn thấy Thái Sơn dám mạo phạm đến nương nương, thật là đáng tội chết ! Mong nương nương niệm tình lần đầu mắc phải tha cho Tổ Liên lần này.

Trác Diễm Cơ ném cho Tổ Liên một cái nhìn khinh bỉ:

-Ta không muốn nghe thêm một lời nào từ miệng người cả. Cũng đừng có xuất hiện trước mặt ta một lần nữa.

Nhạc Tổ Liên rất xấu hổ và nhục nhã nhưng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, mau lẹ trở về Thủy Kính cung.

Chiều hôm đó Trác Dạ Hàn theo lệ cũ ghé thăm Nhạc Tổ Liên. Thấy có người bước vào, nàng ta giả vờ bôi thuốc rồi giật mình giấu đi như thể không muốn bị ai phát hiện.

-Tiểu Liên đang làm gì vậy?

Nhạc Tổ Liên không trả lời, vờ thút thít sụt sùi, lấy ống tay lau nước mắt. Hắn thấy lạ bèn xoay Tổ Liên lại, chạm phải bàn tay phồng rộp của nàng ta.

-Tay tiểu Liên sao lại phồng rộp như thế này? Bị bỏng ư? Là ai làm?

-Là...là...-Nàng ta nửa nói nửa không.

-Nói mau, là ai làm?

-Nếu tiểu Liên nói ra, sợ rằng Hoàng thượng sẽ giận tiểu Liên mất. Ôi ! Hãy để tiểu Liên một mình đi. Tiểu Liên không sao cả !-Tổ Liên thút thít khóc.

Trác Dạ Hàn ghét nữ nhân khóc, nhưng đây lại là ân nhân cứu mạng, không thể hành động theo lẽ thường. Hắn cố kiềm chế dễ dàng nàng ta:

-Tiểu Liên mau nói đi, dù bất cứ ai trảm cũng sẽ trừng phạt người đó, trả lại công bằng cho tiểu Liên.

-Hoàng thượng hứa thì tiểu Liên mới nói.

-Được. Trẫm hứa.

Nhạc Tổ Liên như mở cờ trong bụng, lập tức sà vào lòng Dạ Hàn tỏ vẻ:

-Hôm nay tiểu Liên vô tình làm rơi ấm trà xuống đất, phá hỏng cuộc vui của mọi người nên Hiền phi tức giận, đã đổ nước sôi vào tay tiểu Liên. Tiểu Liên đã xin lỗi nhưng Hạ Hiền phi còn mắng tiểu Liên thậm tệ. Hoàng thượng, người phải làm chủ cho tiểu Liên !!!

Lời lẽ rất ủy khuất và có phần làm nũng thái quá.

Hắn ngạc nhiên.

Lẽ nào Diễm Cơ của hắn lại làm cái việc ác độc này? Cho dù là không vừa lòng cũng nên báo hắn một tiếng, ai đòi lại hành động không suy nghĩ đến vậy.

Trác Dạ Hàn đem chuyện của Tổ Liên nói với Diễm Cơ. Nàng nghe xong cười nhạt:

-Phải. Là ta làm. Chẳng muốn phạt thế nào thì tùy.

Dạ Hàn tưởng Diễm Cơ giận dữ, lập tức thanh minh:

-Tiểu Hạ, không phải thế. Ta biết Nhạc Tiếp dư thường gây khó dễ cho nàng, nhưng nếu nàng không vừa lòng với Nhạc Tiếp dư thì cũng đừng làm như vậy. Trước mặt bao nhiêu người, nàng sẽ bị đánh giá là nhỏ nhen. Đừng bao giờ để chuyện này diễn ra lần nữa.

Trác Diễm Cơ lần đầu bị Dạ Hàn nặng lời khi mà trước đó đã quen được hắn nuông chiều, tính tự ái và ương bướng không chịu nhận sai trời dậy:

-Bọn họ đánh giá ta chứ có ảnh hưởng gì đến chàng? Chàng nói vậy vì sợ liên lụy đến mình hay vì thương xót cho Nhạc Tổ Liên? Hay cho chàng ! Giỏi cho chàng ! Là ta ngu ngốc. Do ta ngu ngốc không biết suy nghĩ nên mới đụng đến tiểu Liên của chàng !!!

Trác Diễm Cơ đang ngồi đối diện với Dạ Hàn liền đứng phắt dậy, hai vành tai đỏ ửng. Hắn nhìn phản ứng của nàng, biết mình lỡ lời bèn hạ giọng dỗ dành:

-Tiểu Hạ, ta sai rồi. Là ta không nên nặng lời với nàng. Nàng đừng nói như vậy. Nàng phải biết là trên đời này ta chỉ yêu duy nhất mình nàng.

Vừa nói Dạ Hàn vừa vòng qua sau lưng ôm nàng vào lòng. Thế nhưng ngay lập tức nàng đẩy hắn ra:

-Nếu muốn thì đến Thủy Kính cung mà ôm Nhạc Tổ Liên đi.

-Tiểu Hạ ! Ta đối với Nhạc Tổ Liên chỉ có sự biết ơn chứ không hề có tình cảm. Ta chỉ dành trọn trái tim cho mình nàng, tiểu Hạ ! Nàng nghe lời ta nói có được không?!

Nàng bướng bỉnh bước đi. Trác Dạ Hàn một phát kéo lại, xô ngã Diễm Cơ xuống đất, cả người ghì chặt lấy nàng:

-...ạ...àn...au...uông...a... !!!

(Dạ Hàn mau buông ra)

Hắn vờ điếc không nghe, thô bạo chiếm hữu khoang miệng nàng, dùng lưỡi hắn quấy lấy lưỡi nàng, dây dưa triền miên chẳng rời. Cánh mũi nàng bị đè nén khiến hô hấp ngưng trệ, gần như không thở nổi. Diễm Cơ sợ hãi co rúm người lại, hắn càng lấn tới, ý nghĩ muốn chiếm hữu cơ thể nàng ngày càng mãnh liệt.

-Cả đời này ta chỉ yêu duy nhất mình nàng, không có nữ nhân nào thay thế được nàng cả. Ta yêu nàng vô cùng, tiểu Hạ ! Ngoan nào.

Đôi tay nóng bỏng của hắn lướt trên cơ thể nàng, lột bỏ tất cả những vật cản rườm rà che khuất cơ thể xinh đẹp kia. Trác Diễm Cơ giãy giụa giữa ngày một điên cuồng, bộ ngực đầy đặn phập phồng dưới yếm đào, vô tình cọ xát với thân trên của hắn khiến sự kích thích càng gia tăng đến tột đỉnh.

Trác Dạ Hàn nằm đè lên cơ thể mỏng manh của nàng, một tay luôn qua gáy giữ đầu nàng khỏi cựa quậy, tay kia thuần thục rút bỏ dây yếm. Dù đã làm chuyện này cùng Dạ Hàn không biết bao nhiêu lần, Diễm Cơ vẫn thấy sợ hãi.

Nàng cảm thấy nhục nhã. Nàng không dám nhìn thêm một giây nào, nhắm chặt cả hai mắt lại nhưng vô tình lại làm cho Diễm Cơ mãi cảm hơn bao giờ hết.

Hắn bế xốc nàng lên giường, chèn giữa hai chân rồi bắt ngờ tiến vào, trong khoảnh khắc dị vật xâm nhập đau đớn ập đến dữ dội, lưng nàng cong lên thành một đường cong tuyệt đẹp.

Hắn nắm bắt thời cơ đặt tay sau lưng nàng, đẩy người nàng lên cao đồng thời khiến hắn tiến vào sâu hơn, chạm đến điểm cực đại của nàng.

-A...a...

Trác Diễm Cơ không dám la to như sợ sẽ làm lộ rõ chất giọng dâm đãng lúc này của mình.

Tiếng rên khe khẽ này kích thích thính giác của hắn, cũng chính là kích thích phần dã thú của hắn nổi dậy. Dạ Hàn khiến nàng phát khóc vì đau đớn biết bao lần, mỗi lần hắn ra vào trong cơ thể đều như một vết dao cứa vào tim nàng, thống khổ vô cùng.

Dạ Hàn ôn nhu hôn lên môi nàng, hôn lên cả những giọt nước mắt nóng hổi lăn trên gò má. Đôi tay to lớn đan vào hai tay nàng, đầu hắn gục xuống hõm cổ nàng:

-Tiểu Hạ ! Ta rất yêu nàng, nàng có biết không? Ta yêu nàng đến điên cuồng, ta yêu nàng đến cuồng dại, nàng có hiểu cho lòng ta? Đừng giận dỗi chỉ vì một chút hiểu lầm. Việc đó khiến ta vô cùng bất an, khiến ta có cảm giác chỉ cần sai lầm một chút sẽ mất nàng mãi mãi. Ta luôn sợ đây chỉ là một giấc mơ, một ảo ảnh mà ta không bao giờ có thể với tới.

Lời nói trầm ấm phả vào tai nàng, cuốn phăng tất cả những nỗi đau đớn và sợ hãi nàng đang phải chịu đựng. Nàng thấy khác lạ vô cùng, như có một cổ gió mơn man chạy dọc qua tim nàng. Diễm Cơ không biết nên nói gì, quay mặt đi chỗ khác, cũng không chống cự nữa, cơ thể thả lỏng hoàn toàn.

Nàng nghe rõ nhịp tim trong lồng ngực mình. Và tiếng thở đều đều của Dạ Hàn.

Sáng mai tỉnh dậy, Trác Dạ Hàn vẫn thấy đầu mình đè lên vai Diễm Cơ.

Nàng tự nguyện để hắn gói suốt cả đêm ư?

Dạ Hàn vội xê dịch đầu, kéo chăn lên cao hơn chút để nàng đỡ lạnh.

Nhớ lại đêm hôm qua, Trác Dạ Hàn lại cảm thấy một chút gì đó có lỗi. Khi ở cạnh nàng, cảm xúc của hắn luôn không ổn định, dễ bị kích động khiến cho hành động nhiều loạn theo.

Cũng may là biểu hiện của Diễm Cơ không quá nghiêm trọng, nếu không Dạ Hàn cũng không chắc tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Trác Dạ Hàn chậm chạp thay y phục, rời khỏi điện Cẩm Ngọc một cách nhẹ nhàng nhất có thể. Dạ Hàn không muốn đánh thức nàng, hơn nữa cũng chẳng biết nói gì nếu nàng đột ngột tỉnh dậy.

Nhạc Tổ Liên sốt ruột cả đêm hôm qua, không biết Dạ Hàn có phạt Hạ Cơ như đã hứa không? Mọi người có nói Hạ Hiền phi này được Hoàng thượng nuông chiều hơn tất cả, một câu cũng không dám nặng lời. Nhưng lấy danh nghĩa thiên tử để bề, há có thể nuốt lời đơn giản thế được? Vậy nên Tổ Liên mới nóng lòng không biết Trác Dạ Hàn giải quyết như thế nào, chạy đến gần điện Cẩm Ngọc nghe ngóng sau khi Dạ Hàn đã đi được một lúc.

Đúng lúc chạm mặt Linh Lam.

Linh Lam nhìn bộ dạng lấm lét kia không nhịn được mà tuôn ra vài câu khích bác:

-Ra là Nhạc Tiệp dư. Tiệp dư mới sáng sớm đã đến đây hẳn là có việc muốn diện kiến Hiền phi nương nương đúng không?

-Bổn Tiệp dư ta đây thêm vào gặp Hạ phi của các ngươì.

Linh Lam trừng mắt nhìn Tổ Liên:

-Nhạc Tiệp dư, Tiệp dư có biết mình đang nói gì không? Vào cung lâu như vậy chẳng lẽ đến cung quy cũng chưa thuộc hết? Tiệp dư có biết như vậy gọi là cuồng ngôn không?!

-Hả?! Hạng nô tỳ như ngươi có tư cách gì mà dạy đời bọn Tiệp dư ta đây? Thật là hỗn láo ! Xem ta dạy dỗ ngươi như thế nào.

Nhạc Tổ Liên hung hăng sẵn lại định tát Linh Lam thì Diễm Cơ bắt ngờ từ trong bước ra, vẻ mặt giận dữ:

-Nhạc Tiệp dư !!!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Trác Diễm Cơ vừa tỉnh dậy đã kịp nghe thấy giọng nói chanh chua của Nhạc Tổ Liên. Nàng vội lấy chiếc áo mỏng khoác tạm lên người, định ra ngoài báo một tiếng cho người lồi Tổ Liên đi, không ngờ chưa gì nàng ta đã động thủ trước.

Nhạc Tổ Liên thấy Trác Diễm Cơ đầu tóc chưa chải, hình như là vừa ngủ dậy, thần sắc rất tốt, biết ngay hôm qua chẳng có gì xảy ra.

-Hiện phi có gì muốn dạy bảo?

-Ta chẳng có gì muốn nói với ngươi cả, mau cút khỏi đây trước khi ta sai người đến tống cổ ngươi đi !!! Đừng có lúc nào cũng giờ nhanh vuốt da nạt người khác, nhất là ở trước mặt ta.

Trác Diễm Cơ không một lời kiên nhẫn, nói thẳng vào mặt Tổ Liên khiến nàng ta vô cùng tức và thẹn. Tổ Liên lườm hai người bọn họ một cái rồi quay đi, không may đụng phải Trác Vũ Hạo đang tiến theo chiều ngược chiều khiến nàng ta loạng choạng ngã ngửa ra sau.

Sấn con bực tức, Tổ Liên gào lên với Vũ Hạo:

-Kẻ nào không có mắt đụng trúng bọn Tiệp dư?!!!

-Ta...ta xin lỗi. Tiệp dư không sao chứ?

Nhạc Tổ Liên nhìn bàn tay như ngọc chìa ra trước mặt mình, ngược lên phát hiện là một nam nhân ngũ quan tinh tế vô cùng. Đôi mày thanh tú hơi chau lại biểu lộ vẻ khó xử, mắt phượng như càng thêm sắc. Đôi môi mỏng quyến rũ khẽ nhấp máy lên như còn muốn nói thêm mấy lời.

Nhạc Tổ Liên giật mình, ngượng ngùng đặt lên tay nam nhân kia để hấn kéo lên. Trác Vũ Hạo nhìn nàng ta rồi bảo:

-Ta thấy Tiệp dư rất quen, chẳng hay đã gặp nhau chưa vậy?

-Thiếp là Nhạc Tiệp dư của Thủy Kính cung. Chàng là...?

-Ta là Vũ Hạo, Nhị Vương gia, đệ đệ của Hoàng thượng.

Nhạc Tổ Liên à lên một tiếng, trong lòng vẫn còn xúc động mà quên luôn chuyện bị Diễm Cơ mắng vừa nãy. Đến tận lúc đã trở về Thủy Kính cung, Nhạc Tổ Liên mới nhận ra Trác Vũ Hạo chính là nam nhân bị nàng ta bắt gặp lúc đến nội cung.

Tổ Liên không ngờ Nhị Vương gia lại có dính dáng đến nữ nhân trong hậu cung của hoàng huynh hấn. Nhạc Tổ Liên như mở cò trong bụng, thầm đắc ý vì chắc hẳn đã nắm được điểm yếu của Trác Diễm Cơ.

Sau này, có lần Tổ Liên lấy việc đó để đe dọa Diễm Cơ. Nàng không chút sợ hãi, còn cười nhạt đáp trả:

-Hoá ra Nhạc Tiệp dư lại là một kẻ ấu trĩ như vậy !

Tổ Liên tức điên cả người, đem chuyện giữa Vũ Hạo và Diễm Cơ tố cáo với Dạ Hân. Nhưng Diễm Cơ cao tay hơn chặn mọi đường khiến Nhạc Tổ Liên không có cách nào tiếp cận Dạ Hân hay Mộc Hoan.

Nhạc Tổ Liên liền nghĩ đến việc tìm đồng minh. Biết được Triệu Hoàng hậu trước nay luôn có thành kiến với nàng, Lý Quý phi cũng là người mà Hoàng thượng sủng ái, Nhạc Tổ Liên tìm đến hai người họ.

Cung Uyển Lâm

-Ngọn gió nào đưa Nhạc Tiệp dư tới đây vậy?

Lý Uyển Khánh ngược nhìn thân ảnh dần tiến vào, tay vẫn không ngừng chải lông cho tiểu bạch miêu kêu ngao ngao đang nằm ườn trên chiếc ghế cao.

Thấy có người lạ xuất hiện, tiểu bạch miêu bỗng nhiên nhảy phắt xuống ghế, xù lông gầm gừ rồi phóng vọt ra ngoài khiến Tổ Liên hết hồn. Lý Uyển Khánh coi như không:

-Nhạc Tiệp dư có ý đến mà không báo trước, ta hiện giờ chỉ có trà sương. Tiệp dư đừng chê.

Tổ Liên ngồi xuống, ra vẻ khép nép rụt rè, chủ động pha trà rót nước cho Uyển Khánh.

-Quý phi nương nương vẫn khỏe chứ?

Lý Uyển Khánh cười đáp:

-Nhạc Tiệp dư chẳng hay có chuyện gì muốn nói thì cứ nói thẳng đi, không cần vòng vo đâu.

-Quý phi nặng lời rồi. Tiểu thiếp chỉ hỏi thăm sức khỏe của nương nương, đâu còn có ý gì khác nữa.

-Chứ không phải là chuyện liên quan đến Hạ Hiền phi sao?

Nụ cười trên miệng Tổ Liên đông cứng. Lý Uyển Khánh đã nói trúng tim đen, có nghĩa đã biết khá rõ, Tổ Liên có chối cũng lộ sơ hở mà thôi. Nàng ta lập tức trở giọng, lộ rõ bản chất của mình:

-Lý Quý phi nói không sai, tiểu thiếp có chuyện muốn gặp riêng nương nương.

-Ồ ! Là gì vậy?

-Tiểu thiếp muốn nương nương trả lại công bằng cho tiểu thiếp. Hạ Hiền phi cậy có quyền thế ức hiếp tiểu thiếp, lúc trước còn khinh thường Hoàng hậu. Tiểu thiếp chưa muốn nói, đợi đến hôm nay mới đem ra mong Quý phi làm chủ, trừng phạt Hiền phi.

Những lời lẽ nói ra giống như suy nghĩ của một đứa trẻ lên ba vậy. Chẳng có tí thuyết phục, tất cả đều dựa trên cá nhân, cũng chẳng có bằng chứng xác thực chứng minh.

Uyển Khánh chẳng hiểu sao loại nữ nhân này lại có thể tồn tại trong hậu cung lâu như vậy vẫn chưa bị Trắc Dạ Hân đào thải?

-Nhạc Tiệp dư, mọi chuyện đi quá xa rồi. Đừng lôi ta vào ba cái thù hằn vật vãnh và trẻ con của người. Người định mượn tay ta trả thù Hạ Hiền phi sao? Ta nói thẳng cho người biết: Những kẻ không thù không oán với ta, ta sẽ không bao giờ đụng đến. Hơn nữa cũng cảnh báo trước với người: Muốn trả thù Hạ Cơ? Không dễ đâu. Coi chừng người còn bị đâm sau lưng lúc nào không biết ấy chứ !

Tổ Liên bị từ chối thẳng thừng, nhục nhã vô cùng, chưa đợi Uyển Khánh mời về đã vội vàng cáo lui.

Nhưng nàng ta vẫn không bỏ cuộc. Còn một hi vọng cuối cùng-Triệu Tử Mai. Nàng ta đánh vào lòng ghen ghét đố kỵ mà nữ nhân nào cũng có.

Nhạc Tổ Liên dùng lời lẽ thuyết phục Triệu Tử Mai. Nghe có vẻ giả tạo, thế nhưng đây luôn là những lời nói có sức thuyết phục lớn nhất.

-Người nói sao? Nàng ta thực sự có ý đồ như vậy à? -Hoàng hậu, tiểu thiếp chỉ là một Tiệp dư nhỏ bé, nào dám lửa gat Hoàng hậu. Chỉ vì tiểu thiếp thấy bất bình thay cho nương nương nên mới bực bạch, cũng đã đụng chạm đến Hiền phi, mong rằng Hoàng hậu sẽ hiểu được tấm lòng của tiểu thiếp.

Triệu Tử Mai nở nụ cười quyến rũ, tháo chiếc vòng ngọc đang đeo trên tay rồi đặt vào tay Tổ Liên:

-Muội muội, bản cung biết muội có lòng quan tâm đến bản cung. Muội biết đấy, bản cung quanh năm giường đơn gối chiếc, âu cũng là mệnh khổ, may mà có Quân nhi là chỗ dựa tinh thần duy nhất của bản cung. Các tỷ muội khác vì vậy mà coi thường bản cung, nhất là Hiền phi. Nay nhờ muội mà bản cung cũng coi như người chia sẻ, chỉ bằng muội thay bản cung xử lý chuyện này.

Nhạc Tổ Liên không ngờ Triệu Tử Mai đã đồng ý nhanh chóng, lại còn tặng thêm trang sức. Nàng ta mờ mắt trước của cải, gạt đầu đồng ý.

-Tiểu thiếp sẽ dốc lòng vì Hoàng hậu. Có điều...Hoàng hậu xem nên làm thế nào cho phải?

Tử Mai ngồi sát lại bên Tổ Liên, ghé miệng thì thầm. Thoáng sau, Tổ Liên nhếch môi cười khe khẽ...

Nhạc Tổ Liên sau khi về, Yên Lăng mới từ trong buồng xuất hiện. Chu nữ hầu cũng bế tiểu hoàng tử giao cho Tử Mai:

-Nương nương, hoàng tử đã thức giấc được một lúc rồi.

Triệu Tử Mai nhẹ nhàng bế lấy Phù Quân. Cái miệng nhỏ toé toét cười, từng ngón tay ngắn cùn, múp múp đan vào tay Tử Mai khiến nàng ta phì cười.

Yên Lăng cúi xuống hỏi nhỏ:

-Hoàng hậu, Nhạc Tổ Liên vừa nãy đến đây hình như muốn nhờ vả Hoàng hậu.

-Đúng vậy, bản cung đã bảo ả làm thế này...thế này...

Yên Lăng ngạc nhiên:

-Nô tỳ tưởng Hoàng hậu thực sự muốn giúp ả?

-Triệu Tử Mai ta đâu dễ dàng bị ả lừa như vậy. Bản cung không thích thẳng thắn từ chối, chỉ ít nên tự dựng một màn kịch mua vui cho mình. Đúng không Quân nhi?!

Đứa bé trong lòng không hiểu mẫu thân nói gì, tròn xoe đôi mắt nhìn nàng ta.

Mấy hôm sau.

Trác Dạ Hàn mới từ phủ Nhị Vương gia về. Lần này bắt đắ dĩ mới phải tìm đến tận nơi, Dạ Hàn cũng không mấy vui vẻ trước cái thái độ của Vũ Hạo. Khi hồi cung trời cũng đã về đêm, lại nghe nói Trác Diễm Cơ được mời tới chùa Hằng Đức dự lễ gì đó, hẳn buồn chán chẳng thềm về điện Vĩ Tuyên.

Trong lúc một mình đi loang quanh khắp hoàng cung, Dạ Hàn bắt gặp Yên Lăng cầm đèn lồng tiến đến, nói rằng Tử Mai muốn lấy danh sách hôm trước để sửa lại vài chi tiết.

Dạ Hàn dẫn Yên Lăng đến điện Khả Nhiên, toan mở cửa vào thì bỗng nghe thấy những âm thanh kì lạ phát ra từ bên trong. Nơi đó cất rất nhiều thứ quan trọng, Dạ Hàn đẩy hé cửa nhìn vào bên trong.

Rất tối. Hầu như không nhìn thấy gì. Duy chỉ có ánh trăng mờ nhạt phản lên màu trắng của thứ đồ mà kẻ kia khoác lên người.

Là một nữ nhân.

Ả đang lục lọi tủ đồ của hắn.

-Ngươi là ai?

Trác Dạ Hàn mạnh mẽ xô cửa bước vào khiến kẻ đột nhập giật mình, thứ đồ đang cầm trên tay rớt xuống đất "cộp" một cái. Ả ta cuống quýt lấy ống áo dài thướt che đi ngũ quan rồi đẩy hẳn vạt chạy ra bên ngoài.

Mộc Hoan từ lúc nào đã đứng đợi sẵn.

Tổ Liên mặt mày tái mét quỳ trước thư án, Dạ Hàn ngồi vắt chân chữ ngũ, tay còn cầm một con ấn bằng ngọc kỳ Tây Vực.

-Nhạc Tổ Liên, ngươi còn gì muốn nói nữa không?

Lần đầu tiên hắn gọi cả họ lẫn tên, đủ biết hắn đã tức giận đến cỡ nào. Nhạc Tổ Liên vừa tức vừa sợ. Tức vì bị Triệu Tử Mai lừa, sợ vì không biết đầu mình sẽ rơi lúc nào. Tổ Liên cố gắng tự trấn tĩnh mình, hi vọng rằng Dạ Hàn vẫn còn nhớ ơn cứu mạng, sẽ tha cho nàng ta một con đường sống.

-Hoàng thượng, hãy nghe tiểu Liên giải thích. Thực sự tiểu Liên bị Hoàng hậu lừa, Hoàng hậu bảo tiểu Liên đến đây...

-Đến đây làm gì? Đến ăn cắp quốc ấn đúng không?-Hắn mĩa mai.

-Không phải, Hoàng thượng. Thực sự tiểu Liên không biết đây là quốc ấn. Nếu biết nó là vật quan trọng đến như vậy thì có mười lá gan tiểu Liên cũng không dám đụng vào. Tại Hoàng hậu nói đó chỉ là một khối ngọc tượng nên tiểu Liên mới...

-Đủ rồi !!!

Đột nhiên Dạ Hàn gầm lên. Hắn không biết nàng ta sẽ còn gây ra bao nhiêu náo loạn trong hậu cung nữa đây.

Hắn chịu đựng hết nổi rồi !

-Nhạc Tổ Liên, ngươi đừng thách thức giới hạn chịu đựng của trẫm. Trẫm bỏ qua cho ngươi rất nhiều lần, kể cả Quý phi hay các phi tần khác trẫm thấy cũng đã nhường nhịn ngươi. Nhưng ngươi lại không biết điều, luôn gây ra rắc rối cho trẫm, nay còn dám lấy trộm quốc ấn. Tội ngươi đáng chém đầu vạn lần nhưng ngươi lại là ân nhân của ta, phạt ngươi há chẳng phải nhận tiếng vong ân bội nghĩa về mình? Trẫm phải làm sao để ngươi vừa lòng đây !!!

Nhạc Tổ Liên hoảng hốt dập đầu mấy lần, nói năng lộn xộn, lết đến bám lấy ống tay áo của hắn:

-Hoàng thượng, tiểu Liên sai rồi. Tiểu Liên biết lỗi rồi. Hãy tha cho tiểu Liên lần này. Tiểu Liên sẽ làm một phi tử tốt, ngoan ngoãn ở trong hậu cung, sẽ không gây ra bất cứ việc gì ảnh hưởng đến Hoàng thượng nữa đâu.

Trác Dạ Hàn lạnh lùng hất tay nàng ta ra:

-Cút !!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

-Hoàng thượng...?-Tổ Liên sững sờ.

-Trẫm bảo ngươi cút đi ! Trẫm không muốn nghe thêm bất cứ lời nào của ngươi nữa.

Có vẻ như Dạ Hàn có ý định từ trước, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi.

Hắn giằng ra khỏi Tổ Liên, ánh mắt dữ dần lướt qua nữ nhân đang cúi rạp dưới chân, dừng lại nơi trước cửa. Mộc Hoan không biết từ đâu xuất hiện, bình thân tiến đến cạnh Tổ Liên.

-Nể tình cứu mạng, trẫm cho ngươi một con đường sống duy nhất. Chính là rời khỏi Thủy Kính cung, từ bỏ danh phận Nhạc Tiếp dư và trở lại căn nhà tre trên núi.

Nhạc Tổ Liên rụng rời cả chân tay, đôi mắt đầy phẫn nộ và bi ai nhìn hắn như muốn được cứu rồi.

Sao có thể nói đuổi là đuổi chứ?!

Nhạc Tổ Liên không quan tâm đến tên thị vệ đang sẵn sàng chờ lệnh tống khứ mình đi, nàng ta dùng hết sức đẩy Mộc Hoan ra xa, lết lết bằng hai đầu gối tiến đến ôm chặt lấy chân Dạ Hàn:

-Hoàng thượng không thể đuổi tiểu Liên đi như thế được ! Người quên rằng tiểu Liên đã cứu Người từ Quý môn đó sao?! Hoàng thượng, tiểu Liên không thể đi.

-Chính vì chưa quên ơn nên mới tha mạng cho ngươi. Mộc Hoan, đưa Nhạc Tổ Liên đi.

Mộc Hoan chỉ chờ có vậy. Hai cánh tay to khỏe cầm lấy tay Tổ Liên ngoặt ra sau lưng, thúc cho đứng thẳng dậy rồi lôi xềnh xệch ra ngoài. Nàng ta nhất quyết bất tuân, cứ nằm rạp xuống đất khóc lóc nài nỉ như trẻ con ăn vạ. Chân tay thì khua khoắng chống trả Mộc Hoan.

Đôi mắt nổi tia máu, nước mắt lã chã đầm đìa khuôn mặt:

-Tiểu Liên không muốn rời xa Hoàng thượng. Tiểu Liên muốn ở lại !!! Muốn ở bên cạnh Hoàng thượng !!!

Trác Dạ Hàn không mấy may xúc động. Nếu nói trắng ra, sự thay đổi đến chóng mặt của người này đã làm cho suy nghĩ và tình cảm của Dạ Hàn không còn nguyên vẹn như lần đầu mới gặp.

Chốn hoàng cung đã nhuộm màu tâm hồn không vương bụi trần của Nhạc Tổ Liên. Từ một nữ thần y hiền lành, ngày ngày chỉ biết hái thuốc cứu người; nay đã trở thành Nhạc Tiếp dư mù quáng chỉ biết ghen ghét, đố kỵ nhanh đến không tưởng.

Trong vòng có mấy tháng, hắn đã được chứng kiến toàn bộ quá trình thay đổi của một con người. Vẫn vẻ ngoài yêu kiều đến nao lòng nhưng tâm hồn thì đang mục rỗng từng ngày.

Trác Dạ Hàn nghĩ rằng, đem nàng ta từ hoàng cung đầy rẫy xấu xa trở về cuộc sống thanh bình trước kia cũng là một cách trả ơn.

-Nếu Hoàng thượng đổi ý, tiểu Liên sẽ nói cho Hoàng thượng nghe bí mật của Hạ Hiền phi !!!

Nhạc Tổ Liên lúc ấy không còn rõ phải trái, buột miệng nói ra trong tuyệt vọng.

Đúng như dự đoán, Dạ Hàn nghe thấy ba chữ "Hạ Hiền phi" liền ra lệnh cho Mộc Hoan dừng tay, mặc dù khuôn mặt vẫn còn hiện rõ ý nghi ngờ.

Nhạc Tổ Liên lồm cồm bò dậy, chạy đến chỗ Dạ Hàn như sợ bị Mộc Hoan lôi đi lần nữa vậy. Nàng ta vừa nói vừa thở hổn hển:-Hoàng thượng, Hạ Hiền phi hồng hạnh vượt tường, qua lại với nam nhân khác ở điện Cẩm Ngọc.

Lời vừa thốt ra đã khiến cả Mộc Hoan và Trác Dạ Hàn đứng hình. Mộc Hoan biết không nên ở lại, tự động ra ngoài đóng cửa lại.

Bàn tay Dạ Hàn run rẩy, vô thức nắm chặt:

-Cái gì? Không được nói nhảm !!!

-Hoàng thượng phải tin tiểu Liên. Rõ ràng hai người bọn họ tìm đến nhau, nói chuyện rất vui vẻ. Lần tiểu Liên bắt gặp, nam nhân kia còn tặng quà cho Hạ Hiền phi nữa.

Trác Dạ Hàn chết cũng không dám tin có ngày lại nghe tin Diễm Cơ của hắn dan díu với nam nhân khác.

Hắn không tin, cũng không dám tin.

Người đó là nàng cơ mà. Sao có thể như thế được?

Như hiểu tâm lý của Trác Dạ Hàn, Tổ Liên không ngần ngại nói thẳng. Đã đâm lao thì phải theo lao.

-Nam nhân đó chính là người rất gần gũi với Hoàng thượng: Nhị Vương gia Trác Vũ Hạo.

Không giống như những gì Nhạc Tổ Liên tưởng tượng, Dạ Hàn vẫn im lặng không nói lời nào, khuôn mặt cũng không có chút biểu cảm gì.

-Nhạc Tổ Liên, ngươi đã nói chuyện này cho ai chưa?

-Tiểu Liên không dám làm càn.

Mặt hắn đanh lại:

-Vậy càn có lí do để ngươi rời khỏi đây. Mộc Hoan !

Mộc Hoan nghe lệnh lập tức xông vào. Nhạc Tổ Liên sợ hãi ôm cứng lấy tay Dạ Hàn, thét lên:

-Hoàng thượng, chẳng phải Người đã nói sẽ tha cho tiểu Liên rồi sao?

-Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn trở về nhà, bất cứ yêu cầu gì trăm cũng có thể đáp ứng ngươi. Tiền bạc, gấm vóc, lương thực,...mọi thứ trong khả năng.

-Không cần. Tiểu Liên không cần. Tiểu Liên chỉ muốn ở đây. Không cần ở Thuỷ Kính cung, không cần được gọi là Nhạc Tiệp dư, tiểu Liên chỉ cần ở cùng Hoàng thượng thôi.

Nhạc Tổ Liên gần như hoá điên. Nàng ta la hét ầm ĩ, tóc tai xù ra, lớp phấn theo nước mắt trôi để lại khuôn mặt đầy những vết loang lổ.

Trác Dạ Hàn sợ đêm khuya mọi người sẽ nghe thấy, lập tức dùng tay thúc ngang cổ Tổ Liên khiến nàng ta bất tỉnh tại chỗ.

-Hoàng thượng, xử lí thế nào đây?

Nhạc Tổ Liên khi tỉnh dậy phát hiện mình bị bịt hai mắt, tay trói sau lưng. Dù không thấy gì ngoài một màu đen nhưng cái mũi vẫn cảm nhận được mùi ẩm mốc và đôi tai vẫn nghe được tiếng những con mọt gặm nhấm lạo xạo.

Bỗng có tiếng thờ dài của ai đó. Rồi lại tiếng đôi dép cỏi loạt soạt cọ xuống nền đất ướt.

Trác Diễm Cơ mơ thấy ác mộng, mồ hôi mướt ra như tắm.

Nàng choàng tỉnh.Ngoài trời vẫn còn tối om. Yên tĩnh kì lạ. Chỉ còn hơi thở dồn dập ngắt quãng từ sau tấm rèm hoa.

-Hiền phi tối qua lại mất ngủ nữa ư?Ngày nào Hoàng thượng không đến y như rằng nương nương lại gặp ác mộng.

Trác Diễm Cơ mệt mỏi ngả người lên ghế dài, một tay chống đầu, tay kia day day thái dương. Nửa đêm bỗng thức giấc, nàng không tài nào ngủ lại được, đã dậy từ rất sớm tưới cây. Vận động xong tưởng bớt uể oải, ai ngờ lại càng mệt hơn.

Trác Diễm Cơ nhăn mặt. Cái cảm giác lo lắng và bồn chồn đeo đuổi nàng suốt từ qua đến giờ, tim đập nhanh hơn so với bình thường rất nhiều.

Nàng tự hỏi đã xảy ra chuyện gì?

Đầu Diễm Cơ đột nhiên nhói lên. Con đau kéo đến dữ dội. Nàng đau đến gập cả người, hai tay ôm cái đầu tưởng chừng sắp nổ tung ghi xuống, răng nghiến kèn kẹt. Trước mắt tối sầm như trời sập, nàng ngã khỏi ghế.

-Nương nương !!!

Điện Cẩm Ngọc truyền thái y.

Diễm Cơ nằm mê man trên giường, đồ mồ hôi đầm đìa và làn da thì tái nhợt xanh xao. Thái y vừa bước đến cửa đã bị cảnh tượng này dọa một phen hú hồn, tưởng khoảng cách giữa sự sống và cái chết của nàng chỉ là một cái nháy mắt. Lão nhanh chóng châm cứu vào mấy huyệt vị, kích thích nàng hồi

tĩnh.

May mắn thay, cuối cùng hai mí mắt nàng cũng chậm chạp kéo lên.

-Nương nương tỉnh rồi chứ? Có nhìn rõ hạ quan không?

Diễm Cơ mệt mỏi gật đầu. Vị thái y kê cái gối dưới cổ tay, bắt đầu bắt mạch. Cái vẻ mặt nghiêm trọng của lão dần dần giãn ra:

-Nương nương, bệnh đau đầu chóng mặt phát lên có lẽ vì thiếu máu. Hạ quan sẽ kê đơn thuốc bổ, thuốc sinh huyết. Nương nương nhớ uống đều đặn, không sẽ không tốt cho thai nhi đâu.

Trắc Diễm Cơ mặc dù rất mệt, thần trí chỉ còn tỉnh táo phân nửa nhưng vẫn gắng gượng ngồi dậy chỉ để thốt ra hai chữ:

-Cái gì?!

Thái y về rồi. Mọi người bị nàng đuổi hết ra ngoài, hơn nữa còn cấm bọn họ báo tin cho Dạ Hàn, hoặc cho bất kỳ ai trong hoàng cung biết chuyện.

Diễm Cơ vẫn chưa hết sốc. Thậm chí nàng còn tự huyền hoặc bản thân là đang nằm mơ. Hoá ra, những triệu chứng đang giày vò nàng gần đây bắt nguồn từ đứa bé trong bụng.

Sao có thể chứ?!

Trước mỗi buổi tối nàng đều uống một bát thuốc. Kể cả sau khi ngủ với Dạ Hàn, nàng đều kỳ cọ thân thể bằng nước thuốc. Vậy thì tại sao nàng vẫn có thể thụ thai?

Trắc Diễm Cơ bắt giác sờ bụng mình, không khỏi hoang mang lo lắng. Không những lo sợ đứa trẻ sinh ra sẽ bị mang tiếng có dòng máu loạn luân mà nó còn có thể ảnh hưởng đến kế hoạch của nàng.

Giờ hãy còn sớm, nàng có thể lựa chọn từ bỏ nó. Nhưng đây là con nàng, là một phần cơ thể nàng, nàng không thể nhẫn tâm giết nó được. Đứa bé vốn dĩ không có tội, nàng mới có tội.

Sai lầm lớn nhất của nàng chính là đã mang thai con của ca ca ruột.

-Mẫu phi, Cơ nhi phải làm thế nào đây?

Con sợ lắm...Mẫu phi...

Linh Lam không thể tin được sau bao nhiêu lần bị bỏ thuốc, Diễm Cơ vẫn có thể mang thai, hơn nữa còn sớm hơn rất nhiều so với dự liệu.

Là Diễm Cơ quá may mắn chăng?

Linh Lam tự hỏi điều gì đã khiến cho Diễm Cơ cấm mọi người tiết lộ, chẳng lẽ có ẩn tình ở đây sao?

-Hoàng thượng, Hiền phi sáng nay vừa triệu Thái y đến. Đại nhân nói nương nương có hi rồi.

Linh Lam thử làm trái lời Diễm Cơ xem rốt cuộc nàng đang che giấu cái gì.

Trắc Dạ Hàn vui sướng không thể diễn tả nên lời. Đây là điều hắn từng khát khao nhưng chưa bao giờ dám nghĩ nó sẽ trở thành hiện thực.

Dạ Hàn phải mất một lúc mới lấy được bình tĩnh hỏi Linh Lam:

-Điều người nói...là thật chứ?

-Nô tỳ không dám lừa dối nửa lời.

Trắc Dạ Hàn tức tốc chạy đến điện Cẩm Ngọc. Hắn muốn ôm trọn cơ thể nhỏ bé của nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc mây vương mùi hạnh hoa kia, thò舌 vào tai nàng những lời yêu thương. Hắn sắp được làm cha, điều hạnh phúc hơn hết, con nàng vẫn sẽ mang họ Trắc.

-Tiểu Hạ !

Trắc Diễm Cơ còn chưa kịp đáp lại thì Dạ Hàn đã mở tung cửa phòng, gấp gấp đi đến bên cạnh giường nàng. Hắn quỳ dưới sàn mà không màng đến sự tôn nghiêm của một đẳng tột cao, kể cả việc run lên bần bật vì xúc động trước mặt bao kẻ hầu người hạ.

-Tiểu Hạ ! Ta vui quá ! Thực sự ta không biết nên diễn tả thế nào cho hết niềm hạnh phúc của ta lúc này.

Nói rồi Dạ Hàn cầm tay nàng đặt lên ngực hắn:

-Tiểu Hạ, nàng nghe thấy gì không? Tim ta đang đập rất nhanh, ta cảm giác như nó bị loạn nhịp vậy. Chắc nàng hiểu được và cũng đang vui giống ta phải

không? Tiểu Hạ, từ giờ nàng làm gì cũng phải nhớ rằng mình đang mang thai, thận trọng tính dưỡng cho thật tốt. Có thể sau này mới sinh cho ta một tiểu Dạ Hàn bự bẫm được.

Diễm Cơ không biết nên nói gì hay làm gì vào lúc này. Nàng im lặng nghe Trác Dạ Hàn thao thao bất tuyệt. Hắn nhận ra mình nói hơi nhiều, và Diễm Cơ có vẻ cũng không thích nghe lắm. Dạ Hàn thu lại vẻ mặt mừng rỡ:

-Tiểu Hạ, nàng cứ yên tâm dưỡng thai. Chỉ cần nàng muốn, cứ nói với ta, bất cứ thứ gì đều có thể cho nàng.

-Ta mệt rồi, chàng về đi.

-Ta xin lỗi. Vậy, ta về nhé !-Khuôn mặt Dạ Hàn không giấu nổi vẻ khó xử.

Cửa phòng khép lại.

Diễm Cơ mệt mỏi trượt xuống gối, hai tay đan vào nhau, miệng lẩm bầm cầu nguyện

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Trác Diễm Cơ có thai rồi.

Vũ Hạo vô tình nghe được cái tin động trời này. Hắn rất không muốn nhưng cái gạt đầu xác nhận của A Xuân lại khiến hắn không thể không tin.

Thực sự Diễm Cơ đã mang thai? Với Dạ Hàn?

Trác Vũ Hạo đã tự hỏi như vậy. Và điều khiến hắn trầm trở nhất lại chính là cảm nghĩ của Trác Diễm Cơ.

Có lẽ, nàng cũng vui mừng không kém Dạ Hàn.

Nhưng xót xa ở chỗ, thay vì tức giận, Diễm Cơ lại hoan hỉ, vô tư đón nhận thứ đáng lẽ ra không nên tồn tại trên cõi đời này: Cốt nhục của Trác Dạ Hàn.

Vũ Hạo không thể trách nàng. Vốn dĩ Diễm Cơ đã không còn kí ức về những chuyện trước đây, sau khi gả cho Dạ Hàn đương nhiên phải làm tròn trách nhiệm của một người vợ. Huống chi hắn bây giờ cũng không có quyền cấm đoán nàng.

Nhưng lòng ngực hắn, không hiểu sao lại đau nhói vô cùng?!

Nhớ lại vẻ mặt rạng rỡ của Dạ Hàn lúc đó, quả thật Vũ Hạo chỉ hận không thể xông đến đâm nát cái bộ mặt ấy. Nếu nói là xót thay Diễm Cơ thì chưa hẳn đã đúng, Vũ Hạo chính là đang ghen tức với hạnh phúc của Dạ Hàn. Ghen vì Dạ Hàn đã cướp mất cửu muội của hắn.

Trác Vũ Hạo ngả người lên ghế, mũi chân lấy mặt bàn làm điểm tựa, đáng vẻ ưu tư mệt mỏi hiện rõ qua từng cử chỉ, nét mặt.

Những ngày qua đến điện Cẩm Ngọc thăm Trác Diễm Cơ, Vũ Hạo từng có chủ ý gọi chuyện xưa giúp nàng lấy lại trí nhớ. Nhưng bây giờ thành ra thế này, hắn tự hỏi nên tiếp tục hay cứ để nàng vui vẻ với cuộc sống hạnh phúc giả tạo này đây!?

Chuyện Hạ Hiền phi đang trở thành chủ đề bàn tán của hậu cung. Đương kim Hoàng thượng mới có một hoàng tử với Triệu Hoàng hậu, nếu Hiền phi sinh con trai, người ta e đứa bé đó có khả năng sẽ trở thành Thái tử tương lai, mặc dù nó chỉ đứng thứ hai trong hàng thừa kế. Điều này chắc chắn sẽ gây không ít bất lợi cho Hưng vương, hay còn gọi là Phù Quân hoàng tử.

Triệu Tử Mai sau khi biết chuyện đã giận dữ gạt đồ chiếc bình hoa trên bàn khiến tiểu hoàng tử giật mình khóc văng trời. Chu Nhữ mẫu vội vàng chạy lại bế Phù Quân tránh xa Triệu Tử Mai một chút, để phòng khi nàng ta đập đồ trút giận, mảnh đồ vỡ sẽ không bắn vào người đứa nhỏ.

Yên Lăng thấy tình hình không ổn, cứ để Tử Mai tự do chút nữa ắt sẽ náo động đến Hoàng thượng mất.

-Hoàng hậu bớt giận ! Bây giờ tức giận cũng không thay đổi được gì. Trước mắt chúng ta phải tìm con ả Linh Lam kia hỏi cho rõ ràng. Nô tỳ đã đưa loại mạnh nhất, vậy mà Trác Diễm Cơ vẫn thụ thai, chứng tỏ ả không làm đến nơi đến chốn.

Tử Mai hậm hực ngồi xuống ghế, bàn tay nổi gân xanh ra sức vò nhàu tấm khăn trải bàn trút giận, đôi mắt vốn đã trang điểm đậm giờ nhìn lại càng thêm dữ dằn:

-Bản cung cho Trác Diễm Cơ là giỏi. Nhưng dù sao chẳng nữa đứa bé sinh ra vẫn chỉ là thứ tử, so với Quân nhi có mẫu thân là Hoàng hậu, có Triệu gia hậu thuẫn thì mười Diễm Cơ cũng chẳng là gì. Yên Lăng bỏ sung thêm:

-Nương nương dạy phải. Mà ai bảo đảm Diễm Cơ sẽ mẹ tròn con vuông cơ chứ?!

-Câm mờ ! Đừng để tai vách mạch rừng. Nhờ người khác nghe thấy thì phải làm sao!?

Yên Lăng vội quỳ sụp xuống tụt và mặt mình. Những ngày còn ở Triệu gia, mỗi lần Yên Lăng làm gì khiến Tử Mai tức giận đều bị bắt quỳ xuống tụt và vào miệng. Lâu thành phản xạ.

Triệu Tử Mai nhăn mặt đỡ Yên Lăng dậy:

-Được rồi. Bản cung chỉ nhắc người giữ miệng một chút, không cần phải làm vậy. Trong hoàng cung này ai cũng biết là ta ghen ghét Trác Diễm Cơ, nếu không cần thận kinh động đến Hoàng thượng, lúc ấy không những bản cung mà còn Triệu gia cũng đi đời.

Yên Lăng gật gù như hiểu ra, sau đó còn thông báo thêm cho Tử Mai:

-Nô tỳ nghe ngóng ở Thủy Kính cung rằng Nhạc Tổ Liên từ hôm qua chưa thấy về, chắc chắn đã bị Hoàng thượng đánh chết. Có khi xác bị ném đi đâu đó cũng nên.

Triệu Tử Mai nhếch miệng cười:

-Nhạc Tổ Liên quá kiêu ngạo trong khi bản cung ghét nhất loại người như vậy. Dám vênh vênh vào vào, coi thường bản cung, kết cục như vậy đáng lắm !

Trác Diễm Cơ từ khi mang thai cơ thể càng yếu ớt hơn. Những cơn đau đầu kéo dài, hậu quả của việc độc tính tích tụ trong người, khiến Diễm Cơ ngày càng mệt mỏi, có hôm không bước nổi xuống giường.

Trác Dạ Hàn lo cho sức khỏe của Diễm Cơ, lo cả đứa bé trong bụng nàng. Đây là lần đầu mang thai, nếu xảy ra sơ suất hẳn e rằng mình sẽ hối hận suốt đời.

Chính vì vậy, hầu như Dạ Hàn không rời Diễm Cơ nửa bước. Ngoài thời gian thượng triều, hẳn đều kè kè bên nàng. Dạ Hàn mỗi tối vừa canh nàng ngủ vừa miệt mài phê duyệt tấu chương. Nhiều hôm đã mệt, muốn lên giường nhưng lại sợ động Diễm Cơ tỉnh giấc, Dạ Hàn ngủ luôn trên ghế dài, kêu người đi lấy thêm chăn.

Tuy trong lòng day dứt, lại nghĩ đến thù chưa trả xong nhưng vì bây giờ có đến hai mạng người, nàng không thể làm gì khác ngoài chờ đợi. Nhiều khi ngồi ngơ ngẩn một mình, Diễm Cơ lại nhớ đến phụ hoàng, nhớ đến mẫu phi, nhớ cả đại ca Trác Hưong Hăng.

Nàng đã mềm yếu quá mức cần thiết rồi.

Thấm thoát đã gần hai tháng, nhờ Trác Dạ Hàn ngày đêm bên cạnh chăm sóc, sức khỏe nàng đã tốt hơn. Tuy thỉnh thoảng vẫn còn đau đầu nhưng ít nhất nàng cũng có thể tự do ra ngoài dạo chơi.

Mang thai mới gần hai tháng nên Diễm Cơ chẳng thay đổi gì nhiều. Bụng nàng phẳng lì, đai lưng bó sát và vẫn đi giày đế cao. Dạ Hàn đã nhắc nhở rất nhiều lần nhưng chứng nào tật nấy, nàng không từ bỏ được thói quen của mình.

Linh Lam xin nghỉ phép về quê từ vài ngày trước khi tiếp tục làm việc.

Diễm Cơ thường ngày vừa uống trà vừa đọc sách, từ khi mang thai bị hạn chế hẳn. Thú vui tao nhã kia chấm dứt, buồn chán không có gì làm, nàng thỉnh thoảng lại ra ngoài thay đổi không khí. Vừa hay hôm nay thời tiết thoáng đãng, A Xuân khoác cho nàng thêm một tấm áo choàng rồi thận trọng đưa tay để nàng vịn vào, cùng đi loanh quanh ngắm cảnh.-Nương nương cần thận.

-Ta tự đi, không cần người phải đỡ.

Trác Diễm Cơ lượn hết chỗ này đến chỗ khác, đi qua Thủy đình đã thấm mệt, định bụng ngồi lại đây một lát cho đỡ mỏi chân. A Xuân quỳ xuống bóp chân cho nàng:

-Nương nương có thấy thoải mái hơn chút nào không?

Nàng ngẩng lên, chợt phát hiện thì ra đằng sau Thủy đình chính là Thủy Kính cung-nơi Nhạc Tổ Liên đang ở. Diễm Cơ không hề biết Tổ Liên đã bị đuổi.

-Đi thôi.

-Nương nương định đi đâu vậy? Ngồi nghỉ ở đây một chút nữa để nô tỳ bóp chân cho.

-Ta không muốn chạm mặt Nhạc Tiếp dư.-Diễm Cơ nhăn mặt.

A Xuân tưởng nàng có gì khó nói, thì ra là vì chuyện không muốn chạm mặt Nhạc Tổ Liên. A Xuân vui vẻ thưa nàng:

-Nếu vậy, nương nương không cần lo. Nô tỳ nghe cung nữ hầu hạ ở Thủy Kính cung nói Nhạc Tiếp dư bị giam vào đại lao vì phạm thượng.

Trác Diễm Cơ ngạc nhiên vô cùng.

Những việc Tổ Liên làm trước đây cho thấy nàng ta là người nông nổi, thiếu chín chắn. Tuy nhiên hẳn cũng không ngu ngốc đến mức kiếm tội với Trác Dạ Hàn. Diễm Cơ nghi ngờ rằng hai chữ "phạm thượng" chỉ là lớp vỏ che đậy.

Nàng hơi chột dạ.

Phải chăng Nhạc Tổ Liên biết bí mật gì đó, và rồi Trác Dạ Hàn nhốt lại để bịt miệng. Chỉ là đột nhiên nghĩ đến, thế nhưng cũng có thể là chính xác. Nàng không thể loại bỏ bất cứ khả năng nào.

Trác Diễm Cơ bỗng dự cảm thấy điềm chẳng lành. Linh cảm nói cho nàng biết sự biến mất của Nhạc Tổ Liên chắc chắn có liên quan đến nàng.

Đạo gần đây Trác Dạ Hàn để Vũ Hạo tự do ra vào hoàng cung, còn thường xuyên nhắc đến nàng trước mặt Vũ Hạo.

Hắn có ngụ ý gì chăng?

Hay là ngầm nhắc nhở Trác Vũ Hạo?

Dù thế nào đi chăng nữa, nàng vẫn phải đề phòng. Nàng nghĩ đến chuyện gặp Tổ Liên bởi Dạ Hàn chắc chắn sẽ không giết người đã cứu mạng hắn, nhưng quan trọng là nàng không biết Nhạc Tổ Liên bị giam ở đâu. Hoàng cung có tất cả ba nhà giam, tìm từng phòng thì rất lâu, chưa kể đến tình huống còn có thêm những phòng giam bí mật.

Những ngày hôm sau, Trác Diễm Cơ ngấm ngầm theo dõi Dạ Hàn. Nàng xin hắn cho chuyển đến điện Vĩ Tuyên ở cùng. Dạ Hàn cả mừng, không nghĩ ngợi nhiều lập tức sai người chuyển đồ của nàng sang tắm điện mình. Dạ Hàn còn hỏi nàng thích bày trí thế nào, nếu không thích có thể bảo người sắp xếp lại tắm điện.

Trác Diễm Cơ nói không cần, Dạ Hàn ra lệnh cho người hầu thay hầu hết đồ đạc để tiện cho nàng nghỉ ngơi. Thư án được kê ra phòng khác, hẳn sợ để cạnh giường ngủ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của nàng. Toàn bộ đồ có cạnh sắc nhọn thay thế hết, trải thảm để chống trơn.

Có hôm Diễm Cơ một mình trong tắm điện, có người đến thay tũ đựng y phục. Dạ Hàn bảo cần một cái lớn hơn có thể chứa đủ đồ cho cả hai. Bọn họ khép nép chào nàng, đi từ tốn và nhẹ nhàng như thể sợ sẽ đụng phải nàng vậy.

-Hoàng thượng có biết các người đến đây không?

-Bẩm nương nương, có.

Bọn họ bắt đầu dời tũ, quét dọn chuẩn bị cho cái mới. Diễm Cơ để ý ở dưới sàn chỗ tũ hình như hơi gồ lên, giống như được lấp rồi so với những chỗ khác.

Nếu đoán không lầm, đây chính là một lối đi bí mật.

Nàng ngó trước nhìn sau, thấy bọn họ đang lúi húi ngoài sân không để ý đến mình. Diễm Cơ lần mò theo các vết nứt, cuối cùng cũng đã tìm được khe hở. Nàng cố gắng kéo lên, và ngay trong lúc sắp mở được thì Dạ Hàn đột ngột trở về.

Nàng giật mình đứng dậy, vừa kịp sắp tắm vẩn che lại thì Dạ Hàn bước vào. Trác Diễm Cơ vờ như mới ngủ dậy, chậm chạp tiến về phía hắn:

-Dạ Hàn, sao chàng lại quay lại?

Trác Dạ Hàn thở gấp gáp. Hắn dần điều chỉnh nhịp thở chậm và sâu hơn, vành tai hơi đỏ lên giống như đã chạy một mạch về đây. Hắn nhìn nàng, rồi lại len lén nhìn vào vị trí đặt tũ.

Dạ Hàn sơ suất đã để người khác dịch chuyển tũ đồ mà quên mất rằng dưới đó là lối dẫn đến phòng giam bí mật. Đến lúc nhớ ra, vội vã quay trở lại để phòng có người phát hiện, mà đặc biệt hắn không muốn Diễm Cơ biết. May mà trông nàng có vẻ mới vừa ngủ dậy, hình như chưa hề biết đến lối bí mật kia.

-Ta đột nhiên quên vài thứ nên chạy về lấy rồi sẽ đi ngay. Nàng đang làm gì vậy?

-Ta vừa ngủ dậy.

Nàng nghe thấy tiếng hắn thở phào.

-Tôi có lẽ sẽ về hơi muộn, nếu nàng mệt thì đừng chờ ta nữa.

Nói là đi ngay, thế mà hắn đứng lại cho đến khi công việc thay thế tũ hoàn tất mới yên tâm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Khoảng một, hai ngày sau Trắc Diễm Cơ mua chuộc một gia nhân chuyên chở hàng vào cung, nhờ chuyển lời đến Xung Tự ở phủ Nhị vương gia.

Số là Trắc Dạ Hàn nhận được tin đề ở Quảng Lư- nơi cung cấp lương thực cho cả nước bị xuống cấp trầm trọng, hẳn phải đích thân xem xét tình hình để cung cấp kinh phí sửa chữa.

Lần này chỉ phải đi có một ngày, còn mục đích kéo thêm cả Vũ Hạo đi là để giao cho trọng trách chỉ huy việc thi công ở đó. Nàng nhân cơ hội cả hai ra ngoài, gọi Xung Tự đến nhờ chút việc.

Trắc Vũ Hạo không tránh khỏi có niềm nghi ngờ khi có kẻ lạ mặt đột ngột xuất hiện trước công phủ, bởi hẳn bị ám ảnh Xung Tự luôn có bí mật muốn giấu hẩn, thí dụ như việc dàn xếp tai nạn cho Trắc Dạ Hàn.

Dù vậy nhưng chung quy Xung Tự cũng vì cái tâm của kẻ làm tôi tớ, cái này Vũ Hạo hiểu rất rõ, hẳn không nỡ trách phạt hay nặng nề Xung Tự.

Đội người kia về, Trắc Vũ Hạo mới bước ra, lạnh mặt hỏi:

-Xung Tự, hẳn ta là ai? Đến đây có việc gì?

-Bẩm, y chỉ là một gia nhân làm trong cung, Hiền phi sai người chuyển lời mời Vương gia ngày kia đến.- Y không chút ngập ngừng nói.

-Ngày kia?- Vũ Hạo nhướn mày.-Ta bận mất rồi. Có lẽ không đi được.

Xung Tự cũng không có phản ứng gì, y chỉ đáp lại bằng cái giọng bình thản:

-Tiếc quá ! Tiểu nhân sẽ đến điện Cẩm Ngọc báo lại sau vậy.

Trắc Vũ Hạo không nghĩ đơn giản chỉ đến để chuyển một lời mời sáo rỗng như thế.

Sáng ngày kia, xe đưa Dạ Hàn và Vũ Hạo khởi hành đến Quảng Lư.

Trước khi đi, Dạ Hàn dặn dò Diễm Cơ đủ điều, hết lo cho sức khỏe nàng lại lo đến đứa bé trong bụng, luôn canh cánh vì không thể ở cạnh nàng. Dạ Hàn còn sợ hậu cung hiểm ác, người chà đạp hãm hại nhau, có khi Diễm Cơ sẽ trở thành đích nhắm của đám phi tần kia. Cho nên hẳn cất cử người bảo vệ nàng chặt hơn, cung nữ và thái giám hầu hạ đều là tai mắt của hẩn.

Vũ Hạo đứng ngoài thấy Dạ Hàn quan tâm Diễm Cơ như vậy, có thể đường đường chính chính thể hiện tình cảm với nàng, hẳn rất ghen tỵ với Dạ Hàn.

Đội xe đi rồi, Xung Tự mới trà trộn vào đám thái giám trở về điện Vĩ Tuyên. Nàng ra lệnh cấm bắt cứ kẻ nào bước chân vào, nàng nói muốn nghỉ ngơi. Ai nấy đều sợ, không dám cãi, ngay cả Linh Lam cũng răm rắp nghe lời.

Biết chắc chắn rằng không có ai nghe lén, Xung Tự mới từ chỗ nấp chui ra, hỏi nhỏ với nàng:

-Quận chúa, người cần nhờ tiểu nhân chuyện gì?

Nàng đến cạnh tủ quần áo, cúi người xuống thò tay vào gầm tủ:

-Dưới này ắt có một lối đi bí mật, ta muốn xem rốt cuộc Dạ Hàn đang giấu diếm điều gì?

Xung Tự xắn tay áo lên, nhấc tủ xô dịch lên phía trước, vừa đủ khoảng trống cho cửa hầm bí mật. Xung Tự ngồi thụp xuống xem xét hồi lâu, lấy con dao giấu trong đai dây sâu vào trong khe hở giữa hai cánh cửa rồi kéo lên. Cách.

Lối đi đã hiện ra trước mắt. Một đường hầm tối đen và sâu hun hút. Nàng ghé mắt nhìn xuống dưới, quả thật chẳng thấy gì cả.

-Quận chúa, hình như có bậc thang dẫn xuống dưới.

Xung Tự nhanh nhẹn đi xuống, đoạn y cầm lấy tay nàng đưa về phía trước:

-Quận chúa cẩn thận, đường trơn.

Nàng không chút do dự nắm chặt lấy tay y, chậm chạp bước từng bước một. Trước mắt tối om, chỉ có cảm nhận nơi lòng bàn tay là rõ ràng nhất.

-Xung Tự.

-Vâng?-Xung Tự tiếp tục đi về phía trước, không quên quay lại nhìn nàng một cái.

-À, không có gì. Chỉ là hơi tối, ta không nhìn rõ.

-Vậy Quận chúa cứ nắm chặt lấy tay tiểu nhân là được.

Hai người bọn họ cuối cùng đặt chân xuống nền đất bằng phẳng. Hình như ở đây không có ai canh gác.

Nơi này giống đại lao, nhưng nhỏ và tối hơn. Không khí ẩm thấp khiến nàng bất giác rung mình, con đầu đầu lại ập đến.

-Quận chúa không sao chứ?

-Ta không sao. Người đợi ở đây.

Trác Diễm Cơ buông tay Xung Tự, một mình đi đến từng buồng. Tất cả chỉ vốn vẹn bốn, năm phòng, và tại căn phòng cuối cùng, một nữ nhân đầu tóc rũ rượi nằm rạp trên tấm da thú nhồi rơm.

Trước mặt vẫn còn khay đồ ăn nguyên vẹn, sạch sẽ.

Nàng nhìn kĩ, trông rất quen.

Chẳng lẽ đó là Nhạc Tổ Liên?

Diễm Cơ kinh ngạc ngồi xuống trước cửa sắt. Nàng lấy tay gõ vào tấm song. Tổ Liên giật mình ngóc đầu lên.

Hai con mắt gần như trắng dã, da xanh bủng, trông như người mất hồn. Có vẻ nàng ta đã gặp phải cú sốc khá lớn.

-Hạ...C...ơ?!

-Sao người lại bị nhốt ở đây?

Tổ Liên cười gằn. Nàng ta cố lấy chút hơi cuối cùng gào lên:

-Đồ mèo già khốc chuột. Người còn hỏi nữa sao? Tại người và Triệu Tử Mai mà ta mới có kết cục như ngày hôm nay !!!

-Ta nào hại người, ta cũng không biết vì sao người lại bị nhốt ở đây.

Nhạc Tổ Liên cố gắng nhồm dậy, tựa lưng vào tường thều thào:

-Không cần tỏ vẻ trong sạch. Ta đã cho Hoàng thượng biết chuyện người và Nhị vương gia rồi. Người đừng mong sống yên ổn với chàng.

Trác Diễm Cơ nghe xong vô cùng lo sợ.

Dù nàng không có ý tứ gì với Vũ Hạo nhưng bản tính ghen tuông mù quáng của Dạ Hân chắc chắn không thể bỏ qua. Đúng như dự đoán của nàng, thì ra mấy ngày gần đây Dạ Hân đều ngầm nhắc nhở Vũ Hạo và cả nàng, là do Tổ Liên gây ra.-Sao thế?! Sợ không nói nên lời hả, Hạ Hiền phi !

Nhạc Tổ Liên quá khích hét lên, xông đến kéo tay Diễm Cơ qua song sắt như một kẻ mất trí. Lực kéo mạnh cộng thêm bất ngờ khiến người nàng đổ về phía trước, bụng không may va đập vào khung cửa sắt.

Nàng thét lên kinh hãi, bụng truyền đến một trận đau quặn. Tổ Liên ra sức kéo tay nàng trong khi nàng đang cố gắng vùng ra.

-Xung Tự, cứu ta !!!

Trước khi Xung Tự kịp chạy đến thì một viên đá dăm từ buồng đối diện đã phóng thẳng vào trán Tổ Liên khiến nàng ta lăn ra đau đớn.

Diễm Cơ theo quán tính ngã về phía sau, may mà người buồng đối diện kịp thời vươn tay qua song sắt đỡ nàng.

Xung Tự chạy đến, hốt hoảng đỡ Diễm Cơ đứng dậy. Y tình cờ liếc qua người trong buồng giam, phát hiện ra không ai khác chính là Tề Đồng.

Thời gian qua không tìm thấy tung tích của Tề Đồng, hoá ra ông bị nhốt ở nơi bí mật này. Y bất giác kêu lên:

-Tề Đồng đại nhân.

Xung Tự biết mình lỡ lời, vô thức quay lại nhìn Diễm Cơ. Quá muộn rồi.

Trác Diễm Cơ nén đau đứng dậy. Nàng vừa nghe Xung Tự nhắc đến cái tên này, đột nhiên nhớ lại chuyện trước kia.

Nàng vẫn nhớ như in lần mẫu phi nàng bị vu oan, mọi người cũng nhắc đến cái tên này, gắn liền với biệt danh "tình nhân của Hoàng thái phi".

Diễm Cơ không ngờ lão ta lại ở đây.

Nếu không phải do lão, chắc chắn nàng không phải lấy Dạ Hàn, cũng không bị mọi người trong cung khinh rẻ.

Nàng hận lão !!!

Tề Đồng cảm nhận ánh mắt căm hận của Diễm Cơ đang ném về mình. Lão im lặng không nói gì, chuẩn bị tinh thần cho những lời mắng chửi cay nghiệt từ nàng.

-Ông...ông...Khôn kiếp !!!

Trắc Diễm Cơ chỉ kịp thốt lên như vậy trước khi ôm bụng quý sụp xuống lần nữa. Có lẽ do cú va chạm vừa nãy đã ảnh hưởng đến đứa bé.

Xung Tự toát mồ hôi, dịu dàng đứng dậy

-Quận chúa ! Để tiểu nhân đưa người ra khỏi đây.

Xung Tự không có thời gian đắn đo Tề Đồng điều gì, y bế bổng Diễm Cơ, dò từng bước đến chỗ bậc thang.

Mồ hôi thấm ướt lưng, bụng đau thắt lại, nàng vẫn không quên nhìn về phía Tề Đồng đang ngồi bất động trong phòng giam.

Xung Tự lên được đến nơi vội vàng dịu dàng vào giường, đóng cửa lối bí mật lại rồi kéo tủ về vị trí cũ. Xong mọi việc, y chạy lại chỗ Diễm Cơ đang co quắp trên giường:

-Quận chúa, người có làm sao không?

-Người mau đi đi, đừng lo cho ta, ở lâu bị phát hiện mất. Ta sẽ gọi thái y đến.

Diễm Cơ cố làm ra vẻ bình thản mặc dù trong lòng đã lo lắng không thôi.

Đội Xung Tự đi khỏi nàng mới nhìn lại y phục của mình, có hai ba giọt màu đỏ thấm ra váy, loang ra thành những bông hoa nhỏ đỏ thắm.

Diễm Cơ sợ hãi suýt khóc, điện Cẩm Ngọc được phen náo loạn.

-Cái gì? Động thai sao?!

Triệu Tử Mai đang ngồi chơi với Phù Quân thì Yên Lăng đến báo tin. Tử Mai bỗng con đặt lên đùi, nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của nó, khẽ cười:

-Thảo nào bản cung thấy âm ỉ như vậy. Quả báo mà. Mới mất vài giọt máu đã nặng cả lên, mất con thì không biết thế nào.

Yên Lăng đảo mắt nhìn quanh, ngậm đưa mắt ra hiệu cho người hầu lui hết. Sau đó ả mới thì thầm to nhỏ với Tử Mai:

-Hoàng hậu, Diễm Cơ ít ra ngoài, đang yên lành tự dưng lại bị động thai, người thấy có điềm bất thường không?

-Ai dám đụng đến "bảo bối" của Hoàng thượng chứ? Nếu có thì chắc là chán sống rồi. Chỉ có thể lí giải là nàng ta bất cẩn thôi.-Tử Mai mĩa mai.

-Hay là...-Yên Lăng chợt nảy ra ý định.- Nhân dịp này nương nương hãy hạ cố đến "thăm" Trắc Diễm Cơ đi. Ngoài mặt thì để Hoàng thượng và các vị phi tần trong hậu cung thấy được tấm lòng bao dung của nương nương, bên trong lại ngầm tìm cách kim hãm thể lực của nàng ta.

Triệu Tử Mai nghĩ ngợi chốc lát.

Lâu rồi hậu cung không có chuyện gì hay ho, nàng ta suýt chút nữa quên mất mùi vị khi được làm kẻ đứng đầu hậu cung là như thế nào. Có lẽ lần này nên ra mặt đánh phủ đầu, vừa hay "nhắc nhở" Trắc Diễm Cơ lần đám phi tần có ý trèo cao.

Vị trí Thái tử chỉ nên là dành riêng cho Phù Quân yêu quý của nàng ta mà thôi.

-Yên Lăng, người nhớ xuống Ty thiện chuẩn bị cháo yến, bản cung tối sẽ hạ cố đến thăm Diễm Cơ một bữa.

-Vâng, Hoàng hậu.-Yên Lăng nheo mắt cười gian tà.

Quảng Lưu vỡ òa, rò rỉ nước chẳng phải do lũ lụt hay mực nước dâng quá cao mà là do Thái thú ăn bớt kinh phí, nguyên vật liệu dành cho việc đề điều.

Dạ Hàn biết được vô cùng tức giận, ra lệnh cắt chức lão Thái thú, niêm phong nhà cửa, tịch biên toàn bộ gia sản, ruộng vườn.

Và chính vì không yên tâm, sợ tham quan lập lại tình trạng này một lần nữa nên Dạ Hàn mới đích thân xuống tận hiện trường, tránh việc tu sửa chậm trễ, ảnh hưởng đến nông nghiệp quốc gia.

Trác Dạ Hàn cùng Vũ Hạo xem xét tỉ mỉ quá trình xây dựng được ghi chép lại trong sổ sách, đến tận nơi đối chiếu tình hình, quả thật là cẩn thận vô cùng.

-Nhị gia, theo ý đệ là thế nào?

-Vết nứt không quá nghiêm trọng nhưng chắc chắn sẽ làm kết cấu đê bị lung lay. Thiết nghĩ khi mùa lũ còn chưa đến nên khẩn trương phá bỏ, xây dựng hệ thống đê an toàn và kiên cố hơn.

Vũ Hạo nghĩ nên như vậy.

Mặc dù làm thế chỉ ôm thêm việc vào người nhưng nếu qua loa, cầu thả, về sau có khi còn bất lợi hơn nhiều. Hơn nữa, ở Quang Lư liên thông với vùng quân doanh bí mật của Vũ Hạo, xảy ra lũ lụt e là sẽ ảnh hưởng đến họ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Trác Dạ Hàn cũng cho là phải.

Hắn thì thoáng bắt Vũ Hạo phân tán tư tưởng vào những việc thế này, ít khi cho Vũ Hạo một chút thành thời nghỉ đến "cái khác". Tạm thời Vũ Hạo chưa có động tĩnh gì, Dạ Hàn cũng chưa sờ gáy, chờ hành động của đối phương để tính bước tiếp theo. Hắn chỉ đi có một ngày rồi trở về, còn Vũ Hạo chắc ở lại lâu dài, cứ cắt cử người giám sát cho yên tâm.

Sau khi bàn xong việc, nhìn ngoài trời đã sẩm tối, hai bọn họ cùng dùng bữa với nhau. Đã lâu lắm rồi, chẳng ai nhớ lần cuối cùng ngồi ăn cơm cùng nhau là khi nào. Nói là ăn, thực chất rượu cứ cạn dần mà đũa vẫn chưa nhắc lên.

Cả Mộc Hoan và Xung Tự đều không được phép đi theo, bọn họ chẳng có ai để trò chuyện. Nhân buổi tối nay, bỗng chốc trở thành bạn rượu.

Con người thật là kì lạ.

Lúc đối địch thì cố sống cố chết xâu xé nhau, chà đạp nhau để đạt được mục đích. Cũng hai con người ấy, nhưng có lúc lại yên tĩnh cùng uống rượu, ngắm trăng. Nhưng chẳng ai biết được bọn họ trong đầu đang nghĩ những gì, đang toan tính những gì.

Mấy vò rượu xếp gần đó, Trác Dạ Hàn thân nhiên uống hết chén này đến chén khác trong khi Vũ Hạo còn ngồi chần chừ.

-Không uống sao?

-Đệ không quen uống rượu. Hoàng thượng cũng uống ít thôi, mai hồi cung rồi.

-Thế sao?-Dạ Hàn nhướn mày nhìn hắn.-Nhị gia từ bao giờ lại lo lắng cho trẫm vậy?

Trác Vũ Hạo không trả lời. Hắn quay ra nhìn trời, về đêm trăng sáng dịu. Tiếng côn trùng kêu râm ran đâm vào màn đêm tĩnh lặng.

Vũ Hạo đối mặt với Dạ Hàn hồ thẹn vô cùng, bởi trong lòng hắn lúc này đang thầm nhớ đến Diễm Cơ.

Hắn tự hỏi không biết giờ này nàng đang làm gì. Cơ thể Diễm Cơ vốn yếu ớt, nay lại mang thai, liệu sức khoẻ có ổn định không?

Lần trước đến thăm, trông làn da trắng nhợt của nàng, Vũ Hạo thấy xót xa vô cùng. Lần này đi vội, chẳng biết Xung Tự lại định toan tính gì. Vũ Hạo chỉ mong y không dính dáng đến Diễm Cơ.

Nàng chịu đựng đủ rồi.

-Đệ đang nghĩ đến ai vậy?

Dạ Hàn đặt chén rượu xuống bàn, cạnh chân là vò trống không. Ngoài việc vảnh tai hơi ứng đó, hắn chưa có vẻ gì là say, mặc dù đã uống nhiều như vậy.

Và Dạ Hàn đang hỏi một cách nghiêm túc chứ không phải là lời vu vơ của kẻ thích hoạt náo. Mặc dù Dạ Hàn đã rõ câu trả lời đến sáu, bảy phần.

-Đệ đang nghĩ đến việc thi công cho ngày mai. Xây lại tất cả thực không hề dễ dàng gì.

-Nhị Vương phi quy tiên cũng được một thời gian, ngôi vị này không thể để trống mãi được, ngay cả Thứ phi cũng chưa có. Đệ đã tìm được ai tâm đầu ý hợp chưa?

Dạ Hàn làm như không nghe thấy câu trả lời của Vũ Hạo, lái sang vấn đề khác.

-Vương phi thật ra chỉ là một danh phận để một nữ nhân đường đường chính chính trở thành người của đệ. Ban địa vị là điều dễ dàng nhưng để thấu hiểu nữ nhân đó lại vô cùng khó.-Sao đệ lại nói điều này với trẫm?

Trác Vũ Hạo mỉm cười đầy ẩn ý:

-Không gì cả, từ sau cái chết của Vương phi, ta luôn tự nhắc nhở mình như vậy. Hoàng thượng có hậu cung ba nghìn giai nhân mỹ lệ, đã bao giờ canh cánh trong lòng rằng mình chưa hiểu hết tâm tư của họ chưa, dù chỉ là một trong số đó?

Dạ Hàn nghe xong chỉ có thể im lặng tiếp tục uống rượu. Hắn biết Vũ Hạo đang ám chỉ điều gì.

Vấn đề này, đã nhiều lần Dạ Hàn nghĩ đến nhưng vẫn vỗ ngực tự tin rằng mình sẽ hiểu nàng, chỉ cần thời gian ở bên nàng. Thế mà Dạ Hàn cảm thấy tâm tư nàng thật khó đoán. Nàng ngày càng giỏi trong việc giấu hân.

Trác Dạ Hàn không sợ.

Hắn tự hứa sẽ cảm hoá được nàng, để nàng tự nguyện yêu thương hắn, dựa dẫm vào hắn. Lần này nàng đang mang cốt nhục của hắn, đây sẽ là cơ hội tốt để gần gũi chăm sóc nàng.

Nghĩ đến việc sắp được làm cha, trong lòng lại phần chần hờn rất nhiều, hắn đã không còn nghĩ đến những điều mà Vũ Hạo nhắc ban nãy.

Triệu Tử Mai ru Phù Quân ngủ xong, nàng ta ngồi cạnh nôi mãi mê ngắm nó.

Khuôn mặt phúng phính, hai má căng tròn nom khi ngủ vô cùng đáng yêu. Tử Mai thấy đôi mắt, chóp mũi, cả miệng đều giống Dạ Hàn như đúc, Phù Quân quả là một bản sao thu nhỏ của hắn.

Tử Mai ước gì Trác Dạ Hàn ở đây, cùng ru con, cùng ngắm con ngủ trong nôi. Sau đó bọn họ sẽ bàn về chuyện tương lai của Phù Quân.

Tiếc rằng mơ ước đó chắc khó mà thực hiện được. Kể từ ngày sinh Phù Quân, số ngày Dạ Hàn đến thăm nàng ta và con chỉ đếm trên đầu ngón tay. Sau này nếu Trác Diễm Cơ sinh con, chắc chắn đứa bé đó sẽ thu hút hết sự chú ý của hắn dành cho Phù Quân.

-Hoàng hậu, nô tỳ đã mời thêm Quý phi đi cùng.

Yên Lăng đứng trước ngưỡng cửa, nói nhỏ nhẹ để tiểu hoàng tử không giật mình thức giấc. Tử Mai bắt ngờ:

-Sao lại mời cả nàng ta?

Lý Uyển Khánh có vẻ như chuẩn bị đi nghỉ.Y phục bên trong mỏng hơn bình thường, khoác thêm ngoại sam, tóc cũng không còn búi cao mà thả xuống dang lưng.

-Làm phiền Quý phi rồi. Tội gió lạnh lại bắt Quý phi cất công chờ đợi.

Uyển Khánh không hề ra vẻ khó chịu, nàng ta bình thần đợi Tử Mai sửa soạn xong trang phục, trong lúc đó nhắm nháp vài quả nho.

-Yên Lăng có nói với ta về việc Hoàng hậu muốn đi thăm Hạ Hiền phi. Từ lúc Hiền phi mang thai, ta cũng chưa đến điện Vĩ Tuyền được, chỉ bằng lần này có Hoàng hậu cùng đi sẽ hay hơn.

Lúc sau bọn họ rào bước đến điện Vĩ Tuyền. Trời về đêm luôn hơi lạnh, đoàn tùy tùng đi hai bên chắn gió và cầm đèn soi sáng.

Tử Mai và Uyển Khánh thông thả đi trước, Yên Lăng khom lưng bụng hộp đựng thức ăn theo sát sau họ.

Điện Vĩ Tuyền treo màn chắn gió khắp nơi, toàn bộ được dệt từ chất liệu thượng hạng và sợi vàng. Bước vào gần cửa đã ngửi thấy mùi diên long hương thoang thoảng. Những chiếc chuông gió treo ở hành lang đón gió kêu leng keng rất vui tai, giống như một bản hoà ca của trời đêm vậy.Những cung nữ trực thấy Tử Mai và Uyển Khánh đến liền lễ phép tiến lại:

-Chúng nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương ! Tham kiến Quý phi nương nương !

-Miễn lễ.

-Không biết Hoàng hậu và Quý phi đêm đến điện Vĩ Tuyền làm gì?

Uyển Khánh kéo áo khoác kín lại như để tránh những cơn gió thổi qua:

-Chúng ta đến thăm Hiền phi. Hiền phi vẫn còn thức chứ?

-Nương nương vẫn.

- Vậy thì tốt, người mau mở cửa ra để chúng ta vào đi.

- Việc này...-Cung nữ kia chần chừ.-Đề nô tỳ vào báo lại cho Hiền phi.

Yên Lăng sốt ruột, sợ Triệu Tử Mai và Lý Uyên Khánh thấy bị xúc phạm nên quát to:

-Đợi cái gì mà đợi. Người là cái thá gì mà bắt Hoàng hậu và Quý phi phải đợi? Còn không mau mở cửa.

Cung nữ kia cũng biết sợ. Nhưng trước đó Hoàng thượng có dặn bất cứ ai đến thăm đều phải báo cho Hiền phi một tiếng. Nàng đồng ý mới được mở cửa, dù có là Hoàng hậu cũng phải tuân theo.

Cung nữ đó đang định mở miệng phản bác thì Linh Lam xô cửa bước ra:

-Ai đêm khuya dám đến điện Vĩ Tuyên làm ồn? Không sợ Hoàng thượng trách tội sao?!

-Linh Lam tỷ tỷ, Hoàng hậu và Quý phi đến thăm Hiền phi. Nô tỳ đang định vào bẩm báo với nương nương.

Linh Lam bắt ngờ tát cung nữ kia một cái:

-Đồ ngu ! Bẩm báo cái gì nữa? Lẽ nào Hoàng hậu và Quý phi hạ cố đến thăm, Hiền phi lại không tiếp.

Triệu Tử Mai và Lý Uyên Khánh mãi mới được vào trong. Bên trong từ sảnh đến các phòng đều có điểm thay đổi rõ rệt, các vật dụng trước kia bị di chuyển đi, cách bày trí khác xa.

Điều này làm Tử Mai ghen tỵ.

Trác Dạ Hàn sẵn sàng thay đổi cả một tấm điện chỉ để Diễm Cơ dọn đến ở vài hôm.

Bọn họ đi vào ngoạ thất, lúc này Trác Diễm Cơ đang ngồi ở bàn. Trông nàng xanh xao, mỏng manh, và như chỉ cần một cơn gió nhẹ đã có thể thổi bay nàng đi.

Diễm Cơ biết có người đến thăm nên đang nằm nghỉ phải miễn cưỡng ngồi dậy, không ngờ đó lại là Triệu Tử Mai và Lý Uyên Khánh. Nàng bị động thai, một mối đã rút cạn sức lực nàng, lúc này không hề muốn hành lễ một chút nào. Lý Uyên Khánh như biết ý, đi đến đỡ lấy nàng:

-Hiền phi, muội không cần hành lễ đâu. Sức khỏe là quan trọng nhất, nếu mệt thì lên giường mà nằm.

Triệu Tử Mai không ân cần như Uyên Khánh. Nàng ta thân nhiên ngồi xuống ghế, sửa lại váy để khi ngồi không có nếp nhăn.

-Hiền phi nghe nói bị động thai hẳn lúc này phải kinh sợ lắm. Bản cung có sai người chuẩn bị cháo yến, nhân lúc còn nóng thì mau ăn đi.

Trác Diễm Cơ chẳng nói năng gì, chỉ chuyên tâm vào việc điều hoà hơi thở khiến Tử Mai xấu hổ. Lúc sau cả Tử Mai và Uyên Khánh đều chẳng có gì để nói, Diễm Cơ càng không muốn nói, cuối cùng Uyên Khánh phải lên tiếng:

-Hiền phi đang mệt như vậy, hay là để dịp khác chúng ta sẽ đến thăm muội sau. Giờ chúng ta không làm phiền muội nữa.

Triệu Tử Mai cũng lẳng lặng đứng dậy, ném cho Diễm Cơ cái nhìn đầy khinh thường trước khi rời khỏi đó.

Đợi bọn họ đi rồi Linh Lam mới đem bát cháo còn bốc hơi mà Tử Mai mang đến lại gần giường Diễm Cơ:

-Hiền phi, cháo còn nóng, hay là cố ăn một chút đi.

Trác Diễm Cơ quay mặt đi chỗ khác, né tránh thìa cháo Linh Lam giờ lên:

-Đây là đồ Triệu Tử Mai đem đến, ta không ăn.

Linh Lam thờ dãi bỏ bát xuống, lấy ngân châm kiểm tra không thấy hoá đen liền thở phào nhẹ nhõm:

-Nương nương, chỗ cháo này không có độc. Hoàng hậu không đại gì hạ độc vào đây đâu. Với lại cháo yến rất bổ, ăn vào điều hoà khí huyết, rất có lợi cho thai phụ. Nương nương chiều không ăn, giờ ăn là vừa.

Trác Diễm Cơ đứng ra cũng đói, nghe Linh Lam nói đành nhắm mắt nuốt vài miếng gọi là. Sau khi ăn xong cảm thấy trong người không có gì bất thường cũng yên tâm vài phần.

Linh Lam thu dọn bát đĩa xong, bưng nước rửa chân cho nàng rồi trải đệm lên giường để Diễm Cơ đi nghỉ sớm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Nửa đêm Trắc Diễm Cơ đột nhiên cảm thấy đau bụng dữ dội. Nàng lật người trở dậy, mồ hôi đã thấm ướt lưng áo, từng giọt to tròn chảy dọc khuôn mặt. Càng lúc càng đau, bụng như thể bị ai đó điên cuồng tàn phá, cào xé cho nát bấy mới thôi.

Phía dưới truyền đến một cảm giác nhóp nhép, và nó thôi thúc Diễm Cơ lật tấm chăn ra.

Trước mắt là một màu đỏ rực.

Trắc Diễm Cơ vừa đau đớn vừa kinh hãi. Tấm trải giường trắng phau giờ đã nhuộm sắc chết chóc. Giữa hai chân nàng máu không ngừng chảy, nhỏ từng giọt lớn xuống sàn.

Nàng bàng hoàng khuyu xuống, hai bàn tay dính máu đưa lên sờ bụng, la khóc không ra tiếng:

-Không ! Con của ta ! Con của ta !!!

Các cung nữ đứng ngoài nghe tiếng nàng gào thét lập tức xông vào, ai nấy đều như hít phải luồng khí lạnh khi nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng kia.

Hiền phi phủ phục ôm bụng, đôi chân trắng nõn lộ ra sau lớp y phục mỏng giờ đây đã nhuộm thành màu đỏ chói mắt. Đầu tóc nàng rối tung và đang gào khóc giống một kẻ điên loạn.

Linh Lam chạy vào sau cũng hãi không kém. Hiền phi sảy thai, tội lớn nhất là kẻ hầu hạ không làm tròn trách nhiệm, cái này chắc chắn Linh Lam sẽ phải chịu. Thế nhưng bây giờ đâu còn cứu vãn được nữa, cứ giải quyết chỗ này rồi tính sau. Nghĩ vậy, Linh Lam nhanh chóng ra lệnh:

-Các người còn đứng đực ra đây làm gì, mau đun nước tắm đồ vào bồn. Những người còn lại dọn dẹp sạch sẽ rồi chuẩn bị một chiếc giường khác cho Hiền phi. Nhớ gọi cả thái y đến.

-Vâng !!!

Đám cung nữ cuồng quát xô tới, mỗi người một việc, chẳng mấy chốc điện Vĩ Tuyên đang yên tĩnh bỗng trở nên náo loạn, ầm ĩ.

Mộc Hoan không ở gần đó, hơn nữa từ trước tới nay chưa bao giờ để tâm đến Diễm Cơ nên không hề hay biết nàng đã xảy ra chuyện. Y ung dung tán gẫu với đám huynh đệ trong vũ lâm vệ, chờ đợi Trắc Dạ Hàn trở về. Xung Tự càng không thể. Y ở ngoài cung, có muốn bước chân vào cũng khó bởi Mộc Hoan luôn canh chừng, nói gì đến việc nghe ngóng tin tức tận sâu trong Nội cung.

Thành ra cả Dạ Hàn và Vũ Hạo chưa ai được thông báo về việc này.

Triệu Tử Mai nửa đêm đang ngủ thì bị tiếng ồn làm tỉnh giấc. Nàng ta mắt nhắm mắt mở, ngồi trên giường gọi Yên Lăng:

-Yên Lăng.

-Hoàng hậu có gì sai bảo?-Yên Lăng từ tốn quỳ xuống cạnh giường.

-Nửa đêm bản cung nghe thấy có rất nhiều tiếng ồn. Đã chuyện gì xảy ra sao?

Yên Lăng mỉm cười:

-Hoàng hậu chẳng phải biết rõ mười mười rồi ư? Bên điện Vĩ Tuyên truyền sang đây. Theo đúng ý Hoàng hậu, Diễm Cơ đã sảy thai rồi.

Triệu Tử Mai không hiểu Yên Lăng đang định nói gì, nhưng chỉ cần nghe hai chữ "sảy thai" là Tử Mai mặt mày tái mét, lắp bắp hỏi:

-Sảy? Đang tự nhiên tự lành sao lại sảy được?! Liên quan gì đến bản cung?

-Chính Hoàng hậu bảo nô tỳ đi chuẩn bị cháo yến mà, sao lại có thể không biết chứ !Triệu Tử Mai ngồi ngẩn ra một lúc mới hiểu được Yên Lăng đang nói cái gì. Thì ra, cũng là "đền thăm", nhưng Yên Lăng hiểu một nghĩa, còn Tử Mai lại hiểu theo nghĩa khác. Yên Lăng có ý muốn hại Trắc Diễm Cơ, cái này do ả nghĩ chưa thông, chỉ biết đến cái lợi trước mắt. Ngược lại, Tử Mai chỉ đơn giản rằng, thậm, là một hành động xã giao thể hiện sự quan tâm ở mức thông thường.

Triệu Tử Mai lúc này không ngừng chửi rủa Yên Lăng trong lòng.

Tuy vậy, mọi việc cũng lỡ rồi, có chăng Yên Lăng cũng chẳng thay đổi được gì. Trắc Diễm Cơ mất đi đứa bé, chẳng phải có lợi cho Phù Quân sao!?

Nàng ta nhờ hiểu lầm mà diệt trừ được một mối hiểm họa, thế nhưng đối phó sau này thế nào lại là một chuyện khác.

Triệu Tử Mai chỉ sợ Trác Dạ Hàn nghe tin bị kích động, một lời hạ xuống, cái mạng của hai mẫu tử nàng ta cũng theo đó mà đi chứ đừng nói đến chuyện mở miệng giải thích. Triệu Tử Mai biết Dạ Hàn muốn có đứa bé này đến mức nào. Nàng ta đoán kiểu gì hắn cũng cố sống cố chết tìm ra thủ phạm rồi hành hạ bằng những cách dã man nhất để trút giận.

Nghĩ đến đó lại lạnh toát mồ hôi !

Nàng ta tự trấn an mình.

Phải rồi ! Nàng ta là mẫu hậu của Trác Phù Quân-hoàng tử duy nhất của Trác gia. Triệu Tử Mai còn có phụ thân là Tả tướng quân Triệu Mạc ai cũng kiêng dè và thế lực của Triệu gia chồng đỡ. Ít nhất cũng sẽ thoát được tội chết. Hơn nữa Lý Uyển Khánh cũng đi chung, tội này không phải chỉ mình Triệu Tử Mai phải gánh chịu.

Yên Lăng thấy Triệu Tử Mai ngơ ngẩn ra như vậy thì đâm lo. Lẽ nào lại hối hận vì đã hạ thủ với Trác Diễm Cơ sao?

-Yên Lăng, bát cháo yến kia, ngươi đã bỏ vào những gì?

-Bẩm, nô tỳ sợ có người thù độc nên không bỏ gì vào cả, chỉ nấu vài thứ kỵ nhau, nhìn vào sẽ không phát hiện ra đâu. Mà nếu có bị tố giác, chúng ta cũng có thể chống chế là sợ ý, không biết khi nấu chung sẽ có hại.-Yên Lăng hồ hởi kể cho Triệu Tử Mai nghe.

Triệu Tử Mai ra hiệu cho Yên Lăng lui ra ngoài, trước đó còn dặn dò phi tang mọi thứ, tránh để mọi người tìm thấy chứng cứ.

Đêm ấy, Triệu Tử Mai chẳng thể ngủ được nữa.

Diễm Cơ ngủ liền một mạch đến chiều hôm sau. Nàng ngủ như muốn quên hết đi những chuyện trước kia.

Trác Diễm Cơ hai mắt nặng trĩu, muốn mở mà không thể mở nổi. Cả cơ thể đau nhức, nhất là vùng bụng có cảm giác trống rỗng khiến nàng sợ hãi đến tận cùng. Đêm hôm qua là nỗi ám ảnh kinh hoàng mà một nữ nhân như nàng chắc rằng sẽ chẳng thể nào quên.

Đứa bé trong bụng là máu thịt, là một phần cơ thể nàng. Mất đứa bé, chính là đã huỷ hoại một nửa con người nàng. Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến nàng chưa kịp ý thức, nhưng lại vĩnh viễn mất đi đứa con.

Trác Diễm Cơ, trong lúc vô thức, đưa tay sờ lên bụng. Bàn tay gầy guộc của nàng chà lên tấm chăn đắp ngang người, những giọt nước mắt nóng hổi lăn trên gò má rồi thi nhau rơi xuống gối nằm.Nàng lặng lẽ khóc. Khóc cho hạnh phúc chẳng tày gang. Đứa bé này là một gánh nặng, cũng là niềm an ủi duy nhất của nàng. Dù đứa bé này nhất nhất không nên có, nó vẫn là máu mủ của nàng, mất đi đứa bé chẳng khác nào lấy đi một nửa sinh mạng nàng. Ngay lúc Diễm Cơ cảm nhận được niềm vui của một người mẹ thì cũng là lúc nàng phải rời xa con mình.

Còn gì đau đớn hơn thế nữa !

Những tiếng nấc nghẹn ngào nuốt ngược vào trong. Nàng nằm bất động tựa như cái xác không hồn trên chiếc giường lộng lẫy. Tiếng chuông gió leng keng bỗng dưng biến thành âm ảm hơn bao giờ hết...

Ngày chuyển về chiều. Mây mỗi lúc một dày và trải đều khắp bầu trời.

Trác Dạ Hàn vừa về đến hoàng cung đã có người báo hung tin. Hắn nghe xong rụng rời cả chân tay, không chút do dự chạy như bay đến điện Vĩ Tuyên.

Dạ Hàn nín thở bước từng bước lên tầng điện. Tất cả các cung nữ và thái giám hầu hạ ở đó đều sợ hãi quỳ rạp xuống, không ai dám ngẩng đầu lên, hắn cứ thế lướt qua như kẻ mất hồn. Đến lúc nhìn thấy Linh Lam quý trước cửa phòng, ánh mắt hắn đột ngột sắc lạnh.

Linh Lam mở to mắt kinh hãi.

Cánh cửa phòng ngủ được kéo ra. Dạ Hàn đứng chết lặng trước ngưỡng cửa.

Trác Diễm Cơ không còn chút sinh khí, mắt nhắm nghiền về một mối, da dẻ tái nhợt đến đáng thương.

Mới có hơn một ngày xa nàng, hắn đã chẳng thể nhận ra nàng nữa rồi.

Dạ Hàn lão đảo tiến về phía giường nàng nằm. Diễm Cơ hình như chẳng còn sức lực để cảm nhận những gì xảy ra xung quanh. Hắn cứ thế quỳ xuống cạnh đầu giường, gục đầu lên tay nàng, khẽ gọi:

-Tiểu Hạ.

Diễm Cơ khẽ động mi. Chắc nàng đã nghe, nhưng không hề đáp lại và cũng chẳng mở mắt nhìn hắn. Dạ Hàn nâng bàn tay gầy của nàng lên, áp vào má:

-Tiểu Hạ, ta đã nghe rồi. Ta rất buồn, và chắc nàng cũng vậy, nhưng nỗi đau mà nàng đang phải chịu đựng còn lớn hơn của ta rất nhiều lần. Ta có lỗi vì đã để nàng một mình, ta...

Nói đến đây Dạ Hàn như tắc nghẹn ở cổ, những lời muốn nói tự dưng cảm thấy rất thừa thãi. Hắn để ý khoé mắt nàng ươn ướt, chớp mũi hồng hồng, có vẻ như nàng đã khóc, và cũng đã kìm nén để khỏi bật khóc.

Trác Dạ Hàn vuốt mái tóc nàng, dịu dàng thì thầm:

-Tiểu Hạ, nếu nàng muốn khóc thì khóc đi. Đây, ta cho nàng mượn vòng tay này. Nếu khóc có thể làm nàng thoải mái, hãy ngã vào đây và khóc thật to vào.

Trác Diễm Cơ lúc đầu còn khóc rung rức trong cổ họng, sau đó mới bật khóc thành tiếng. Nàng chống tay ngồi lên và khóc rất to, oà lên giống như một oa nhi cần được người khác vỗ về. Dạ Hàn ôm lấy nàng, để cho nàng tựa vào lồng ngực vững chắc mà khóc.

Cả cơ thể đổ ập vào người hắn. Nước mắt nàng tuôn như mưa, từng giọt tựa ngọc lăn trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Dạ Hàn vỗ vỗ lưng nàng an ủi, không biết từ lúc nào đã khóc cùng nàng. Vị mặn đắng trong khoang miệng.

Diễm Cơ khóc đến kiệt sức, gục đầu vào lòng hắn, hai mắt nhắm chặt. Trác Dạ Hàn xoay người trong lòng lại, để mặt nàng hướng vào đối diện với mình. Dạ Hàn ôm nàng ngồi tựa lưng vào thành giường.

Trác Dạ Hàn rất đau lòng. Đau lòng vì mất đi đứa con mà hắn vô cùng khát khao. Đau lòng còn vì phải nhìn thấy bộ dạng thê thảm của nàng.

Hắn tự trách mình đã không bảo vệ tốt cho nàng. Lúc nào cũng vậy. Trác Dạ Hàn luôn luôn hứa, sau đó lần nào cũng khiến Diễm Cơ thất vọng. Dạ Hàn tự hỏi những khi ấy, nàng đang nghĩ gì.

Nếu như nàng nhớ lại tất cả trong quá khứ, chắc hẳn lúc này phải hận hắn đến tận xương tủy.

Trác Dạ Hàn hướng mắt nhìn xa xăm. Bầu trời đầy những mây, ánh chiều tà xuyên qua thành khối tím tím trời lơ lững huyền ảo. Thời gian dường như chậm dần rồi đọng lại trong đáy mắt ôn nhu tựa nước của hắn.

Sáng mai thức dậy, Diễm Cơ bắt gặp khuôn mặt đang say ngủ của hắn. Dạ Hàn ôm nàng ngủ cả đêm, tư thế này có lẽ sẽ khiến cơ thể gò bó, khó chịu. Lông mày hơi nhíu lại, đôi mắt vẫn còn dấu những vết nước đã khô.

Dạ Hàn đã khóc ư?

Diễm Cơ đột nhiên mềm lòng. Nàng không ngờ một người gắn liền với hai chữ "đa nghi", "tàn độc" cũng có lúc lặng lẽ khóc thầm. Diễm Cơ không ngờ để Dạ Hàn ngồi ngủ, nàng cố với lấy tấm chăn đắp cho Dạ Hàn.

Cả người mềm nhũn không còn sức, có lẽ do cơ thể mất nhiều máu, Diễm Cơ phải vịn tường lần ra cửa phòng. Linh Lam chẳng phải, A Xuân cũng không. Chính là Lục Nương của nàng đang quỳ trước ngưỡng cửa. Diễm Cơ không tin nổi, nàng khom người nhìn kĩ.

Lục Nương hai mắt sưng đỏ. Nàng ta cầm tay Diễm Cơ lên, thỏ thẻ với nàng rằng:

-Hiền phi, nô tỳ là Lục Nương đây. Nô tỳ từ nay sẽ hầu hạ người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Diễm Cơ gặp lại Lục Nương, cũng coi như đã tìm lại được chỗ dựa tinh thần.

Hồi còn nhỏ, chính mẫu phi nàng dẫn Lục Nương đến điện Tử Trúc, ngày hôm ấy, nàng đã biết Lục Nương sẽ là người bạn gắn bó với nàng có lẽ là suốt phần đời còn lại. Lục Nương hơn nàng không là bao nhưng lại chừng mực, đảm đang hết mọi thứ, chăm sóc nàng chu đáo vô cùng.

Ngoài mẫu phi, Diễm Cơ chỉ tin tưởng Lục Nương, bởi nàng biết Lục Nương sẽ không bao giờ quay lưng lại với mình. Vui mừng nhưng chỉ biết để trong bụng, còn ngoài mặt vẫn tỏ ra hỏi hột, thần nhiên:

-Lục Nương, người sau này sẽ thế chỗ Linh Lam ư?

-Vâng, nương nương. Hoàng thượng trước khi đến đây đã sắp xếp cho nô tỳ.

-Vậy còn Linh Lam?

Lục Nương vẻ mặt đầy tức giận khi nàng nhắc đến cái tên ấy, như thể người gây ra chuyện đối với Diễm Cơ chính là Linh Lam vậy:

-Linh Lam đã bị lỗi đi rồi. Nghe khóc lóc rất thảm. Hình như Hoàng thượng ra lệnh chém đầu Linh Lam để trừng phạt

Trác Diễm Cơ thấy tội nghiệp thay cho Linh Lam. Sống hay chết chẳng phải việc tự mình có thể định đoạt. Thế nhưng, Linh Lam không còn, vật cản đường cũng biến mất, nàng sẽ có nhiều cơ hội hơn. Với lại, nhớ chuyện trước kia, Linh Lam đã hại Diễm Cơ suýt mất mạng, đến giờ vẫn còn để lại di chứng khiến nàng có chút hả hê.

-Mau đứng dậy đi. Lát nữa tất cả đồ dùng của ta mang hết về điện Cẩm Ngọc, lau dọn thật sạch sẽ, ta sẽ về đó ở.

-Nương nương, nhưng Hoàng thượng chưa...

Diễm Cơ trầm giọng:

-Ta đâu còn lí do ở lại đây. Hiện giờ ta không muốn bị quấy rầy, cũng không muốn gặp ai cả.

Nói rồi nàng lững thững tiến lại gần cửa, im lặng rời điện Vĩ Tuyên trong lúc Trác Dạ Hàn vẫn còn say ngủ.

Hắn chớp mắt một lát, tỉnh dậy bốn bề đã trống trơn. Trác Diễm Cơ không còn trên giường nữa, có lẽ sau khi đắp chiếc áo này lên người hắn đã rời khỏi đây. Hắn thoáng thấy Lương công công, ông ta hình như đang chờ đợi, lưỡng lự mà không dám bước vào.

-Lương công công.

Dạ Hàn đứng thẳng dậy. Có lẽ vì giữ tư thế quá lâu nên chân tê cứng, đứng lên loạng choạng suýt nữa thì ngã. Lương công công hấp tấp lao đến đỡ:

-Hoàng thượng cẩn thận !

-Không sao, không sao.-Dạ Hàn xoa tay.-Diễm, à nhầm, Hạ Cơ đâu rồi?

Mộc Hoan đứng lùi ra một chút, ánh mắt hướng về phía cửa phòng:

-Hoàng thượng, Hiền phi đã ra lệnh cho người chuyển tất cả đồ đạc trở lại điện Cẩm Ngọc. Bây giờ người đang đứng trước điện, đợi Hoàng thượng tỉnh ngủ sẽ vào lấy đồ đi. Lục Nương ở điện Cẩm Ngọc chuyển lời Hiền phi rằng, nương nương muốn tĩnh dưỡng một thời gian dài, và trong thời gian đó sẽ không tiếp xúc với bất cứ ai.

Trác Dạ Hàn đăm chiêu. Chẳng lẽ vì mất con nên nàng mới làm như vậy? Phải chăng tự cách ly chính là động thái ngầm ép hắn tìm ra hung thủ, trả lại công bằng cho nàng và đứa con vô tội?!Đương nhiên Dạ Hàn sẽ làm vậy. Hắn sẽ điều tra đến cùng, tìm ra hung thủ và bắt y phải trả giá cho sự độc ác và ngu dốt của mình.

Những ngày sau, chiều theo ý nàng, Dạ Hàn không đến điện Cẩm Ngọc nữa, hắn chỉ sai người mỗi ngày mang đến cho nàng rất nhiều thứ, toàn là thuốc bổ khí huyết. Trà lá, thảo mộc, tam thất,...hoặc thỉnh thoảng chỉ đơn giản là một đĩa bánh nướng thơm phức.

Trác Diễm Cơ không có ý kiến gì, ngày ngày tiếp nhận đồ cung nữ mang đến, hoặc là dùng, hoặc là đem phân phát cho người trong điện.

Nàng nhân cơ hội này, tránh được tai mắt của Dạ Hàn, xem xem có thể làm được những gì. Mất con, nàng đau đến thắt ruột gan, thế nhưng có sinh ra, đứa bé cũng chẳng thể sống bình yên, vậy chẳng thà đừng sinh nó ra còn hơn. Như thế sự tồn tại ngắn ngủi của nó sẽ không trở nên vô nghĩa.

Nghĩ lại, chắc tin nàng sảy thai đã đến tai tam ca ở Quảng Lưu. Mấy ngày nay không thấy tung tích Xung Tự, không biết đã đi đâu.

Nàng muốn hỏi xem tiếp theo nàng có thể giúp được việc gì. Thế nhưng người Xung Tự bố trí lại bảo rằng không biết y ở đâu, phỏng đoán không phải lại đến Quảng Lưu đấy chứ !

Xung Tự không đến Quảng Lưu nhưng y có gửi thư cho Vũ Hạo. Lúc đầu y nghĩ không cần thiết, thế nhưng nghĩ lại vẫn nên báo cho Vũ Hạo biết thì hơn.

Lính canh phòng nghiêm ngặt, tay chân Dạ Hàn lại bố trí khắp nơi, khó khăn lắm thư mới đến tay của Trác Vũ Hạo. Khi ấy, hắn đang nghiên cứu sách, con chim bồ câu trắng muốt gù gù trước bậu cửa, Vũ Hạo nhận ngay ra ống đựng thư buộc ở chân chim là của Xung Tự. Nhân không ai để ý lên lút gỡ ống thư ra.

Thường Xung Tự không bao giờ dùng bồ câu truyền tin, tự nhiên lần này lại khác, thế nên Vũ Hạo cũng rất băn khoăn không biết có chuyện gì. Hắn mở thư ra, nội dung rất ngắn gọn, chỉ vồn vện vài chữ: "Cửu Quận chúa sảy thai."

Cảm xúc đầu tiên khi đọc là hả hê. Hắn thấy nàng sảy thai là chuyện vui, bởi chỉ vì lí do duy nhất, đứa bé là con của Dạ Hàn. Mất đi đứa con là mất đi mối liên kết giữa Dạ Hàn và Diễm Cơ. Vũ Hạo mừng rỡ ra khuôn mặt đau khổ và thất vọng của Dạ Hàn lúc biết tin.

Nhưng song song với niềm vui sướng hả hê là sự xót xa từ tận đáy lòng. Vũ Hạo thấy tội nghiệp Diễm Cơ vô cùng, ai chẳng không phát điên khi mất đi đứa con mình vô cùng mong chờ. Cái khoảnh khắc bị cướp đi thiên chức làm mẹ, chắc nàng phải đau khổ thống thiết. Vũ Hạo nghe văng vẳng bên tai tiếng khóc nức nở và dai dẳng của nàng, ám ảnh mãi không thôi.

Trác Vũ Hạo tự mắng mình là đồ cầm thú. Dám tự nhận yêu nàng mà lại thấy vui mừng khi biết nàng đang đau khổ.

Buồn vui lẫn lộn thật khiến tâm trạng Vũ Hạo càng thêm mối tơ vò. Nhưng bất kể là thế nào đi chăng nữa, việc hấn muốn làm là chạy đến chỗ Trác Diễm Cơ ngay lập tức. Nghĩ là vậy, nhưng Vũ Hạo lại bị "giám lỏng" ở Quảng Lư, muốn đi là đi ngay được hay sao !

Xung Tự tìm đến điện Cẩm Ngọc, đúng lúc Trác Diễm Cơ ra ngoài. Chỉ có Lục Nương là quen, vừa hay được biết tin nàng ta quay về hầu hạ Diễm Cơ, y lén lút lại gần chỗ nàng ta đang quét sân, vỗ mạnh vai một cái-Lục Nương.

Lục Nương đánh rớt chổi cái bộp. Nàng ta ôm ngực quay lại, nhìn ra cái kẻ giả ma giả quỷ hù mình là Xung Tự, bèn giẫm mạnh lên chân y một cái:

-Tên chết tiệt ! Hết việc làm rồi phòng?

-Đùa chút thôi. Ta đến không thấy Hiền phi trong phòng nên mới đến tìm ngươi. Hiền phi ra ngoài rồi ư?

Xung quanh không có ai. Lục Nương tay vẫn tiếp tục quét, không có ý định tiếp chuyện Xung Tự:

-Ngươi tìm nương nương làm gì? Đừng có để nương nương hao tâm tổn sức vào ba cái trò vớ vẩn của ngươi. Người bị tổn thương quá nhiều rồi. Và lại nương nương giờ đâu còn nhớ ngươi.

-Chẳng phải hôm ở Khuyết lâu đã giới thiệu rồi sao? Nương nương có quen biết Vương gia thì cũng quen ta, có gì lạ đâu.

Xung Tự khoanh tay tựa lưng vào gốc cây nhìn Lục Nương quét sân, lòng y bỗng chùng xuống. Biết nhau đã từ lâu mà y vẫn chưa một lần thấy Lục Nương có ý muốn xuất cung hay ít nhất là nhắc đến chuyện dựng vợ gả chồng. Chẳng lẽ lại nguyện ở trong cung côi cút cả đời hầu hạ chủ tử?!

Trác Diễm Cơ vừa vặn xong việc, quay trở lại hoàng cung đã thấy Xung Tự chuẩn bị rời đi.

-Sao thế, vội về à?

-Tiểu nhân nào dám.-Xung Tự cúi đầu.

-Vậy thì vào trong đi. Ngươi tìm ta ắt sẽ có điều cần bàn bạc.

Diễm Cơ chậm chậm ngồi xuống ghế trong khi Lục Nương đi pha trà. Xung Tự đặt thanh kiếm bên cạnh, cũng tự động ngồi đối diện với nàng. Sau khi rót trà xong, nàng đuổi Lục Nương ra ngoài và bảo không cho ai đến gần. Dù có chút tò mò nhưng Lục Nương không dám trái lời,ngoan ngoãn làm theo nàng.

-Nói.

-Nương nương, tiểu nhân biết nói ra thì vô lễ nhưng...

-Không sao, tiếp tục đi.

-Nương nương bị sảy thai, Dạ Hân chắc chắn sẽ rất đau lòng, không tránh được sẽ điều tra mọi nguồn gốc gác...-Xung Tự nuốt khan, mắt không rời khỏi chén trà.-Cho nên tiểu nhân nghĩ điều này có thể lợi dụng để chia rẽ lực lượng trên triều đường.

Nàng nghe những lời này, đã mang máng hiểu ra việc tiếp theo cần phải làm là gì. Thế nhưng bắt đầu từ đâu, và từ ai lại là một vấn đề khác.

-Ý ngươi định nhắm vào ai?

-Cái này nương nương cũng biết. Muốn làm lung lay quyền lực trên triều, việc đầu tiên là phải nhổ tận gốc rễ ở hậu đình, cắt đứt hậu thuẫn chống lưng. Với lại nếu nương nương có thể mượn tay Trác Dạ Hân châm ngòi đốt "rễ", "thân cây" ắt sẽ hưng hấn làm loạn.

Nàng đột nhiên thấy sợ Xung Tự. Thâm kế ấy quả thật đã tính đến mọi tình huống, không chừa cho kẻ địch một đường lui.

Có lẽ Xung Tự đã tính đến chuyện này có liên quan tới các phi tần trong hậu cung, đặc biệt là Triệu Tử Mai. Nếu lần này điều tra Tử Mai bị kết tội, Dạ Hân không giết chết cũng phạt rất nặng chứ không đòi nào buông tha. Đến lúc ấy, với tính cách của Triệu Mạc chắc chắn ông ta sẽ nổi điên làm loạn. Trác Dạ Hân muốn thu hồi quyền lực ắt sẽ vin vào đó gây khó dễ và kìm kẹp thế lực của Triệu gia, từ đó quan hệ giữa bọn họ sẽ xấu đi, có lợi cho tam ca rất nhiều.

Ngược lại, nếu Trác Dạ Hân ái ngại về Triệu Mạc, hấn rất có thể sẽ vin vào có Triệu Tử Mai thất đức hòng xóa bỏ cơ hội đưa Phù Quân lên làm Thái tử.

Trước đây nàng đã từng núp sau màn hình nghe lén lúc Dạ Hân thượng triều. Văn võ bá quan trong triều đề nghị đưa con của Triệu Tử Mai lên làm Thái tử, Dạ Hân có vẻ thoái thác không muốn đề cập đến, khiến một số vị, trong đó có Triệu Mạc không hài lòng. Nàng nghe trong ý tứ của hấn, có lẽ muốn truyền ngôi cho đứa con đã mất của nàng.

Nếu thế Triệu Mạc và một bộ phận không nhỏ ắt sẽ không phục. Từ trước đến giờ luôn coi nàng là cái gai trong mắt, bây giờ lại phá lệ dành cho nàng nhiều ưu ái đến vậy ắt sẽ dẫn đến bất hoà nội bộ, tam ca nhân cơ hội đó chia rẽ và lôi kéo những kẻ bất mãn với Dạ Hân.

Đằng nào tam ca nàng cũng làm ngư ông đắc lợi. Có điều thông tin từ Nội thị cục báo lại không tìm thấy khả nghi trong thức ăn Từ Mai mang đến, chưa chứng tỏ được Từ Mai là người đã hãm hại nàng. Nhưng ngoài nàng ta ra còn ai có động lực để thực hiện?

Lẽ nào là Lý Uyên Khánh?!

Hay sự thực chỉ vì thể chất nàng quá yếu ớt, không thể trụ nổi bệnh tật mà tự sảy?

Nhưng dù sao đây cũng không phải là ý tồi, có thể nhân cơ hội này răn đe Triệu Từ Mai. Hơn nữa nếu thành công sẽ tạo một bước lớn trong kế hoạch trả thù của nàng.

Quan trọng hơn hết, Trác Diễm Cơ vẫn cảm thấy không nên để Xung Tự nắm rõ tất cả. Cùng ngồi trên con thuyền với loại người này, tốt nhất nàng nên là người cầm lái chứ không phải là y.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Diễm Cơ gặp lại Lục Nương, cũng coi như đã tìm lại được chỗ dựa tinh thần.

Hồi còn nhỏ, chính mẫu phi nàng dẫn Lục Nương đến điện Từ Trúc, ngày hôm ấy, nàng đã biết Lục Nương sẽ là người bạn gắn bó với nàng có lẽ là suốt phần đời còn lại. Lục Nương hơn nàng không là bao nhưng lại cứng chặc, đảm đang hết mọi thứ, chăm sóc nàng chu đáo vô cùng.

Ngoài mẫu phi, Diễm Cơ chỉ tin tưởng Lục Nương, bởi nàng biết Lục Nương sẽ không bao giờ quay lưng lại với mình. Vui mừng nhưng chỉ biết để trong bụng, còn ngoài mặt vẫn tỏ ra hời hợt, thản nhiên:

-Lục Nương, người sau này sẽ thế chỗ Linh Lam ư?

-Vâng, nương nương. Hoàng thượng trước khi đến đây đã sắp xếp cho nô tỳ.

-Vậy còn Linh Lam?

Lục Nương vẻ mặt đầy tức giận khi nàng nhắc đến cái tên ấy, như thể người gây ra chuyện đối với Diễm Cơ chính là Linh Lam vậy:

-Linh Lam đã bị lôi đi rồi. Nghe khóc lóc rất thảm. Hình như Hoàng thượng ra lệnh chém đầu Linh Lam để trừng phạt

Trác Diễm Cơ thấy tội nghiệp thay cho Linh Lam: Sống hay chết chẳng phải việc tự mình có thể định đoạt. Thế nhưng, Linh Lam không còn, vật cản đường cũng biến mất, nàng sẽ có nhiều cơ hội hơn. Với lại, nhớ chuyện trước kia, Linh Lam đã hại Diễm Cơ suýt mất mạng, đến giờ vẫn còn để lại di chứng khiến nàng có chút hả hê.

-Mau đứng dậy đi. Lát nữa tất cả đồ dùng của ta mang hết về điện Cẩm Ngọc, lau dọn thật sạch sẽ, ta sẽ về đó ở.

-Nương nương, nhưng Hoàng thượng chưa...

Diễm Cơ trầm giọng:

-Ta đâu còn lí do ở lại đây. Hiện giờ ta không muốn bị quấy rầy, cũng không muốn gặp ai cả.

Nói rồi nàng lững thững tiến lại gần cửa, im lặng rời điện Vĩ Tuyên trong lúc Trác Dạ Hàn vẫn còn say ngủ.

Hắn chop mắt một lát, tỉnh dậy bốn bề đã trống trơn. Trác Diễm Cơ không còn trên giường nữa, có lẽ sau khi đắp chiếc áo này lên người hắn đã rời khỏi đây. Hắn thoáng thấy Lương công công, ông ta hình như đang chờ đợi, lưỡng lự mà không dám bước vào.

-Lương công công.

Dạ Hàn đứng thẳng dậy. Có lẽ vì giữ tư thế quá lâu nên chân tê cứng, đứng lên loạng choạng suýt nữa thì ngã. Lương công công hấp tấp lao đến đỡ:

-Hoàng thượng cẩn thận !

-Không sao, không sao.-Dạ Hàn xua tay.-Diễm, à nhầm, Hạ Cơ đâu rồi?

Mộc Hoan đứng lùi ra một chút, ánh mắt hướng về phía cửa phòng:

-Hoàng thượng, Hiền phi đã ra lệnh cho người chuyển tất cả đồ đạc trở lại điện Cẩm Ngọc. Bây giờ người đang đứng trước điện, đợi Hoàng thượng tỉnh ngủ sẽ vào lấy đồ đi. Lục Nương ở điện Cẩm Ngọc chuyển lời Hiền phi rằng, nương nương muốn tỉnh dưỡng một thời gian dài, và trong thời gian đó sẽ không tiếp xúc với bất cứ ai.

Trác Dạ Hàn đắm chiêu. Chẳng lẽ vì mất con nên nàng mới làm như vậy? Phải chăng tự cách ly chính là động thái ngầm ép hần tìm ra hung thủ, trả lại công bằng cho nàng và đứa con vô tội?!Đương nhiên Dạ Hàn sẽ làm vậy. Hần sẽ điều tra đến cùng, tìm ra hung thủ và bắt y phải trả giá cho sự độc ác và ngu dốt của mình.

Những ngày sau, chiều theo ý nàng, Dạ Hàn không đến điện Cẩm Ngọc nữa, hần chỉ sai người mỗi ngày mang đến cho nàng rất nhiều thứ, toàn là thuốc bổ khí huyết. Trà lá, thảo mộc, tam thất,...hoặc thỉnh thoảng chỉ đơn giản là một đĩa bánh nướng thơm phức.

Trác Diễm Cơ không có ý kiến gì, ngày ngày tiếp nhận đồ cung nữ mang đến, hoặc là dùng, hoặc là đem phân phát cho người trong điện.

Nàng nhân cơ hội này, tránh được tai mắt của Dạ Hàn, xem xem có thể làm được những gì. Mất con, nàng đau đến thất ruột gan, thế nhưng có sinh ra, đứa bé cũng chẳng thể sống bình yên, vậy chẳng thà đừng sinh nó ra còn hơn. Như thế sự tồn tại ngắn ngủi của nó sẽ không trở nên vô nghĩa.

Nghĩ lại, chắc tin nàng sảy thai đã đến tai tam ca ở Quảng Lưu. Mấy ngày nay không thấy tung tích Xung Tự, không biết đã đi đâu.

Nàng muốn hỏi xem tiếp theo nàng có thể giúp được việc gì. Thế nhưng người Xung Tự bố trí lại bảo rằng không biết y ở đâu, phỏng đoán không phải lại đến Quảng Lưu đây chứ !

Xung Tự không đến Quảng Lưu nhưng y có gửi thư cho Vũ Hạo. Lúc đầu y nghĩ không cần thiết, thế nhưng nghĩ lại vẫn nên báo cho Vũ Hạo biết thì hơn.

Lính canh phòng nghiêm ngặt, tay chân Dạ Hàn lại bố trí khắp nơi, khó khăn lắm thư mới đến tay của Trác Vũ Hạo. Khi ấy, hần đang nghiên cứu sách, con chim bồ câu trắng muốt gù gù trước bậc cửa, Vũ Hạo nhận ngay ra ống đựng thư buộc ở chân chim là của Xung Tự. Nhân không ai để ý lên rút gỡ ống thư ra.

Thường Xung Tự không bao giờ dùng bồ câu truyền tin, tự nhiên lần này lại khác, thế nên Vũ Hạo cũng rất băn khoăn không biết có chuyện gì. Hần mở thư ra, nội dung rất ngắn gọn, chỉ vồn vện vài chữ: "Cửu Quận chúa sảy thai."

Cảm xúc đầu tiên khi đọc là hả hê. Hần thấy nàng sảy thai là chuyện vui, bởi chỉ vì lí do duy nhất, đứa bé là con của Dạ Hàn. Mất đi đứa con là mất đi mối liên kết giữa Dạ Hàn và Diễm Cơ. Vũ Hạo mừng rỡ ra khuôn mặt đau khổ và thất vọng của Dạ Hàn lúc biết tin.

Nhưng song song với niềm vui sướng hả hê là sự xót xa từ tận đáy lòng. Vũ Hạo thấy tội nghiệp Diễm Cơ vô cùng, ai chẳng không phát điên khi mất đi đứa con mình vô cùng mong chờ. Cái khoảnh khắc bị cướp đi thiên chức làm mẹ, chắc nàng phải đau khổ thống thiết. Vũ Hạo nghe văng vẳng bên tai tiếng khóc nức nở và dai dẳng của nàng, ám ảnh mãi không thôi.

Trác Vũ Hạo tự mắng mình là đồ cảm thụ.Đám tự nhận yêu nàng mà lại thấy vui mừng khi biết nàng đang đau khổ.

Buồn vui lẫn lộn thật khiến tâm trạng Vũ Hạo càng thêm mối tơ vò. Nhưng bất kể là thế nào đi chăng nữa, việc hần muốn làm là chạy đến chỗ Trác Diễm Cơ ngay lập tức. Nghĩ là vậy, nhưng Vũ Hạo lại bị "giám lỏng" ở Quảng Lưu, muốn đi là đi ngay được hay sao !

Xung Tự tìm đến điện Cẩm Ngọc, đúng lúc Trác Diễm Cơ ra ngoài. Chỉ có Lục Nương là quen, vừa hay được biết tin nàng ta quay về hầu hạ Diễm Cơ, y lên rút lại gần chỗ nàng ta đang quét sân, vỗ mạnh vai một cái-Lục Nương.

Lục Nương đánh rớt chổi cái bộp. Nàng ta ôm ngực quay lại, nhìn ra cái kẻ giả ma giả quỷ hù mình là Xung Tự, bèn giẫm mạnh lên chân y một cái:

-Tên chết tiệt ! Hết việc làm rồi phỏng?

-Đùa chút thôi. Ta đến không thấy Hiền phi trong phòng nên mới đến tìm ngươi. Hiền phi ra ngoài rồi ư?

Xung quanh không có ai. Lục Nương tay vẫn tiếp tục quét, không có ý định tiếp chuyện Xung Tự:

-Ngươi tìm nương nương làm gì? Đừng có để nương nương hao tâm tổn sức vào ba cái trò vớ vẩn của ngươi. Người bị tổn thương quá nhiều rồi. Và lại nương nương giờ đâu còn nhớ ngươi.

-Chẳng phải hôm ở Khuyết lâu đã giới thiệu rồi sao? Nương nương có quen biết Vương gia thì cũng quen ta, có gì lạ đâu.

Xung Tự khoanh tay tựa lưng vào gốc cây nhìn Lục Nương quét sân, lòng y bỗng chùng xuống. Biết nhau đã từ lâu mà y vẫn chưa một lần thấy Lục Nương có ý muốn xuất cung hay ít nhất là nhắc đến chuyện dựng vợ gả chồng. Chẳng lẽ lại nguyện ở trong cung coi cút cả đời hầu hạ chủ tử?!

Trác Diễm Cơ vừa vặn xong việc, quay trở lại hoàng cung đã thấy Xung Tự chuẩn bị rời đi.

-Sao thế, vội về à?

-Tiểu nhân nào dám-Xung Tự cúi đầu.

-Vậy thì vào trong đi. Người tìm ta ắt sẽ có điều cần bàn bạc.

Diễm Cơ chậm chậm ngồi xuống ghế trong khi Lục Nương đi pha trà. Xung Tự đặt thanh kiếm bên cạnh, cũng tự động ngồi đối diện với nàng. Sau khi rót trà xong, nàng đuổi Lục Nương ra ngoài và bảo không cho ai đến gần. Dù có chút tò mò nhưng Lục Nương không dám trái lời, ngoan ngoãn làm theo nàng.

-Nói.

-Nương nương, tiểu nhân biết nói ra thì vô lễ nhưng...

-Không sao, tiếp tục đi.

-Nương nương bị sảy thai, Dạ Hàn chắc chắn sẽ rất đau lòng, không tránh được sẽ điều tra mọi nguồn gốc gác...-Xung Tự nuốt khan, mắt không rời khỏi chén trà.-Cho nên tiểu nhân nghĩ điều này có thể lợi dụng để chia rẽ lực lượng trên triều đường.

Nàng nghe những lời này, đã mang máng hiểu ra việc tiếp theo cần phải làm là gì. Thế nhưng bắt đầu từ đâu, và từ ai lại là một vấn đề khác.

-Ý người định nhắm vào ai?

-Cái này nương nương cũng biết. Muốn làm lung lay quyền lực trên triều, việc đầu tiên là phải nhổ tận gốc rễ ở hậu đình, cắt đứt hậu thuẫn chống lưng. Với lại nếu nương nương có thể mượn tay Trác Dạ Hàn châm ngòi đốt "rễ", "thân cây" ắt sẽ hung hãn làm loạn.

Nàng đột nhiên thấy sợ Xung Tự. Thâm kếp ấy quả thật đã tính đến mọi tình huống, không chừa cho kẻ địch một đường lui.

Có lẽ Xung Tự đã tính đến chuyện này có liên quan tới các phi tần trong hậu cung, đặc biệt là Triệu Tử Mai. Nếu lần này điều tra Tử Mai bị kết tội, Dạ Hàn không giết chết cũng phạt rất nặng chứ không đời nào buông tha. Đến lúc ấy, với tính cách của Triệu Mạc chắc chắn ông ta sẽ nổi điên làm loạn. Trác Dạ Hàn muốn thu hồi quyền lực ắt sẽ vin vào đó gây khó dễ và kìm kẹp thế lực của Triệu gia, từ đó quan hệ giữa bọn họ sẽ xấu đi, có lợi cho tam ca rất nhiều.

Ngược lại, nếu Trác Dạ Hàn ái ngại về Triệu Mạc, hẳn rất có thể sẽ vin vào có Triệu Tử Mai thất đức hòng xóa bỏ cơ hội đưa Phù Quân lên làm Thái tử.

Trước đây nàng đã từng núp sau màn nghe lén lúc Dạ Hàn thượng triều. Văn võ bá quan trong triều đề nghị đưa con của Triệu Tử Mai lên làm Thái tử, Dạ Hàn có vẻ thoái thác không muốn đề cập đến, khiến một số vị, trong đó có Triệu Mạc không hài lòng. Nàng nghe trong ý tứ của hắn, có lẽ muốn truyền ngôi cho đứa con đã mất của nàng.

Nếu thế Triệu Mạc và một bộ phận không nhỏ ắt sẽ không phục. Từ trước đến giờ luôn coi nàng là cái gai trong mắt, bây giờ lại phá lệ dành cho nàng nhiều ưu ái đến vậy tất sẽ dẫn đến bất hoà nội bộ, tam ca nhân cơ hội đó chia rẽ và lôi kéo những kẻ bất mãn với Dạ Hàn.

Đằng nào tam ca nàng cũng làm ngư ông đắc lợi. Có điều thông tin từ Nội thị cục báo lại không tìm thấy khả nghi trong thức ăn Tử Mai mang đến, chưa chứng tỏ được Tử Mai là người đã hãm hại nàng. Nhưng ngoài nàng ta ra còn ai có động lực để thực hiện?

Lẽ nào là Lý Uyển Khánh?!

Hay sự thực chỉ vì thể chất nàng quá yếu ớt, không thể trụ nổi bệnh tật mà tự sảy?

Nhưng dù sao đây cũng không phải là ý tồi, có thể nhân cơ hội này răn đe Triệu Tử Mai. Hơn nữa nếu thành công sẽ tạo một bước lớn trong kế hoạch trả thù của nàng.

Quan trọng hơn hết, Trác Diễm Cơ vẫn cảm thấy không nên để Xung Tự nắm rõ tất cả. Cùng ngồi trên con thuyền với loại người này, tốt nhất nàng nên là người cầm lái chứ không phải là y.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hận* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.